

Lương Thế Hoa

Contents

Lương Thế Hoa	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	4
3. Q.1 - Chương 3: Chương 5	7
4. Q.1 - Chương 4	10
5. Q.1 - Chương 5	15
6. Q.1 - Chương 6	18
7. Q.1 - Chương 7	21
8. Q.1 - Chương 8	26
9. Q.1 - Chương 9	31
10. Q.2 - Chương 10	36
11. Q.2 - Chương 11	42
12. Q.2 - Chương 12	45
13. Q.2 - Chương 13	49
14. Q.2 - Chương 14	54
15. Q.2 - Chương 15	58
16. Q.2 - Chương 16	63
17. Q.2 - Chương 17	68
18. Q.2 - Chương 18	72
19. Q.2 - Chương 19	76
20. Q.3 - Chương 20	79
21. Q.3 - Chương 21	83
22. Q.3 - Chương 22	87
23. Q.3 - Chương 23	90
24. Q.3 - Chương 24	95
25. Q.3 - Chương 25	99
26. Q.3 - Chương 26	104
27. Q.3 - Chương 27	107
28. Q.3 - Chương 28	111
29. Q.3 - Chương 29	115
30. Q.3 - Chương 30	120
31. Q.4 - Chương 31	124
32. Q.4 - Chương 32	128
33. Q.4 - Chương 33	133
34. Q.4 - Chương 34	137
35. Q.4 - Chương 35	141
36. Q.4 - Chương 36	145
37. Q.4 - Chương 37	149
38. Q.4 - Chương 38	153
39. Q.4 - Chương 39	155
40. Q.4 - Chương 40	159
41. Q.4 - Chương 41	164

Lương Thế Hoa

Giới thiệu

Tôi vẫn cho rằng, sống ở thời đại này là chuyện bất hạnh nhất. Mọi người đều là dối trá, toan tính t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-the-hoa>

1. Q.1 - Chương 1

Ở thế kỉ 21, tôi không chỉ một lần nghĩ đến, bầu trời 1800 năm trước có thể đặc biệt xanh hay không, bóng mây có thể đặc biệt rõ ràng hơn hay không.

Nhưng khi tôi vượt qua 1800 năm thời không, mở mắt nhìn ra, tôi chỉ thấy sắc trời màu vàng sẫm bị ánh chớp xé toạc, nước mưa lạnh lẽo đập vào người. Càng đáng sợ hơn là, tôi cảm giác được chân mình đang ngâm vào giữa dòng nước đang cuộn cuộn chảy, mà dòng nước này nhanh chóng từ mắt cá chân tôi dâng cao lên.

Tôi đứng lên, phát hiện bốn bề đều là hồng thủy, trong nước còn thỉnh thoảng nhìn thấy những thi thể chìm nổi bị ngâm đến sưng thũng. Xa xa trên triền núi, có thể thấy những đám nhỏ nằm ba người. Thế giới mà tôi vẫn luôn mơ mộng đến, lại lấy một tư thái gần như là địa ngục đến đón tiếp tôi.

Thật may mắn tôi không chết đi trong cơn nước dữ. Hơn ba ngày sau, nước rút dần đi, mà tôi cũng rõ ràng đây là năm thứ 3 Sơ Bình, tức công nguyên năm 192, Từ Châu, cách Lư Giang 500 dặm. Có chút không giống như trong tưởng tượng, cũng không sao, tôi có thể chờ đợi, có thể tìm kiếm, trước khi tìm thấy chàng, tôi cam nguyện chịu lưu lạc.

Tôi đi thẳng một đường xuống phía Nam. Thoát khỏi hồng thủy, tôi lại đối diện với vận mệnh phải chết đói. Thân không một xu đến thế giới này, lại đến một địa phương tai nạn trùng trùng, hầu như tôi chỉ dựa vào ăn xin mới có thể không bị chết đói. Nhưng cho dù là ăn xin cũng có hạn, những người tôi gặp bên đường hầu hết là những nạn dân dân gương mặt xanh xao, hoặc có gặp những người phía nam có điều kiện hơn một chút cũng là không thể đến gần được.

Đúng vậy, cho dù không xem quần áo, không cần nhìn xe ngựa, không cần xem hành lý mang theo, chỉ dựa vào bộ dáng nói chuyện của những người đi cùng liền có thể phân biệt được xuất thân của họ. Thế giới này sang hèn rõ ràng mà cấp bậc thâm nghiêm. Trong những tác phẩm xuyên không tôi biết, nhân vật chính luôn ngay từ đầu đã rất may mắn, có thể gặp được người giúp họ cơm áo không lo. Sự thật cũng không phải như vậy.

Tôi cũng thực may mắn, nhưng may mắn của tôi chỉ là một túi lương khô có thể giúp tôi ăn trong nửa tháng. Đó là vật tôi tìm thấy trong mấy thi thể mặc quần áo sang trọng bên đường, rõ ràng là chết vào tay

sơn tặc. Tôi thậm chí lấy một bộ quần áo trên một thi thể thay cho bộ trang phục hiện đại làm cho người ta chú ý kia.

Thật vất vả tôi mới thoát khỏi chứng bệnh u buồn, mà bây giờ tôi chỉ có thể thê lương cười tự giễu, ai mà nghĩ được, con gái của trùm bất động sản lại phải trộm lương thực của người chết, mặc quần áo của người chết chứ?

Càng thêm tiếc là túi lương khô đó tôi chỉ giữ được ba ngày. Đó là vào một buổi chiều mưa tạnh, bên đường nhỏ thưa thớt người, tôi ngồi bên một gốc cây lớn tận tình hưởng thụ bữa tối, dù không phong phú nhưng cũng đủ làm người ta hâm mộ. Lúc tôi đang ăn, tôi phát hiện bên cạnh có thêm một thiếu niên. Là một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, trên nét mặt có vẻ quật cường. Không biết từ đâu đến, dùng biểu tình như cầu xin nhìn tôi ăn. Hắn rất gầy, gương mặt xanh xao, tôi nghĩ nhất định hắn đói đã lâu.

Tôi vốn muốn không để ý đến hắn, muốn ăn xong rồi tiếp tục đi, nhưng nhìn ánh mắt hắn, tôi rút cuộc nhìn không được đưa cho hắn một khối bánh, bảo hắn ăn đi.

Hắn không kịp nói lời cảm ơn liền mở to miệng mà ăn, chỉ trong nháy mắt, khối bánh kia biến mất trong miệng hắn. Giây lát sau hắn lại dùng ánh mắt làm người ta vừa tội nghiệp vừa cảm tức nhìn tôi. Tôi chịu không nổi, đem cả gói to cho hắn, bảo hắn ăn đi, ăn cho no đi.

Hắn thật sự không khách khí mà ăn ngấu nghiến. Ăn đến khối thứ bảy hay tám gì đó, hắn mới ăn từ từ chậm lại. “Người đã bao lâu chưa ăn rồi?” tôi nhìn không được hỏi hắn.

“Sáu ngày” Hắn vừa ăn vừa nói.

Tôi có chút thương hại nhìn hắn, em họ tôi cũng là mười ba bốn tuổi, trừ bỏ đánh máy chơi game còn cái gì cũng không biết. Tôi hỏi hắn: “Người muốn đi đâu?”

“Qua sông, ” hắn nói, “Đi tìm biểu thức nương tựa.”

Lúc này hắn đột nhiên dừng lại, lấy một loại thần sắc gần như trang nghiêm nói với tôi: “Ta muốn đi làm lính, đi lập quân công.”

Về mặt thật quá trang trọng, không hề tương xứng với tuổi của hắn. Tôi thấy hơi buồn cười, nhưng trong lòng chợt nảy ra một ý nghĩ. “Người tên là gì ?” tôi hỏi hắn.

“Lã Mông.” Hắn nói.

“Lã Mông tự Tử Minh.” Xem qua sách về Tam Quốc, gần như hắn vừa dứt lời tôi liền thốt ra.

Hắn ngẩn ra, sau đột nhiên nở nụ cười. “Ta còn chưa tới tuổi đặt tự đâu, ” hắn nói, “Nhưng tên tự tử tử nói thật tốt, nếu đến tuổi đặt tên tự, ta sẽ dùng tên tự này.”

Trong khoảnh khắc đó tôi sợ hãi không nói ra lời, trong đầu hỗn loạn. Có gì đó không đúng.

Nếu lịch sử là sớm đã phát sinh, vậy chuyện tôi làm hôm nay thì sao ?

Lúc tôi kinh ngạc không nói ra lời, hắn đột nhiên trịnh trọng quỳ xuống hành lễ, rồi chạy như bay về phía trước. Lúc tôi có thể nói được, thân ảnh của hắn đã biến mất nơi cuối đường, cũng nhanh như khi hắn xuất hiện.

Tôi chỉ biết cười khổ, lắc lắc túi lương khô, phát hiện còn lại không bao nhiêu. Thở dài tiếp tục đi, lại phát hiện bên người có thêm một ông già, tay cầm trượng, trên đầu trượng buộc một cái chuông vàng, dùng một ánh mắt sâu sắc nhìn tôi.

Tôi tiếp tục thở dài, trong lòng nói nếu đã không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, đem túi lương thực cùng tiền đưa cho ông lão, trước khi lão kịp nói gì, tôi đã cất bước đi.

Lòng tốt cũng không phải đều có được báo đáp. Sáu ngày sau, tôi lại đến cái ranh giới bị đói chết. Mà tệ hơn là tôi lạc đường, đi đến một nơi hoang tàn vắng vẻ.

Một con sông lớn chặn trước mặt. Trên bờ sông đầy những cây cối không biết tên. Tôi ở bờ sông tìm mọi cách, cảm giác đói khát làm cho tôi gần như không nhắc nổi chân.

Tôi đột nhiên nhớ tới một chi tiết trong sách, dân đói có đôi khi ăn vỏ cây đờ đỏi. Tôi tìm một cái cây, bóc đi một chút vỏ cây, lại nhét hai lá cây bỏ vào miệng, kết quả là mùi vị làm cho tôi phải ngồi xổm xuống đất mà nôn. Lúc đó, trong lòng tôi chột chua xót, nhưng tôi tự dặn mình không được khóc. Tôi chỉ khóc khi tuyệt vọng không thể nhìn thấy chàng. Nhưng nếu đã đến nơi này, tôi không cần phải rơi lệ.

Lúc nghĩ như vậy, tôi đột nhiên phát hiện một cái cây mọc thấp trên mặt đất, có một ít trái cây màu đỏ. Tôi thử hái một trái ăn, vị ngọt nhiều nước làm cho tôi thực vui mừng như đang ở thiên đường.

Tôi liều lĩnh hái ăn rất nhiều, cho đến khi tôi cảm giác được nhiều thứ. Cảm giác gần như thay đổi, mây thật gần, tiếng con sông cũng thật lớn. Nhưng quá đáng hơn là, tôi nhìn thấy chàng xuất hiện sau đám mây. Tôi có chút buồn bực gọi chàng: “Chàng đang làm gì vậy? Chàng nhìn thấy em sao lại không đến gặp em? Thật là...”

Nhưng chàng không để ý đến tôi, chàng tạo thêm một tầng mây, biến mất vào trong đó, giống như thượng đế đóng cửa lại.

Đột nhiên sau đó là một mảnh tối tăm, thời gian dài tối tăm, làm cho tôi cảm giác rằng bóng tối này không có tận cùng.

Sau đó tôi bị một thanh âm xa lạ làm tỉnh giấc, tôi mở to mắt, phát hiện mình đang nằm trên giường trong một khoang thuyền, trước mắt là gương mặt một phụ nữ xa lạ.

Nàng nói: “Cô rốt cuộc tỉnh rồi à? Tôi còn nghĩ cô sẽ chết chứ.”

Tôi có chút mờ mịt nhìn nàng. Nàng nói: “Cô không biết sao? Cô ăn Thiếp ngạnh hải đường có độc, ngủ bảy ngày. Tôi chuẩn bị ném cô xuống sông nếu cô không tỉnh lại đó.”

Tôi gật đầu hiểu ra một chút. Tôi mở miệng muốn nói cảm ơn, lại phát hiện mình không thể thốt ra được tiếng nào.

Tôi đã mất đi giọng nói của mình.

2. Q.1 - Chương 2

Từ nhỏ tôi cũng rất thích ca hát. Một mình hát trong tiếng nước chảy trong phòng tắm, hát trên bờ biển lúc đêm vắng không người, hát trong ánh mắt tán thưởng của mọi người trong phòng KTV*. Cha tôi cũng có lúc tiếc nuối mà nói: “Đáng tiếc là nhà chúng ta không thiếu tiền, nếu không Ảnh nhi có thể là ngôi sao ca nhạc rồi.”

*KTV: phòng Karaoke

Vận mệnh chính là trêu người như thế. Lúc cha nói như vậy, tôi thế nào cũng không nghĩ đến, hơn mười năm sau, tôi sẽ mất đi giọng nói, một mình giẫy giụa để sinh tồn trong cái thế giới hoàn toàn xa lạ này, mà cái sinh mệnh kia cũng là nhờ người khác cứu lại.

Người trên thuyền nọ cứu tôi, tuy rằng cứu được mạng tôi nhưng không cách nào giúp tôi thoát khỏi số phận bị độc làm ất đi giọng nói. Từ đó cho đến hai năm sau, tôi ở trên thuyền sống gần như là một nô bộc. Mỗi ngày tôi cùng họ kéo lưới bắt cá, rửa rau, lau vết bẩn trên sàn tàu. Đây cũng không phải công việc, bởi vì bọn họ không trả tiền công. Nhưng trong thời đại loạn lạc này, có thể no ấm có thể sống sót đã là điều mà rất nhiều người cầu còn không được.

Thời đại này quả thật là loạn lạc. Thuyền chúng tôi ngày ngày phiêu đảng, nơi nào có cá thì chúng tôi đến. Ở trên thuyền hai năm, chúng tôi thấy rất nhiều thi thể trôi nổi trên sông, cũng thấy qua phụ nữ có thai bụng bị đâm thủng, cũng nhìn thấy binh lính bước chân nặng nề trên bờ sông, biểu tình mỗi một, ánh mắt đau thương, dường như mỗi bước đi của họ đều đang hướng về cái chết.

Lúc không có thiên tai đại nạn, thế giới này quả thật xinh đẹp. Bầu trời đặc biệt xanh trong, bóng mây cũng đặc biệt rõ ràng, hàng liễu bên sông nhẹ nhàng buông xuống, phát phơ lay động bóng nước. Khi tôi chỉ có một mình, tôi thường ngồi trên boong tàu, không hề ngại mà ngâm chân ngâm vào nước sông, trong lòng chợt vô cùng vui vẻ ấm áp. Có khi con của chủ thuyền, một chàng trai trẻ tuổi cường tráng, sẽ đến bên cạnh tôi ngồi nói chuyện. Hắn không ngại tôi không nói được, lúc hắn nhìn tôi, ánh mắt hắn sẽ sáng lấp lánh. Có khi tôi nghe người trên thuyền thấp giọng bàn tán, họ nói tôi có lẽ là vận số tốt nhất. Bởi vì một cô gái lai lịch không rõ ràng lại bị câm, có thể giả ột người khỏe mạnh lại là con chủ thuyền, trong mắt bọn họ, giống như chim sẽ bay lên hóa thành phượng hoàng.

Nhưng tôi không nghĩ vậy, tôi không muốn một vận mệnh như vậy. Tôi cũng không bận tâm mình hai bàn tay trắng, tương lai mờ mịt.

Qua một năm yên ổn, công nguyên năm 194, thuyền đi qua Thọ Xuân, nhìn thấy xa xa trong thành có một đoàn binh mã đi ra, quân kì chữ “Tôn” trong gió mơ hồ bay bay. Tôi đột nhiên ý thức được, hẳn là nên vì chàng làm chút chuyện, đã sắp đến lúc tôi phải đi rồi.

Một buổi tối nọ, thuyền dừng trên bến đò Lư Giang ngoài thành. Tôi ở trên thuyền yên tĩnh đợi đến đêm khuya, thu thập một ít quần áo cùng lương thực, lẳng lặng rời thuyền. Lúc tôi đi, người trên thuyền đều ngủ say, không ai biết tôi rời đi. Tôi thẳng hướng đến Lư Giang, không hề quay đầu lại, cũng không nghĩ đến ngày hôm sau khi họ tỉnh lại, phát hiện không thấy tôi họ sẽ nói gì. Tôi chỉ là có chút tiếc nuối, bởi vì họ không biết chữ, cho nên ở chung hai năm tôi cũng không nhắc với họ tên của tôi.

Lúc tôi vào đến thành Lư Giang, bầu trời đêm trong sáng xanh thẫm như đá quý. Từ sau khi tôi đến thời đại này, đây là lần đầu tiên tôi đến thành này. Tôi nhìn thấy tượng lân đen im lìm dưới mái hiên, ngã tư đường yên tĩnh lát đá phiến sạch sẽ với hai ngọn đèn mờ nhạt. Cho dù chỉ vừa đến, tôi đã thấy yêu thích tòa thành này.

Tôi ở trong thành vòng vo đi tìm, cuối cùng cũng tìm thấy Thái thú phủ. Chàng có lẽ đang cách tôi rất gần, có lẽ chỉ ngay sau cánh cổng này, hẳn là chàng vẫn đang ngủ say. Tôi ngồi xuống dưới thềm đá, đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi rã rời, trong chốc lát nặng nề ngủ thiếp đi bên cạnh con sư tử đá.

Tôi cũng không ngủ được lâu. Trời vừa sáng, tôi liền bị vệ binh thô lỗ đánh thức. Họ muốn tôi lập tức rời đi, họ bảo đây không phải nơi để tôi ngủ, bảo tôi lập tức đi ngay. Tôi nhìn bọn họ, trong lòng tràn đầy những lời muốn nói, nhưng lại không cách nào thốt được dù chỉ một lời.

Tôi rời đi Thái thú phủ, mờ mịt vô thức bước đi. Trời đã sáng, người qua lại trên đường cũng nhiều hơn, xe ngựa hoa lệ lại thỉnh thoảng tung bụi đất vào người tôi. Ngôi thành này trong nắng sớm vẫn đẹp như thế, nhưng không có cảm giác thân thiết như đêm qua. Nơi phồn hoa kia tôi không thể với tới, bởi vì thời đại này cấp bậc sâm nghiêm, sang hèn rõ ràng không thể vượt qua được.

Tôi vẫn cảm thấy phải làm chút chuyện gì đó cho chàng. Ngay cả khi tôi biết lịch sử sẽ không vì tôi mà thay đổi, nếu đã đến đây, tôi nhất định phải làm chuyện gì đó vì chàng. Tôi đợi đến khi trời tối, tìm một mảnh vải trắng cẩn thận viết vài chữ rồi nhét vào khe cửa Thái thú phủ đang đóng chặt.

Tôi viết: “Viên Thuật sai Tôn Sách tấn công. Xin chàng nhất định phải cố mà sống sót.”

Tôi thậm chí còn hoài nghi họ nhìn chữ viết sai lậu chồng chất của tôi có hiểu hay không. Tôi cũng muốn viết một chút về bản thân, nhưng nghĩ một chút lại không ghi.

Chuyện của tôi thực quá mức vớ vẩn, có lẽ bọn họ sẽ nghĩ là lời vô nghĩa của kẻ điên.

Liên tiếp mấy ngày nay, mỗi ngày tôi đều qua lại nơi ngã tư đường gần phủ Thái thú. Thái thú phủ nhìn không có gì khác thường, mỗi ngày đều có rất nhiều người ra vào, nhưng tôi không thể tiếp cận. Trong những người này, có lẽ có một người là chàng, nhưng tôi không thể phân biệt được. Chỉ cần nghĩ đến điều này, tôi gần như muốn nổi điên. Tôi thực hoài nghi, trước khi tôi gặp được chàng thì tôi đã bị cảm xúc bàng hoàng mờ mịt này tra tấn mà chết.

Chạng vạng một ngày kia, tôi nhìn thấy hơn mười cỗ xe ngựa đứng cạnh cửa Thái thú phủ, bên trong có rất nhiều người bước ra hướng các cỗ xe, cảnh tượng khá hỗn loạn.

Cuối cùng, từ Thái thú phủ có hai thiếu niên bước ra, thân ảnh của họ cũng không có gì đặc biệt hơn đám người kia, nhưng trái tim tôi đột nhiên đập mãnh liệt. Đột nhiên tôi ý thức được: chàng đang ở đây.

Gần như điên rồi, trước khi tôi ý thức được tôi đã chạy thẳng về phía chàng, nhưng tôi lại ngã ngổ phía sau chàng. Cũng không nhiều người chú ý đến tôi, mọi người còn đang bận khuân vác sửa sang hành lý, nhưng phảng phất như thời gian ngưng đọng lại, tôi cảm giác được luồng gió nhẹ từ phía tôi làm lay động góc áo chàng.

Trong giây lát đó chàng quay đầu, chàng đã quay đầu, là ánh mắt đó, là dáng hình đó, thậm chí chàng còn cúi người xuống, cầm cổ tay tôi, nâng tôi dậy rồi nhẹ giọng nói:

“Cô không sao chứ?”

Tôi đau khổ nhìn chàng, trong mắt tràn ngập nước mắt, tôi muốn nói cho chàng hết mọi việc, môi mở ra nhưng không có bất kì âm thanh nào. Lúc đó tôi thậm chí có thể nhìn thấy Thượng đế ở phía sau mây đang cười. Đây quả thật là một trò đùa của số phận, nếu không sao tôi lại xuyên qua 1800 thời không, hơn hai năm chờ đợi, rốt cuộc nhìn thấy chàng, rốt cuộc có thể nói cho chàng biết, nhưng lại không thể nói ra?

“Nghị *, cần phải đi rồi.” Thiếu niên phía sau bắt mắt thúc giục.

*Lục Tồn vốn tên là Lục Nghị

Thời gian ngưng lại, một lần nữa chuyển động, vì vậy mà thời khắc này trôi qua đặc biệt nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp phản ứng. Cơ hồ là trong nháy mắt, chàng buông lỏng tay tôi, xoay người lên xe ngựa, rồi biến mất khỏi tầm mắt tôi.

Từ hai năm trước, tôi cũng không thấy việc vứt bỏ giọng nói là tiếc nuối, tôi nghĩ rằng điều đó nhiều nhất cũng chỉ làm sinh hoạt bất tiện một chút. Nhưng chàng đi rồi tôi mới chân thực cảm thấy thống khổ.

Tôi đến thế giới này bởi vì chàng, trong cái thế giới hoàn toàn xa lạ này tôi đã qua hai năm lưu lạc, nhưng hai năm thời gian, chỉ đổi lấy một cái quay đầu, một câu thăm hỏi ân cần bình thường nhất tôi cũng không thể trả lời được.

Một cái quay đầu, khoảnh khắc chỉ dài như thời gian ánh sáng lướt qua, như thời gian chim chóc đập cánh. Tôi đã nhìn thấy hoa quỳnh nở về đêm hay phù dung sớm nở tối tàn, thời khắc đó cũng còn dài hơn một cái quay đầu ấy.

Tôi chưa bao giờ muốn tìm lại thanh âm như lúc này.

Nếu không thể ca hát vì chàng, tôi không cần đến thế giới này; nếu không thể đem lời nói trong lòng cho chàng nghe, tôi cũng không muốn ở lại đây.

Mấy ngày sau đó, tôi tìm đến từng hiệu thuốc ở Lư Giang, vừa viết vừa khoa tay múa chân, tôi gian nan nói cho bọn họ biết, xin hãy trị khỏi chứng câm này cho tôi.

Bọn họ lúc đầu thực nhần nại cố gắng hiểu ý tôi, cho đến lúc họ biết được tôi không có một đồng.

Vài ngày sau, tôi rốt cuộc từ bỏ, tôi bắt đầu hiểu một điều: đừng trông mong gặp gỡ đáng cứu thế. Không có tiền thì không thể làm được gì, vô luận là bây giờ hay 1800 năm sau.

Nhưng tôi nhất định phải tìm lại được thanh âm của mình, cho dù bất cứ giá nào.

Tôi nói với bản thân: Khi cần thiết, tôi có thể bán đứng hết thấy.

Lúc nghĩ như vậy, tôi lại bị ai nhìn lại bản thân, tóc tai rối bù cùng với túi đồ nghèo rách mồng tơi, tôi làm gì có cái gì để bán đây.

Ngày mà quân Tôn Sách đánh vào Lư Giang, tôi đã nhịn đói thật lâu, trong túi cũng trống rỗng. Một buổi tối nọ, trong một ngõ nhỏ tối tăm, một binh lính trẻ tuổi đuổi theo tôi. Hắn vừa chạy theo vừa gọi: lưu oanh, lưu oanh.

*Lưu oanh, dạ oanh : cách để gọi kĩ nữ.

Tôi vội chạy nhanh hơn để thoát, nhưng hắn đã kịp kéo lại. Tôi giãy giụa, lúc này hắn thả vào tay tôi một cây trâm nam đá quý. Một khắc sau, trên mặt cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng mồ hôi của hắn, có lẽ cũng nóng như máu của chủ nhân hắn.

Tôi giãy giụa không tự chủ được nhẹ đi.

Hắn đem tôi kéo vào trong bóng tối.

3. Q.1 - Chương 3: Chương 5

Một năm nữa lại qua đi, Lư Giang có bao nhiêu y giả cùng chủ hiệu thuốc đều biết đến tôi.

Tôi là đầu bài cô nương của Thuý Vi lâu mà khách nhân phải mất ngàn vàng mới mua được một nụ cười. Tôi là dạ oanh không biết ca hát, là nữ thần yên lặng. Tôi là khách hàng khăng khải nhất, là kỹ nữ yên tĩnh nhất.

Hàng tháng tôi đều đúng ngày giờ xuất hiện tại các hiệu thuốc lớn nhỏ Lư Giang. Tôi ngồi trên xe ngựa rộng rãi hoa mỹ, mặc quần áo lụa là xinh đẹp. Tiền như nước chảy vào trong túi bọn họ, sau đó họ đưa cho tôi rất nhiều thuốc tốt. Tôi đem thuốc về nấu, một lần lại một lần nuốt hết từng thứ thuốc xa xỉ đó, nhưng vẫn như trước không thể phát ra âm thanh.

Bọn họ vẫn bàn luận sau lưng tôi. Họ đều biết cổ họng tôi cơ bản không có hy vọng chữa khỏi, nhưng vẫn như trước nói lời êm tai để nghe lừa tiền của tôi. A hoàn tên A Bích của tôi, có khi nhìn không được khuyên tôi từ bỏ đi, sao lại tiêu tiền uống phí như vậy. Tôi lẳng lặng nghe nàng nói xong, lại vẫn như trước đến hiệu thuốc diễn vai khách hàng khăng khải nhất.

Tôi biết điều này thật không có hy vọng, nhưng cho dù là hy vọng xa vời tôi cũng phải thử.

Bởi vì ngoại trừ như vậy, tôi không còn cách nào khác.

Một ngày nọ, tôi đi đến lấy thuốc ở một chỗ cách Lư Giang rất xa. Lúc trở về, trời đổ mưa, đường lầy lội vô cùng. Trên đường tôi gặp một ông lão, ông đang ở phía trước gian nan đi qua chỗ lầy lội đó. Tôi ra hiệu ra ngựa dừng lại cho ông đi nhờ một đoạn đường.

Ông lão lên xe rồi nói lời cảm tạ tôi. Tôi yên lặng gật đầu. A Bích nói cho ông biết tôi không thể nói chuyện.

Ánh mắt của ông dừng trên mặt tôi, chột ngẩn ra. Lát sau ông bắt đầu hỏi A Bích bệnh tình của tôi, nàng nói cho ông nghe hết mọi chuyện.

Sau khi xe đến Lư Giang, lúc ông xuống xe, đột nhiên nói với tôi:

“Cô nương đêm nay giờ Tý có thể một mình đến đầu cầu không? Ta có lời muốn nói với cô nương.”

Lúc ông đi rồi, A Bích hèn mọn hừ một tiếng bảo: “Em xem ông ta bộ dáng trang nghiêm như vậy, không nghĩ tới cũng là một quỷ háo sắc.”

Lúc sau nàng còn nói: “Cô nương trăm ngàn lần đừng đi. Nhìn dáng vẻ ông ta chắc là một kẻ bần cùng, khăng định không có ý tốt đâu.”

Tôi cũng vốn không muốn đi. Nhưng đến ban đêm tôi vẫn không thể ngủ được. Sau đó tôi nghĩ, dù sao cũng nhân rồi không việc gì, không bằng đi xem ông muốn nói gì.

Lúc tôi đến đầu cầu, trên đầu cầu không có một bóng người. Tôi đứng đó chờ. Đợi thật lâu ông ta vẫn chưa xuất hiện, tôi nghĩ ông ta chắc sẽ không đến, liền định trở về.

Khi tôi chuẩn bị đứng dậy, lại nghe thấy trong đêm khuya vang lên tiếng chuông nhẹ nhàng, càng lúc càng gần hơn. Lát sau ông lão bước ra từ trong bóng đêm. Tay cầm một cây gậy dài, trên đầu gậy buộc chặt một chiếc chuông vàng.

Cái gây kia giống như đã từng nhìn thấy, cho nên tôi vẫn nhìn chăm chú. Lão giả đến hành lễ chào, nói:

“Cô nương không nhớ ta à? Ba năm trước ở Từ Châu, một gói lương thực to của cô nương giúp ta không trở thành kẻ chết đói.”

Tôi nhất thời nhớ ra, mỉm cười đáp lại. Nếu tôi có thể nói chuyện, tôi sẽ nói cho ông ta biết, mặc dù lần đó khẳng khái cứu giúp tạo thành nỗi bi ai của tôi hôm nay, nhưng tôi cũng thực vui vẻ vì lúc đó có thể giúp được ông.

Dường như hiểu rõ tâm tư tôi, ông nói:

“Người khẳng khái trên thế giới này không thiếu, nhưng thân đang khốn khó vẫn có thể khẳng khái, thật khiến người ta khâm phục. Ta một người bốn biển là nhà, đã từng gặp nhiều điều khổ sở trên thế gian này. Bởi vì khổ sở, mọi người phần lớn sống trong oán hận. Nhưng ngày đó ở Từ Châu nhìn thấy cô nương, ta biết cô nương đang gặp cảnh khó khăn. Cho dù khổ sở, cô nương vẫn lạc quan kiên cường, thật làm cho ta khó quên.”

Nói xong lời này, ông đột nhiên trầm mặc, xoay người nhìn dòng nước dưới chân cầu. Ông trầm mặc thật lâu, cứ thế ngay cả tôi cũng bắt đầu nghĩ rằng ông giống như tôi bị câm.

Nhưng tôi vẫn nhìn dòng chảy, nhẫn nại đợi ông nói.

“Hôm nay nhìn thấy cô nương, lại hoàn toàn khác khi đó.” Ông đột nhiên nói.

Tôi không khỏi nhìn lại bản thân: quần áo lụa là trên người, dưới tay áo dài lộ ra ngón tay với chiếc nhẫn cần đá quý lộng lẫy chói mắt.

“Trên người cô nương bây giờ, đã không còn nhìn thấy nét làm ta khó quên ngày đó.” Ông lại nói.

Tôi yên lặng nhìn ông, ánh mắt tràn ngập bi ai.

“Thế giới này quả thật tràn ngập đau khổ, mà vận mệnh luôn không thể nắm giữ.” Nhìn dòng chảy dưới cầu, ông nhẹ giọng nói, “Cứ việc tuyệt vọng, nhưng ngày đó ở Từ Châu gặp cô nương, ta vẫn cảm thấy thế giới này vẫn có những điều tốt đẹp; ta hy vọng cô nương đừng quên những điều này.”

Tôi chỉ có thể nhìn ông. Tôi không thể nói chuyện.

Ông đột nhiên hạ xuống đầu gây dài, từ đó đổ ra một viên thuốc đặt trên tay tôi.

“Cầm lấy đi, uống chung với nước, rồi đi ngủ,” Lão giả cười nói, “Hy vọng y thuật ta không quá tệ.”

Ngày hôm sau tôi tỉnh dậy thật sự trễ. Khi tôi mở mắt ra, ánh mặt trời đã lọt qua cửa sổ chiếu trên sàn.

Dường như tôi đã quên đi chuyện hôm qua, như thường lệ an tĩnh đi rửa mặt chải đầu. Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng bước chân vội vàng đến, lát sau cửa phòng bị A Bích hùng hùng hổ hổ mở toang.

“Ảnh cô nương,” nàng đặc ý dào dạt nói, “Cô nương có biết lão đầu ngày hôm qua chúng ta đi cùng là ai không?”

Tôi nghi hoặc nhìn nàng.

“Buổi sáng em đi thành đông, phát hiện nhà Trương đồ tể ngày hôm qua bị té từ trên ngựa xuống gần như sắp chết nhưng đến giờ vẫn sống được, là nhờ ông già hôm qua đi cùng chúng ta cứu đó. Cô nương nhất định không biết ông ta là ai đâu, ông ấy chính là thần y Hoa Đà đó!”

“Là Hoa Đà sao!” Tôi đột nhiên thốt ra.

Không chỉ có nàng, ngay bản thân tôi cũng bị thanh âm này làm cho hoảng sợ. Ngay người nửa ngày, A Bích mới phản ứng được. “Cô nương có thể nói chuyện rồi.” Nàng tràn ngập phấn khởi nói.

Mà cùng lúc đó tôi cũng hiểu được, tôi lao ra ngoài cửa, chạy như điên thẳng hướng thành đông. A Bích ở phía sau thất thần kêu to:

“Cô nương muốn đi đâu? Đợi em với...”

Tôi một đường chạy thẳng đến thành đông, không cần hỏi thăm tôi liền thực dễ dàng tìm được nhà Trương đồ tể, nơi đó ba tầng trong ba tầng ngoài vây đầy người.

Tôi tách ra đám người vọt vào, thấy Hoa Đà lưng mang hành lý đang muốn rời đi, mà vợ chồng Trương đồ tể đang phía sau kích động mà dập đầu cảm tạ.

Ông thấy tôi, bước về phía tôi. Mà tôi cũng không bình tĩnh hơn vợ chồng Trương đồ tể là bao, tôi cũng lập tức quỳ trên mặt đất hành lễ với ông.

Ông nâng tôi dậy, nói : “Không cần như thế.”

“Hoa Đà tiên sinh...” Tôi tràn ngập cảm kích nhìn ông, nghẹn ngào nói không ra lời.

“Ta cũng muốn cảm kích cô, ít nhất cô làm cho ta biết y thuật của ta thật sự không quá tệ.” Ông cười nói.

“Thỉnh tiên sinh đến hàn xá được không? Tôi muốn cảm tạ tiên sinh thật tốt”. Tôi nói.

“Không cần, ” ông nói, “Ta phải vội về Từ Châu, nghe nói nơi đó có ôn dịch.”

“Lập tức sẽ đi sao?”

“Ngay lập tức,” ông nhìn xem sắc trời, “Không thể trì hoãn.”

Tôi ngần ra, sau đó nhanh chóng đem trang sức trên người toàn bộ đem xuống đưa cho ông: “Không có ý gì khác, chỉ vì lúc đi không mang theo tiền, đây chỉ là một chút để tỏ lòng biết ơn của tôi, cũng hy vọng có thể giúp tiên sinh thực hiện nguyện vọng cứu người.”

Ông nhất định không nhận, tôi nhất định đưa, lát sau trang sức rơi đầy trên mặt đất.

“Không cần phải như vậy.” Ông nói.

“Cô cùng ta cũng không phải là người để ý đến mấy thứ này.” Ông nói.

Đồ trang sức rơi đầy trên đất dưới ánh mặt trời phát sáng chói mắt.

“Vây ít nhất, xin cho tôi đưa ông ra khỏi thành.” Giọng tôi gần như là cầu xin.

Ông gật gật đầu.

Có lẽ là muốn lấy lại hết hai năm trầm mặc, tôi lại trở nên lải nhải trước đây chưa hề có. Nhưng tôi cảm thấy cho dù là nói bao nhiêu cũng không để ông cảm nhận hết nỗi cảm kích của tôi, ông không thể hiểu tiếng nói đối với tôi có ý nghĩa như thế nào.

Lúc nói, tôi nhịn không được nói với ông:

“Tiên sinh biết không? Tiên sinh về sau sẽ trở thành một nhân vật vĩ đại, có rất nhiều danh tướng đều vì tiên sinh mà thay đổi vận mệnh.”

“Danh tướng cũng tốt, bình dân cũng tốt, với ta mà nói đều là giống nhau, đều là sinh mệnh.” Ông nhàn nhạt nói.

Tôi nhẹ nhàng gật đầu. Một khắc nọ tôi đột nhiên muốn nói: xin cho tôi đi theo ông đi, tôi muốn học tập y thuật của tiên sinh, theo tiên sinh đi du lịch bốn phương, cùng tiên sinh đi trị bệnh cứu người...

Mà tôi lại ích kỷ không nói ra lời. Tôi tới nơi này không phải vì điều này.

Nhưng giống như có kho vàng thì muốn bố trí người bảo vệ, tôi lại nhịn không được nói với ông:

“Tiên sinh, hơn mười năm sau Tào thừa tướng sẽ mời ông chữa bệnh cho hắn, xin ông từ chối đi, bởi vì hắn sẽ không tin tưởng lời tiên sinh, hắn sẽ giết tiên sinh.”

Ông kinh ngạc nhìn tôi hồi lâu, rồi thở dài một hồi.

“Cho dù lời cô nương nói không hợp lẽ thường, ta vẫn tin cô không nói bậy. Nhưng mà,” Ông nói, “nếu bởi vì sợ hãi bản thân gặp chuyện gì đó mà thấy chết không cứu, đây không phải là chuyện mà một người làm y giả nên làm.”

“Nhưng mà tiên sinh_____”

“Nếu thật sự một ngày nào đó như vậy, thì đó cũng là vận mệnh của ta.” Ông cắt ngang lời tôi nói.

Tôi đứng ở cửa thành nhìn bóng ông đi xa, thân ảnh ông dần dần biến mất nơi cuối đường.

Từ lúc đến thế giới này, tôi từng dặn mình, cho dù thế nào cũng không được khóc, nhưng một khắc này tôi nhin không được rơi nước mắt. Bởi vì tôi biết, chúng tôi có khả năng sẽ không gặp lại.

Bóng tịch dương lặn khuất trời tây, gió nhẹ nhẹ thổi, rừng cây như biển gợn sóng...

4. Q.1 - Chương 4

Ngày đó, khi nhìn theo thân ảnh Hoa Đà đi xa, trong đầu tôi đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Khi đi dọc theo đường lát đá phiến trong thành về Thuý Vi lâu, tôi đã quyết định thực hiện ý tưởng này.

Lúc tôi trở lại Thuý Vi lâu, trong đại sảnh đã đứng đầy người. Buổi chiều vốn là thời gian thanh nhàn rảnh rỗi, nhưng các cô nương trong lâu đều đi ra, tò mò đánh giá tôi.

Lúc sau Ý Lục, tú bà xinh đẹp của Thuý Vi lâu đến đón tôi, ân cần hỏi: “Nghe nói Ảnh cô nương có thể nói chuyện rồi sao?”

Tôi gật đầu.

Nàng tỏ ra vô cùng nhiệt tình nói: “Chúc mừng Ảnh cô nương.”

Nhưng tôi lại nói: “Không cần phải chúc mừng, bởi vì ta không định lại tiếp khách.”

Những lời này là những câu đầu tiên tôi nói khi trở lại Thuý Vi lâu, cũng là câu đầu tiên của tôi mà họ nghe được.

Bởi vì lí do này, tất cả họ đều trở nên kinh ngạc.

Cho dù là Ý Lục đã quen thuộc rồi cũng phải giật mình, lát sau, nàng lại tươi cười ân cần như cũ, nói: “Ảnh cô nương thật biết nói đùa.”

Tôi nói: “Không phải nói đùa. Ta không muốn tiếp khách.”

Về tươi cười ở trên mặt nàng mất đi, nàng nhướn mày, có chút hèn mọn nói: “Chắc là Ảnh cô nương muốn một cái giá cao hơn phải không?”

Tôi nói: “Cô nghĩ sai rồi. Ta không phải loại người như vậy. Ta chỉ là không muốn tiếp khách.”

Nàng lẳng lẳng nhìn tôi, nhìn ánh mắt tôi ước chừng cả năm phút đồng hồ, “Xem ra là cô nói thật,” lát sau nàng nói.

Tôi gật gật đầu.

Nàng cười lạnh nói: “Cô cho cô là ai? Không tiếp khách, cô sẽ sống bằng cái gì?”

Tôi nói: “Ta sẽ tự nghĩ cách.”

Nàng nói: “Cô có thể nghĩ cách, còn ta? Ta từ cô kiếm được không ít tiền, cô nói không tiếp, cô phải bồi thường ta thế nào đây?”

Nàng đương nhiên là từ trên người tôi mà kiếm tiền không biết mệt. Mà tôi cũng biết quy củ này, cô nương giống như tôi, hẳn là phải mất một con số trên trời mới có thể rời đi. Nhưng tiền của tôi đều chảy vào túi các chủ hiệu thuốc cả rồi.

Vì thế tôi chỉ có thể trầm mặc.

“Sao phải khổ thế, ” nghĩ nghĩ, nàng lại cười như trước, đến ôm tôi, nói “Ảnh cô nương không nói được một lời đã đủ để chấn động toàn bộ Lư Giang, hiện tại lại có giọng nói, chỉ sợ về sau còn sung sướng hơn cả hoàng hậu ấy chứ.”

Tôi nói: “Ta không hiềm lạ.”

Tôi có thể cảm giác được tay nàng bởi vì tức giận mà run nhẹ, mà nàng như trước đè nén cơn giận, dùng lời nói ngọt ngào nhất nói với tôi: “Ảnh cô nương là người thông minh. Có vài người khách không xứng với Ảnh cô nương, về sau không cần tiếp nữa. Ta cũng ở đây đã lâu, Giang Đông quan to quý nhân ta cũng quen biết không ít, về sau Ảnh cô nương có thể nói chuyện, ta có thể mang Ảnh cô nương đi làm quen bọn họ.”

Một khắc đó trong lòng tôi đột nhiên sáng lên. Đúng vậy, nếu như vậy tôi có thể cùng với danh môn Giang Đông xã giao, tôi có thể làm quen với chàng.

Nhưng ánh sáng đó chỉ vụt lên một chút rồi lại ảm đạm. Đúng vậy, sau khi tôi làm quen chàng, người khác sẽ nói, nhìn đi, đây là nữ tử xinh đẹp nhất Lư Giang mà ai cũng có thể làm chồng.

Tôi không muốn như vậy.

Cho dù tôi đã không còn sạch sẽ, cho dù tôi vứt bỏ quyền được chàng yêu, nhưng tôi không thể ngay cả quyền yêu chàng cũng cùng vứt bỏ.

Tôi lắc đầu.

Nhấn nại của Ý Lục rốt cuộc đến điểm cuối. Nàng buông tay ra, gần như là phần nộ rống lên:

“Người cho người là loại người nào? Người cho Thúy Vi lâu này là nơi người nói đến là đến, nói đi là đi sao? Ta nói cho người biết, không thể được!”

Tôi yên tĩnh mà thông dong nhìn nàng.

“Đem nàng nhốt trong phòng khoá lại! Cho nàng thời gian ba ngày, ba ngày sau nếu nàng vẫn như vậy thì đem nàng quăng xuống sông làm mồi cho cá!” Nàng gần như bị tâm thần mà hô to.

Buổi tối ngày thứ ba, tôi ngồi ở bên cửa sổ, yên tĩnh nhìn ánh đèn xinh đẹp đầy viện ở dưới.

Cỡ nào là buồn cười, tôi biết phần lớn vận mệnh của người thời đại này, nhưng không cách nào biết được vận mệnh bản thân.

Trong lòng không phải là không có sợ hãi, nhưng tôi cuối cùng nói cho bản thân mình, phải kiên trì, mọi chuyện sẽ qua thôi. Tuy rằng tôi không biết sẽ lấy phương thức nào mà vượt qua.

Đã lâu không được một mình yên tĩnh trong phòng vào ban đêm như thế này, vì vậy tiếng ca hát từ vọng từ ngoài cửa sổ vào trở nên đặc biệt rõ ràng.

Lúc này tôi nghe thấy từ phòng Ý Lục cách vách truyền đến tiếng nói chuyện của đàn ông.

“Sớm nghe danh Lư Giang Thúy Vi lâu là thiên đường của đàn ông, hôm nay đến gặp, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

“Túc lão đại quá khen. Chúng tôi ở Lư Giang cũng thường xuyên nghe thấy uy danh Túc lão đại nha”, Ý Lục thiên kiều bá mị cười.

*Thiên kiều bá mị: xinh đẹp & quyến rũ

Tôi có chút mờ mịt, không biết vì sao lại muốn cố gắng lắng tai nghe tiếng trò chuyện của bọn họ.

“Ta chỉ bất quá là một kẻ đầu đường xó chợ, chỉ hơi có chút tiếng tăm, sao xứng được cô nương tán thưởng như thế.” Người đàn ông kia lại nói.

“Túc lão đại thật khiêm tốn. Được Túc lão đại yêu mến ở chỗ nhỏ bé này là may mắn mà rất nhiều cô nương cả đời không thấy được ấy chứ.”

“Các nàng gọi nơi này là chỗ nhỏ bé, vậy Đông Thành chỉ có thể tính là nông thôn rồi”, giọng nam kia cười nói.

Túc lão đại. Đông Thành. Tôi có chút mờ mịt lẫn nhầm hai tên này.

Đột nhiên một suy nghĩ trong đầu nhanh như chớp chiếu sáng mọi suy nghĩ hỗn loạn của tôi.

Tôi liêu lĩnh hô to:

“Túc lão đại, Lỗ Túc!”

Phòng cách vách nhanh chóng trở nên yên lặng, tôi nghe thấy tiếng một chén rượu rơi xuống.

Lát sau tiếng bước chân vội vã truyền đến. Cửa phòng tôi nhanh chóng bị phá ra, mang theo gương mặt phần nộ, Ý Lục xuất hiện trước mặt tôi. Tôi còn chưa kịp mở miệng, nàng đã tát tôi một cái.

“Người phát điên cái gì vậy? Đắc tội khách quý làm sao bây giờ?”

Tôi ngay cả ý muốn đánh trả cũng không có, chỉ là cố gắng hướng ra bên ngoài liêu lĩnh gọi:

“Tôi muốn nói chuyện với Lỗ Túc đại nhân!”

Ý Lục gắt gao giữ chặt tôi, lấy tay bịt miệng tôi lại.

Chúng tôi liêu mạng xô sát, quần áo của tôi đều bị nàng phá hỏng, tôi bị đánh ngã trên đất.

Nhưng miệng của tôi vẫn không ngừng gọi: “Lỗ Túc, Lỗ Tử Kính, Lỗ đại nhân! Tôi có lời muốn cùng ông nói.”

“Nàng có chuyện gì muốn nói với ta?”

Đột nhiên, trong hành lang vang lên thanh âm như vậy.

Chúng tôi ngừng xô sát, tôi ngẩng đầu, nhìn thấy Lỗ Túc đang đứng ở cửa.

Đó là một thanh niên hơn hai mươi, thân hình cao lớn trầm tĩnh cùng ánh mắt làm cho người ta tin tưởng.

Trước khi tôi kịp mở miệng, Ý Lục gần như cầu xin nói với hắn:

“Túc lão đại, thật xin lỗi. Cô nương này của chúng tôi thần kinh không bình thường. Xin ngài về phòng nghỉ ngơi, lát nữa tôi sẽ lại tiếp ngài.”

Nhưng tôi cướp lời nàng: “Tôi không phải thần kinh không bình thường___”

Tôi còn chưa nói hết, miệng đã bị Ý Lục bịt lại.

“Buông nàng ra đi.” Lỗ Túc đột nhiên mở miệng.

Ý Lục đành buông tay, cũng hung hăng liếc tôi một cái.

“Lỗ đại nhân___” tôi tràn ngập cảm kích muốn nói, mà hắn nâng tay ra hiệu: “Trước đứng lên đã, từ từ mà nói.”

Lúc này tôi mới nhớ ra, từ trên đất bò dậy, sửa sang một chút mớ tóc đã vô cùng hỗn loạn của mình.

“Nàng muốn nói gì?” Hắn lại hỏi.

Tôi mở miệng định nói, lại đột nhiên phát hiện bản thân không biết nói gì cho đúng.

“Nàng cần tiền sao? Hay cần phòng ở? Muốn vì ai báo thù? Hay muốn ta giúp nàng chuộc thân?” hắn đột nhiên lại hỏi như vậy.

Tôi không ngừng lắc đầu.

“Vậy nàng muốn cái gì, nói đi.”

“Tôi cái gì cũng không cần, ” tôi ngẩng đầu, kiên định nhìn ánh mắt hắn, “Tôi muốn trợ giúp Lỗ đại nhân.”

“Trời ạ, người nhất định là điên rồi.” Ý Lục kinh ngạc quá độ, muốn che miệng tôi, nhưng bị Lỗ Túc ngăn lại.

“Nàng muốn trợ giúp ta thế nào?” Nhìn vào mắt tôi, hắn hỏi.

Tôi có thể hiểu được tại sao Ý Lục kinh ngạc. Giờ phút này tôi đứng đối diện Lỗ Túc, tôi bất quá chỉ là một kỹ nữ nghèo nàn, tóc tai rối bù, gương mặt hốc hác, một bộ dạng vô cùng chật vật, mà tôi lại nói muốn trợ giúp hắn.

Cho dù hắn để tôi nói, cũng không có nghĩa hắn không cho rằng tôi điên. Điều này xuất phát từ lòng thương hại cùng nhân cách vĩ đại của hắn, tôi cũng biết như vậy.

Nhưng lời nói kế tiếp của tôi làm cho hắn thay đổi ý nghĩ.

“Lỗ đại nhân ở Đông Thành giàu khắp một phương, làm đến Đông thành trưởng đã là địa vị mà cả đời người đều mơ không đến. Nhưng Lỗ đại nhân không thấy thỏa mãn, Lỗ đại nhân nhìn đến, là toàn bộ Giang Đông, thậm chí là cả thiên hạ.”

Hắn chú tâm nghe, tôi nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt hắn.

“Nhưng chỉ nhìn thôi cũng vô dụng, Lỗ đại nhân luôn chờ thời cơ nhưng không biết thời cơ ở nơi nào. Trong thời loạn này rất khó tìm được minh chủ đáng giá để sẵn sàng góp sức, dù tìm được rồi, cũng không chắc chắn có cơ hội giúp sức.”

“Nói tiếp đi.” Hắn vội vàng nói.

“Lỗ đại nhân trong nhà có phải có hai kho lương?”

“Ngay điều này nàng cũng biết?” Hắn tò mò nhướng mày.

Tôi đương nhiên biết, tôi cười thầm trong lòng, sau đó tiếp tục nói: “Lỗ đại nhân sau khi về nhà, sẽ có một người gọi là Chu Du đến mượn lương. Đừng nói gì hết, cứ thoải mái vui vẻ mà cho y một kho.”

Hắn nhìn tôi, gật gật đầu. Lát sau từ trong tay áo lấy ra một mớ tiền đặt trên tay Ý Lục đang kinh ngạc kia.

“Đừng làm khó xử nàng. Nếu nàng nói là sự thật, ta sẽ lại đến.”

Giống như người đang mò mẫm trong bóng tối tìm thấy chút ánh sáng, hắn bước thật nhanh vội vàng rời đi.

“Đừng mong rằng người có thể rời đi nơi này như vậy.” Ý Lục không cam lòng lưu lại một câu, cũng đóng cửa lại rồi đi.

Toàn thân như mất hết sức lực, tôi thở hắt ra, chậm rãi ngồi bệt xuống đất.

Tôi biết chuyện này thực điên rồ, ông trời đối đãi cũng không bạc, mà tôi đang lợi dụng cái vốn trời cho này.

Dù sao, nếu sau này có bị phán xét, thì ngày đó tôi nguyện chịu hết thảy mọi trừng phạt.

Dù sao căn cứ theo tôi được biết, cách ngày này còn đến hơn 1800 năm nữa.

Nửa tháng sau, khi Lỗ Túc đến tìm tôi, tôi đang dựa bên cửa sổ nhàm chán hát một bài hát tiếng Anh.

Hắn đứng ở cửa yên lặng nghe xong một lúc lâu sau mới nói: “Ảnh cô nương hát rất êm tai.”

Tôi chỉ mỉm cười, nghĩ rằng ngài nếu có thể hiểu tôi hát cái gì mới là kỳ quái.

Hắn không câu nệ gì mà ngồi xuống, tự rót trà, lúc sau nói:

“Trước đây hai ngày đúng là có chuyện như vậy xảy ra, hơn nữa ta còn trở thành bạn tốt với Công Cẩn.”

*Chu Du, tự Công Cẩn.

Tôi tiếp tục mỉm cười.

“Sau này nên làm thế nào?” Hắn đột nhiên hỏi.

Nếu là ở hiện đại, nhất định tôi sẽ nhảy lên đánh vào đầu hắn, kêu to người thật ngu ngốc.

Nhưng tôi gian nan kềm chế ý nghĩ này, cố gắng bình tĩnh hỏi hắn: “Y đi đâu rồi?”

“Hắn ta đi Cư Sào làm Cư Sào trưởng.”

“Vậy thì, gia nhập vào đi.”

Lỗ Túc dù sao cũng không phải kẻ ngu ngốc. Cho dù lúc này Chu Du còn xa cái ngày danh tiếng lừng lẫy, hắn cũng hiểu được tiền đồ vô lượng của chàng trai tuổi trẻ tuổi kia. Hắn gật gật đầu, nói:

“Ta cũng nghĩ vậy.”

Tôi mỉm cười nhìn hắn. Không quá hai ba năm sau, hắn có thể được Tôn Sách thưởng thức.

Năm năm sau, lời hắn nói với Tôn Quyền có thể so sánh với “Long Trung Đối”. Sau này hắn sẽ cùng Tôn Quyền sóng vai đứng ở Giang Đông, nhìn toàn thiên hạ.

*Long Trung đối sách (, Long Trung đối) là tên một chiến lược quân sự do Gia Cát Lượng đề ra thời Tam Quốc, chiến lược này được coi là nền tảng để Lưu Bị đánh chiếm đất nhằm tạo thế chân vạc với hai thế lực chính thời bấy giờ là Tào Tháo và Tôn Quyền. Mục tiêu tối thượng của Long Trung đối sách là một lần nữa thống nhất Trung Quốc dưới sự lãnh đạo của họ Lưu, tuy nhiên kết quả cuối cùng chỉ dừng lại ở sự thành lập của nhà Thục Hán, một trong ba chân kiềng của Tam Quốc, để rồi cuối cùng bị nhà Ngụy thôn tính trước khi Trung Quốc thống nhất thời nhà Tấn – wikipedia

“Ta không biết ta có thể vì cô nương làm được gì,” lời nói hắn cắt ngang suy nghĩ tôi, “Ta vừa rồi đã đem tiền chuộc thân cho cô nương.”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn hắn.

“Còn nữa, ta ở Lư Giang có một tòa nhà, cũng hơi đơn sơ, nếu cô nương không chê, trước vào ở tạm vậy.”

“Ý tốt của đại nhân ta xin nhận, chỉ là...” Tôi có chút do dự nói.

“Ta chỉ muốn cảm ơn cô nương. Chỉ là chút tấm lòng, xin cô nương nhận cho.” Hắn kiên trì nói.

Ba ngày sau, tôi mang theo A Bích rời khỏi Thúi Vi lâu, chuyển vào trạch viện Lỗ Túc tặng tôi.

Tôi ở nơi đây qua mùa đông. Thời cổ đại, mùa đông thật dài, mỗi một ngày tôi đều mong ngày sau gió tuyết sẽ qua đi, tôi sẽ đi đến các thành thị khác, nhưng mỗi ngày hôm sau đó đều là tối tăm lạnh lẽo.

Đợi cho đến đầu xuân, tôi đột nhiên lại cảm thấy có chút luyến tiếc Lư Giang, ở đây vượt qua hai năm như vậy, tôi còn chưa thể thưởng thức mùa xuân nơi đây.

Có một ngày chạng vạng, tôi đi ngắm hoa đào ngoài thành trở về nhà, đèn bên đường sáng lên một chút. Đến cửa nhà, phát hiện hai cỗ xe ngựa sang trọng đang dừng. Tôi biết, có khách quý đến.

Lát sau tôi đi qua sân vào trong nhà, ngay lúc đó tôi đột nhiên cảm thấy hoa mắt, trong phòng ngập tràn ánh sáng trắng. Tôi không khỏi che mắt, trách A Bích vì sao lại thấp đèn sáng như thế.

“Nhưng em còn chưa đốt đèn mà.” A Bích nhỏ giọng không cam lòng nói.

Tôi hơi buông tay ra, phát hiện phòng trong có hai người ngồi. Một người là Lỗ Túc, mà mọi ánh sáng như ánh trăng xinh đẹp kia là từ người còn lại phát ra. Chàng trai trẻ tuổi mặc cẩm y kia, tóc thật dài buông xuống dưới, hơi che khuất khuôn mặt như tranh vẽ.

“Ta rất cuộc gặp được nàng, thầy tướng số biết ca hát”, y nói, trong lời hàm chứa ý cười.

Ý cười nổi lên khóe miệng tôi, tôi hành lễ với y, nói:

“Tôi rất cuộc nhìn thấy chàng, Chu Du.”

5. Q.1 - Chương 5

Một khắc kia nhìn thấy Chu Du, tôi liền bắt đầu hối hận.

Tôi hối hận lúc tôi đến thời đại này, vì sao không đem theo máy ảnh trong túi, như vậy tôi có thể chụp được rất nhiều ảnh của Chu Du rồi. Tôi sẽ chụp được bộ dáng chàng nhẹ nhõu mày suy nghĩ, bộ dáng chàng dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng nâng cằm, chụp được bộ dáng chàng cúi đầu thối nhẹ chén trà, bộ dáng chàng yên tĩnh nhìn bạn...

Sau đó tôi muốn đem những ảnh chụp này về thời đại kia. Tôi muốn làm điên đảo hoàn toàn cái thời đại nhạt nhẽo ấy. Tôi muốn làm cho những cô nàng bảo thủ trở nên điên cuồng, những chàng trai tự cho là anh tuấn phải phát điên. Tôi muốn đem ảnh Chu Du lúc nhàn mày, lúc mỉm cười kia trải rộng mỗi một góc trên thế giới, tôi muốn làm cho họ biết, thì ra dung mạo của nam nhân cũng có thể khuynh thành.

Khuynh thành. Đúng vậy, tôi lại dùng từ này để hình dung chàng. Nhưng nếu người đời sau có thể nhìn thấy bộ dáng chàng, họ sẽ đồng ý từ này là do chàng mà có.

—— nếu tôi còn có thể trở lại thời đại đó.

Đương nhiên, nếu tôi còn có thể trở lại thời đại đó, có thể đoán trước rằng sẽ có phiền toái. Sẽ có những tiểu muội muội say mê vây quanh tôi, luôn miệng hỏi tôi cả một buổi tối, tôi cùng chàng ở nơi đó đã làm gì.

Đáp án có lẽ sẽ làm mọi người thất vọng. Trên thực tế, ngày đó chúng tôi chỉ ngồi nói chuyện với nhau, cái gì cũng không có làm. Chỉ nói về những chuyện bình thường nhất, về nhạc lý, về thi từ, về một ít đề tài gần như là nhàm chán. Đến lúc chàng uống chén trà thứ ba, ánh trăng từ bậc thang ngoài cửa đời xuống ba bậc, chàng đứng dậy cáo từ, rồi rời đi như một cơn gió.

Tôi thậm chí cũng không cùng chàng nói về chuyện vận mệnh. Từ lúc nhìn thấy chàng một khắc tôi liền rõ ràng, chàng tới nơi này chính là vì hiếu kì. Chàng là loại nam tử không cần tiên đoán xác định vận mệnh bản thân. Chàng không hỏi, cho nên tôi cũng không nói.

Mãi cho đến lúc cáo biệt, loại ăn ý này rốt cuộc bị Lỗ Túc nhìn không được đánh vỡ. Hắn tò mò hỏi tôi :

“Công Cẩn đến đây, Ảnh cô nương chẳng lẽ không có gì để nói với Công Cẩn sao ?”

Tôi không khỏi nhìn xem Chu Du, mà chàng đang dùng thái độ lười biếng không chút để ý nhìn tôi. Tôi nghĩ nếu Lỗ Túc đã nhắc tới, tôi hay là nên đại khái nói một chút vậy. Tôi ở trong đầu nhanh chóng nghĩ những chuyện về chàng, lát sau tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện

Tôi nhìn không được cười rộ lên.

“Chu đại nhân cùng Tôn Sách đại nhân đều chưa đón dâu. Hoàn Nam có nhà họ Kiều, nhà có hai cô con gái, đều có dung mạo chim sa cá lặn. Đại nhân nếu có cơ hội, đừng ngại đến bái phỏng.”

Bọn họ cùng tôi vui vẻ cáo biệt. Lúc đó ánh trăng như nước. Mà trái tim tôi cũng phẳng phất như bị ánh trăng ánh làm cho trong suốt. Trong trí nhớ lấy nhị Kiều là chuyện hai năm sau. Trong hai năm này, bọn họ hẳn sẽ có rất nhiều việc cần hoàn thành. Giống như ánh trăng, ánh sáng của Chu Du cũng sẽ dần dần chiếu rọi mảnh đất Giang Đông này.

Sau đó tôi bắt đầu chuẩn bị rời đi. Tôi muốn trước hết nhìn xem chung quanh Giang Đông, cuối cùng tôi muốn đi Ngô, đến nơi chàng đang ở. Từ lần đầu nhìn thấy chàng, đã là qua hai năm. Thậm chí ngay cả hình dáng cũng trở nên mơ hồ. Nhưng mơ hồ cũng không thể hơn mơ hồ trong ấn tượng của chàng, chỉ là một cái quay đầu trong chớp mắt, chàng sẽ không nhớ rõ tôi.

Lúc tôi chuẩn bị đi, một chuyện đã phát sinh làm ngăn cản bước chân tôi.

Chạng vạng ngày đó, tôi nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập từ phương xa truyền đến. Lát sau, từ trong viện có âm thanh trầm đục, giống như cái gì đó ngã vào đồng rơm.

Tôi nghe thấy liền đến xem xét, thấy một nam tử trẻ tuổi nằm trong đồng rơm củi, vết thương đầy người, máu từ cánh tay hắn vẫn đang chảy, đôi mắt hắn sáng ngời nhưng thập phần bất lực nhìn tôi, hắn nói: “Tỷ tỷ cứu ta với.”

Đúng lúc này, tiếng đập cửa từ phía trước truyền đến.

Tôi lại nhìn hấn, ánh mắt hấn tuyệt vọng, gần như là cầu xin. Gần như trong nháy mắt, tôi đã quyết định. Tôi dùng bó rơm củi lớn nhất che đi hấn rồi ra phía trước mở cửa.

Là các quan binh mang theo vẻ phong trần mệt mỏi, một người nói: “Cô nương có nhìn thấy một nam tử bị thương không?”

Tôi nói: “Ta cả ngày đều ở trong nhà, không thấy ai vào cả.”

Y nói: “Có thể cho chúng ta vào xem một chút không?”

Tôi nói: “Nơi này chỉ có tiểu nữ tử sống một mình, chỉ sợ không tiện. Nhưng nếu đại nhân đã muốn kiểm tra, vậy xin mời vào.”

Y do dự một chút, vươn đầu hướng bên trong nhìn, sau đó gật đầu nói quấy rầy rồi.

Tôi đến hậu viện đi, nói: “Người có thể đi ra rồi.”

Lát sau người kia đẩy bó rơm, khó nhọc đi ra. Tôi dẫn hấn vào nhà, lấy thuốc băng bó cho hấn.

Lúc tôi băng bó hấn vẫn nhìn tôi chăm chú, đột nhiên kêu lên: “Lại là tỷ tỷ cứu ta!”

Tôi nghi hoặc nhìn hấn, hấn tràn ngập phấn khởi nói: “Tỷ tỷ không nhớ rõ ta sao? Đã nhiều năm trước ở Từ Châu, tỷ tỷ cho ta mấy khối bánh ăn.”

Sau đó hấn còn nói: “Tên tự của ta chính là do tỷ tỷ cho, Tử Minh.”

Lã Mông. Tôi đã nhớ ra hấn. Trên thế giới lại có trùng hợp như vậy sao? Bốn năm trước ở Từ Châu tôi đã cứu hai người, lại dùng phương thức không giống nhau lần lượt xuất hiện trước mặt tôi. Nhưng bộ dáng hấn đã thay đổi tốt hơn nhiều. Bốn năm thời gian, từ một thiếu niên ngây thơ đã thành một thanh niên cao lớn, dù mang đầy vết thương trên người, trong ánh mắt quật cường lại phẳng phất có một loại khát máu.

Tôi hỏi, “Người phạm vào chuyện gì?”

Hấn cúi đầu, nói, “Giết người.”

Nhìn thấy tôi không nói gì, hấn hấp tấp nói: “Ta cũng không muốn, chỉ là tên tiểu lại kia khinh người quá đáng!”

Tôi nói: “Vậy người làm sao chạy trốn đến nơi này?”

Hấn nói: “Ta trước lúc chạy trốn đã đến nhà đồng hương, Viên Hùng đại nhân khuyên ta tự thú. Ta còn chưa đến quan phủ đã bị quan binh đuổi giết. Ta biết, bọn họ nếu bắt được nhất định sẽ giết ta, cho nên ta một đường chạy trốn đến nơi này.”

“Vậy người về sau định làm thế nào?”

Hấn lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt. Cuối cùng hấn dùng ánh mắt như kẻ chết đuối gặp được rơm rạ cứu mạng nhìn tôi, nói: “Xin tỷ tỷ cho ta ở lại.”

“Như vậy sao được?” Tôi thất thanh nói, “Bọn họ có thể tìm được người ở đây nha.”

“Bọn họ người từ vùng ngoài đuổi giết tới đây, qua vài ngày không thấy sẽ đi. Họ đi rồi ta sẽ rời đi”, hấn định liệu trước, “Trước khi rời đi ta sẽ luôn ở trong viện này, tuyệt không bước ra ngoài.”

Tôi thở dài, trong lòng nghĩ bản thân mình gặp phiền toái rồi. Cuối cùng vẫn là nhịn không được nói: “Vậy người cứ tạm thời ở đây đi.”

Không nghĩ là lần này lưu lại, lại mất hai năm.

Thời đại này tư pháp thậm chí còn có hiệu suất cao hơn thời hiện đại. Sau hai năm, văn thư truy nã phạm nhân bỏ trốn Lã Mông vẫn dính trên bố cáo ở cửa thành. Cho dù trải qua mưa nắng, gương mặt trên bức hoạ đã không còn nhìn rõ, nhưng chỉ cần còn dán tại đó một ngày cũng đủ hiệu quả để uy hiếp nghiêm trọng tâm lý đương sự.

Tôi nói với người ngoài hán là họ hàng đến chạy nạn, giữ hán ở lại. Mỗi ngày hán làm chút chuyện nhóm lửa chế củi, lúc rảnh rỗi liền đến luyện kiếm dưới đại thụ ở hậu viện. Sự cuồng nhiệt của hán đối với kiếm pháp làm tôi không hiểu nổi. Cho dù hai năm không ở sa trường, không có đối thủ, hán vẫn chấp nhất như cũ, rảnh rỗi liền đem kiếm ra luyện. Hơn nữa kiếm pháp của hán vô cùng sắc bén, mỗi chiêu đều không lưu đường sống. Có lẽ phải trọng sát tâm như thế, mới có thể trở hết tài năng trong đường binh nghiệp, gây dựng thành tựu sau này.

Có khi tôi sẽ cảm thấy phiền muộn không biết từ đâu, thời gian một ngày lại một ngày qua, tôi sớm đã không còn tiền. Nhưng mỗi khi nghĩ như thế tôi liền tự nói với bản thân, còn sớm, người tôi yêu lúc này, chỉ là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, chàng còn đang ở trong đại trạch tại Ngô Quận, mờ mịt không biết vận mệnh. Tôi còn nhiều thời gian để lãng phí.

Nhưng cho dù tự nói với mình như thế, tôi lại không chịu được là mình đang túng quẫn. Sau khi rời đi Thuý Vi lâu, tôi chỉ dựa vào một ít tiền Lỗ Túc lưu lại để sống. Ít tiền này cho ba người dùng, càng ngày càng ít đi.

Lúc đầu còn có chút thân hào, phú hào nông thôn nghe danh đến tìm tôi đoán mạng. Tên của bọn họ tôi đều không biết đến, chỉ có thể giả vờ đoán bừa, rồi vì hành vi lừa đảo của bản thân mình mà ban đêm thường thầm cầu nguyện. Dần dần, bọn họ cũng không đến nữa, mà tôi cũng bắt đầu dựa vào việc cầm cố trang sức cùng quần áo sống qua ngày.

Hán chỉ biết tôi tốt với hán, nhưng suy nghĩ của nam nhân luôn thô thiển, hán không biết tôi đã bắt đầu dựa vào việc cầm cố trang sức của bản thân mà sống qua ngày. Mà tôi cũng không biết xuất phát từ tâm lý gì, cũng chưa bao giờ để hán chịu qua áp lực này. Tôi chỉ tự nói với mình, sẽ qua đi, sẽ tốt thôi.

Kiến An năm thứ ba, sáng sớm một ngày thu, sau khi cầm cố mớ trang sức cuối cùng, thấy hán dùng kiếm để lại một dấu vết thật sâu trên cây, trong lòng tôi chợt trở nên nóng nảy.

Tôi giật lấy kiếm hán đang cầm, hung hăng ném đi.

Hán kinh ngạc nhìn tôi, mà tôi giận dữ nói nói : “Người muốn như vậy đến lúc nào?”

Hán cầm tay của tôi, hán nói tỷ tỷ chảy máu rồi, đi băng bó một chút đi.

Tôi nói: “Không, ta không cần băng bó. Ta muốn người nói cho ta biết, người muốn như vậy tới khi nào?”

Hán cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Ta không biết.”

“Người không biết?” Tôi giống như điên rồi, đem hán gí vào tường, lời nói làm tổn thương người khác như hồng thuỷ từ miệng tôi tuôn ra, “Người là người có thể đi kiến công, đi phong hầu, nhưng người liền cam tâm mỗi ngày để nữ nhân nuôi sống như vậy sao ?”

Hán nhìn tôi, trong ánh mắt có quật cường đã lâu không thấy, nhưng còn là ngập tràn khổ sở, miệng hán run run, không nói nên lời.

Tôi chịu không nổi, tôi đột nhiên buông hán ra, chạy ra ngoài cửa, tôi cảm thấy tôi muốn điên rồi.

Tôi ở trên đường vòng vo suốt một ngày, đến chạng vạng tôi mới về nhà. Trong nhà đột nhiên trở nên phi thường trống rỗng, A Bích nhìn tôi, ần ần nói: “Hán đi rồi.”

Tôi hoảng sợ. Biết rõ đây là kết quả tôi muốn, nhưng lại đột nhiên không đành lòng. Tôi hỏi:

“Hán có nói hán sẽ đến nơi nào không?”

A Bích nói: “Hán nói hán muốn đi tự thú. Nếu phải chết cũng chấp nhận.”

Tôi biết hán sẽ không chết, nhưng trong lòng tôi vẫn trầm xuống. Tôi hỏi : “Hán còn nói gì không ?”

A Bích nói: “Hán còn nói rất nhiều. Hán nói đáng tiếc hán không biết chữ, bằng không sẽ để lại phong thư đưa em. Hán nói cho em mọi thứ, ài, hán nói nhiều quá, em cũng không nhớ rõ...”

Tôi nói không sao, cứ nói những điều em nhớ vậy.

“Hắn nói hắn rất cảm kích cô nương. Hắn còn nói cô nương giống như chị ruột hắn, hắn còn nói nhất định sẽ không quên cô nương...”

A Bích buồn bã nói, tôi mờ mịt hướng đến gian phòng trống rỗng kia. Trên bàn có để lại rất nhiều tiền cùng xiêm áo, tôi cầm lên hỏi A Bích, “Tiền này là từ đâu ra ?”

“Đây là hắn...hắn bán vật tùy thân đeo trước ngực mà mẫu thân cho. Hắn nói, hắn biết tiền này rất ít, nhưng trước chỉ có thể để lại một ít như vậy. Hắn nói ngày sau nếu có công danh rạng rỡ, lại báo đáp cô nương thật tốt.”

“Hắn còn nói gì không?” Thanh âm tôi đột nhiên có chút nghẹn ngào.

“Hắn muốn cô nương đừng lo lắng, mọi thứ đều sẽ tốt thôi.”

Mọi thứ đều sẽ tốt thôi.

Lã Mông là thầy tướng số còn vĩ đại hơn tôi, bởi vì câu này tôi đã tự nhủ rất nhiều lần, chỉ là tự an ủi; hắn chỉ nói qua một lần, liền thành sự thật.

Lại chạng vạng một ngày thu, lúc tôi mở cửa, thấy ở cửa ngưỡng một chiếc xe ngựa, mà đang đứng bên xe ngựa dưới ánh chiều tà, mặc bạch y đang mỉm cười kia, chính là Chu Du.

“Ta cùng chúa công bảy ngày sau sẽ cưới nhị Kiều. Mẫu thân của chúa công cùng hai vị phu nhân đều nghe nói đến cô nương, rất muốn nhìn thấy bà mối xinh đẹp này. Vì thế ta đến đón cô nương đi Hội Kê. Hy vọng cô nương có thể nể mặt tham gia hôn lễ.”

Chàng mỉm cười kéo màn xe ngựa.

Tôi yên lặng lên xe.

Xe ngựa đi vun vút. Ánh đèn cùng con người Lư Giang dần biến mất nơi đường chân trời, mà ánh đèn Hội Kê, dần dần hiện lên trong mắt.

6. Q.1 - Chương 6

Lập đông, tháng 9 Kiến An năm thứ ba, Hội Kê ánh đèn rực rỡ sáng như ban ngày.

Ngã tư đường người đi tấp nập như dòng nước chảy, dòng người hoà trong muôn ngàn ánh hoa đăng rực rỡ biến thành biển sao, mà biển sao kia lại trở nên mờ nhạt trước những đóa yên hoa* lần lượt nở rộ trên bầu trời.

*Yên hoa : pháo hoa, sương khói...

Hôn lễ của hoàng đế cũng không thể nào nhiệt hơn so với hôn lễ này, yến hội của thần tiên trên trời cũng không hấp dẫn tôi như yến hội trong Thái thú phủ đêm nay. Sau này, dòng lịch sử chậm rãi chảy đi, vô số chuyện xưa sẽ bị chôn vùi xuống đáy nước, nhưng hôn lễ của bốn người này sẽ được mọi người nhắc đi nhắc lại, được chúng thi nhân dùng những từ ngữ đẹp nhất để hình dung.

Tôi nghĩ, đây có lẽ là yến hội xinh đẹp nhất trong lịch sử nhân loại.

Đối với cá nhân tôi mà nói, đây cũng sẽ là thịnh yến khó quên nhất trong sinh mệnh. Những nhân vật ở Giang Đông mà tôi từng thấy trong sáu năm qua cũng không bằng một phần mười tôi gặp trong đêm nay. Hoàng Cái, Trình Phổ, Thái Sử Từ, Tương Khâm... Những cái tên mà trước đây tôi có nằm mơ cũng không dám, bây giờ đều đang đứng rõ ràng trước mắt tôi. Ánh đèn rực rỡ làm tôi hoa mắt, tôi có cảm giác như đang nằm mơ.

Cảm giác như ảo mộng này trở nên cực hạn khi tôi nhìn thấy Tôn Sách. Trước kia tôi vẫn tưởng tạo hoá đặc biệt bất công mới tạo nên Chu Lang, nhưng khi thấy Tôn Sách, tôi phát hiện tạo hoá không chỉ bất công một lần.

Y mặc một chiếc áo choàng màu đỏ biên áo nạm vàng. Màu áo như thế, nếu là nữ nhân mặc nhất định là diễm tục, nhưng mặc trên người y làm cho tôi có cảm giác không thể hợp hơn, thậm chí không có người thứ hai xứng với màu sắc này. Y ngồi ở thủ toạ ôm Chu Du, giống như mặt trời và mặt trăng. Khi thì vô thức gõ bàn suy nghĩ, khi thì cười to với những người tiến đến kính rượu; khi thì đánh nghiêng ngọn đèn bạc, khi thì khua vỡ chén bạch ngọc, một đêm này y giống như đứa trẻ không biết ưu sầu là gì. Có lẽ y chính là cảm thấy, nhân sinh đặc ý cần tận hoan.

Yến hội từng bừng, rượu ngon, âm nhạc rộn ràng, tân khách cũng tốt, hết thấy đều tốt đẹp.

Tôi như thưởng thức một đồ vật mà thưởng thức thịnh yến cần tận hoan không uống này, nhưng lại luôn có cảm giác, phẳng phất như mình là người ngoài cuộc, không thể trở nên vui vẻ được.

Có lẽ vì chàng không ở đây; có lẽ bởi vì tôi vốn đặt mình ở vị trí người ngoài cuộc.

Lỗ Túc không bao lâu thì say mèm, được người ta đưa vào phòng nghỉ ngơi; ở đây tôi chỉ quen biết Chu Du, nhưng đêm nay hẳn là nhân vật chính, làm sao có thể nhàn hạ đến đón tiếp tôi.

Không ai chú ý tới tôi, tôi mặc quần áo bình thường, trên mái tóc thật dài không có bất kì trang sức nào, như một u linh trong đại sảnh hoa mỹ này, một người bưng chén rượu trong góc tự sinh tự diệt.

Nhưng mà đã có một người bước về hướng tôi.

Là một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, gương mặt góc cạnh rõ ràng. Tôi có chú ý hẳn, cả đêm hẳn bưng chén rượu, không giống với những người trong này.

Lúc đầu tôi không biết hẳn là ai, đến lúc hẳn lại gần, tôi phát hiện ánh mắt hẳn có một chút màu lam.

“Tôn Quyền đại nhân.” Tôi tận lực đè nén thanh âm kích động của mình.

Hắn cũng không có chút kinh ngạc, đi tới liền nói với tôi: “Chậm trễ cô nương rồi. Mẫu thân ta muốn gặp gặp cô nương, xin mời theo ta.”

Tôi đi theo hẳn vào nội đường, ở đó, tôi gặp Ngô phu nhân cùng hai vị tân nương đêm nay.

Đại Kiều đẹp giống như tơ lụa, ở dưới ánh đèn phát ra quang hoa xinh đẹp; Tiểu Kiều đẹp như đồ sứ, tinh xảo mà sâu sắc. Chỉ có nữ tử như vậy mới xứng đôi nam tử như thế.

Ngô phu nhân phẳng phất đối với tôi rất có hứng thú, liên tiếp hỏi tôi rất nhiều vấn đề. Mà tôi cũng cố gắng giải đáp kỹ càng. Tôi biết đó là cơ hội khó được, tôi đem hết chiêu thức để dỗ bà vui vẻ.

Hiệu quả rất tốt. Bà mê say nghe tôi nói, đôi mắt chăm chú nhìn tôi. Lúc sau bà nói, “Ảnh cô nương nếu có thể làm hàng xóm của chúng ta thì tốt quá, như vậy rảnh rỗi có thể đến trò chuyện với ta.”

Tôi lập tức nhu thuận nói, “Nếu phu nhân đồng ý, ta lúc nào cũng có thể đến Hội Kê.”

Lúc này, từ trong góc phòng tôi đột nhiên nghe thấy có người “Hừ” một tiếng. Thanh âm rất nhỏ, trừ tôi ra không ai khác nghe thấy. Tôi ngẩng đầu, tìm về phía phát ra âm thanh, phát hiện một cô bé chừng bảy tám tuổi đứng trong góc, một thân áo đỏ, tóc tùy tiện cột sau đầu, bên hông có một thanh kiếm đeo như trang sức, ánh mắt dài nhỏ lạnh lùng nhìn tôi.

Lúc này tiền thính truyền đến âm thanh huyền ảo, tôi nhịn không được liền đi nhìn xem, phát hiện Chu Du đang múa kiếm, mà Tôn Sách đứng ở trên bàn, cao giọng hát theo. Không khí yến hội lên đến cao trào, mọi người giống như điên rồi đem rượu hất lên không trung. Mà tôi đứng ở một bên cũng hứng thú nhìn.

“Cô vô dụng thôi.” Bên tai đột nhiên truyền đến âm thanh lạnh lùng. Tôi quay đầu lại, phát hiện là nữ hài tử kia, không biết từ lúc nào đến bên cạnh tôi.

Tôi có chút nghi hoặc nhìn nàng, không rõ nàng muốn nói gì.

“Ta là nói, cô như vậy trăm phương ngàn kế tiếp cận mẫu thân cùng ca ca ta, cũng vô dụng thôi.” Nàng lãnh đạm.

Mẫu thân? Ca ca? Tôi hiểu rồi, xem ra nàng chính là Tôn Thượng Hương ngày sau sẽ gả cho Lưu Bị. Nhỏ tuổi vậy mà đã có tính cách như thế. Vì vậy tôi cố hết sức ôn hoà nói với nàng :

“Em lầm rồi, ta cũng không nghĩ tới muốn gả cho huynh trưởng của em...”

Nàng vẻ mặt hoài nghi nhìn tôi, lát sau, dùng ngữ khí càng thêm lãnh đạm nói:

“Vậy cô muốn làm gì?”

Tôi nhất thời nghẹn lời. Mà càng làm tôi giật mình là lời nói kế tiếp của nàng.

“Ta biết, cô cảm thấy cô cùng những người khác không giống nhau. Có lẽ cô có mục đích gì đó, nhưng ta nói cô đừng kì vọng quá cao. Ai bảo cô là nữ tử.”

Tôi kinh ngạc nói không ra lời. Một cô bé bảy tám tuổi, thế nhưng có thể dùng ngữ khí như vậy. Tôi biết có lẽ là đơn thuần xuất phát từ lời châm chọc của một đứa trẻ, nhưng lời nàng nói, mỗi một câu đều nói đúng tâm sự tôi.

Nhưng vô luận như thế nào, lời nói của một đứa bé không có khả năng cản trở quyết tâm tiếp cận Tôn gia của tôi. Sau khi kết thúc hôn lễ, tôi về Lư Giang bán tào nhà chuyển đi Hội Kê. Tôi vốn muốn cho A Bích ít tiền để nàng rời tôi lập gia đình, nhưng nàng kiên trì muốn đi theo tôi. Kiên trì của nàng phảng phất tâm sự nào đó không thể cho ai biết, nhưng lúc đó tôi không rảnh suy nghĩ.

Tôi thuê một trạch viện gần Thái thú phủ ở Hội Kê, thường xuyên đến bái phỏng Tôn gia. Đoàn ông Tôn gia hàng năm đều chinh chiến bên ngoài, vì vậy mỗi lần tôi đến, mấy người phụ nữ trong nhà đều vui mừng, bao gồm cả Tôn Thượng Hương. Nàng cho dù quật cường cũng là một đứa nhỏ, dần dần nàng cũng bắt đầu ôn hoà với tôi, mỗi lần tôi đến nàng đều âm ỉ muốn tôi mang nàng ra ngoài thành cưới ngựa.

Kiến An năm thứ tư, trận tuyết đầu mùa đặc biệt đến sớm. Mùa thu qua đi. Một đêm nọ, cửa viện tôi bị người ta gõ cửa âm ỉ, tôi thấy gương mặt đầy nước mắt của Tôn Thượng Hương.

“Ta không biết nên làm thế nào, chị dâu ta khó sanh, có thể sẽ chết. Người làm chủ trong nhà đều ra ngoài đánh giặc rồi, ta không biết tỷ có thể giúp gì được không...” Nàng khóc nói với tôi.

Tôi không nói hai lời, liền cùng nàng sang Thái thú phủ.

Trong phòng sinh tràn ngập mùi vị kì quái khó ngửi, Đại Kiều nằm ở trên giường, mồ hôi ướt đầm toàn thân. Loại thống khổ này, có lẽ vượt xa tưởng tượng của tôi.

Bên cạnh có mấy người mặc trang phục quái đang bận rộn, một lát sau, có một lão bà bà mặt vẻ linh tinh, cầm một ly nước đục ngầu cho Đại Kiều uống. Tôi nhìn không được ngăn lại, hỏi bà ta đó là gì.

“Là phù chú đem đốt hoà với nước đó,” bà ta kỳ quái nhìn tôi, “Nhanh cho sản phụ uống đi, thần tiên sẽ phù hộ sản phụ mẫu tử bình an, mọi người vui mừng...”

Lúc này chung quanh lại bắt đầu ồn ào lên, một đám trang phục kỳ quái kia bắt đầu gõ mõ, vô cùng khó nghe. Tôi ngây người một hồi, đột nhiên nhìn không được đem chén nước kia hất đi.

Chung quanh nhất thời trở nên yên lặng, mọi người đều khẩn trương nhìn tôi.

Mà tôi nhìn không được kích động lên.

“Người Tôn gia không phải là không tin chuyện thần tiên quỷ quái sao? Vì sao còn để những người như thế vào? Sản phụ đang sắp chết, lại không dùng thuốc mà muốn đốt bùa chú! Thượng Hương, đuổi bọn họ ra, tẩu tử người cần yên tĩnh!”

Nàng lập tức bắt đầu kiên quyết chấp hành mệnh lệnh của tôi. Trong phòng lập tức an tĩnh lại, mùi vị kia cũng tan biến dần.

“Người, đi nấu chén nước đường đỏ đến; người, lập tức đi thỉnh thầy thuốc; người, tiếp tục giúp nàng dùng sức.”

Tôi như một tướng quân vênh mặt hất hàm sai khiến. Cho dù tôi chưa từng gặp chuyện này, nhưng tôi cảm thấy mình còn làm chính xác hơn bọn phù thủy thuật sĩ kia.

Nước đường đỏ bùng tới, tôi giúp Đại Kiều uống hết. “Cô bây giờ có phải có thêm chút khí lực không? Tiếp tục dùng sức, đừng bỏ cuộc.” Tôi nhẹ giọng nói với nàng.

Mà nàng nhắm mắt, suy yếu vô lực nói: “Ta mệt mỏi quá, ta cảm thấy khí lực đều không dùng được, nhưng ta không muốn chết.”

Tôi cùng Tôn Thượng Hương cùng nhau khuyên nàng, muốn nàng đừng bỏ cuộc, nhưng nàng chỉ lắc đầu, nước mắt chảy xuống từ đôi mắt xinh đẹp tuyệt trần.

Cuối cùng tôi rốt cục nhìn không được lay tỉnh nàng, nhìn mắt nàng, tôi kiên quyết nói:

“Cô hẳn là biết, ta tiên đoán luôn chính xác. Ta hiện tại nói cho cô biết, cô sẽ không chết, hơn nữa sẽ sinh một bé gái khỏe mạnh xinh đẹp. Cho nên cô nhất định phải cố gắng lần nữa.”

Nàng hơi hơi mở to mắt, sau gật gật đầu.

Đứa nhỏ lúc nửa đêm sinh ra, khi đó ngoài cửa sổ chính tuyết lớn bay tán loạn. Đại Kiều ôm lấy đứa trẻ xinh đẹp này, nhìn không được rơi nước mắt.

Nhưng tiếng khóc chào đời không có như trong dự đoán, đứa trẻ kia nhanh chóng nhắm mắt, không có tim đập, không có hô hấp.

Mọi người hốt hoảng đem đứa trẻ chuyển tay nhau, lại thủy chung không cách nào làm nó khóc.

Đứa bé được đưa vào trong tay tôi, tôi vỗ nhẹ vào lưng nó. Lát sau kỳ tích đã xảy ra, nó khụt một tiếng, khụt ra một ngụm nước ối.

Sau đó, chậm rãi, nó mở đôi mắt xinh đẹp long lanh như thủy tinh nhìn.

Đôi mắt đen long lánh đó nhìn chăm chăm tôi, chợt cười rộ lên khanh khách.

Đại Kiều muốn tôi đặt tên cho nàng, tôi nghĩ nghĩ, không biết từ đâu đột nhiên nhớ tới một chữ “Nhu”.

Đại Kiều cảm thấy tên này đơn giản quá, nhưng cuối cùng cũng quyết định đặt tên “Nhu”.

Là một cái tên xinh đẹp, giống như cánh bèo dưới mưa, mềm mại, cứng cỏi mà cũng thật u sầu.

Nếu tôi không nhớ lầm, đứa bé tên Nhu mà tôi cướp về từ tay tử thần này, ngày sau, sẽ là vợ của chàng.

Mà giờ phút này, nó đang ở trong lòng tôi, yên bình ngủ say.

Vài ngày sau Tôn Sách về đến nhà, ôm lấy con gái, vui mừng hôn rồi lại hôn.

Lúc sau y nâng Đại Kiều trên giường dậy, hai người cùng nhau ôm đứa bé, nhìn ngắm như đang thưởng thức một tuyệt thế bảo vật.

Tôi nhìn tuyết rơi ngoài cửa sổ, trong lòng lặng lẽ nói với họ :

Xin hãy tận tình hưởng thụ giờ khắc vui mừng này, đừng lãng phí một giây thời gian nào hết.

Bởi vì ngày vui này sẽ không kéo dài quá lâu.

Tôi biết, đây là mùa đông cuối cùng của Tôn Sách.

7. Q.1 - Chương 7

Mùa đông qua đi, bước chân nặng nề đến của năm thứ năm Kiến An đã không thể ngăn lại.

Một năm này chắc chắn sẽ xảy ra nhiều sự kiện. Sẽ có rất nhiều thứ sẽ biến mất trong một năm này, và những thứ mới cũng từ năm này mà bắt đầu nảy sinh.

Tôi biết những chuyện xưa phát sinh trong năm này, nhưng tôi lại không biết, chờ đợi tôi là cái gì.

Tôn Nhu đã biết phát ra âm thanh y y nha nha. Là một đứa bé đáng yêu, đôi mắt đen long lánh, không biến đến ưu phiền của thế gian.

Thậm chí, luôn luôn là khóc ca* trong cảm nhận của tôi như Chu Du, lúc nhìn thấy Tôn Như cũng nhin không được ôm nó vào lòng, phát ra âm thanh buồn cười chọc nó cười.

*Khóc ca : chắc là anh đẹp trai lạnh lùng ^^

Thật sự là một cảnh tượng là cho người ta vừa thấy buồn cười vừa ảm áp.

Cũng thật kỳ quái, Như đối với tôi không muốn xa rời không thua gì đối với mẫu thân nó. Chỉ cần cách vài giờ không thấy tôi, nó sẽ bắt đầu khóc nháo, lúc sau sẽ có người đến tìm tôi, tôi vội vàng sang, nó sẽ dụi đầu vào lòng tôi, mang theo đôi mắt còn ướt ướt, đem đôi môi hồng như cánh hoa dán vào mặt tôi.

Bởi vậy tôi thành khách quen của Tôn phủ. Ở Hội Kê hai năm, tôi lần lượt nhìn thấy không ít những người lưu danh trong sách sử.

Đây vốn là chuyện làm cho tôi vui vẻ, nhưng mà thời gian mỗi ngày một qua, tôi lại dần lâm vào khổ sở.

Nhìn thấy càng nhiều người, tôi càng phát hiện ra, tại thế giới như thế này, một người nam nhân có thể tranh đoạt nắm quyền trong xã hội, thân phận nữ nhân chỉ có thể là quần chúng. Cho dù người có hiểu biết thông minh đến đâu, cho dù bọn họ đối với người có tôn trọng bao nhiêu.

Lời của Tôn Thượng Hương một đêm kia, giống như độc dược đeo bám suy nghĩ tôi. Nếu là lúc vừa đi đến thế giới này vài năm, tôi nói với chính mình: “Là quần chúng thì đã sao? Dù sao tôi là vì chàng mà đến, dù thân phận là gì cũng không quan trọng.”

Nhưng mà hiện tại tôi không nghĩ vậy, tôi cũng không muốn giống như lần trước, xuất hiện trước mặt chàng một cách chật vật. Còn nữa, trong thời đại phong vân biến hoá này, nếu tôi đã đến, có lẽ không phải để làm một quần chúng.

Tôi càng nghĩ như vậy thì càng thấy thất vọng.

Lúc Tôn Sách quyết định tấn công Ngô Quận, tôi tìm một cơ hội, nỗ lực khuyên bảo y đừng giết chết Thái thú Hứa Cống, đồng thời cố gắng bảo vệ sĩ tộc ở đó.

Y rất lễ phép yên tĩnh nghe tôi nói, có lẽ căn bản y cũng không nghe tôi đang nói gì, sau đó thì “À” một tiếng.

Sau đó y bắt đầu khách khí thỉnh cầu tôi, lúc y hành quân, xin hãy chiếu cố người nhà của y.

Một tháng sau, khi chúng tôi bắt đầu chuẩn bị chuyển đi Ngô Quận, tin Thái thú Hứa Cống chết truyền về Hội Kê.

Thật sự làm cho người ta tức giận mà lại không thể không bận tâm. Tôn Sách là loại thủ lĩnh võ đoán chuyên quyền, bởi vì chuyện y cự tuyệt y cũng chẳng muốn nói. Y sẽ lễ phép nghe người nói xong, sau đó tiếp tục làm theo ý mình, ngay cả cơ hội phản bác cũng không cho người.

Lúc đầu, tôi nghĩ tôi chỉ là một nhân vật nhỏ, lời nói không có giá trị, nhưng tôi lại phát hiện, đối với lời góp ý của thủ hạ y cũng thường xuyên như thế.

Y dũng cảm, khẳng khái, tích cực, trên người y có một loại ánh sáng như mặt trời, nhưng cũng bởi vì ánh sáng này quá mức chói lọi, cho nên y không nhìn thấy ánh sáng của những vì sao xung quanh.

Ngay cả người dân trong thành, lúc nói về y sẽ không nói là “Ngô hầu lại đánh thắng trận”, mà sẽ quen nói là “Tướng quân hôm nay sẽ lại treo mấy cái đầu người trên ngựa về thành đây.”

Vì vậy, có đôi khi tôi nghĩ, nếu như chết đi vào năm này, đối với y có lẽ là may mắn mà không phải bất hạnh. Hoặc giả, căn bản đây là do chính y lựa chọn.

Nếu chết đi lúc đang huy hoàng nhất, sau này sẽ trở nên bất hủ.

Sau khi đến Ngô quận vài ngày, Tôn Quyền đã trở lại. Trong hai năm này, hắn vẫn đi theo Tôn Sách nam chinh bắc chiến. Mỗi khi bình định một chỗ, hắn liền ở lại nơi đó chuẩn bị chặng hành trình tiếp theo. Tính ra, tôi đã hai năm không gặp hắn.

Kỳ quái là, cho dù hai năm không gặp, hắn vẫn nhớ rõ tôi. Hắn tìm người đưa tin cho tôi, hi vọng có thể cùng tôi uống rượu.

Hắn ở hậu viện Thái thú phủ tiếp kiến tôi. Hắn đối đãi tôi như với một nam tử, nắm tay tôi đến chỗ ngồi, rót rượu cho tôi. Tôi hoài nghi hắn có mục đích khác. Không bao lâu sự hoài nghi của tôi đã ứng nghiệm.

Qua vài chén rượu, hắn trầm mặc một hồi, đột nhiên nói: “Tiên đoán vô căn cứ, ta vốn không muốn tin tưởng. Nhưng mọi người đều nói cô nương tiên đoán mười phần chính xác, ta cũng muốn nghe một chút cô nương có lời gì muốn nói với ta không.”

Tôi nói: “Đại nhân nếu ngay từ đầu không tin tưởng, vậy xin cứ tiếp tục dừng tin. Tiên đoán chỉ cần cho người đang mê mang không rõ thôi.”

“Nếu ta nói, ta hiện tại đang mê mang thì sao?”

Hắn đột nhiên nói như vậy.

Tôi có chút kinh ngạc nhìn hắn. Hắn đứng ở bên cửa sổ quay đầu nhìn tôi, trong đôi mắt ánh lam kia thực sự có một chút mơ hồ.

Tôi dần dần hiểu được. Khi đọc lịch sử, ánh mắt tôi dễ dàng bị cha anh của hắn hấp dẫn, cho nên chưa từng dùng lập trường của hắn mà suy xét. Nhưng sau này, tôi đột nhiên hiểu được.

Hắn năm nay mười chín tuổi, khi Tôn Sách mười chín tuổi kia, đã được người ta coi là “Giang Đông tiểu bá vương”, thấp lên một ngọn lửa, dần dần thiêu đốt đất Giang Đông.

Mà Tôn Quyền, hắn cũng có tài hoa mà Tôn Sách không có, nhưng tài hoa cho dù có rực rỡ, cũng sẽ bị ánh mặt trời che mất.

Cho nên hắn mê mang, không biết con đường phía trước phải đi như thế nào.

Vì thế tôi nhẹ nhàng nói với hắn: “Đại nhân hoàn toàn không cần mê mang, đại nhân có con đường lớn của mình, tiền đồ ngày sau của đại nhân là vô lượng.”

Hắn liền cười rộ lên, nói: “Đông Ngô ta, mỗi một nam nhi tiền đồ đều không thể lường được. Nói như vậy ta lười nghe.”

Tôi tâm tình mâu thuẫn nhìn hắn. Có một bí mật to lớn trong lòng tôi, nhưng không biết có nên nói cho hắn không.

Tôi cuối cùng vẫn quyết định nói.

Tôi tới gần hắn, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai hắn nói:

“Sẽ có một chuyện rất bi thương sẽ phát sinh, nhưng đại nhân nhất định phải bình tĩnh. Từ đó đại nhân sẽ là chủ nhân Giang Đông.”

“Nàng nói chuyện bi thương là chỉ chuyện gì?” Hắn kinh ngạc nhìn tôi.

“Không lâu nữa, Ngô hầu sẽ qua đời.” Tôi nhẹ giọng nói.

Hắn giống như đột nhiên bị người ta điểm trúng huyệt đạo, bất động nhìn tôi hồi lâu, mãi cho đến khi tôi tưởng rằng hắn thật sự không động nữa, hắn lại đột nhiên nhảy lên.

Hắn hung hăng đập nát cái chén xuống đất, chỉ vào tôi mắng to.

“Huynh trưởng ta vũ dũng hơn người, thân cường thể tráng, cô dựa vào cái gì nói như vậy? Cô là kẻ lừa đảo! Cả cô cũng dám nguyền rủa huynh ấy sao!”

Tôi ghen hờn nhìn trần trời, đang muốn nói, lúc này vệ binh mang đao chạy vào.

“Dem nàng ra, ” Tôn Quyền oán hận chỉ vào tôi, “Đợi đến lúc nàng biết bản thân sai lầm rồi, ta sẽ giết nàng.”

Sau đó, tôi bị đưa vào địa lao âm u ẩm ướt, tâm trạng nặng nề, tự kiểm điểm hành vi bản thân.

Tôi rất cực hiểu vì sao qua mấy ngàn năm, bọn bịp bợm giang hồ có thể vẫn tồn tại, bởi vì bọn họ nói lời giả dối nhưng dễ nghe, luôn được hoan nghênh hơn tin dữ.

Nhưng không hiểu sao tôi không thấy lo lắng, tôi cũng không nghĩ hẳn sẽ đem tôi ra giết. Tiểu hồ ly, tên nhóc mắt xanh, tên giặc chết tiệt, trong lòng tôi đem những từ có thể nhớ ra mà mắng hắn một lần, vẫn không thể hết giận.

Tôi biết lời tiên đoán sẽ trở thành sự thật, nhưng tôi không thể xác định, khi mọi chuyện thành hiện thực, hẳn có thể hay không càng thêm thẹn quá hoá giận mà giết chết tôi?

Tôi càng nghĩ nhiều, càng phát ra hiện bản thân chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Hơn nữa càng làm cho người ta bị thương là, khi tôi đi đến thời đại này, tôi đã nhìn thấy phong thái thần thoại của Tôn Sách, nhưng khi y phải rời khỏi thế giới này tôi không thể chứng kiến, không thể cáo biệt y.

Từ cửa sổ nhà giam nhìn ra vẫn có thể thấy một khoảng trời. Có một đêm, tôi nhìn thấy một ngôi sao màu đỏ kéo dài cái đuôi lướt qua bầu trời, rồi chớp mắt vụt tắt trong biển sao.

Tôi chỉ có thể yên lặng nói trong lòng: vĩnh biệt, tiểu bá vương.

Một đêm hai ngày sau, có binh lính đến, mở cửa lao đưa tôi ra ngoài, nói : “Cô nương có thể đi rồi.”

Tôn Quyền dù sao cũng không phải người bội bạc. Cho dù thế, tôi vẫn không thể tha thứ hành vi xúc phạm của hắn. Tôi nhìn không được hỏi binh lính kia : “Tôn Quyền đâu ?”

Gã kinh ngạc nhìn tôi, rốt cực vẫn nói: “Ở trong phòng của ngài.”

Tôi nói: “Hắn ở trong phòng làm gì?”

Binh lính do dự một chút: “Tướng quân từ sau khi Ngô hầu qua đời, vẫn luôn nhốt mình trong phòng chưa ra.”

Tôi muốn trút giận, dù sao tôi cũng không thể ở đây mãi, đi chế nhạo hắn một chút cũng được. Tôi liền bày ra bộ mặt thương tâm, nói với binh lính: “Mang ta đi gặp ngài ấy.”

Gã đưa tôi đến cửa phòng Tôn Quyền, nói:

“Chúng tôi đi vào tướng quân sẽ trách tội, thỉnh cô nương tự đi vào.”

Tôi gật gật đầu đi vào, sau đó hắn nhẹ nhàng từ bên ngoài đóng cửa lại.

Trong phòng không có một ánh đèn, chung quanh một mảnh hôn ám.

Mành sa đổi thành màu trắng thật dài trên cửa sổ, gió nhẹ thổi qua, mành sa lay động trong gió, giống như đang chiêu hồn.

Tôi do dự bước vào phòng, cũng không có ai đón tiếp, không thấy một bóng người. Cả gian phòng chìm trong không khí yên lặng chết chóc.

Trong lúc tôi còn nghĩ trong phòng không có ai, lại nghe thấy từ góc khuất trong phòng truyền đến tiếng khóc nức nở rất nhẹ.

Tôi tìm theo âm thanh, phát hiện Tôn Quyền nằm co ở trên đất, tư thế giống như một con thú bị thương.

Hắn cúi đầu, mái tóc thật dài xoã ra che khuất gương mặt. Nước mắt không ngừng chảy xuống từ hai gò má. Tôi dìu hắn, mà trên vạt áo cũng là ướt sũng một mảnh.

Những lời chế nhạo tôi đã chuẩn bị sẵn lập tức bị quên lên chín tầng mây, tôi không khỏi tội nghiệp hắn. Khi tôi đỡ hắn, tôi phát hiện đôi vai hắn thực gầy gò, gương mặt khóc nỉ non, nhìn giống như một đứa nhỏ.

Chỉ là một đứa nhỏ thôi. Trong lòng tôi thở dài, an ủi hắn. Tôi bảo hắn hãy bảo trọng thân thể, hãy đứng dậy đi.

“Nàng vì sao còn ở đây, nàng không phải có thể đi rồi sao?” Hắn khàn khàn cổ họng nói.

Tôi không nói gì, chỉ cố gắng thực nhẹ nhàng chải tóc lại cho hấn. Hấn cũng không cự tuyệt, chờ dần mặc tôi chải tóc.

“Nàng rất tàn nhẫn. Ta thực hy vọng nàng sai lầm, ta thực hy vọng có thể giết chết nàng”, hấn thấp giọng nói.

“Nếu giết chết ta có thể làm cho ngài dễ chịu hơn, vậy cứ giết chết ta đi.” Tôi cũng thật bình tĩnh đáp.

Hấn không nói lời nào. Một lát sau, hấn lại bắt đầu rơi lệ. Tôi dùng ống tay áo lau nước mắt cho hấn, hấn đột nhiên xoay người lại, ôm lấy tôi mà khóc lớn.

“Ta nên làm gì bây giờ? Nên làm gì bây giờ đây?” Hấn vừa khóc vừa hỏi.

Tôi nhẹ nhàng vỗ lưng hấn, thanh âm bình tĩnh như nước nói :

“Đừng hoang mang. Chuyện này, đối với tình cảm huynh đệ trong lòng ngài, là chuyện xấu ; nhưng đối với tiền đồ của bản thân ngài, đối với Giang Đông, với toàn bộ thiên hạ mà nói, lại là chuyện tốt.”

Tiếng khóc của hấn nhẹ đi một chút.

“Sau này, con đường của Giang Đông sẽ do ngài dẫn dắt. Ngài có thể thay đổi thiên hạ này, chỉ là bản thân ngài không biết thôi.”

Hấn đột nhiên buông tôi ra, nghiêm cẩn nhìn mặt tôi.

“Ta sao có thể thay đổi thiên hạ này? Cho tới bây giờ đều là huynh trưởng chinh chiến nam bắc, ta ở phía sau hiệp trợ huynh ấy. Mà bây giờ huynh ấy đã mất...”

Nghĩ đến đây, hấn lại bắt đầu nức nở.

“Người có thể chinh chiến cũng không khó tìm. Chu Du, Lỗ Túc, Trình Phổ, Hoàng Cái... Bọn họ đều là tướng lĩnh ưu tú nhất thời đại này, bọn họ đều có thể một mình đảm đương một phía, nhưng mà —”

Tôi nhìn mắt hấn, thật nghiêm túc nói:

“Nhưng mà có thể dẫn dắt bọn họ, để bọn họ mỗi người đều phát huy cực độ tài năng bản thân, người này ngoài ngài ra không ai làm được.”

Hấn có chút mê mang nhìn tôi, lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm này trời sao phá lệ lộng lẫy, vô vàn những điểm sáng lấp lánh, giống như biển.

“Hành trình của ngài là biển khơi sao sáng.” Đột nhiên tôi nhớ đến lời kịch mà tôi rất yêu thích, thuận miệng nói như vậy.

“Biển khơi sao sáng?” Hấn quay đầu nhìn tôi, khóe miệng lại có chút ý cười, “Những lời này, rất đẹp.”

Tôi không lên tiếng, đưa cho hấn khăn tay sạch sẽ. Hấn nhận lấy, lát sau nói:

“Nàng ra ngoài đi, ta muốn một mình yên tĩnh.”

Tôi đi tới cửa, phát hiện Tôn Thượng Hương ôm Như đứng ở nơi đó.

“Chị dâu khó khăn lắm mới ngủ, ta ôm nó lại đây nhìn ca ca. Ca ca thế nào?” Tôn Thượng Hương hỏi tôi.

“Chắc là không có việc gì, ” tôi tiếp nhận Như đang ngủ say, nó ghé vào ngực tôi, có vẻ rất dễ chịu.

“Em đi ngủ một chút đi.”

“Ta không muốn, ta muốn ở đây chờ ca ca đi ra.” Nàng kiên quyết lắc đầu.

Sau đó tôi cùng nàng ngồi ở bàn đá bên cửa chờ. Chờ mãi, chúng tôi lại mơ màng ngủ.

“Các người sao lại ngủ ở đây? Cấm lạnh thì làm sao?”

Một thân ảnh đột nhiên xuất hiện làm chúng tôi từ trong mộng tỉnh lại. Tôi mở mắt ra, thấy Tôn Quyền đứng ở nơi đó.

Hắn thay đổi quần áo mới, tóc chải ngay ngắn chỉnh tề ở trong mũ. Trừ ánh mắt hơi sùng, trên người hắn hầu như không nhìn thấy dấu vết chàng thiếu niên nỉ non bất lực kia. Hắn kiên định đứng dưới bầu trời xanh thẫm như ngọc, ngôi sao mai sáng ngời phía trên đầu của hắn.

Chúng tôi nhìn hắn, nhưng lại nói không ra lời.

“Người đi truyền tin đến cấp quan viên có thể thông tri, Cô* hôm nay muốn triệu mọi người nghị sự.” Hắn nói với vệ binh, giọng nói kiên định mà tỉnh táo.

*Cô : ý nghĩa giống như quả nhân mà mấy ông vua hồi xưa hay tự xưng.

“Mặt khác, chuẩn bị con ngựa tốt, đồng thời báo cho quân bộ, Cô muốn đi các nơi tuần quân.”

Binh lính bên cạnh bị hắn ảnh hưởng, lập tức thẳng lưng hô to đáp ứng, xoay người tinh thần phấn chấn đi truyền lệnh.

“Nàng, còn không trở về đổi bộ quần áo đi?!” Hắn nhìn tôi, giọng điệu lại giống như người lớn trách cứ trẻ con.

“Ta đi ngay đây.” Tôi mơ mơ màng màng đứng lên, chuẩn bị tránh ra.

“Đổi một bộ có thể thuận tiện hành động, sau nghị sự hôm nay, nàng cùng ta đi tuần.” Hắn đột nhiên nói như vậy.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn.

“Có thích hợp không?”, tôi nhịn không được hỏi.

“Vì sao không thích hợp?” Hắn thật kiên định nói, “Đây là mệnh lệnh của Cô*.”

Tôi nhìn hắn thật lâu, lát sau nhanh chóng đứng lên, đi thật nhanh trở về nhà.

Trên đường về nhà, ánh sáng mặt trời từ bên thành chậm rãi dâng cao, mà trái tim từ lâu đã ẩm ướt của tôi, được ánh mặt trời chiếu rọi xuống, dần dần trở nên sáng lên.

8. Q.1 - Chương 8

Kiến An năm thứ năm, công nguyên năm 200, tôi vẫn cho rằng đó là một năm đặc biệt quan trọng.

Bởi vì trong năm này, vận mệnh của ba người sẽ từ đây mà thay đổi.

Một năm này, sinh mệnh của Tôn Sách – kẻ chiếm hơn phân nửa lãnh thổ Giang Đông, giống như yên hoa, bay lên thật nhanh rồi trong nháy mắt héo tàn.

Một năm này, em trai của y, Tôn Quyền, đứng dậy từ trong bi thương, tiếp nhận cơ nghiệp cha và anh hắn để lại, đi tiếp chặng đường còn xa hơn bọn họ.

Một năm này còn có một chuyện nhỏ, nhỏ đến mức trên sách sử chỉ có vồn vện vài chữ.

Nhưng đối với tôi mà nói lại có ý nghĩa rất trọng đại. Trong năm này, một thiếu niên mười bảy tuổi, nhờ có Tôn Quyền đề bạt, đã vì gia tộc hắn mà “kì cường môn hộ”.

Thiếu niên này tự nhiên chính là chàng, vẫn là tên Lục Nghị.

Chỉ là dù thế nào tôi cũng không ngờ tới, vận mệnh thay đổi vào năm Kiến An thứ năm này, không chỉ là vận mệnh của ba người.

Sau khi Tôn Sách chết, có một đoạn thời gian tôi cảm thấy bản thân mình vô cùng may mắn.

Bởi vì tôi có thể gặp gỡ vị quân chủ vĩ đại nhất thời đại này. Hắn có lẽ không rành binh đao, không thạo thi văn, trên người hắn có lẽ không có hào quang chói lọi như cha anh hắn, nhưng quan trọng là ánh sáng

đó có thể chiếu vào lòng tôi, giống như người lâu ngày đi trong bóng đêm gặp được ngọn lửa hừng hực thiêu đốt, cho dù là liễu lĩnh cũng muốn xông đến, sưởi ấm trái tim.

Hắn có thể không để ý ánh mắt người khác cùng tôi ở trong sảnh đường đối ẩm*, hắn có thể cho tôi thay đổi quần áo nam tử theo hắn đi tuần quân, giấc mộng “tham dự” vào thời đại này của tôi, được hắn dần dần biến thành sự thật.

*cùng uống trà (hay rượu nhĩ @@)

Quan trọng hơn là, lời nói của người bên cạnh, hắn sẽ rất nghiêm túc lắng nghe. Vào ngày hôm sau, tôi cũng chỉ thuận miệng nói một câu, tướng quân ngài hiện tại xưng Cô thì còn quá sớm, hắn liền lập tức sửa miệng, từ đó cũng không có nghe hắn nói qua.

Lúc hắn xử lý chuyện Lục gia, hắn cũng trưng cầu ý kiến của tôi. Ban đầu hắn rất tức giận, hắn nói Lục Tích vô lễ, chúng ta từ khi đến Ngô Quận tới nay, người Lục gia chưa một lần đến bái phỏng. Thậm chí gửi thiệp mời cũng không thèm phái người đến. Hắn biết Lục Tích vì chuyện Tôn gia tấn công Lư Giang, hại chết phụ thân nên vẫn canh cánh trong lòng. Nếu không dùng được, không bằng tìm có đem một nhà người kia lưu đây.

Tôi hoảng sợ, vội vàng nói: “Việc này không thể.”

“Vậy ý nàng thế nào?” Hắn đột nhiên hỏi.

“Lục gia dù sao cũng rất có uy vọng ở địa phương, tướng quân nếu muốn tạo căn cơ nền móng, nhất định phải mượn lực lượng của họ để thu phục lòng người.”

Hắn thở dài, nói: “Lời của nàng cùng thủ hạ ta đều giống nhau.”

Tảng đá trong lòng tôi rơi xuống, tôi biết hắn vừa rồi nói những lời này chỉ để thử, trong lòng hắn đã có biện pháp.

“Thế nhưng,” hắn lại nói, “Ta cũng biết đạo lý này; nhưng phải làm thế nào mới mượn dùng lực lượng của họ đây?”

Câu này hỏi tôi thật đúng người, trong lòng tôi cười thầm. Nhưng trên mặt tôi không có biểu hiện một chút ý cười, mà làm ra vẻ thực nghiêm túc, thật tư lự suy nghĩ thật sâu, rồi mới nói với hắn:

“Lục Tích chỉ mới mười ba, mười bốn tuổi, tuy rằng có uy nhưng làm tộc trưởng một tộc thì còn quá trẻ. Ý kiến hắn chưa hẳn đại diện cho ý kiến những người khác.”

“Nhưng đều là người một nhà, chỉ sợ họ đều có thành kiến đối với chúng ta.” Tôn Quyền nói.

“Thành kiến thì nhiều hay ít cũng là có, nhưng lợi ích chung của gia tộc thì phải cao hơn tư tình chứ?”

Tôn Quyền nghĩ nghĩ, rồi gật đầu.

Thế nên khi ngày hôm sau Lỗ Túc đến chào từ biệt tôi, nói vì Ngô hầu đã chết, muốn đi Lư Giang phát triển, tôi liền kiên quyết ngăn hắn lại.

Tôi nói: “Đại nhân ngay cả mặt Tôn Quyền tướng quân cũng chưa gặp qua, sao lại biết không bằng Ngô hầu?”

Hắn nghi hoặc nhìn tôi, còn tôi thì kiên quyết giữ hắn lại.

Một nửa là vì tôi biết hắn sẽ ở lại, một nửa nguyên nhân khác là vì, dù cho tôi không biết trước điều gì, chỉ bằng những biểu hiện của Tôn Quyền, tôi cảm thấy hắn đáng được người như Lỗ Túc phò trợ.

Sau đó hắn đương nhiên ở lại, nghe nói là hắn cùng Tôn Quyền nói chuyện cả đêm. Trong đó hắn là bao gồm lời nói có thể so sánh với «Long Trung Đối» kia.

Bánh xe lịch sử vẫn quay theo hướng của nó.

Đêm nghe tin tức Lục Nghị hôm sau muốn đi Tôn phủ bái phỏng, tôi không thể ngủ được.

Tim tôi đập liên hồi, tôi áp tay vào ngực, nói với chính mình, đây là bộ dáng gì đây.

Tôi phát hiện không chỉ có trái tim, ngay cơ thể tôi cũng hơi nóng lên. Tôi bắt đầu cười nhạo năng lực thừa nhận của mình. Trường hợp gì mà tôi chưa thấy qua, nhưng lúc này ngay cả nói đều nói không được, lại kích động như thế.

Đến rạng sáng, tôi bị ai phát hiện, không phải khả năng thừa nhận của tâm lý có vấn đề, mà vấn đề là ở cơ thể tôi.

Tôi phát sốt, nóng như lửa, nằm hôn mê trên giường, căn bản không động đậy được.

Tôn Quyền bận trở về xử lý sự vụ, sai thầy thuốc đến nhìn tôi. Uống thật nhiều thuốc mà hiệu quả chậm rì, tôi lại bắt đầu nhớ đến chất kháng sinh ở thời đại kia. Nếu thời đại này có Tây y, tôi nhất định tiêm một mũi, rồi vui vẻ đi Thái thú phủ gặp Lục Nghị.

Đợi cho tôi có thể xuống giường được, đã là bốn ngày sau.

Tôn Quyền đến thăm tôi, đem chuyện nói với Lục Nghị mấy ngày nay kỹ càng thuật lại. Tôi thực cẩn thận nghe, một lần lại một lần yêu cầu hắn nói cho tôi biết mỗi một chi tiết nhỏ.

Cuối cùng, tôi nhận không được hỏi hắn, cảm thấy Lục Nghị là người thế nào.

Hắn nghĩ nghĩ, rồi nói :

“Giống như viên đá trơn mịn trong nước, ở mặt ngoài không có dấu vết cuộc sống. Nhưng tinh tế nghĩ lại, kỳ thực là bị mài nhiều lắm mới có thể biến thành bộ dáng kia.”

Sau khi tôi khỏi bệnh, hắn liền bảo tôi tiếp tục cùng hắn đi tuần quân.

Lúc này hắn đã bắt đầu chỉnh đốn quân đội, đem hai tiểu đội nhỏ hợp thành một, như vậy toàn bộ cơ cấu quân đội tinh giản hơn rất nhiều.

Một ngày nọ, tôi cùng hắn đi xem quân đội đã chỉnh đốn xong, trong số quân lính đang đứng trên quảng trường, có một chi mặc giáng y*, đội hình nghiêm túc chỉnh tề, vô cùng nổi bật.

*Giáng y: bạn không biết giáng y là gì, ai biết nói cho bạn với

~~Ánh mắt tôi không khỏi dừng ở gương mặt đầu lĩnh chi đội kia, nhìn đến mặt hắn trong lòng tôi đột nhiên sáng lên. Kẻ đứng đó, không phải Lã Mông thì là ai?

Tôi lặng lẽ kéo góc áo Tôn Quyền, hắn xoay người lại, tôi chỉ vào chi đội của Lã Mông.

Hắn nói : “Thì ra nàng cũng chú ý tới, chi đội kia quả thật nổi bật.”

Tôi hỏi : “Vậy có thể gọi đầu lĩnh đến đây không ?”

Một lát sau Lã Mông đến. Hắn hành lễ, thụ sủng nhược kinh* mà cùng Tôn Quyền nói chuyện, ánh mắt hắn đảo qua tôi hai lần lại hoàn toàn không nhận ra tôi là ai.

*Thụ sủng nhược kinh: được yêu quý mà ngạc nhiên, sợ hãi

Tôi rút cuộc nhận không được nói: “Tử Minh, người không nhận ra ta sao?”

Hắn nghĩ hoặc nhìn tôi chăm chú, tôi bỏ mũ ra, một đầu tóc dài thả xuống.

Ánh mắt hắn trở nên vô cùng mừng rỡ. Hắn đi tới, hoàn toàn quên bên cạnh còn có những người khác. Hắn nắm mạnh vai tôi, lớn tiếng gọi: “Vân Ảnh.”

Đã quen nghe hắn gọi tỷ tỷ, giờ khắc này tôi lại cảm thấy mất tự nhiên. Nhưng suy nghĩ một chút thì bình thường trở lại.

Hắn đã lớn hơn tôi. Thanh niên hai mươi hai tuổi, một thân giáng y ngoài thân hình cường tráng, cho dù đến nơi nào cũng có cô nương nhận không được mà nhìn lên a.

“Các người quen nhau à ?” Tôn Quyền nhận không được hỏi.

Lã Mông không hề giấu diếm đem chuyện chúng tôi hai lần quen biết, bao gồm chuyện tôi chứa chấp tội phạm giết người nói cho hắn.

Trên mặt Tôn Quyền ý cười nổi lên, hắn nói: “Đúng thật là duyên phận!”

“Duyên phận, là duyên phận!”, Lã Mông liên tục phụ họa. Không hiểu sao, tôi lại phát hiện mặt hắn hơi đỏ lên.

Hôm sau tôi nghe thông báo mới cho Lã Mông. Tôi cảm thấy cũng không hoàn toàn là vì tôi mà quân của hắn không chỉ không bị xác nhập, ngược lại còn được tăng binh. Còn hắn thì tiếp tục đóng ở Ngô quận, làm thuộc hạ của Ngô Quyền.

Lại quá vài ngày sau, Tôn Quyền gọi tôi đi. Lúc tôi nhìn thấy hắn, trên mặt hắn đều là ý cười.

“Có tin tức tốt muốn báo cho nàng đây.” Hắn nói với tôi.

“Tin tức gì?”

“Đúng rồi, trước tiên nói cho ta biết năm nay nàng bao nhiêu tuổi rồi? Gặp nàng lâu như vậy mà còn chưa biết tuổi của nàng.”

Tôi hoảng sợ, thực tế ngay cả bản thân tôi cũng không nhớ được tuổi của mình. Tôi đành nói bừa cho xong: “Hai mươi.”

“Đúng rồi, thực xứng đôi,” Hắn mỉm cười nhìn tôi, “Cũng đến lúc rồi.”

Có lẽ là do bị phát sốt, bây giờ đầu óc tôi phản ứng không được nhanh lắm, mờ mịt nhìn hắn: “Lúc gì cơ?”

Hắn không vội trả lời tôi, không nhanh không chậm tự rót thêm chén trà, vừa uống vừa chậm rì rì nói:

“Lã Mông quả thực không tệ, có năng lực, đầu óc tỉnh táo, tiền đồ phía trước không thể lường được. Tuy là không đọc sách, bối cảnh xuất thân cũng không tốt lắm, nhưng ta nghĩ nàng hắn sẽ không để ý mấy việc này đâu nhỉ?”

Tôi mơ hồ nhìn hắn, vẫn không hiểu hắn đang nói gì.

“Các người coi như rất có duyên. Hai lần nàng cứu y trong nguy nan, hai lần thất lạc lại có thể tìm được nhau, nếu truyền ra sẽ thành một đoạn giai thoại,” hắn tiếp tục chậm rãi nhấp trà, sau đó thở dài, “Nói thật, nếu không phải các người có chuyện xưa như vậy, ta thực tiếc không muốn gả nàng cho y.”

“Ngài là nói... muốn đem ta hứa hôn cho Lã Mông?” Tôi tràn ngập sợ hãi nhìn hắn, rốt cục bắt đầu hiểu hắn nói gì.

“Đúng nha, giờ nàng mới hiểu được à?” Hắn cười nói, “Chuyện hôn lễ nàng không cần lo lắng, ta chủ hôn cho các người, đến lúc đó ta sẽ tặng lễ vật quý trọng cho các người.”

“Không.” Tôi nói.

Hắn buông chén trà, kỳ quái nhìn tôi.

“Ta không muốn gả cho y.” Tôi kiên định nói.

Hắn nhìn tôi thật lâu, rồi nghiêm túc hỏi: “Vì sao?”

“Không có lý do gì cả, chỉ là không muốn gả cho y.” Tôi kiên định mà cố chấp nói.

“Hay nàng đã có người trong lòng?” Hắn gắt gao nhìn tôi hỏi.

Tôi tâm phiền ý loạn, lắc lắc đầu rồi lại gật gật đầu.

“Có thể nói cho ta biết là ai chẳng?” Hắn tiếp tục truy hỏi.

Tôi há miệng thở dốc, chưa kịp nói ra, lại đột nhiên tỉnh táo lại.

Lòng tôi nôn nóng mà mờ mịt run rẩy. Tôi không thể nói cho hắn, đúng vậy, tôi có người tôi yêu, nhưng tôi không thể nói cho hắn, tôi chỉ gặp qua người kia một lần, mà chàng thậm chí căn bản không biết tôi là ai.

Tôi lắc đầu.

Tôi nói: “Thật xin lỗi, không thể nói với ngài.”

“Không sao, cho dù như thế nào cũng không bằng lòng gả cho y sao?” Hấn hỏi.

Tôi gật đầu.

Về mặt của hấn đột nhiên có một loại vui vẻ khó hiểu. Hấn nói: “Vậy ta đây phải đi từ chối y rồi.”

Tôi gật đầu, lại nhin không được nói: “Xin đừng làm y đau lòng.”

“Yên tâm, ta biết lòng của nàng.” Hấn không đầu không đuôi nói một câu như vậy.

Sáng sớm vài ngày sau, tôi lại bị sốt nhẹ.

Trong lúc mơ màng lại nghe thấy cửa viện xôn xao. A Bích đi mở cửa, sau đó bước vào là Trương Chiêu.

Lão cho tới bây giờ đều không hay cười, giờ đây lại mang vẻ mặt tươi cười chúc mừng tôi.

Tôi mờ mịt hồ đồ mở cửa mời hấn vào, thỉnh hấn ngồi xuống, còn chưa kịp nói chuyện đã lại nghe tiếng gọi gửu.

Lần này càng khủng bố, bởi vì bước vào là hai người tôi hoàn toàn không nhớ rõ tên. Bọn họ chúc mừng tôi, mà tôi chỉ có thể trả lời bừa.

Lần thứ ba có người gõ cửa, trong phòng tôi có thêm một thiếu niên thanh tú.

Một thiếu niên mười ba, mười bốn tuổi, gương mặt như đã từng quen biết. Một thân bạch y toát ra vẻ hào phóng cùng quý khí của một đứa trẻ phú gia được giáo dục tốt. Cậu ta cười với tôi, hàm răng trắng thực dễ nhìn.

Cậu ta biết tôi không biết, liền nói trước: “Tại hạ Lục Mạo, phụng mệnh gia huynh đến tặng lễ vật cho cô nương. Lễ vật này, hy vọng cô nương vui lòng nhận cho...”

Lục Mạo... Tôi có chút mơ hồ nhớ lại, đây là đệ đệ của Lục Nghị. Sau đó tôi lại thấy cậu ấy mở hộp lễ vật ra, bên trong là một đôi ngọc phượng hoàng.

Phượng hoàng...Tôi đột nhiên tỉnh táo lại, thất thanh hỏi: “Là vì hôn sự mà tặng sao?”

“Đúng vậy, nhìn thấy cô nương mới phát hiện, cho dù là ngọc tốt như thế cũng không xứng với dung mạo cô nương,” Cậu ta cười hì hì nhìn tôi nói.

Hôn sự...Lục Mạo...Tôi vuốt cái trán dần nóng lên, một ý nghĩ như sao băng vụt qua trong đầu tôi, xuyên vào suy nghĩ của tôi.

_____ nhất định là Tôn Quyền biết tâm sự tôi, nhất định là hấn muốn đem tôi gả cho người tôi yêu.

Tôi chưa từng bối rối và ngốc nghếch như vậy, kéo tiểu thúc* tương lai, để cậu cùng ngồi rồi bối rối bảo A Bích châm trà. Trương Chiêu cùng mấy người giáp ất vô danh ngồi phía dưới, gương mặt không nén được kinh ngạc.

*Tiểu thúc: em chồng

Tôi không rảnh để ý tới kinh ngạc của bọn họ, chỉ là kích động không ngừng nói với Lục Mạo.

Tôi nói: “Huynh trưởng cậu, hấn —— vì sao không tự mình đến?”

“Huynh trưởng —— huynh ấy tạm thời có việc gấp, huynh ấy muốn đến nhưng là đến không được. Huynh trưởng bảo tôi thay mặt tạ lỗi.” Lục Mạo vội vã đáp.

“Loại chuyện này —— loại chuyện này cũng không tự mình đến, thật sự là, một chút thành ý cũng không có!” Tôi cảm giận nói.

Cậu ta rút cuộc không kiềm chế được kinh ngạc, nói:

“Không nghĩ tới cô nương để ý việc này như thế. Ngày khác nhất định để huynh trưởng đến cửa tự mình tạ lỗi vậy.”

“Ta không cần tạ lỗi.”

Lục Mạo hình như cho rằng tôi tức giận, vội vàng nói: “Huynh trưởng tôi bình thường chỉ ru rú trong nhà, không hiểu những lễ tiết này, hy vọng cô nương đừng chấp nhất. Trên dưới Lục gia chúng tôi đều nghe nói về cô nương, huynh trưởng tôi đối với cô nương là tán thưởng có thừa. Phần hạ lễ này là huynh trưởng tự mình chọn lựa, để cho Mạo tôi đại diện chúc cô nương cùng Tôn tướng quân trăm năm hảo hợp_____”

“Cậu nói cái gì?” Tôi hoảng sợ, cắt ngang lời cậu ta.

“Tôi nói, huynh trưởng hi vọng cô nương đừng chấp nhất —”

“Không phải câu này!” Tôi cơ hồ phát điên lên.

“Vâng, phần lễ vật này là huynh trưởng tuyển chọn ——” Cậu ta có chút bối rối trả lời.

“Xem ra ta đến chậm.” Âm thanh ngoài cửa ngắt ngang lời tôi nói, tôi quay đầu, phát hiện Lỗ Túc đứng ở cửa.

Hắn mang đến rất nhiều lễ vật, thật sự rất nhiều, lễ vật bao bọc bằng giấy đỏ, được tôi tớ đi theo ôm đầy.

Long trọng như thế, chắc không phải là vì hôn sự một nữ tử không rõ lai lịch cùng một nam tử không liên quan chứ ?

Trong lòng tôi đột nhiên hiểu rõ mọi chuyện, kỳ thực chuyện này, chỉ cần suy nghĩ kỹ liền biết không có khả năng. Vừa rồi tôi chỉ bất quá là tự lừa dối mình.

“Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” Tôi hỏi Lỗ Túc. Tôi không dám nghe giọng nói của mình, cảm giác kích động cùng nhiệt tình vừa rồi kia biến mất, thay vào đó lại bao hàm mệt mỏi.

“Ảnh cô nương còn không biết sao?” Hắn kinh ngạc hỏi tôi, “Chuyện Tôn Quyền tướng quân muốn cưới cô nương, toàn bộ Ngô Quận đều biết cả.”

“Là Tôn Quyền tướng quân sao?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Đúng, Tôn Quyền tướng quân.” Hắn đứng ở cửa tràn ngập nghi hoặc nhìn tôi, giơ lên tay không biết nên làm lễ chúc mừng hay phải buông xuống.

9. Q.1 - Chương 9

Lúc tôi xông vào Thái thú phủ, Tôn Quyền đang nhàn nhã nhìn hai vòng trang sức trong tay.

Tôi thở hổn hển đến trước mặt hắn. Hắn nhìn cũng chưa nhìn tôi đã nói, “Nàng tới thật đúng lúc, ta đang phiền não nên cho nàng mang vòng mã não đẹp hay trân châu đẹp hơn đây.”

Hắn kéo tôi qua, cầm hai vòng kia ướm thử trên đầu tôi, cuối cùng hắn cười nói : “Vẫn là trân châu đẹp hơn, hợp với nàng lắm.”

“Tướng quân, xin ngài đừng đùa nữa!” Tôi nghe thấy trong thanh âm mình tràn đầy sự mệt mỏi.

Hắn vô cùng nghi hoặc nhìn tôi, nói : “Nàng cảm thấy chuyện này có thể tùy tiện đùa giỡn sao ?”

“Ngài không phải là giúp ta từ chối lời cầu hôn của Lã Mông sao? Sao có thể biến thành như thế này?” Tôi gần như sắp khóc mà nói.

“Đúng vậy, ” hắn vui vẻ cười, “Ta đến nói cho y biết, thực xin lỗi, kỳ thực ta đã sớm có lòng muốn lấy Vân Ảnh, mẫu thân ta cũng rất vui. Ta biết cậu rất thích nàng, nhưng cậu tới chậm rồi. Ta từ chối y như vậy đây.”

Tôi sững sờ.

“Đừng quá lo lắng, ít nhất y sẽ không oán trách nàng.” Hắn thoải mái nói cho tôi biết.

Tôi rút cuộc phục hồi tinh thần lại, cảm giác hoang đường từng chút một xâm chiếm lấy tôi. Sao có thể biến thành như thế này chứ?, tôi nói với chính mình.

Rồi tôi lại nghe thấy bản thân mình thật kiên định mà nói : “Tướng quân, ngài nghĩ nhầm rồi, ta cũng không muốn gả cho ngài.”

Lần này là đến phiên hấn ngăn người, hấn buông châu hoa đang cầm trong tay, nhìn tôi thật lâu, có chút không thể tin được, hỏi: “Nàng nói thật sao ? Nhưng ngày đó khi nàng muốn ta từ chối Lã Mông, ta đã nghĩ nàng đang ám chỉ muốn gả cho ta chứ ?”

Tôi nói: “Thực xin lỗi, người ta muốn lấy không phải là ngài. Chàng là—”

“Hấn là ai ta không cần biết !” Hấn đột nhiên cắt ngang lời tôi nói, sau đó đứng lên, nôn nóng ở trong phòng đi tới đi lui, “Hiện tại toàn Giang Đông đều biết ta muốn cưới nàng, chuyện này đã được quyết định rồi.”

Tôi gần như cầu xin nói: “Tướng quân, ta biết việc làm ngài khó xử, nhưng xin hãy nghĩ đến cảm nhận của ta ——”

“—— nhưng còn cảm nhận của ta thì ai bận tâm đây?” Hấn đột nhiên dừng lại, nắm lấy tôi, gần như hung ác mà hét lên, “Ta vốn còn có lòng muốn lấy nàng, nhưng nếu nàng nói muốn gả cho Lã Mông, cũng không sao, ta thành toàn cho các người. Nhưng nàng lại làm cho ta nghĩ người nàng muốn lấy là ta, ta mới có thể làm như thế !”

Tôi nói : “Tướng quân, là ta sai lầm rồi, cầu ngài tha thứ cho ta...”

“Không phải chuyện tha thứ hay không tha thứ, ta chỉ nói là muốn hay không muốn. Nếu ta đã hạ quyết tâm muốn, thì nhất định phải nằm trong tay ta !”

Tôi có chút kinh ngạc nhìn hấn, khuôn mặt hấn hoàn toàn vắn vẹo, sâu trong ánh mắt có chút quang mang rung động. Đường như tôi chưa hề biết gì về hấn.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Ta sẽ không lấy ngài.”

Hấn đột nhiên nắm áo tôi, kéo tôi vào trong phòng trong. Chân tôi dù đụng vào bàn ghế chảy máu, hấn cũng không dừng lại. Hấn thô lỗ kéo tôi vào, đem tôi ném xuống đất, rồi rút bội kiếm bên hông ném bên cạnh tôi.

“Thứ ta muốn, trừ phi là đã chết ta mới có thể buông tha.” Hấn lạnh lùng nói với tôi.

“Nàng có thể từ từ suy nghĩ, hoặc là nàng chết ở đây, hoặc còn sống đi ra làm phu nhân ta.”

Rồi hấn xoay người rời đi. Tôi nghe thấy tiếng cửa nặng nề đóng lại, sau đó là tiếng khoá cửa.

Tôi nghĩ tôi và Tôn Quyền kiếp trước nhất định là oan gia, thậm chí có thể là kiếp trước tôi thiếu hấn, kiếp này đến trả nợ hấn.

Ba tháng trước, tôi bị hấn nhốt trong địa lao, mỗi ngày nhìn cửa sổ mà mắng hấn, tên hồ ly, thằng nhóc mắt xanh, tên giặc chết tiệt...

Ba tháng sau, tôi lại bị hấn nhốt trong phòng, nhưng lúc này ngày cả sức trách móc đều không có, trong lòng chỉ vô cùng mệt mỏi.

Tôi nghĩ rất nhiều. Lúc đầu tôi nghĩ cách trốn đi, hoặc khả năng làm cho hấn thay đổi chủ ý, nhưng hai khả năng đều là tuyệt vọng. Tôi không tự chủ được nghĩ đến bộ dáng lúc tôi mới đến thế giới này.

Hưng phấn, bản cùng, mê mang, ——nhưng tự do.

Tôi nghĩ đến ngày nào đó khi đứng trước Thái thú phủ Lư Giang, khoảnh khắc gần như kéo dài vô hạn đó, chàng quay đầu, mấy sợi tóc trên trán chàng lay động như thế nào tôi đều nhớ rõ ràng, mà ánh mắt chàng lướt qua tôi giống như cơn gió nhẹ thổi qua nhánh cây, tà áo chàng tung bay uốn lượn, giống như sóng biển đánh vào tảng đá...

Sau đó chàng nắm lấy tay tôi, nhiệt độ từ cơ thể chàng truyền đến trái tim tôi, chàng nâng tôi dậy, chàng...chàng muốn dẫn tôi đi đâu ?

Hãy dẫn tôi đi đi, vô luận là bất cứ nơi đâu_____

Sau đó tôi tỉnh lại, trong màn đêm thê lương, xung quanh tôi là một mảnh tối tăm, chỉ có thanh kiếm cần đá quý bên người phát ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tôi đột nhiên phát hiện tôi đang khóc.

Đúng vậy, tôi cũng rất thích khóc. Nhưng sau khi đến thế giới này, tôi nhắc bản thân, vô luận như thế nào đều không được khóc, tôi cũng vẫn chưa khóc qua, nhưng vì sao bây giờ, khi quỳ trên sàn đá cẩm thạch lạnh như băng, nước mắt từ lâu đã không rơi kia nay lại lăn dài ?

Nghĩ đến hiện tại, tôi không có khả năng chống cự. Tôi đột nhiên nghĩ đến, còn không bằng gả cho Lã Mông mà quên đi; thậm chí, còn không bằng lúc trước gả cho con trai chủ thuyền kia mà quên đi, mỗi ngày đánh cá, phơi nắng, rồi dần dần già đi. Già đi về sau, có lẽ mỗi lần thấy một quan quân anh tuấn mặc bạch y, sẽ về nhà ôm phụ quân mình, mơ một giấc mơ thương cảm nhưng xinh đẹp.

Nghĩ như vậy, nước mắt ở trên mặt ướt rồi lại khô.

Không thể như vậy, tôi nói với mình, phải tìm cái chết để quên đi_____

Nhưng nếu đã chết, sẽ không thể gặp, không thể thấy được chàng. Cho dù không uống canh Mạnh Bà, thì một cái quay đầu trong trí nhớ kia, sau khi rời địa phủ cũng sẽ không còn lại được bao nhiêu.

Tôi không cam lòng, tôi chết không nhắm mắt.

Tôi do dự giơ lên kiếm, ánh sáng lạnh lẽo phản chiếu từ thanh kiếm làm mắt tôi đau đớn. Tôi nghĩ đến một chuyện tôi từng nghe, người thất cổ có thể thấy kiếp trước của mình ở trên dây thòng lọng, người chết đuối có thể thấy kiếp trước của mình trên mặt nước. Nhưng khi tôi giơ kiếm lên, trên thân kiếm cái gì cũng không có, chỉ là một mảnh sáng trắng lạnh lùng.

Tôi đột nhiên nghe thấy có tiếng khóc.

Tôi ngẩng đầu, thấy Tôn Thượng Hương đứng trước mặt tôi, mà Tôn Như ở trong lòng nàng, khóc đến rối tinh rối mù.

Tim tôi mềm đi, tôi vươn hai tay về phía nó. Nó khóc, nghiêng ngã nhào vào lòng tôi.

Lúc tôi bước ra gian ngoài, phát hiện Tôn Quyền đang ngồi bên cạnh bàn, đôi mắt đầy tơ máu đỏ. Tôi đột nhiên nhớ, lúc tôi bị hấn kéo vào phòng trong, hấn cũng đang mặc một thân quần áo này, tôi không biết mình đã ở trong phòng bao nhiêu lâu, nhưng từ đó đến giờ hấn vẫn ngồi ở đây.

Tôi đem bội kiếm trả lại cho hấn, hấn nhẹ nhàng kéo tôi ngồi xuống bên cạnh.

Hấn lại nhẹ nhàng đội cho tôi vòng châu hoa màu trắng kia.

Hôn lễ cử hành vào mùa xuân. Trên đầu tôi đội châu hoa kết từ Đông hải trân châu, trên người mặc cẩm bào do sư phụ mời từ Lạc Dương khảm trướng ngày đêm hoàn thành. Tôi ở trong muôn ngàn câu chúc tụng như thủy triều kia, trên mặt mang theo nụ cười hạnh phúc.

Ngày đó, trừ Lã Mông, quân nhân quan viên có chút địa vị tại Ngô Quận cùng thân hào nông thôn địa phương đều đến chúc mừng. Tôn Quyền còn dành hấn một gian phòng để đặt rượu.

Tôi cũng không kiềm chế bản thân mình, qua vài chén rượu liền trở nên nửa say nửa tỉnh. Tôi cùng mỗi một người tiến đến kính rượu nói cười, mở to miệng mà nuốt vào thứ chất lỏng màu đỏ nhạt kia.

Nhưng khi Lục Nghị đến kính rượu, tôi lại trở nên vô cùng yên tĩnh.

Tôi biết, chàng sẽ đến.

Người mà giờ đây tôi không muốn gặp nhất là chàng, nhưng chàng vẫn đến. Vì vậy khi chàng mặc cẩm bào trắng bụng chén rượu, lấy bộ dáng giống như trong hàng ngàn giấc mơ kia xuất hiện trước mắt tôi, tôi chỉ là bình tĩnh, mỉm cười với chàng một cách bình thường nhất.

Tôi cũng đã ngàn vạn suy nghĩ, nếu có một ngày tôi có thể cùng chàng nói chuyện, thanh âm sẽ vãn đạm phong thanh* như thế nào ; nếu tôi hát cho chàng nghe, tiếng ca đó có thể sông cạn đá mòn hay không. Mà khi mọi chuyện đã xảy ra, câu đầu tiên tôi nói với chàng chính là : “Cám ơn.”

—— cảm ơn chàng đã tới tham gia hôn lễ của tôi cùng người khác.

*theo mình hiểu là nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng

Chúng tôi hàn huyên theo một phương thức thích hợp. Thời gian lại bị kéo dài như vô hạn. Tân khách đi qua bên người chúng tôi, tiếng ca như từ nơi xa xôi truyền đến. Thanh âm tôi tinh tế, xinh đẹp tinh xảo như đồ bằng lưu ly, nhưng cũng không nói lên được gì.

Sau đó chàng hỏi: “Còn chưa biết Ảnh phu nhân nguyên quán ở đâu?”

Tôi có chút mờ mịt nhìn chàng lại nhìn trời, sau tôi nói: “Lư Giang.”

Chàng nở nụ cười ôn hòa, nói: “Nghị cũng từng ở Lư Giang vài năm. Nơi đó trời đặc biệt xanh, bóng mây đặc biệt rõ ràng, lúc gió thổi qua, hàng liễu buông xuống phất phơ lay động mặt nước, rất đẹp.”

Tôi yên tĩnh nhìn chàng, trước mắt xuất hiện một hình ảnh trong bóng tịch dương, thiếu niên quay đầu trong gió, một chớp mắt nọ, nhanh như sao băng vụt qua.

Chàng đột nhiên có chút thất thần nhìn tôi, chàng nói: “Ta cuối cùng cảm thấy, hình như đã từng ở nơi nào gặp qua phu nhân...”

Tôi lắc đầu, nói: “Không, chúng ta chưa bao giờ gặp nhau. Nếu đại nhân cảm thấy gặp qua rồi, vậy nhất định là nhận sai người...”

Hôn lễ qua đi một thời gian, có một ngày A Bích đột nhiên nói với tôi: “Phu nhân, em cảm thấy người hẳn là nên đi thăm Lã Mông tướng quân.”

Lúc này tôi mới đột nhiên nghĩ đến, đã lâu không có tin tức về hắn.

Tôi liền đi tìm hắn, trước khi đi tôi hỏi A Bích có muốn cùng đi không.

Nàng do dự gật đầu lại lắc đầu, cuối cùng thở dài nói: “Không, vẫn là phu nhân đi thì tốt hơn.”

Tôi nghiêm cẩn nhìn gương mặt mâu thuẫn của nàng, đột nhiên hiểu ra một chuyện mà trước đây tôi chưa bao giờ phát hiện ra.

Tôi đột nhiên hỏi: “Em không phải là đau lòng vì hắn đấy chứ?”

Nàng giật mình ngẩng đầu, có chút bất an nhìn tôi, nói: “Đúng vậy, phu nhân, em rất đau lòng.”

Tôi vừa mới tiến vào doanh trại Lã Mông, liền nghe mùi rượu nồng nặc xộc vào mũi.

Tôi thấy Lã Mông nghiêng ngả nằm trên bàn, mà trên bàn một mảnh bữa bái.

Tôi đi lên lay tỉnh hắn, mắt hắn nhấp nhem, ngẩng đầu lên, thấy tôi, ánh mắt liền đột nhiên sáng lên.

Hắn tràn ngập phấn khởi đứng dậy, lay bả vai tôi, nói: “Vân Ảnh, nàng vẫn đến gặp ta đúng không, ta biết nàng sẽ không mặc kệ ta mà.”

Đột nhiên hắn lại nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt ảm đạm đi, hắn buông tay ra, cúi đầu, nhẹ nhàng mà nói: “Ta thiếu chút nữa đã quên, hiện tại nàng là Ảnh phu nhân.”

Tôi nói: “Người vẫn là gọi ta tỷ tỷ đi, như vậy ta nghe quen hơn.”

Hắn lại ngẩng đầu lên, nhìn tôi thật lâu, sau đột nhiên lại nắm lấy tôi nói:

“Tỷ tỷ, ta biết tỷ không muốn gả cho kẻ đó đúng không, ta biết tỷ là bị hắn ta ép buộc mà.”

Tôi nói: “Ta nếu đã gả cho hắn, sẽ không muốn nghe thấy những lời này.”

“Ta không thể không nói tới!” Hắn giống như điên rồi hét lên, “Vốn là chúng ta nên cùng một chỗ, nhưng là hắn ép buộc, đem nàng từ tay ta đoạt đi!”

“Không, đây là bản thân ta tình nguyện, ” tôi nghe thấy thanh âm bình tĩnh của mình, “Ta vẫn coi người như đệ đệ.”

Hắn yên tĩnh, kinh ngạc nhìn tôi, hắn nói: “Nàng muốn nói, nàng tự nguyện gả cho hắn sao?”

Tôi thật nghiêm túc nói: “Đúng vậy.”

Hắn sững sốt thật lâu, rồi cười rộ lên. “Tốt thôi, được rồi,” hắn cười nói, “Nếu tỷ tỷ đã muốn như vậy, ta sẽ tôn trọng lựa chọn của tỷ tỷ. Ta vẫn là đệ đệ của tỷ, về sau cũng sẽ đối đãi tỷ giống như đối đãi tỷ tỷ ruột vậy.”

Tôi nói: “Người cũng đừng quá khổ sở.”

Hắn nói: “Cũng không quá khó qua.”

“Không khó qua là tốt rồi, người tuổi cũng không nhỏ, tỷ tỷ sẽ giới thiệu cho người một mối hôn nhân.” Tôi thân thiết đối hắn nói.

Hắn ngẩng đầu, thất thần nhìn tôi, cũng không nói gì.

Tôi nói: “A Bích là cô gái tốt. Nàng thích người nhiều năm như vậy, cũng không dễ dàng. Nàng nhất định sẽ đối với người rất tốt...”

Hắn như trước không nói lời nào.

Tôi còn nói: “Tuy rằng nàng từng ở Thúy Vi lâu, nhưng chưa bao giờ tiếp khách, thân thể của nàng là sạch sẽ, so với ta tốt hơn ——”

“Tỷ tỷ đừng nói như vậy!” Hắn đột nhiên rống lên, “Nàng ta thế nào ta cũng không quan tâm, chỉ cần tỷ nói muốn ta cưới nàng, ta cưới nàng là được!”

Hắn đánh một quyền vào trên bàn, mặt bàn gỗ bị đánh mạnh, mảnh gỗ vỡ đâm vào tay chảy đầy máu.

Hôn lễ của họ cử hành vào mùa thu, cũng không long trọng quá, nhưng cũng không keo kiệt. Nghe nói hắn và tôi là tỷ đệ nên mọi người đều đến chúc mừng, tặng không ít lễ vật.

Ngày đó, mẫu thân hắn đến, ngồi ở cao đường, vẻ mặt vui mừng nhìn con trai cùng con dâu bà.

Tôi cũng trịnh trọng lạy mẫu thân hắn, từ đây về sau, tôi chính thức thành tỷ tỷ hắn.

Sau đó, khi chỉ có hai người chúng tôi đứng ở bên cửa sổ, hắn đột nhiên nhẹ giọng nói:

“Nếu một năm kia ở Từ Châu, lần đầu tiên ta gọi tỷ không xưng hô tỷ tỷ, mọi việc có thể khác hay không ?”

Tôi nhàn nhạt nhìn hắn, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, băng quơ nhẹ nhàng nói: “Có lẽ.”

Sau đó tôi nhìn không được sờ mặt hắn, giống một tỷ tỷ chân chính, ôn hòa nói với hắn:

“Không nên suy nghĩ bấy bọ, phải đối xử tốt với thê tử người.”

Hắn cúi đầu, thực gian nan, rốt cuộc thốt ra một câu.

Hắn nói: “Được, tỷ tỷ.”

Tôi không nhắc lại, đi đến bên cửa sổ, lẳng lặng nhìn mây bay trên trời. Ngày hôm nay là ngày gió. Gió thổi mây nhẹ nhàng bay, biến ảo thành muôn hình vạn trạng. Nhìn mây bay, tôi giật mình nhớ lại thật lâu trước kia, có một người từng nói với tôi:

Vận mệnh là không thể thay đổi_____

10. Q.2 - Chương 10

Trừ tịch Kiến An năm thứ sáu, Đại Kiều chết.

Tôi nghĩ nàng thuần túy là vì nhớ thương mà chết. Từ sau khi Tôn Sách chết, tôi vẫn chưa thấy nàng cười. Có lẽ lúc Tôn Sách chết đi nàng cũng muốn chết theo, nhưng sống thêm hai năm trên đời là vì một chút nghĩa vụ cuối cùng mà Tôn Sách khi lâm chung đã phó thác. Vì vậy, khi nàng rời đi, khuôn mặt vô cùng bình tĩnh, phẳng phất như chỉ là do mệt nhọc quá mà ngủ say.

Điều duy nhất nàng không yên lòng là Tôn Như. Lúc hấp hối, nàng chỉ vào Tôn Như, gần như ai thiết* nhìn tôi.

*Ai thiết : bi ai/tha thiết

Tôi hiểu ý nàng muốn nói, tôi ôm lấy Tôn Như đến bên nàng, nắm tay nàng, nhẹ giọng nói :

“Yên tâm, ta sẽ đối xử với nàng như con gái của ta”

Lúc đó, ánh mắt của nàng trở nên vui mừng, yên tâm trút hơi thở cuối cùng, nhắm lại đôi mắt đã từng khuyh quốc khuyh thành kia. Khi ra đi, khoé miệng nàng ẩn chứa ý cười.

Tôi nghĩ tôi tình nguyện có một kết cục như vậy, tôi không thể tưởng tượng mỹ nữ như vậy, sau vài chục năm, mang gương mặt đầy nếp nhăn vươn đôi tay khô héo nhớ lại thời thanh xuân của mình. Nàng cũng có kết thúc đẹp, còn tôi thì sao đây ?

Yên hoa trừ tịch vẫn như trước lần lượt đốt lên, chiếu sáng hơn nửa bầu trời đất Ngô. Tôi ôm Như đứng trong viện xem yên hoa, Chu Du bước ra, yên tĩnh đến bên cạnh tôi.

Chàng vươn tay, tôi đưa Như đặt vào trong lòng chàng. Chàng đem Như ôm vào trong ngực, thực yên tĩnh nhìn một lúc lâu. Rồi chàng đột nhiên thở dài, nói :”Hiện tại chỉ có thể dựa vào gương mặt này mới có thể tìm lại Bá Phù trong trí nhớ”

Tôi nhìn chàng thật sâu. Những lời này, làm cho tôi cảm thấy thê lương mà buồn bã.

“Bây giờ nhớ lại a, lần đầu tiên gặp Bá Phù, đã là chuyện mười ba năm trước rồi. Mười ba năm trước, hắn ở trên ngựa, cúi người xuống nói với ta :’ Chu Lang, về sau chúng ta cùng đi đánh thiên hạ, được không ?’”

Chàng nhìn thiên không*, thì thào nói.

*thiên không: bầu trời

Một đóa yên hoa nở rộ, thật nhanh chiếu sáng lên mặt ba người chúng tôi.

“Còn nữa, bốn năm trước đi Hoàn thành, lần đầu nhìn thấy hai vị phu nhân, ” chàng lẳng lặng nhớ lại, trên mặt là quang ảnh lần lượt thay đổi, “Vốn là bàn xong hắn cưới tỷ tỷ ta cưới muội muội, kết quả, tới đó hắn lại thay đổi chủ ý, vì thế chúng ta còn đánh một trận.”

Tôi nhin không được phì cười.

“Không thể tưởng được chúng ta còn có thể đánh nhau nha, ” chàng cười nhìn tôi, rồi không cười nữa, như trước nhìn thiên không, “Nhưng bây giờ không thể rồi, cho dù thay đổi người khác cũng không thể, ta già rồi”

“Công Cẩn già đi nơi nào ? Ngài chỉ mới hai mươi bảy tuổi thôi mà”, tôi nhin không được nói.

“Ít nhất lớn hơn nàng.” Chàng nhàn nhạt nói.

Lớn hơn tôi? Tôi có chút mờ mịt suy nghĩ, hình như không phải thế.

Tôi đến thế giới này lúc hai mươi tuổi, khi đó, Chu Du hắn chỉ mới mười bảy tuổi.

Hắn là tôi so với chàng còn lớn hơn ba tuổi.

Nói như vậy, tôi đã ba mươi tuổi sao?

Tôi đột nhiên hoảng sợ. Cẩn thận nghĩ lại, quả thật là như thế. Dừng lại ở thân thể hai mươi tuổi làm tôi mê mang, bất tri bất giác, tôi đã ở thế giới này hơn mười năm.

Thân thể hai mươi tuổi thì sao, tâm tôi so với ba mươi tuổi còn già cỗi hơn.

“Công Cẩn, có thể có ta mượn kiếm của ngài dùng một chút không?” Tôi đột nhiên hỏi.

Chàng nghi hoặc nhìn tôi, nhưng vẫn đem kiếm đưa cho tôi.

Tôi cầm kiếm lên, lấy thân kiếm làm gương, nhìn bộ dạng chính mình. Người trong gương vẫn là dung mạo trẻ trung xinh đẹp, nhưng vẻ mặt xa lạ, già cỗi, mỗi mệ, trong mắt là đêm đen vô tận.

Chu Du cũng hiếu kì đưa mặt lại nhìn, tôi nhìn thấy trong kính là nam tử anh tuấn, khoẻ miệng có lãnh khốc cùng nét sâu khổ, phảng phất như mang hết yêu hận của cả thế gian trên người.

“Có cảm giác, nàng và ta có chỗ tương tự hay không?” Chàng đột nhiên hỏi.

Tôi nói không. Đương nhiên là không giống. Nếu tôi lớn lên giống chàng, sớm muộn cũng bị nữ tử Giang Đông đánh chết!

“Có lẽ đi.” Chàng cũng không tranh cãi, chỉ nhàn nhạt mà nói.

Tôi nhẹ nhàng thu hồi kiếm, trả lại cho chàng, nói: “Kiếm của ngài đây, soi vào rất khó coi”

Tháng sáu, Giang Bắc sứ giả đến Ngô, lệnh Tôn Quyền đưa chất* vào triều.

*chỗ này bạn ko hiểu, chắc kiểu như con tin :”>

Chuyện này làm cho Tôn Quyền rất phiền não, liên tục mấy buổi tối hắn đều trằn trọc khó ngủ.

Nếu là trước kia, hắn sẽ hỏi ý kiến tôi. Nhưng từ lúc thành thân tới giờ, giữa chúng tôi dường như bị ngăn cách bởi bức tường vô hình.

Mỗi ngày, chúng tôi đều lấy “Cử án tề mi, tương kính như tân”* mà đối đãi.

*Nâng khay ngang mày, tôn trọng, khách sáo với nhau

Tôi chiếu cố nơi hắn ở, mỗi đêm ngủ bên cạnh hắn, nhưng đã không còn cùng hắn đối ẩm, không còn thay nam trang cùng hắn đi tuần quân, cũng không còn cùng hắn thân thiết hỏi mọi chuyện lớn nhỏ. Mỗi ngày tôi ngồi yên trong nhà chiếu cố Tôn Như, đọc lai đọc vãng, trầm mặc ít lời, an tường như người già mấy chục tuổi.

Tôi hận hắn, dù hắn mang đến cho tôi tài phú, địa vị và cuộc sống yên ổn, nhưng hắn lại dùng cách thức thô bạo đoạt đi tự do của tôi.

—— hắn đoạt đi quyền yêu người khác của tôi.

Nhưng mà, trong lòng tôi vẫn có một loại ánh lửa, ánh lửa thuộc về “Giang Đông”, không cách nào tắt được.

Vì thế, vào một buổi sáng, lúc hắn tâm sự nặng nề từ nhà đến nơi nghị sự, tôi nhịn không được nói hắn một câu:

“Ngoại sự không quyết hỏi Chu Du.”

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt có gì đó sáng lên, sau đó biến thành kích động. Hắn nắm lấy tay tôi, nói: “Phu nhân —— “

Mà tôi lại rút tay về, đi trở về phòng, đóng cửa lại.

Sứ giả triều đình trở về tối hôm đó, còn hắn vẫn không trở về. Tôi ở trong phòng ngồi một mình, đột nhiên cảm thấy ánh trăng chiếu vào phòng. Tôi ra cửa, thấy ngoài cửa là Chu Du. Chàng cưỡi một con ngựa rất xinh đẹp, trên lưng ngựa còn có một cái hòm lớn rất đẹp.

“Ta muốn nói cho nàng hai chuyện.” Chàng ở trên ngựa lớn tiếng nói với tôi.

Tôi yên tĩnh nhìn.

“Chuyện thứ nhất, phu quân nàng hôm nay ở nhà của ta uống say, sẽ ngủ lại ở nơi đó. Hắn hôm nay đến nhà của ta nói với ta: ‘Làm sao bây giờ, phu nhân ta vẫn không vui vẻ như vậy, ta muốn nàng được vui vẻ, Công Cẩn người có biện pháp nào không?’ sau đó hắn vẫn uống rượu, uống cho đến lúc quá chén đi”

Tôi hít sâu một hơi, nhìn Chu Du, nhưng vẫn không nói lời nào.

“Chuyện thứ hai, lần trước ta không phải đã nói, cảm giác chúng ta có chỗ tương tự sao? Hôm nay ta rút cuộc nghĩ ra. Chúng ta là cùng một loại người, đều có thể thay đổi người khác, nhưng không cách nào thay đổi bản thân. Cho nên, ta nghĩ chúng ta có thể giúp đỡ nhau.”

“Ngài cảm thấy có thể thay đổi ta sao?” Tôi nhướn mi, hỏi nam tử tư thế oai hùng trước mặt mình.

Chàng nói: “Ta sẽ thử một lần”

Tôi liền cười rộ lên: “Ngài muốn thử thế nào đây?”

Chu Du cũng không lập tức trả lời, chỉ nhìn tôi, sau đó nói:

“Ta nghe nói nàng cười ngựa không tệ”

Tôi lập tức nói: “Đúng đấy.”

Tôi không lừa chàng, dù ở thời đại này tôi rất ít cười ngựa, nhưng ở thời đại kia, sản nghiệp lớn nhất trong nhà tôi chính là một trường ngựa rất lớn ở ngoại thành.

“Có muốn cùng ta đánh cuộc không?”

“Tốt thôi, chúng ta đánh cuộc gì đây?” Tôi cười hỏi chàng.

“Người thua sẽ làm một chuyện cho đối phương đi”

Tôi gật đầu, Sau đó dẫn một con ngựa trong viện ra, xoay người lên ngựa, khiêu khích nhìn chàng.

“Từ nơi này đến bờ sông.”

Hắn nói xong lời này, vút roi thật mạnh, liền như một mũi tên lao đi dưới ánh trăng.

Tôi cũng không quên hết cách cười ngựa. Vì vậy trên đường đến bờ sông, tôi vẫn cùng chạy song song với chàng, lại dùng chưa hết toàn lực.

“Ta đang nghĩ, lát nữa nên phạt ngài làm gì đây?” Tôi tà ngễ nhìn chàng, đắc ý cười nói.

“Nàng đừng đắc ý quá sớm.” Chàng nói.

Đảo mắt, bóng trăng chiếu trên mặt sông đã từ xa dần hiện trước tầm mắt chúng tôi, tôi vút roi, chuẩn bị lao đến trước.

Lúc này, chàng lại làm một chuyện bất khả tư nghị*: ngay lập tức mở cái hòm kia, lấy ra một cái đàn rất đẹp. Chàng đem đàn đặt trên gối, giơ tay lên, âm nhạc như ánh trăng từ ngón tay chàng mà tuôn chảy.

*Bất khả tư nghị: kì lạ, không giải thích được

Tôi không khỏi chậm lại, ngây ngốc mà nhìn.

Nhưng chàng, khi tôi còn đang sững sờ, chàng lại vừa đánh đàn, xông lên phía trước tôi.

Khi tôi đuổi tới bờ sông, chàng đã đến từ trước, ngón tay đặt trên huyền cầm, mang vẻ mặt cười xấu xa nhìn tôi.

Tôi dừng ngựa, nói: “Nói đi, ta nguyện chịu thua.”

Chàng nhảy xuống ngựa, sau đó đỡ tôi xuống ngựa. Cuối cùng chàng chỉ vào bãi cỏ xanh trên bờ sông nói: “Nàng ngồi đi”

Tôi trong lòng đầy hồ nghi, không biết chàng muốn làm gì. Nhưng vẫn ngồi xuống. Sau đó chàng ôm đàn đến bên cạnh tôi.

Chàng nói: “Từ Kính từng nói qua, nàng ca hát rất êm tai. Mà ta lại chưa từng nghe qua nàng ca hát.”

Tôi không khỏi run rẩy, nói: “Ta không muốn hát.”

—— tôi vốn là muốn ca hát ột người tên là Lục Tổn nghe, nhưng tôi đã đánh mất chàng, vì vậy tôi không bao giờ muốn ca hát nữa.

Mà Chu Du nói: “Nhưng ta muốn nghe.”

Tôi im lặng khổ sở nhìn chàng. Còn chàng thì cười rộ lên.

“Là ai nói nguyện chịu thua?” Chàng cười nói.

Tôi nhìn chàng một lúc lâu, cuối cùng gật gật đầu.

Chàng liền đưa ngón tay đặt ở trên dây đàn, chỉ hơi hơi động, âm thanh dễ nghe lại phát ra.

Tôi không cần nghĩ ngợi mà hát, tôi đã thật lâu không hát qua, khi môi mở ra, âm thanh trong trẻo liền hoà cùng tiếng đàn, trở thành một phần ánh trăng.

Tôi vốn chỉ muốn hát một bài rồi thôi, nhưng hát xong một bài lại muốn hát một bài nữa, đến lúc sau thì không ngừng được. Lúc tạm nghỉ ngơi tôi vỗ vai Chu Du, nói, đáng tiếc không có rượu, thời điểm như thế không có rượu sao được.

Miệng chàng dương ra nụ cười giảo hoạt “Ai nói không có rượu?”

Chàng thật sự có rượu, giống như ảo thuật từ dưới yên ngựa lấy ra một bầu rượu. Chúng tôi liền ngời một ngụm ta một ngụm mà uống. Sau đó chúng tôi tiếp tục đàn hát. Hát đến mức tôi giật lấy đàn của chàng, tự đàn tự hát.

Tôi hát: “Giang bạn hà nhân sơ kiến nguyệt, giang nguyệt hà niên sơ chiếu nhân...”

*Xuân hoa giang nguyệt dạ (thơ Trương Nhược Hư)

Dịch tạm : Trên sông người nào vừa mới thấy trăng, trăng sông năm nào mới chiếu người ?

Tôi lại hát: “Nhân sinh như mộng, nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt,”

*Xích Bích hoài cổ – Niệm nô kiều (Tô Đông Pha)

Dịch tạm : Đời người như giấc mộng, một chén tạ lỗi với trăng sông.

Cả bài thơ ^^

Đại giang đông khứ,

Lăng đào tận thiên cổ phong lưu nhân vật.

Cổ lũy tây biên,

Nhân đạo thị Tam Quốc Chu Lang Xích Bích

Loạn thạch băng vân,

Nộ đào liệt ngạn,

Quyển khởi thiên đồi tuyết.

Giang sơn như hoạ,

Nhất thời đa thiếu hào kiệt.

Dao tướng Công Cẩn đương niên,

Tiểu Kiều sơ giá liễu,

Hùng tư anh phát.

Vũ phiến luân cân,

Đàm tiếu gian,

Cường lỗ hoi phi yên diệt.
Cổ quốc thần du,
Đa tình ưng tiểu ngã,
Tảo sinh hoa phát.
Nhân sinh như mộng,
Nhất tôn hoàn lỗi giang nguyệt.
Bản dịch của Nam Trân:
Sông lớn về đông,
Sóng gạn hết nhân vật phong lưu một thuở.
Nghe nói phía tây lũy cũ,
Xích Bích xưa lưng lầy tiếng Chu Du.
Đá ngọc mây mù,
Bờ gằm sóng hải,
Bọt ngầu lên nghìn đồng tuyết to.
Giang sơn như vẽ,
Biết bao hào kiệt thời xưa.
Nhớ lại Công Cấn bấy giờ,
Sánh Tiểu Kiều duyên mới,
Tư thái anh hùng.
Khăn lụa, quạt lông,
Nói cười khoan khoái,
Diệt quân Tào trong trận hoả công.
Mơ thời Tam Quốc,
Đáng cười ta con người đa cảm,
Tóc vội sương lông.
Cõi đời như mộng,
Rượu bầu tưới xuống sông trăng.
Tôi còn hát: « Trú đoản khổ dạ trường hà bất bình chúc du ?——»

* Sinh niên bất mãn bách – – Khuyết danh

Dịch thơ : Thở than ngày ngắn đêm dài

Sao không cầm đuốc rong chơi kéo hoài ? (Người dịch : không rõ)

Chàng kinh ngạc nhìn tôi, nói: “Những bài này, ta chưa từng nghe qua, sao lại dễ nghe như vậy...”

Ngài đương nhiên không biết vì sao, tôi cũng không thể nói cho ngài. Tôi nhìn chàng, cười lại cười, cười ra nước mắt. Tôi nằm trên cỏ, đột nhiên cảm thấy khoái hoạt nói không nên lời, khoái hoạt giống như muốn nổi điên.

Cười một hồi tôi lại an tĩnh lại. Tôi phát hiện yên tĩnh một chút cũng không tệ. Gió nhẹ thổi bên người, dãy ngân hà lấp lánh trên bầu trời, ánh trăng sáng bạc.

“Công Cẩn, ngài biết không? Ngài nghĩ giấc mộng của ngài đã theo Bá Phù mà chết đi, kỳ thực nó chỉ vừa mới bắt đầu.” Tôi đột nhiên nói như vậy.

Chu Du tràn ngập nghi hoặc nhìn tôi.

“Ngài còn rất trẻ, ta cũng vậy. Là kiếm của ngài không tốt, chiếu người ta già đi.” Tôi cười nói.

Chàng cũng nhẹ nhàng mà cười theo.

“Ngài cũng thỏa mãn ta một yêu cầu đi.” Tôi đột nhiên nói như vậy.

“Có thể, ” chàng cười quay đầu, “Nàng có yêu cầu gì?”

“Ta muốn ngài hứa một nguyện vọng, trước khi ngài già đi sẽ thực hiện nó.”

“Ta —— ta có thể có nguyện vọng gì đây?” Chàng nghĩ nghĩ rồi nói, “Ta nghĩ không ra.”

“Còn mục tiêu? Mục tiêu luôn có đúng không. Ví dụ như nói, muốn đánh bại đối thủ.”

“Cũng không biết. Ai đụng tới trước mặt ta thì đánh, cho dù hấn không hay ho gì.” Chàng cười nói.

“Ngài luôn luôn còn một người chưa đụng tới nhưng muốn chiến thắng nha. Ngài nói một cái tên, ta khiến cho nguyện vọng ngài thành hiện thực.” Tôi giựt dây.

Chàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Hoàng Tổ.”

Tôi nói: “Rất không có tiền đồ, cái khác.”

“Lưu Biểu.”

“Này cũng không hay, một cái nữa.”

Chàng suy nghĩ thật lâu, lát sau nói: “Thật sự không thể nghĩ được.”

Tôi nhảy dựng lên, đem chàng kéo qua. Lúc sau chúng tôi đứng ở bờ sông, nhìn xa về phía bắc.

“Nói lại lần nữa xem, một lần cơ hội cuối cùng.” Chỉ vào bắc ngạn, tôi nói với chàng.

Chàng quay đầu nhìn tôi, trong ánh mắt tràn đầy chờ đợi muốn xác định nghi hoặc, mà đón ánh mắt đó, tôi nhẹ nhàng gật đầu.

“Tào Tháo?” Chàng vẫn không quá khẳng định hỏi.

“Tào Tháo.”

Nhìn ánh mắt chàng, tôi kiên định gật đầu.

Chàng cười lớn cùng tôi dưới ánh trăng uống hết chút rượu còn lại, sau đó đập tay lập ước hẹn.

Sau đó chúng tôi lại cùng nhau quay đầu, lẳng lặng nhìn ánh đèn bắc ngạn.

Ánh đèn kia như hoà cùng trời sao. Ở dưới ánh trăng phảng phất như rất gần, dường như lúc nào cũng có thể chạm đến.

(***)Du này không phải là du trong Chu Du nha mấy bạn, du này trong chữ du lịch, du hành ý ^^) Đây là tên một bài thơ của Tô Đông Pha:

Khứ niên tương tống,

Dư Hàng môn ngoại,

Phi tuyết tự dương hoa,

Kim niên xuân tận,

Dương hoa tự tuyết,

Do bất kiến hoàn gia.

Đổi tửu quyền liêm yêu minh nguyệt,

Phong lộ thầu song sa,
Cáp tự Thường Nga liên song yển,
Phân minh chiếu,
Hoạ lương tà
Dịch thơ : (bản dịch của Nguyễn Xuân Tảo)
Năm qua tiễn biệt,
Ngoài cửa Dư Hàng,
Tuyết rải tựa hoa dương,
Năm nay xuân hết,
Dương hoa như tuyết,
Vẫn chưa trở lại quê hương.
Nâng chén, vén rèm, mời trăng sáng,
Màn cửa lọt hơi sương,
Coi ả Hằng yêu cặp én,
Soi sáng khắp,
Bức kẻ tường.

11. Q.2 - Chương 11

Chạng vạng hôm sau, trời đổ mưa. Tôi che ô giấy dầu đến nhà Chu Du, đón Tôn Quyền trở về. Lúc hắn thấy tôi, gương mặt vừa mừng vừa sợ. Nhưng tôi cũng không nói gì, chỉ là nhàn nhạt dẫn hắn đi. Mưa thật lớn, hắn kiên trì che mưa cho tôi, kết quả lúc trở về nhà, hai chúng tôi đều ướt đầm cả người. Trong lúc ướt mưa chật vật chịu không nổi kia, tôi thoáng ngẩng đầu, thế nhưng lại phát hiện Tôn Quyền đang cười với tôi.

Một khắc đó, tôi nghĩ mình đã tha thứ cho hắn.

Bởi vì tôi hiểu được, cho dù hắn thô lỗ cướp đi tự do của tôi, nhưng quyền yêu người khác của tôi, đến chết hắn cũng không đoạt đi được.

Cũng như tôi không thể tước đi quyền muốn yêu tôi của hắn.

Vẫn còn nhiều thời gian mà, tôi nói với chính mình.

Cuộc sống trở về quỹ đạo của nó, lặng lẽ tiến về phía trước.

Mỗi ngày tôi trông nom Tôn Như cùng Tôn Thượng Hương, nếu Tôn Quyền gọi, tôi sẽ cùng hắn phê duyệt công văn, ra ngoài đi dạo. Thật bình tĩnh, nhưng cũng thực phong phú.

Lúc nhàn hạ, cũng sẽ ở nhà đánh đàn, ca hát.

Không biết vì sao, tiếng ca của tôi lại càng ngày càng ưu thương mà xinh đẹp. Tôn Quyền mỗi lần biết tôi muốn ca hát, sẽ tránh ra ngoài.

Hắn nói: “Tiếng ca của phu nhân rất đẹp. Nhưng nếu nghe nhiều, sẽ cảm thấy nhân sinh chẳng còn gì thú vị hơn, làm cho ý chí tinh thần người ta sa sút, không cầu tiến thủ.”

Vì thế tôi hát cho gió nghe, hát chim chóc nghe.

Sau đó, mỗi lần gió nhẹ thổi bay song sa, chim chóc màu xám đáp xuống đỉnh trạch viện, người trong nhà đều nói, Ảnh phu nhân lại muốn ca hát.

Một ngày nọ, tôi lại ở trong nhà tự đàn tự xướng như thế. Đột nhiên nghe thấy bên ngoài mơ hồ truyền đến tiếng nói chuyện, tôi biết, có khách đến.

Vì thế tôi thu đàn lại, yên tĩnh bước ra ngoài. Lại thấy Tôn Quyền đang ngồi cùng khách đến nói chuyện. Người cùng hần nói chuyện đưa lưng về phía tôi, một thân bạch y, bóng dáng vô cùng thân thiết, ôn hoà.

Trái tim tôi thất lại.

Tôn Quyền thấy tôi, vui vẻ gọi tôi qua. Tôi bước đến, hần chỉ vào người tới nói với tôi: “Hần là gặp qua rồi. Bá Ngôn hiện tại là phụ tá của ta, ta định cử hần làm lệnh sử.”

Tôi cố lấy dũng khí đón nhận đôi mắt kia, đôi mắt ôn hoà, trầm tĩnh, giống như tảng đá từng trải qua bao phong sương, lại bị dòng chảy ôn nhu tinh tế nhất mài, mài đến óng ánh trong suốt không có dấu vết. Làm cho người ta vừa nhìn thì cảm thấy là đương nhiên ; nếu tinh tế nghĩ lại, lại cảm thấy sâu nã.

—— từ tuổi trẻ thành thực này, vốn chính là sâu nã. Bởi vì không có niềm vui thơ ấu, cho nên khi mới là thiếu niên đã có thể hiểu thấu nhiều điều.

Chàng mỉm cười nhìn tôi, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi là Ảnh phu nhân đàn hát sao?”

Tôi nói: “Chút tài mọn thôi, thất lễ rồi.”

Chàng nói: “Ảnh phu nhân quá khiêm tốn rồi. Thanh âm vừa rồi đối với Nghị tôi mà nói, giống như thiên âm vậy.”

Tôi không biết nói gì, chỉ nhìn chàng thật sâu.

“Không biết nhạc sư dạy Ảnh phu nhân là người từ đâu ?” Chàng đột nhiên hỏi như vậy.

Tôi im lặng, đột nhiên nhớ đến đàn cổ là lúc ở Thuý Vi lâu lúc nhàm chán học được. Nếu phải tìm lão sư theo như lời chàng, lão sư kia hẳn gọi là tịch mịch đi.

“Việc này ta cũng chưa từng hỏi qua, Bá Ngôn sao lại có hứng thú muốn biết ?” Tôn Quyền chợt hỏi xen vào.

“Hử then,” chàng cười nhẹ nói, “Đệ đệ Lục Mạo của tôi vẫn mong muốn học nhạc lý, lại thuỷ chung chưa học được. Vừa rồi nghe tiếng đàn của Ảnh phu nhân, đã vô cùng kinh ngạc, nếu đệ đệ tôi có thể bái sư phụ của Ảnh phu nhân làm thầy, chắc có thể giảm đi phần thô lậu.”

Trong đầu tôi chợt nảy sinh một ý tưởng, sau khi có ý tưởng này, tôi không cho bản thân thời gian để do dự, bởi vì tôi sợ, nếu tôi do dự , tôi sẽ mất đi cơ hội này.

“Không bằng để tôi dạy đệ đệ của ngài đi.” Tôi đột nhiên nói.

Không chỉ là chàng, ngay cả Tôn Quyền cũng có chút giật mình nhìn tôi.

Tôi có chút dương dương tự đắc cười nói: “Nếu là chê tôi không đủ tư cách, vậy quên đi.”

Lục Mạo không phải là đệ tử tốt.

Hần nóng lòng cầu thành, tâm viên ý mã*, không có tính nhẫn nại. Làm cho người ta giận nhất là lúc muốn trách cứ hần , hần liền nở nụ cười trong sáng, nhẹ hàm răng trắng để nhìn ra, làm cho tức giận cũng sớm tan đến chín từng mây.

*Tâm viên ý mã là cái tâm như con khỉ, cái ý như con ngựa.

Tâm viên : ý nói cái Tâm lúc nào cũng nhảy nhót như con khỉ, hết tưởng việc này lại tưởng việc khác, không lúc nào lặng yên. Ý mã : lúc nào cũng muốn chạy đi, chạy theo ngoại cảnh, không chịu đứng yên.

Nhưng hần cũng là đệ tử có thể khiến tôi vui lòng nhất. Bởi vì lão sư tôi cũng là kẻ tâm viên ý mã.

Lúc đầu hần lấy lễ đệ tử, cung kính đến cửa cầu học. Sau đó tôi lấy cớ Tôn Quyền không thích nghe tiếng đàn của tôi, mỗi ngày ôm đàn đến nhà hần dạy.

Cái gọi là dạy học, chính là dùng nửa giờ dạy học, nửa giờ tức giận, thời gian còn lại đều là nói chuyện phiếm.

Hắn phảng phất là đứa trẻ đơn thuần thẳng tính, tôi hỏi hắn cái gì hắn liền trả lời cái đó. Dần dần, tôi đã từ miệng hắn nghe được không ít tin tức về huynh trưởng hắn.

Chỉ là mỗi lần hỏi huynh trưởng hắn vì sao chưa có hôn phối, hắn liền cảnh giác, thu lại nụ cười trên mặt, nói : “Không biết, có lẽ là chưa đến lúc...”

Tôi thở dài, cho dù tôi hiểu rõ lịch sử như lòng bàn tay, nhưng bí mật trong lòng người tôi lại không biết được.

Cũng sẽ thường gặp Lục Nghị, lúc gặp chúng tôi ngồi nói chuyện phiếm, chàng cũng sẽ tiến vào nói vài câu.

Chỉ là lời nói của chàng vĩnh viễn ôn hoà, thoả đáng, cẩn thận như vậy.

Tôi cảm thấy tôi như người sắp bị đông cứng trong giá rét trời đông gặp được một đồng lửa lớn hừng hực. Vì thế tôi bức thiết đem bản thân đến gần sát đồng lửa để sưởi ấm, lại không nghĩ rằng đồng lửa kia dần dần làm tổn thương tôi, dần dần đưa tôi đến thống khổ còn sâu hơn là bị rét lạnh. Nhưng cho dù thống khổ, tôi cũng muốn một lần liều lĩnh đến gần, như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Tôi vẫn tưởng rằng ngày sẽ cứ như thế mà qua, nhưng mà mùa đông một năm kia, mẫu thân Tôn Quyền, Ngô thái phu nhân qua đời.

Sau đó Tôn Quyền uỷ chuyển nói cho tôi biết, bởi vì hắn phải để tang ba năm, cho nên trong vòng ba năm tôi không thể cầm đến đàn sáo.

Sau đó, tôi liền luôn luôn phải ở nhà yên tĩnh ngậm ngùi.

Tôn phủ cao thấp đều là tang phục, cả trạch viện đều là đồ tang trắng, cả trạch chìm vào không khí trầm lặng.

Trạng thái này kéo dài gần nửa tháng, có một buổi tối tôi nằm mơ. Tôi nằm mơ thấy bộ dáng khi tôi tám tuổi.

Tôi mở ra một quyển sách, nhìn thấy ánh mắt của chàng trên bức hoạ.

Đôi mắt kia thực ôn hoà, kiên định, dẫn theo ẩn ẩn bi thương.

Sau đó tôi tỉnh dậy trong nước mắt. Chung quanh là một mảnh hỗn độn hư vô, tôi giang hai tay, muốn từ trong hư vô bắt lấy cái gì đó, nhưng cái gì cũng không thể nắm lấy được.

Hôm sau, tôi mang một tấm ván gỗ phủ vải trắng cùng với bút vẽ tự chế, còn có mấy cái hộp chạy đến Lục phủ.

Tôi nói với Lục Mạo, tôi cùng thế ngoại cao nhân học được một phương pháp vẽ tranh mới, muốn mời hắn làm người mẫu cho tôi.

Hắn trần ngực phần khởi đáp ứng tôi. Sau đó, trên vải vẽ tranh sơn dầu, tôi giả vờ như đang vẽ, được vài nét bút đã nói không được, người luôn nhích tới nhích lui, có người nào có thể đứng bất động để ta thử không.

Hắn nói: “Vây đi tìm huynh trưởng đi, hắn mỗi lần bắt đầu xem sách thì mấy canh giờ vẫn ngồi một chỗ không nhúc nhích.”

Sau đó hắn mang tôi đi tìm Lục Nghị, chàng đang ở thư phòng đọc sách. Lục Mạo nói ý định kia, chàng liền ôn hoà nói : “Một khi đã như vậy, hết thấy đều nghe Ảnh phu nhân phân phó vậy.”

Đã hơn mười năm, kỹ xảo vẽ tranh sơn dầu tôi học ở đại học cũng chưa hoàn toàn quên hết.

Lúc đầu chỉ là mượn việc này để có thể nhìn thấy chàng, vẽ bộ dáng chàng.

Nhưng khi bộ dáng chàng hiện ra sống động trong bức hoạ, tôi đột nhiên cảm thấy, nếu có kỹ xảo như vậy, tôi phải hoạ lại tất cả mọi người, thời đại này, những con người có vận mệnh như sao băng kia, sự xinh đẹp vĩnh viễn không thấy lại được kia phải được bảo tồn.

Cho dù nghĩ như thế, nhưng mỗi ngày tôi lại cố ý làm chậm đi tiến trình hoàn thành bức họa thứ nhất này. So với việc vẽ tranh cho người khác, tôi tình nguyện vĩnh viễn không hoàn thành bức họa này.

Cho đến một buổi tối nọ về nhà, Tôn Quyền đột nhiên nói với tôi, hắn quyết định đề bạt Lục Nghị làm Hải Xương đô úy, ngày hôm đó đi nhậm chức.

Tôi giống như bị đâm một nhát, sau đó nhanh chóng đè nén cảm xúc của bản thân, cố gắng dùng khẩu khí bình tĩnh nhưng tiếc hận nói với hắn :

“VẬY ĐÁNG TIẾC QUÁ, TA ĐANG LẤY BÁ NGÔN THÍ NGHIỆM HOẠ NGHỆ MỚI HỌC ĐƯỢC. TRANH CÒN CHƯA HOÀN THÀNH, SAO LẠI ĐIỀU HẠN ĐI RỒI ?”

“VẬY THẬT SỰ LÀ ĐÁNG TIẾC, ” Tôn Quyền không chút để ý nhàn nhạt nói, “BẮT QUÁ NÀNG CÓ THỂ HOẠ NGƯỜI KHÁC TRƯỚC VẬY.”

Sau đó hắn ngẩng đầu, nhìn tôi thật sâu một cái, trong mắt có một hố đen sâu không thể chạm đến.

Hắn nói: “Tuy rằng ta cảm thấy đây là trò của tiểu hài tử, nhưng cho dù vậy ta cũng muốn nàng họa cho ta một bức.”

Ngày chàng đi nhậm chức, tôi đưa chàng đến bến đò. Chàng vẫn như trước một thân bạch y, vẻ mặt vĩnh viễn là sóng yên gió lặng.

Chàng ở bến đò cảm tạ cùng từ biệt tôi rồi lên thuyền. Thuyền phu cởi bỏ dây thừng, thuyền liền chậm rãi theo dòng nước trôi xa.

Thần sương tràn ngập bờ sông, trời đất một mảnh tiêu điều.

Trong «Lục Tồn truyện» trong sách về Ngô, tôi vẫn nhớ rõ gần như mỗi một chữ. Nếu tôi không có nhớ nhầm, chàng đi lần này, sẽ rất lâu rất lâu sau mới trở về.

Chàng sẽ ở Hải Xương trải qua vài năm đại hạn, sau đó chàng phải đi chinh đồn lại lưu dân các nơi, rồi chàng sẽ phải đi Hội Kê cùng Bà Dương bình loạn. Cuối cùng sẽ dừng lại, nhưng còn phải ở Lợi Phổ một thời gian.

Tôi không tin phong sương sẽ làm mai một trầm tĩnh cùng thông dong ở chàng, tôi tin tưởng khi lại nhìn thấy chàng, đôi ánh mắt kia vẫn sẽ là trước sau như một ôn hòa cùng kiên định.

Chính là, lúc đó, tuổi thanh xuân của chàng đã mất đi ở một góc xó nào đó không muốn ai biết.

12. Q.2 - Chương 12

Lúc bỏ xuống đồ tang một năm kia, Tôn Thượng Hương mười lăm tuổi.

Cô bé mười lăm tuổi, là thời điểm trở mã xinh đẹp nhất. Trên thân thể duyên dáng yêu kiều đã có chút đường cong thiếu nữ. Đã quen nhìn nàng mặc cát phục đơn giản, đột nhiên thay bằng quần lụa áo hồng, cho dù là tôi cũng muốn nhìn thêm vài lần.

Bởi vì nguyên nhân giữ đạo hiếu đã lâu, giống như bị đè nén sau đó được phóng thích, nàng trở nên hết sức sáng lạn, thậm chí, sáng lạn đến có chút quá đáng.

Tôi bắt đầu hoài nghi là tôi đến nhầm thời đại, hoặc kỳ thực là nàng sinh sai thời đại. Ở cái thời đại tôi được sinh ra kia, cho dù là nữ sinh ngông cuồng nhất, đối với hành vi của nàng cũng sẽ phải trợn mắt há mồm.

Không biết từ bao giờ nàng hình thành thói quen mang kiếm theo đi dạo chơi mỗi ngày. Kết quả mỗi ngày đều có người bị hại mặt mũi bầm dập chạy đến Thái thú phủ cáo quan.

Nhưng mà so với chuyện hung ác này, càng làm cho người ta xấu hổ là thói quen bình phẩm “nam sắc” từ đầu tới chân của nàng. Đúng vậy, tôi cũng không nói gì sai, chính là “nam sắc”.

Nàng thường ở trước mặt tôi không ngại miệng mà kể linh tinh người này người kia đẹp mặt mà người nọ đáng người tốt...Mỗi lần phát hiện tuấn mỹ nam tử trên đường, nàng đều giống như phát hiện ra đại lục mới mà chạy như bay trở về, kéo tôi đến xem.

Xấu hổ nhất là có lần nàng nói với tôi: “Ta nhìn đi nhìn lại, vẫn là thấy Chu Du đẹp nhất. Đáng tiếc huynh ấy xem như một nửa huynh trưởng của ta, bằng không nếu có thể cùng huynh ấy vui vẻ một đêm thì tốt rồi.”

Mưa dầm thấm đất, có một ngày Tôn Như thế nhưng cũng xen vào nói: “Con cũng cảm thấy Chu Du là đẹp nhất.”

Tôi ghen hòng nói không ra lời. Trời, nó mới bảy tuổi a.

Có một lần Tôn Thượng Hương lại nói với tôi: “Kỳ thực đệ đệ Lã Mông của tẩu tuy mặt mày không tinh xảo lắm, nhưng rất có khí khái nam tử. Hắn thích tẩu mọi người đều nhìn ra được. Tẩu cho dù ngay cả không muốn gả cho hắn, nhưng không cùng hắn thân mật một lần cũng thật là lãng phí”

Tôi cau mặt lại, định lấy thái độ “chị dâu” chuẩn bị trách cứ nàng. Nhưng nhìn đến gương mặt xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê kia, trái tim vừa trở nên cứng rắn kia lại mềm đi, lời định trách cứ đều bay đến chín tầng mây.

*Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê: Đây là một câu xuất phát từ Luận ngữ, ý chỉ người phụ nữ khi cười rất xinh đẹp, đôi mắt đẹp có duyên.

Tử Hạ vấn viết: “Xảo tiểu thiên hê, mỹ mục phán hê. Tổ dĩ vi huyển hê. Hà vi dã ?”.

Tử viết: “Hội sự hậu tố”.

Tử Hạ viết: “Lễ hậu hồ?”.

Tử viết “Khởi dư giả thương dã, thử khả dự ngôn thi dĩ hĩ ”.

Bản dịch:

Tử Hạ hỏi: Cười khéo tươi đẹp làm sao, đôi mắt thật có duyên. Nền trắng vẽ bức tranh rực rỡ. Kinh Thi nói thế nghĩa là gì ?

Khổng tử đáp: Phải có nền trắng đẹp trước, sau mới vẽ tranh.

Tử Hạ tiếp: Vậy lễ nhạc cũng đến sau “nhân”ư ?

Khổng tử nói: Như thế là trò hiểu biết đấy, người có thể cùng ta thảo luận Kinh Thi được rồi.

(Nguồn: hasuchan.wordpress.com/2011/05/05/vi-thần-chương-3, bạn hasu ềnh xin cái chú giải nha, khổ quá mình không biết tiếng bōng >”<>

Kỳ thực còn có nhiều lúc tôi lại trợ Trụ vi ngược*. Mỗi khi Ngô phu nhân, di nương của nàng hay Tôn Quyền cấm nàng ra ngoài, nàng sẽ đến nắm lấy tay tôi nguy trang, kéo tôi đi bởi nàng ra ngoài nổi loạn.

*Trợ Trụ vi ngược: giúp Trụ Vương làm những điều tàn ác, bạo ngược (bạn nào có xem Bảng phong thần thì rõ)

Nàng thích nhất là cùng tôi ngồi ở trên trà lâu, nhìn người đi như dẹt cửi dưới lầu, sau đó sẽ nhẹ giọng nói với tôi, nam tử kia không tệ, đáng tiếc hơi thấp; đáng người kia đủ cao to, đáng tiếc bộ dáng rất ngu si...

Ngô phu nhân không có biện pháp với chúng tôi, Tôn Quyền lại không quản chuyện của chúng tôi lắm. Hắn bề bộn nhiều việc, bận trị quân, bận chống chính, bận thông qua lực lượng bốn phương tám hướng củng cố quyền lực tuyệt đối bản thân. Mỗi ngày nhìn hắn lúc khuya mới vội vàng trở về, trời vừa sáng lại vội vàng rời đi, bỏ qua thảo luận sự vụ, mỗi ngày chúng tôi cùng một chỗ nói chuyện có lẽ chưa quá mười câu.

Cũng nghe nói Ngô phu nhân có khi trách cứ hần, muốn hần quản tôi cho tốt, một nữ tử cả ngày ở ngoài đường xuất đầu lộ diện, còn ra thể thống gì nữa. Nhưng hần luôn trả lời, nói Vân Ảnh không giống nữ tử bình thường, nàng thích như thế nào liền tùy nàng như thế đó là được.

Nhưng bởi vì tôi vẫn chưa sinh một nửa con nổi dòng cho hần, trong nhà đối với việc này lại thủy chung rất lo lắng. Lại nghe nói mẹ đẻ hần khi còn sống từng đính ước cho hần một môn thân, là nữ tử nhà họ Tạ ở Hội Kê, gia thế trong sạch, thủ nghiêm nữ tắc.

Có một ngày hần rốt cục nhịn không được tìm tôi đến thương lượng việc này. Tôi yên tĩnh nghe hần nói xong, sau đó nói: “Đây là một chuyện tốt.”

Hần không khỏi ngây ngốc, ngây ngốc một hồi mới nói: “Nàng thật sự nghĩ như vậy sao?”

“Ta thật sự nghĩ như vậy.” Tôi bằng phẳng nhìn hần, trong ánh mắt không có gì đau đớn,

“Nàng sẽ đối với tướng quân tốt hơn so với ta, ta rất cao hứng.”

“Được, được.” Hần thở dài, sau đó mặc nguyên quần áo mà ngủ.

Đêm đó hần ngủ không yên, tôi cảm giác được hần ở bên người tôi vẫn trần trọc không yên đến bình minh. Hần thủy chung nắm tay của tôi, tôi rút về, hần lại tìm được; tôi lại rút về, hần tiếp tục nắm chặt.

Nhiệt độ cơ thể hần cùng nhiệt độ cơ thể tôi giống nhau lạnh lẽo.

Đến bình minh, hần đột nhiên ngồi dậy, lẳng lẳng nhìn tôi hồi lâu, sau đó nói:

“Nếu nàng không muốn, ta có thể không cưới nàng ta.”

Tôi nói: “Xin hãy cưới nàng ấy đi. Đây cũng là tâm nguyện của ta.”

Một tháng sau, hần dùng kiệu hoa đem nữ tử họ Tạ kia về nhà.

Nữ tử kia so với Tôn Thượng Hương lớn hơn không bao nhiêu, lại hết sức yên tĩnh, hướng nội.

Từ lúc nàng bắt đầu chuyển đến trạch viện này, cơ hồ không có ai cảm giác được sự tồn tại của nàng.

Tôn Quyền không đến nơi của tôi nữa, chỉ gặp lúc hần cho người gọi tôi đến phòng nghị sự Thái thú phủ. Lúc đó tôi sẽ mặc trang phục chính quy, cung kính xưng hần là tướng quân, Thái thú đại nhân.

Tôi tình nguyện bỏ họ ân ái. Nhưng dần dần tôi nghe nói, hần kỳ thực cũng càng ngày càng ít đi đến chỗ của Tạ phu nhân. Thay vào đó*, hần bắt đầu lưu luyến các nơi yên hoa**, nhưng hần rất ít chung tình ột nữ tử. Hần chỉ đem nơi đó làm nơi dừng chân ngủ, trời vừa sáng liền giương cánh bay ra.

*Nguyên văn: Thủ nhi đại chi (Tức người hoặc sự vật nào đó thay thế người hoặc sự vật khác)

**Yên hoa : ở đây là chỉ mí chỗ thanh lâu ý.

Mấy năm nay đều trải qua bình lặng, trừ bỏ mấy cuộc chiến không đến nơi đến chốn với Hoàng Tổ, hết thấy đều bình yên vô sự. Lã Mông đóng quân ở Nghiễm Đức, mà Chu Du cũng đi Bà Dương thao luyện thủy quân, lịch sử giống mạch nước ngầm, âm thầm nảy sinh.

Tôi giống như người xem chờ vở kịch trình diễn trên sân khấu, yên lặng chờ đợi khoảnh khắc kéo bức màn sân khấu kia lên.

Kiến An năm mươi ba, Tôn Thượng Hương mười bảy tuổi.

Hôn nhân của nàng bị Ngô phu nhân cấp bách lo lắng từng ngày. Kỳ thực từ ba năm trước đây, Ngô phu nhân đã vô cùng muốn đem nàng gả ra ngoài. Nhưng mỗi lần dưới sự cự tuyệt của nàng đều không giải quyết được gì. Có mấy lần nàng thậm chí đem kiếm đi uy hiếp nhà nam tử Ngô phu nhân nhìn trúng, bắt đối phương không được cưới nàng.

Đương nhiên nàng có thể thuận lợi không gả là do có một nguyên nhân rất trọng yếu là Tôn Quyền, hần thủy chung chưa tổ thái độ. Hần có nhiều chuyện cấp bách, trong cảm nhận của hần, có lẽ đây căn bản không phải chuyện lớn gì. Hoặc là, theo phán đoán của tôi dựa vào chuyện xưa đã biết, có lẽ hần cho rằng hôn nhân của muội muội hần có lẽ sẽ càng mang đến cho hần nhiều thứ hơn, cho nên hần an tâm chờ.

Tôi rất cũng hoài nghi không biết Tôn Thượng Hương đã có người trong lòng hay chưa. Nhưng mỗi lần hỏi nàng, nàng đều dùng kiểu thờ dài như thấy thế sự xoay vần rất buồn cười, sau đó oán giận nói:

“Giang Đông nam tử ưu tú có rất nhiều a, nhưng không phải là thúc bá thì là tỷ phu muội phu ta, tẩu nói ta còn có thể gả cho ai?”

Sau đó nàng tiếp tục làm theo ý mình, ngày qua ngày tạo ra người bị hại mặt mũi bầm dập hay mũi thiếu niên mang theo thần sắc sợ hãi chạy trốn trên đường.

Một buổi sáng đầu xuân, nàng ra ngoài. Lát sau có người vội đến thông báo, nói nàng đang đánh nhau ngoài cửa Thái thú phủ.

Tôi cảm thấy buồn cười, liền an ủi người tới nói, không cần lo lắng tiểu thư bị thương, hẳn là nên lo lắng tiểu thư đã thương người khác.

Dù vậy, tôi vẫn đi ra ngoài nhìn xem.

Vừa ra cổng Thái thú phủ, tôi liền phát hiện Tôn Thượng Hương thái độ hung dữ, tay cầm bảo kiếm. Đối diện nàng là một nam tử mặc cẩm y, tướng mạo anh tuấn, đuôi mày khóe môi nhếch lên toả ra khí thế kiêu hãnh mạnh mẽ.

Nhìn kỹ lại cả hai người, quần áo đều chỉnh tề mặc ở trên người, trên mặt không có vết bầm tím cũng không có miệng vết thương. Còn tốt, còn tốt a.

Lại nghe thấy kia nam tử lạnh lùng nói: “Cô tránh ra, ta không cùng nữ nhân đánh nhau.”

Tôn Thượng Hương lại nói: “Nếu ta muốn cùng người đánh nhau thì sao?”

Nam tử nọ lại nói: “Ta vất vả từ Giang Hạ đi đến nơi này, không phải là vì để đánh nhau với nữ nhân.”

Tôn Thượng Hương có chút tức giận, nói: “Nữ nhân thì sao? Người còn không phải nữ nhân sinh ra sao?”

Nam tử kia thực khinh thường nói: “Mẫu thân ta sinh ta, nhưng mẫu thân ta cũng không xuất đầu lộ diện khắp nơi tìm nam nhân đánh nhau.”

Lời còn chưa dứt, tôi thấy Tôn Thượng Hương cầm kiếm lên.

Một giây sau, nàng ném tới bên người tôi.

Nàng vội vàng nâng tôi dậy, nói: “Tẩu tẩu, thật có lỗi, ta không biết tẩu đang ở đây.”

Nàng lại xoay người chỉ vào nam tử kia nói: “Người này rất vô lý, tẩu xem ta thu thập hắn.”

Nam tử nọ cũng không để ý tới nàng, chỉ là nhìn trời, vẻ miệt thị: “Xem ra Tôn Quyền cũng không hơn gì, đầu tiên là đóng cửa không gặp, sau đó lại tìm nữ nhân tới phiền ta. Cũng được, xem ra ta về Ba Quận tiếp tục làm kiếp giang tặc thì hơn.”

Tôi ngơ ngác nhìn hắn. Hồi tưởng lại lúc Tôn Thượng Hương công kích hắn, hắn lưu loát lắt mình, sau đó mượn lực Tôn Thượng Hương đem nàng tránh ra. Mà trong nháy mắt hắn lắt mình, trên người có cái gì đó nhẹ nhàng vang lên.

Mà khi âm thanh kia vang lên, hắn xoay người, cô đơn bước ra ngoài thành. Là kim linh bên hông hắn, nhẹ nhàng ngân vang trong gió.

“Cam Ninh.” Tôi nhin không được gọi.

Hắn dừng lại bước, xoay người, kinh ngạc nhìn tôi. Hắn hỏi: “Nàng là ai? Sao lại biết tên ta?”

“Nàng là ai người cũng không biết?” Tôn Thượng Hương tức giận xoa thắt lưng nhìn hắn, “Có thể tiên đoán thiên hạ Vân Ảnh phu nhân, người không nghe nói qua sao?”

Ánh mắt hắn liền sáng lên. Hắn đi tới, chăm chú nhìn tôi.

“Tôn Quyền tướng quân thê tử?” Hắn hỏi.

“Người mới biết được à!” Tôn Thượng Hương liền kêu lên.

Tôi gật gật đầu.

” Nghĩa tử Lã Mông tướng quân?” Hấn lại vội vàng hỏi.

Tôi nói “Đúng, người đã gặp qua đệ đệ ta sao?”

“Sao lại chưa thấy qua?” Hấn cười nói, “Là Lã tướng quân bảo tôi tới đây. Lã tướng quân còn nhắc tới phu nhân.”

Tôi cũng thực kích động, tôi nói: “Chậm trễ đại nhân rồi, thật sự có lỗi. Vân Ảnh sẽ đi thông báo chủ công, mời đại nhân vào.”

Tôn Thượng Hương ở một bên bắt mắt mẩn mê miệng.

Tôn Quyền đối với Cam Ninh ấn tượng đầu tiên không tốt lắm. Hấn nói Cam Ninh lỗ mãng, kiệt ngạo, không phải loại hình hấn thưởng thức.

Tôi liệu mạng biện giải, cùng Lỗ Túc nói hết lời hay. Cuối cùng Chu Du nghe nói việc này, tự mình từ Bà Dương gấp gấp trở về, nói chuyện với Tôn Quyền thật lâu, Tôn Quyền mới bắt đầu trọng dụng Cam Ninh, cũng căn cứ theo đề nghị của hấn bắt đầu chuẩn bị trọng binh tiến công Hoàng Tổ.

Như tôi liệu trước, Chu Du rất nhanh liền cùng Cam Ninh thành tâm đầu ý hợp. Sau đó Cam Ninh không chỉ một lần nói với tôi, hấn từ Ba Quận đến Kinh Châu, từ Kinh Châu đến Giang Hạ, lại từ Giang Hạ đến nơi đây, mới rốt cuộc gặp được hai người châm lên ngọn lửa trong lòng hấn, Lã Mông cùng Chu Du. Chỉ không giống là, cảm giác về Lã Mông là cảm kích với bằng hữu, còn đối với Chu Du là kính trọng và ngưỡng mộ tận đáy lòng.

Mùa xuân Kiến An năm thứ mười ba, còn xảy ra một chuyện nhỏ. Ngày đó Ngô phu nhân lại khuyên bảo Tôn Thượng Hương về việc hôn nhân, Tôn Thượng Hương nói: “Con muốn gả cho Cam Ninh.”

Đáp án khiến cho Tôn phủ cao thấp khủng hoảng. Kết quả đương nhiên là không có khả năng. Cho dù Tôn Quyền dung túng nàng, cũng không cho phép nàng gả ột người lớn hơn nàng mười tuổi, địa vị cũng không xứng đôi, mà lại là nam tử cuồng ngạo lạnh lùng đã có thê thất.

Mà nàng, cũng đã khóc vài lần, nháo vài lần, cũng lấy tuyệt thực uy hiếp vài ngày, cuối cùng vẫn là khuất phục. Sau đó nàng rất nhanh liền quên việc này, mỗi ngày như trước mang kiếm du lịch gào thét tám phương. Mà người bị hại mặt mũi bầm dập cùng sắc mặt sợ hãi mi thiếu niên, còn đang ùn ùn kéo đến. Cho nên tôi cũng thực hoài nghi, nàng nói muốn gả Cam Ninh, rốt cuộc là xuất phát từ thật lòng thích, hay là muốn thử phản kháng, giầy khỏi sợi dây thừng vô hình trên người nàng.

Nhưng vô luận như thế nào, mùa đông Kiến An năm thứ mười ba, vẫn mang theo bước chân hoa lệ của nó từng bước đến gần. Tại cái thời không kia, màn trình diễn này có tên là “Đại chiến Xích Bích.”

13. Q.2 - Chương 13

Kiến An năm thứ mười ba, thời cuộc rối loạn.

Lưu Biểu chết. Lỗ Túc còn đang tưởng niệm thì con của hấn, Lưu Tông đã mang theo toàn bộ quân Kinh Châu đầu hàng quân Tào Tháo đang nam hạ. Giang Đông tựa như khối thịt béo bên miệng Tào Tháo, dường như chỉ cần há miệng là có thể nuốt vào.

“Cô thừa ế mệnh, phụng từ phạt tội. Mang quân nam tiến, Lưu Tông thúc thủ, dân chúng Kinh Tương đồng lòng quy thuận. Nay thống lĩnh hùng quân trăm vạn, thượng tướng nghìn người, cùng tướng quân đem quân tiến Giang Hạ, cùng trừng phạt Lưu Bị, cùng phân chia lãnh thổ, vĩnh kết minh hảo. May mắn không chờ đợi ai, thỉnh nhanh chóng hồi âm.”

Tôn Quyền dừng quân ở Sài Tang, nhìn thư của Tào Tháo đưa tới mà sắc mặt có chút trắng bệch.

Mưu sĩ bên cạnh nhìn hấn cũng không nói lời nào, thời điểm đó, ngay cả một cây kim rơi trên mặt đất cũng có thể nghe tiếng.

Tôn Quyền bước chân trầm trọng, nhìn thanh kiếm treo trên sảnh đường, nặng nề thở dài.

Hấn nói: “Cô cho rằng, bình Hoàng Tổ, phạt Lưu Biểu, thiên hạ đã định rồi. Nhưng hôm nay, chẳng lẽ không phải, chẳng lẽ không phải... Đây là ý trời sao?”

Rốt cuộc vẫn là Trương Chiêu nói đầu tiên: “Nếu là ý trời, không bằng chấp nhận đầu hàng, đây cũng là kế sách vạn an.”

Mọi người liền phụ họa.

Tôi nhìn Lỗ Túc, hấn cũng nhìn tôi, không nói gì. Làn sóng ủng hộ đầu hàng như thủy triều, bắt đầu dâng lên vây quanh chúng tôi.

Lúc này đột nhiên có một người vọt tiến vào, là Hoàng Cái còn chưa cởi bỏ vũ khí, râu tóc lay động, bàn tay đã già run run, lớn tiếng nói :”Phá Lỗ, Thảo Nghịch* tướng quân mười mấy năm qua chiến đấu hăng hái dẫm máu, vậy mà hôm nay chỉ có một mảnh đất nhỏ bé lại không chiến mà hàng, chấp tay dâng cho người ta sao?”

*Phá Lỗ tướng quân : Tôn Kiên (cha Tôn Quyền, Tôn Sách), Thảo Nghịch tướng quân : Tôn Sách

Lập tức có người quát lớn : “Hoàng Cái người thật to gan, dám cầm vũ khí vào đây. Nơi này là nơi người có thể nói chuyện sao?”

Lát sau trong doanh trại bắt đầu hỗn loạn.

“Đừng âm ỉ.” Tôn Quyền có chút suy yếu mở miệng nói, mọi người liền yên tĩnh nhìn hấn.

“Các người đi ra ngoài trước, Cô muốn được một mình yên lặng một lát.”

Tôi cùng Lỗ Túc theo đám đông ra cửa, không hẹn mà cùng dừng bước lại. Tôi nhìn hấn, mà hấn cũng nhìn tôi với gương mặt ưu tư.

“Tử Kính chẳng lẽ không muốn khuyên tướng quân quyết chiến một trận sao?” Tôi hỏi hấn.

Hấn thể nhưng lại thở dài, đôi mắt thành thực cũng không có chút tự tin nào. Hấn chậm rãi nói: “Tôi thì cho rằng không nên hàng, chính là, lời của tôi mỏng manh...”

Tôi không khỏi im lặng. Nhớ rõ trong truyện diễn nghĩa, Lỗ Túc vô cùng kiên định tự tin kêu gọi Tôn Quyền không nên hàng Tào. Xem ra diễn nghĩa chung quy chỉ là diễn nghĩa.

“Nếu có Công Cẩn ở đây thì tốt rồi” Hấn nhìn trời, nhẹ nhàng nói.

“Đã truyền tin cho hấn chưa?” Tôi hỏi.

“Hôm kia vừa gửi đi. Nếu nhanh, năm ba ngày nữa sẽ đến. Nếu như_____trên đường không có đường rẽ khác” Hấn nhẹ nhàng nói.

Hoàng hôn giống một cái lưới lớn, vây quanh chúng tôi. Tôi đột nhiên cảm thấy đè nén, nếu ngay cả tôi cũng cảm thấy đè nén, bọn họ thì sao?

Nổi bất an cùng bàng hoàng nhanh chóng lan tràn.

Tôn Quyền đóng cửa ba ngày, cự tuyệt gặp bất cứ kẻ nào. Mà trong quân doanh đủ loại lời đồn nhanh chóng lan truyền. Thậm chí có binh lính vụng trộm thu thập hành lý, chuẩn bị trốn trở về hoặc an bài tốt nếu bị bắt giữ.

Chiến hay hàng, hai phe ý kiến đều đang kịch liệt tranh cãi. Nhưng mà cho dù là các tướng quân chủ chiến, nội tâm cũng không phải không sợ hãi.

Lã Mông có tới gặp tôi một lần, hấn vỗ cái bàn hô to, phải đem mấy kẻ chủ hàng kia giết từng người một.

Tôi nói: “Đừng tức giận họ như vậy, bọn họ cũng xuất phát từ chân tâm lo lắng cho Giang Đông thôi.”

Tôi thật lòng nói, tôi không tin bọn họ đều là những kẻ tham sống sợ chết. Trong những mưu sĩ chủ hàng, có bao nhiêu người ngày sau dâng đường bá tướng, trở thành trụ cột của Đông Ngô. Trương Chiêu, Cố Ung, Trương Hoàng, Bộ Chấn, bọn họ chẳng lẽ đều thật sự sợ chết sao? Bọn họ chính là nhìn không thấy hi vọng thắng lợi, một chút hi vọng đều không thấy.

Lã Mông nói: “Tỷ tỷ không cần nói hộ cho bọn họ. Đại tướng phu xử thế, phải hiểu được cái gì gọi là anh hùng. Nếu thua, bất quá chỉ là một cái mạng. Nhưng bọn họ chấp tay đem Giang Đông cho người ta, so với Lưu Tông bị bọn họ cười nhạo có gì khác nhau?”

Ngừng một chút hắt lại nhẹ nhàng nói: “Nếu lần này ta chết trận, tỷ tỷ có lẽ sẽ vì ta mà khóc. Người đời sau có lẽ cũng sẽ nhận thức ta như một anh hùng đi.”

Tôi kinh ngạc nhìn hấn hồi lâu, nói: “Người không lẽ cũng không cho là chúng ta sẽ thắng sao?”

Hấn nhìn tôi, muốn cười nhưng cười không được, hé miệng lại nói không ra một chữ.

Năm ngày trôi qua, Chu Du vẫn chưa trở về.

Mỗi một người ở Giang Đông đều bị giam cầm trong nỗi bàng hoàng. Cho dù là tôi, cũng không tránh được có chút cảm giác bàng hoàng. Tôi thậm chí bắt đầu miên man suy nghĩ: nếu sách sử sai lầm thì sao? Nếu Chu Du thật sự không trở về thì sao?

Chạng vạng ngày thứ sáu, tôi ở trong phòng đèn nến hốt hoảng, quyết định bước ra đường một chút. Khi đó trong thành Sài Tang đã bắt đầu xuất hiện náo động, Lã Mông lo lắng cho tôi, liền phái vài tiểu binh đi theo.

Sài Tang phồn hoa lúc này trở nên dị thường tiêu điều. Trên đường vắng lặng không một bóng người. Vất vả đi một lúc lâu mới gặp được một đoàn người từ dịch quán đi ra. Mà giữa ban ngày, một nam tử mặc y phục tối màu, thân cao gầy như cây tùng trong gió, đôi mắt hẹp dài hết sức có thần, nhìn hấn ta rất quen, tôi khẳng định đã gặp qua rồi. Hấn là, hấn là _____

“Kia không phải là Đường Quốc Cường* sao?” Tôi thốt ra.

*Tên diễn viên đóng vai Gia Cát Lượng ý mà @@

Thanh âm này trên đường vắng tiêu điều có vẻ đặc biệt vang dội. Hấn nghe thấy được tiếng của tôi, liền quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn tôi. Tiểu binh bên cạnh đỏ mặt, có chút xấu hổ nói với tôi:

“Đó là Gia Cát Lượng tiên sinh.”

Tôi bừng tỉnh đại ngộ, sau đó kích động như phát hiện ra đại lục mới. Quá giống, thật sự quá giống, nếu còn có thể trở về cái thời đại kia, tôi nhất định phải tự tay viết phong thư khen ngợi CCTV*.

*Đài truyền hình TQ (=.=)

Mà Gia Cát Lượng đứng đó nhìn tôi, người bên cạnh thăm thì với hấn vài câu. Sau đó hấn mỉm cười đi về phía tôi.

“Lượng tham kiến phu nhân.”

Tôi có chút xấu hổ nói: “Thất lễ rồi.”

“Phu nhân chưa từng gặp qua Lượng, nhận sai cũng là chuyện bình thường” hấn thiện giải nhân ý* cười.

*Thông cảm, thấu hiểu lòng người

Tôi nói: “Gia Cát tiên sinh hôm nay vừa đến sao?”

Hấn nói: “Tôi hôm qua vừa đến, muốn gặp tướng quân nhưng vẫn chưa được gặp. Tướng quân có phải là đang mang bệnh nhẹ trong người không?”

Hấn ta mang theo biểu tình ôn hòa nhìn tôi, trong đôi mắt hẹp dài có ẩn chứa tinh quang sắc bén. Hấn là người tùy thời tùy chỗ đều có thể nhìn thấu lòng người.

Tim tôi nhẹ nhàng run rẩy.

“Tướng quân vẫn khoẻ, chỉ là chính sự bận rộn. Ta sẽ nhắc tướng quân nhanh chóng tiếp kiến tiên sinh.” Tôi nhướn mi, lời nói ẩn chứa dao sắc, “Không biết hoàng thúc thế nào?”

Hắn khẽ giật mình, sau đó như trước bình tĩnh cười nói: “Hoàng thúc dẫn quân ở Hạ Khẩu, chờ đợi tùy thời cùng tướng quân hội quân.”

“Nói là hội quân, kỳ thực chỉ là muốn đem Giang Đông cuốn vào ngọn lửa chiến tranh để tự bảo vệ mình.” Tôi cười lạnh nói.

Hắn vẫn như trước không chút sợ hãi nói: “Hoàng thúc cũng không kỳ vọng quá cao vào nơi này. Nếu Tôn Quyền tướng quân muốn hàng, hoàng thúc cũng đủ khả năng độc khuông Hán thất.”

Tôi nhếch mày nhìn hắn, trên mặt hắn không đọc ra được biểu tình gì. Nam tử này không thể bị dao động trước thái độ không tốt cùng lời khiển trách. Hắn muốn đến lợi dụng chúng tôi, chúng tôi hiểu rõ, nhưng chỉ có thể mặc cho hắn lợi dụng. Trong lòng tôi khẽ thở dài.

“Chúng tôi đang chuẩn bị hàng, cho nên xin Gia Cát tiên sinh không cần lo lắng.” Bên cạnh đột nhiên vang lên một thanh âm, Trương Chiêu không biết từ khi nào đã đến bên cạnh tôi.

“Xem ra hoàng thúc cũng không đánh giá cao tướng sĩ Giang Đông.” Trên mặt hắn hiện lên biểu tình trào phúng.

Là phép khích tướng, nhất định là phép khích tướng. Tôi nói với chính mình như thế, nhưng lại nhịn không được mà nổi giận.

Chúng tôi có thể chiến, có thể hàng, đây là quyết định của chính chúng tôi. Nhưng vì sao —— vì sao hắn lại xem thường chúng tôi, cho rằng Giang Đông không người?

“Trương Chiêu lão tặc, ngươi nhận trọng ân Ngô hầu, giờ lại bán mình cầu vinh, ngươi có mặt mũi nào xuống dưới gặp Ngô hầu hả?”

Một thanh âm phần nộ vang lên, là Hoàng Cái.

“Tướng quân thỉnh các vị tới phòng nghị sự! Cũng thỉnh Gia Cát tiên sinh cùng đi.” Lại một thanh âm tiêm tể vang lên, là tiểu binh truyền lệnh.

Tôi nhìn Gia Cát Lượng, mà hắn chỉ cười nhạt nhìn mọi việc.

“Hoàn cảnh này, Lượng tôi đi_____ chỉ sợ là có chút không tiện ?” Hắn nhàn nhạt nói, “Vẫn là tìm cơ hội khác tái kiến tướng quân thì hơn.”

Có lẽ mọi người đều cảm thấy hắn nói đúng, bởi vậy cũng không nói gì. Hắn xoay người cáo từ, tôi vội vàng kéo hắn lại, nói:

“Có gì không tiện chứ. Gia Cát tiên sinh đi cũng được.”

Tôi không để hắn nói chuyện, liền lôi kéo hắn đi. Tôi trong lòng nói với, chúng tôi sẽ không bị huỷ diệt, chúng tôi muốn để người biết Giang Đông không phải không có người.

Nhưng quang cảnh phòng nghị sự cũng không tiến hành như tôi đã hy vọng.

Văn võ tướng lĩnh âm ỉ một đoàn. Hoàng Cái vỗ bàn nói muốn móc mắt Trương Chiêu, mà

Trương Chiêu khàn giọng khóc rống lên nói, cuộc chiến này không hàng không được.

Tôn Quyền sắc mặt tái nhợt ngồi một hồi, đơn giản phát tay áo đi vào trong. Lỗ Túc khuyên can chung quanh, nhưng khuyên người này thì người kia rống lên, hắn nhất thời rối ren không biết làm sao.

Rối loạn, toàn bộ rối loạn.

Gia Cát Lượng thủy chung bình yên ngồi ở vị trí của hắn, trên mặt có nét cười lạnh lùng.

Tôi lần đầu tiên cảm thấy thất bại, ngay cả thanh âm tôi cũng bị chôn vùi trong thanh âm hỗn loạn của mọi người. Cuối cùng tôi phát hiện bản thân rất dư thừa. Dưới ánh mắt mang ý cười trào phúng của Gia Cát Lượng, tôi xấu hổ vô cùng.

Tôi bắt đầu chuẩn bị lặng lẽ trốn đi. Bỗng từ phía sau, tôi nghe thấy được thanh âm hay nhất mà đời này tôi được nghe_____

“Du đến chậm.” (Ồi, thần tượng của ta

~~~)

Là chàng. Chàng đứng trước phòng nghị sự, một thân bạch y trầm tĩnh giống như ánh trăng trên mặt sông, mái tóc có chút rối do đường đi một nhọc cũng không có chút ảnh hưởng đến thần thái của chàng. Thanh âm chàng không lớn, nhưng chỉ một câu này đủ dừng lại mọi ồn ào náo động trên sảnh đường. Tất cả mọi người đều dừng lại, ánh mắt tập trung trên người chàng, bao gồm cả Gia Cát Lượng thủy chung không chút sợ hãi kia, lúc này cũng kinh ngạc.

Có lẽ hẳn nghĩ rằng, thì ra Giang Đông vẫn có nhân vật bậc này. Đúng vậy, hẳn nhất định chính là đang nghĩ như thế.

Chàng chậm rãi đi vào, chậm rãi đến trước sảnh đường, chàng hơi hơi cười, thậm chí lấy tay vuốt xuống tóc rối, chàng nói: “Chư công vì sao không chuẩn bị chiến tranh, lại đang ở đây làm gì?”

Hoàng Cái là kẻ thứ nhất nhảy lên, hắn nói: “Ý Hộ Quân tướng quân là muốn chiến sao?”

Chu Du thực kinh ngạc nhìn hắn, nói: “Người khác tới tấn công, chúng ta đương nhiên phải nghênh chiến.”

Ngữ khí kiên định giống như đang trả lời một cộng một bằng hai.

Sau đó Trương Chiêu cũng nhảy lên, đau đớn phân tích thực lực quân Tào cùng quân ta, sau đó khóc rống lên nói cuộc chiến này không có phần thắng, không bằng sớm nên hàng.

Chu Du cười cười nói: “Đương nhiên có thể thắng.”

“Công Cẩn vì sao nghĩ như thế?” Thanh âm Tôn Quyền truyền đến. Không biết hắn đã bước ra từ lúc nào, đứng ở phía sau Chu Du, nghi hoặc nhìn chàng.

Chu Du xoay người, sau đó chậm rãi nói ra lời nói được các học giả lịch sử trích dẫn không biết bao nhiêu lần:

“Tào Tháo mặc dù giả danh Hán tướng, kỳ thực là Hán tặc..... Điều thứ tư, đó là dụng binh đại họa, nhưng Tào Tháo lại mạo hiểm tiến hành... Tướng quân có thể diệt Tào, chính là lúc này.”

Tôi nhìn thấy ánh mắt Tôn Quyền từ nghi hoặc biến thành kinh ngạc, từ kinh ngạc biến thành kích động, cuối cùng trở nên cuồng nhiệt. Hắn nhảy lên, hắn khoác vai Chu Du, hắn rút xuống bội kiếm chém đứt cạnh án (bàn), nói:

“Ai còn bàn đến chuyện hàng Tào, sẽ như cái án này !”

“Nhưng mà Hộ Quân tướng quân ——” còn có người nào đó không hiểu chuyện vẫn muốn nói tiếp.

“Đừng gọi hắn là Hộ Quân tướng quân, ” Tôn Quyền mỉm cười đón ánh mắt người nọ, “Từ khoảnh khắc này, hắn là đại đô đốc.”

Khi gió Bắc thổi đến, trước đầu thuyền hướng về Xích Bích, Chu Du đi đến bên cạnh tôi.

“Suy nghĩ gì đấy?” Chàng hỏi tôi như vậy.

“Ta suy nghĩ, là cái gì làm cho ngài tự tin như thế.”

Chàng nở nụ cười như một đứa trẻ, nói : “Nàng quên rồi à ?”

Tôi kinh ngạc nhìn ánh mắt chàng.

“Sáu năm trước ở Ngô, nàng cho ta mục tiêu muốn đánh bại, nàng hứa hẹn có thể thực hiện nguyện vọng của ta. Thời điểm đó, ta đã nói chính là Tào Tháo.”

Tôi cũng bật cười, tôi nói, nếu ta chỉ là tùy tiện nói, lừa ngài thì sao.

“Ta đây sẽ thắng. Ta phải thắng.” Ánh mắt chàng nhìn về phía trước, kiên định nói.

Tôi cũng không nhắc lại, chỉ là theo ánh mắt chàng nhìn về phía tiền phương.

Ánh mặt trời chiếu trên mặt sông lấp lánh ánh vàng, sóng cuộn cuộn điểm điểm lan đến chiến thuyền phía chân trời kia, giống như theo nước sông cấp tốc đi trước, như mũi tên đã rời cung.

14. Q.2 - Chương 14

Cho đến mùa đông Kiến An năm thứ mười ba, toàn bộ Giang Đông, chỉ có hai người kiên định cho rằng chúng tôi có thể thắng.

Một người là Chu Du, một người là tôi.

Bao gồm cả Tôn Quyền, cho dù hấn tỏ ra cuồng nhiệt, cho dù hấn lắng nghe ý kiến của Chu Du, nhưng tôi vẫn nhìn thấy trong mắt hấn một tia do dự.

Chu Du xin ba vạn binh, hấn liền chỉ cho chàng ba vạn. Ai cũng biết, Tôn Quyền có điều muốn giữ lại.

Vì sao lại muốn giữ lại binh lực ? Là vì để hỗ trợ, hay là để tự bảo vệ mình nếu chiến bại, hay là vì... ?

Tôi không dám nghĩ nhiều, càng nghĩ sâu, tôi càng không rét mà run.

Nhưng Chu Du lại không để ý điều đó. Chàng gần như cuồng nhiệt lao vào chuẩn bị cho cuộc chiến.

Tôi thực hoài nghi một người làm sao có thể có nhiều tinh lực như vậy, cả ngày đều có thể nhìn thấy chàng ở gần quân trưởng an bài mọi sự lớn nhỏ, nhưng lúc nào nhìn thấy chàng cũng là thần thái thanh tĩnh sáng láng. Chàng cười đối mặt với tướng quân được chàng an bài, chàng cười bình tĩnh bố trí trận doanh ở bờ sông, thậm chí chàng còn cười nhận hết mọi chuyện, bao gồm lời khiển trách cùng khắc nghiệt của Trình Phổ. Chàng đem toàn bộ quân đội xây dựng thành một cỗ máy tinh vi chuẩn xác nhất.

Lúc quân anh hội tụ, tôi không tham gia. Nhưng sau này nghe tiểu binh dùng một giọng điệu còn hơn cả sùng bái nói lại, một đêm đó đồ đốc nói cười tự nhiên, gơ tay nhắc chân đều là thần thái phấn khởi.

Một ngày nọ chàng gọi tôi đến tuần quân, người chèo thuyền chèo một chiếc thuyền nhỏ, chàng ngồi ở đầu thuyền bày đàn ra vừa đàn vừa hát. Gió thổi qua chiếc áo choàng màu đỏ của chàng, giá lạnh làm hai gò má chàng nhiễm một tia đỏ ửng. Tướng sĩ trên thuyền cùng dân chúng ven sông đều đến xem, ánh mắt họ nhìn chàng kinh ngạc như nhìn thiên nhân.

Một khắc đó, tôi chợt hiểu ra, mọi phán đoán về Chu Du trên sách vở đều không xác thực. Trận chiến này, không liên quan đến tôn nghiêm, không liên quan đến sinh tử tồn vong, thậm chí cũng không liên quan đến cái gọi là lời hứa, trận chiến này chính là vũ đài để chàng trình diễn, là trò chơi của chàng, thiêu đốt sinh mệnh chàng.

Cho dù nhìn không đến chiến thuyền phía Giang Bắc nhưng nó giống như mây đen nặng nề lúc nào cũng đè nặng lên tâm trạng mọi người, cho dù mọi ngõ vực vô căn cứ cùng nổi bùng hoàng vẫn đang âm thầm nảy sinh, thì cuộc chiến tranh phải đến này, vẫn đang từng bước một đến gần.

Một buổi tối nọ đến gần doanh trại Chu Du, tôi bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nói chuyện trầm thấp. Tôi do dự đứng ở cửa, không biết nên đi vào hay không.

“Ngoài cửa là ai?” Người ở bên trong hỏi ra, là thanh âm của Hoàng Cái.

Sau đó gặp Chu Du vén màn hướng đi ra.

Tôi nói: “Không biết nhị vị tướng quân đang thương nghị sự tình, đã quấy rầy rồi.” Sau đó xoay người muốn rời đi.

Nhưng Chu Du lại nói: “Ảnh phu nhân cũng vào nghe một chút đi. Việc này rất thú vị.”

Tôi đi vào, ngồi xuống, sau đó nghe Hoàng Cái nói: “Hoàng Cái chịu trọng ân của Tôn thị, cho dù máu chảy đầu rơi cũng không oán không hối. Chuyện trả hàng*, cứ giao cho Cái.”

*Giả đầu hàng

Tôi thể nhưng lại có thể chứng kiến chuyện xưa lưu truyền ngàn năm “Chu Du đánh Hoàng Cái”*, trong lòng tôi vô cùng kích động. Lại thấy Chu Du thần sắc trang trọng, nói với Hoàng Cái : “Tướng quân thâm minh đại nghĩa như thế, là vạn hạnh cho Giang Đông.”

*Trong Tam Quốc diễn nghĩa : Chu Du đánh Hoàng Cái 50 roi để Tào Tháo tin hai người thật sự bắt hoà, tin Hoàng Cái đến hàng là thật.

Hoàng Cái khoát tay, nhú mày nói: “Chính là, việc này cần một người đắc lực đi đưa thư. Còn không biết nên để ai đi thì tốt?”

Một ý niệm đột nhiên nảy sinh trong đầu tôi rồi biến thành quyết tâm. Tôi nhìn Chu Du, chàng còn đang suy tư. Tôi liền nhin không được nói:

“Ta đi!”

Bọn họ hai người cùng kinh ngạc nhìn tôi. Người thoát khỏi kinh ngạc đầu tiên vẫn là Chu Du, chàng nhẹ nhàng cười rộ lên.

“Ảnh phu nhân chuyện gì cũng muốn tham dự a.” Chàng cười nói.

“Chuyện này sao có thể!” Hoàng Cái lại kêu lên, “Hai tay phu nhân ngay cả người cũng chưa giết qua, đến doanh trại Tào làm sao có thể tự bảo vệ mình ?”

Tôi còn chưa nói gì, Chu Du đã kỳ quái nhìn hấn, nói: “Phu nhân đi Tào doanh, không phải đi giết người.”

“Giống như ta, trên người một chút sát khí cũng không có, ngược lại sẽ dễ dàng lấy được sự tín nhiệm của Tào Tháo nha.” Tôi gần như dùng ngữ khí lấy lòng nói với hai người họ.

“Không được, không được, ” Hoàng Cái liên tục lắc đầu, “Nếu có sơ xuất gì, tướng quân trách tội xuống thì làm thế nào đây?”

“Không có sơ xuất, ta cam đoan.” Tôi nhìn Chu Du, trơ mặt nói, “Nếu tướng quân trách tội xuống, chỉ cần nói ta lén đi là được.”

“Tuyệt đối không được.” Hoàng Cái vẫn còn kiên trì. Nhưng Chu Du lại lắc đầu cười rộ lên.

“Việc phu nhân muốn làm, ông và ta đều không thể cản được đâu.” Chàng nói với Hoàng Cái.

Hoàng Cái liền sững sờ ở đó.

Tôi lại thực kích động.

Tôi đến Giang Đông, từng nhìn thấy rất nhiều người chỉ có thể đoán ra từ những trang sách ố vàng, đó đã là chuyện may mắn không thể mơ đến rồi. Nhưng giờ đây,tôi lại có thể đến Giang Bắc, nhìn thấy Tào Tháo !

Hắn là một vị quân vương mà tôi tán thưởng, khí thế của hấn, sự cuồng ngạo, còn có trí tuệ mà người thường không thể với tới được. Tôi không nở rời Giang Đông, nhưng tôi lại rất muốn nhìn thấy hấn.

Hết thấy đều tiến hành thật sự thuận lợi. Chiều tối ngày thứ hai, một chiếc thuyền nhỏ mang theo tôi đã hoá trang đến Bắc doanh, ở đó tôi nhìn thấy Tào Tháo cùng với những tướng sĩ tiếng tăm lừng lẫy bên cạnh. Hấn là một nam tử tướng mạo bình thường, nhưng ngồi ở nơi đó lại làm cho người ta nhin không được muốn nhìn hấn. Ánh mắt hấn nhìn lướt qua, phảng phất bao hàm như cả thế giới.

Hơn nửa ngày tôi mới có thể đè nén kích động trong lòng, từ từ thuật lại ý đồ của mình cho hấn. Hấn yên tĩnh nghe, ánh mắt như chim ưng, vẫn sắc bén nhìn chằm chằm tôi.

Tôi diễn thuyết phi thường thành công, chung quanh đã có người liên tiếp gật đầu. Nhưng trên mặt Tào Tháo vẫn không có biểu tình gì. Hấn chỉ là yên tĩnh nghe tôi nói xong, sau đó tiếp tục nhìn tôi hồi lâu. Sau đó, thời gian dài phảng phất như trải qua một thế kỷ, hấn mới mở miệng, hấn nói:

“Kéo ra ngoài chém.”

Bốn phía đều ồ lên.

Tim tôi đập nhanh đến muốn rớt ra ngoài. Nhưng tôi tự nói với mình, không được hoảng hốt, nếu hoảng hốt sẽ thật sự bị chém. Vì thế tôi mặt không đổi sắc, trấn định nói:

“Thừa tướng muốn giết, tôi cũng không có gì để nói, nhưng thỉnh Thừa tướng cho biết rõ lý do.”

Hắn liếc mắt nhìn một cái, nói: “Người gạt ta.”

Tôi nói: “Tôi lừa Thừa tướng nơi nào?”

Tôi nói với mình, hắn đang thử tôi. Khẳng định là hắn chỉ đang nói đùa chuyện trá hàng này là giả, sau đó tôi có thể dùng lý lẽ để tranh biện.

Ánh mắt sắc nhọn như đinh kia xẹt qua mặt tôi, hắn gần từng tiếng chậm rãi nói:

“Người rõ ràng là một nữ nhân.”

Chung quanh lại ồ lên. Mà trong đầu tôi vang lên một âm thanh: Người này là loại người nào a? Đã quen ở Giang Đông mặc nam trang đi tới đi lui, mà chưa bao giờ có ai có thể phân biệt được dưới lớp quần áo nam nhân này là thân thể nữ nhân. Nhưng nam nhân này, nam nhân giống như chim ưng này, hắn, hắn thế nhưng lại_____

“Người rõ ràng là một nữ nhân, vì sao muốn giả làm nam nhân? Bọn họ sai người tới đây để làm gì?” Hắn lại hỏi như vậy.

Tim tôi đột nhiên an tĩnh lại. Hắn cho dù thế nào cũng là con người có máu có thịt, nếu hắn hỏi tôi, nói cách khác, tôi còn có cơ hội thuyết phục hắn. Tôi tự trấn tĩnh lại, sau đó nói :

“Tôi là con gái của Hoàng Cái.”

“Hắn vì sao bảo người đến?” Hắn tựa hồ là tin lời tôi nói, tiếp tục hỏi.

“Việc này thật sự cơ mật, gia phụ sợ nếu tiết lộ sẽ chiêu họa, cho nên chỉ có thể phó thác việc này cho tôi.” Tôi nói.

Hắn hứng thú nhìn tôi.

Có cơ hội, tôi lại cần thêm một ít lợi thế. Vì thế tôi tiếp tục nói: “Hơn nữa gia phụ cho rằng, dù việc này không thành, ít nhất tôi có thể chạy ra khỏi quân doanh Giang Đông, không nguy hiểm đến tánh mạng.”

Hắn tiếp tục nhìn tôi thật lâu, lúc đó tôi gần như có thể nghe tiếng tim đập của mình. Sau đó hắn rút cục cười rộ lên.”Xem ra là hổ phụ vô khuyển nữ*.” Hắn cười nói.

*Hổ phụ vô khuyển nữ : cha giỏi thì không thể có con gái kém

Tôi lại rên sất khi còn nóng: “Thừa tướng nếu không còn hoài nghi gia phụ, xin cho tôi mang thư hồi âm trở về.”

“Không.” Hắn lại nói.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn.

“Ta phái người mang thư về, người ở lại đây.”

“Nhưng quân doanh Giang Đông đề phòng sâm nghiêm, chỉ sợ người của Thừa tướng không dễ dàng vào được ——” tôi choáng váng mắt hoa, vội vàng nói.

“Người quá coi thường Cô, ” Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười to, “Cô chẳng lẽ không có gian tế trong quân các người sao?”

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới, trong trận chiến Xích Bích hết sức căng thẳng kia, tôi sẽ ở trong Bắc doanh tuyệt vọng chờ đợi quân Giang Đông đến hoả thiêu.

Tào Tháo, gian tặc; Thái Trung, Thái Hòa, rác rưởi. Tôi trong lòng đem Tào Tháo cùng Thái Trung Thái Hòa hai kẻ “Giang Đông gian tặc” này mắng hàng ngàn lần.

Nhưng mỗi một ngày qua đi, trong lúc sợ hãi chờ đợi tràng đại hoả còn chưa cháy kia, tôi lại bắt đầu lo lắng.

Từ bắc ngạn nhìn về bờ nam, tôi mới phát hiện quân đội bên kia thật sự là ít đến đáng thương, lại phân tán trong rừng cây cùng bên cạnh sông ngòi, không thành hình dạng.

Mỗi một đêm, đứng ở trên thuyền nhìn lên trời, luôn phát hiện được bầu trời phương bắc là quang đãng, mà bầu trời phía nam đối diện là một mảnh đêm đen.

Chu Du đang làm gì? Mỗi khi tôi bàng hoàng đều nghĩ như vậy. Mà càng nhiều thời điểm, khi tôi nhìn những chiếc chiến thuyền thừa thớt kia, tôi lại nhin không được nghĩ đến, Lục Nghị chàng đang ở nơi nào, đang làm gì đây ?

Rốt cục đến một buổi tối, bỗng nhiên nghe thấy trong doanh trướng có người nói, Hoàng Cái đến đầu hàng.

Rốt cục đến rồi. Tôi vô cùng kích động, không mặc thêm áo liền xông lên sàn thuyền gió lạnh thấu xương. Tào Tháo đứng đó cười chỉ vào một chiếc thuyền nhỏ trên sông, nói với tôi:

“Phụ thân người đến đây.”

Tôi đột nhiên cảm giác được một loại sợ hãi. Nhưng loại sợ hãi này lại hoàn toàn không phải đến từ sự lo lắng vận mệnh bản thân. Tôi nhìn thấy chiến thuyền Giang Bắc nối nhau bằng xích sắt, chúng tụ lại một đồng, giống như một quái thú lớn vô biên vô hạn, nặng nề nhìn mặt sông. Mà thuyền phía nam chỉ theo nước mà đến kia, giống như một mảnh lá cây mỏng manh. So sánh ra thì nó thật nhỏ bé, nhỏ đến đáng thương. Ngay cả khi nó vọt đến gần thuyền này, ngay cả khi nó phóng ra lửa, nhưng đối mặt với con thú khổng lồ như thế, nó _____ nó có thể cắn nuốt bao nhiêu ?

Thuyền nhỏ đến gần.

“Nam thuyền dừng ở gần doanh trại, thả neo trên mặt sông ! »

Thuyền Bắc doanh đến gần thuyền phía nam.

Cùng lúc đó, nam thuyền kia bắt đầu phóng tên, hoả tiễn đồng loạt hướng về chiến thuyền đầu tiên của bắc doanh.

Chiếc thuyền kia liền bốc cháy. Nhưng điều này cũng chỉ khiến cho đội hình phía trước bắc quân xôn xao một trận nho nhỏ. Tào Tháo da tóc vô thương đứng ở nơi đó, bình tĩnh chỉ huy:

“Dem xích sắt giữa trận doanh bỏ đi, sau đó tản ra hai hướng đông tây.”

Mệnh lệnh truyền xuống rất nhanh được chấp hành, giờ khắc này bắc quân vẫn chưa bị đả kích gì đáng kể. Tôi bàng hoàng nhìn hết thấy, sao có thể như thế được...

Nhưng lúc đó ——

Một đoá yên hoa từ mặt sông bay lên, nháy mắt nhuộm đỏ cả bầu trời. Cùng lúc đó, từ hai bên tối đen trên mặt sông, giống như ma thuật, xuất hiện rất nhiều điểm hoả thuyền, hướng về hai phía bắc thuyền mà đánh tới. Bắc thuyền không kịp quay đầu, không kịp né tránh, cứ như vậy trở mặt bị đánh từ mặt bên. Ngay sau đó là hoả tiễn rơi như mưa xuống sàn thuyền, sau đó là tinh kỳ của các đội thuyền của đại quân phía nam thông thả từ thượng nguồn và hạ nguồn sông bao vây lại đây_____

Bắc quân đại loạn!

Chuyện này, chuyện này thật sự là không thể tin được!

Chu Du, chàng không phải là đang tác chiến, chàng là đang làm ma thuật. Chàng giống như kì tích biến ra chiến thuyền từ trên mặt sông, biến ra quân đội, biến ra vô số ánh lửa đêm đêm nay biến thành đêm trắng. Chàng là phát thanh viên có thể từ trên vải bố trắng biến ra bộ phim sinh ly tử biệt mà tôi mê luyến khi ba tuổi*, chàng là ma pháp sư ở trên đài chói lọi mà tôi mê luyến khi bảy tuổi, từ mũ chàng có thể biến ra yên hoa, trong tay áo dài ẩn chứa ánh lửa.

*Cái này là trí tưởng tượng của bạn nhỏ, đừng hỏi mình vì sao @@

Sông rực cháy, bầu trời cũng rực cháy.

Tiếng khóc của bắc quân đều chìm đi trong nước, người còn sống bơi đến bên bờ lại bị cây cháy đè chết. Đây là tàn sát, nhưng cũng là nghệ thuật.

Tôi ngơ ngác đứng trên sàn tàu trong ánh lửa, hoàn toàn quên an nguy bản thân, tôi ngơ ngác thưởng thức hết thấy. Bên người Tào Tháo, đám thuộc cấp đang lớn tiếng ầm ĩ về chuyện rút lui, tôi cũng không nhàn rỗi đi bận tâm.

Nhưng tôi thưởng thức rất cuộc bị đánh vỡ, một tướng lĩnh đem tôi kéo dài tới trước mặt Tào Tháo, hỏi:

“Nữ tử này, giết hay thả?”

Tôi đón nhận ánh mắt Tào Tháo. Cho dù râu tóc có dấu vết tổn thương, hấn vẫn không chút hoang mang neho mắt lại nhìn tôi.

Tôi yên lặng nhìn hấn.

“Vì sao không xin tha?” Hấn thế nhưng vẫn còn có nhân tâm hỏi tôi như vậy.

“Giang Đông nữ nhân, sẽ không hưởng bắc nhân xin tha.” Tôi cũng chưa từng nghĩ đến tôi sẽ trả lời có cốt khí như thế.

Hấn cười rộ lên. Hấn xoay người rồi đi, trước khi rời đi, hấn nói với người bên cạnh một câu làm cho tôi hoàn toàn choáng váng hoa mắt.

Hấn nói: “Mang theo nàng.”

May mắn là bên trong rối loạn, mệnh lệnh của Tào Tháo vẫn chưa được quán triệt tốt. Khi lên bờ không lâu, bởi vì lửa lớn mà tôi thành công trốn thoát từ bên cạnh hấn.

Tôi tìm bừa một phương hướng mà chạy đi như điên. Cuối cùng phát hiện bản thân mình bị vây trong lửa ở đỉnh núi. Xung quanh tràn ngập khói lửa làm tôi không thể thở nổi.

Một binh sĩ bắc quân mình đầy vết thương giãy giụa đến gần tôi.

“Ta nhận ra ngươi, ” ánh mắt hấn lộ ra hung quang, “Ngươi là gian tế Giang Đông. Ta sắp chết, mà ngươi phải đền mạng...”

Hấn nâng đao đến gần tôi. Tôi tay không tác sắt, hốt hoảng chạy trốn.

Đao của hấn hạ xuống, cách cổ tôi chỉ có một tấc.

Sau đó tôi cảm giác được một thân ảnh chắn phía trước tôi.

Sau đó tôi hôn mê bất tỉnh.

15. Q.2 - Chương 15

Tôi đã mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ có máu, có lửa, có địa ngục vỡ tan cùng thiên đường sụp đổ. Tiếng hí vang của chiến mã cùng tiếng rít gào của quân sĩ quanh quẩn bên tai, tôi muốn gọi mà không được.

Tôi cảm thấy bị thương, tôi không rõ vì sao lại thấy bị thương như thế. Chúng tôi rõ ràng đã thắng, tôi rõ ràng đã nhìn thấy một chiến thắng hoa lệ vĩ đại. Nhưng tôi lại cảm thấy thực bị thương, loại bị thương này hoàn toàn vượt qua cảm giác vui mừng chiến thắng.

Sau đó tôi nghĩ ra, tôi đang sợ chết. Binh sĩ Ngụy đâm thương tôi, đao đâm vào ngực tôi, suýt nữa đâm xuyên qua tim. Khi lưỡi đao xuyên qua làn da, tách ra máu thịt, tôi cảm thấy rất đau. Sau đó máu từ miệng vết thương không ngừng chảy ra, tôi cảm thấy rất lạnh.

Nhưng tôi không muốn chết đi như thế. Tôi còn có rất nhiều chuyện chưa làm được, tôi còn có rất nhiều lời còn chưa nói với chàng. Cho dù tỉnh lại trong cái thế giới chỉ tràn ngập bất an cùng tuyệt vọng, nhưng cũng muốn tiếp tục sống, chỉ có còn sống mới có thể nhìn thấy chàng, mới có thể từ trong tuyệt vọng tìm kiếm một ít hy vọng mơ hồ. Tôi muốn sống, tôi không muốn chết.

Tôi nhìn thấy chàng trong mơ, chàng ở ngay bên cạnh tôi, độ ấm từ ngón tay chàng truyền đến tim tôi, làm cho vết thương của tôi không còn quá đau đớn. Tôi sợ chàng rời đi, gắt gao nắm lấy tay chàng : “Bá Ngôn, chàng đừng đi...”

Chàng nói : “Ta ở đây. Ta sẽ không đi.”

Tôi nói: “Em sắp chết rồi...”

Chàng nói: “Đừng nói mê sảng, nàng sẽ không chết.”

Một khắc kia tôi cảm thấy, có lẽ tôi thật sự sẽ không chết. Nhưng vừa nghĩ lại tôi chợt hiểu ra, tôi cười thầm nói : “Em thật sự là đang nằm mơ...”

Chàng trầm mặc một hồi, nói: “Nàng mơ rất nhiều.”

Đúng rồi, tôi là đang nằm mơ. Nếu là đang nằm mơ, như vậy nói cái gì đều có thể tha thứ được. Tôi thật nhanh bắt lấy tay chàng, vừa ngọt ngào vừa ưu thương nói :”Bá Ngôn, chàng biết không, em vẫn rất thích chàng...”

Chàng dừng một chút, sau đó nhẹ giọng nói: “Nàng đừng nói mê sảng.”

“Không phải mê sảng... Thật sự không phải mê sảng...” Tôi nói như vậy, nước mắt nhịn không được chảy xuống, “Tuy rằng em biết đây chỉ là mơ...Bởi vì em chỉ có thể nói với chàng như thế ở trong mơ...Đã rất lâu rồi...Em vẫn rất thích chàng...Nhưng chàng không biết, không ai biết...Em đã cho rằng cả đời cũng sẽ không nói cho chàng...nhưng hiện tại em sắp chết rồi...Em sợ nếu chết đi sẽ không cách nào nói với chàng...Cho dù là trong mơ em cũng muốn nói cho chàng.... là em yêu chàng...”

Tôi nói xong, vừa rơi nước mắt, thần trí lại bắt đầu mơ hồ đi. Cứ như vậy, tôi mang theo nhiệt độ cơ thể chàng trong lòng bàn tay, dần dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Cho đến khi mở mắt ra, tôi nhìn thấy bầu trời xanh biếc, trong không khí có hương vị sạch sẽ tươi mát. Miệng vết thương vẫn đau như cũ, làm cho người ta hít thở không thông.

“Tỉnh rồi à.” Bên cạnh vang lên một thanh âm.

Tôi mở mắt, nhìn thấy gương mặt nam tử, ánh mắt ôn hoà nhìn tôi, chiếc cằm nhỏ kia là hình dáng mà tôi đã từng lướt qua trong hàng ngàn giấc mộng.

Là chàng sao?

Tôi tự nhéo mình một cái, không phải là đang nằm mơ chứ ?

Nhưng quả thật không phải đang mơ.

Tôi điều chỉnh suy nghĩ một chút, rũ mắt xuống, cố gắng đè nén thanh âm bình tĩnh nói :

“Đây là nơi nào?”

“Cách Nam Quận không xa.” Giọng nói chàng cũng bình tĩnh như tôi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta thắng. Phu nhân bị thương.”

“Ngài sao lại ở đây?”

“Tôi phụng lệnh Chu đô đốc tìm kiếm tông tích phu nhân, tìm được phu nhân ở gần Ô Lâm. Đáng tiếc...vẫn để phu nhân bị thương, thật xin lỗi...”

Chàng gục đầu xuống, trên mặt có áy náy nặng nề. Tôi rất muốn lấy tay chạm vào mặt chàng, dùng giọng nói ôn nhu nhất nói cho chàng biết rằng không sao đâu, có thể nhìn thấy chàng thì bị thương cũng đáng giá. Nhưng tôi chẳng nói gì, chỉ mỉm cười nói : “Cám ơn ngài. Đã chậm trễ ngài rồi.”

Chàng nói: “Không sao, cũng là phụng mệnh làm việc thôi. Dù sao đội ngũ đều ở Nam Quận.”

“Chúng ta phải đi Nam Quận sao?” Tôi hỏi.

Chàng giật mình, do dự nói: “Nếu có thể thì... phải lập tức đi. Phu nhân cũng phải đến đó trị thương và trở về thuyền Sài Tang.”

Tôi gật đầu, sau đó chắt vật ngồi dậy, nói : “Vậy bây giờ đi thôi.”

Chàng có chút giật mình nhìn tôi, chậm rãi nói: “Thương thế của người...”

“Không trở ngại gì đâu.” Tôi cười nói. Tôi biết mình đang suy yếu, nhưng tôi không muốn lại làm chậm trễ chàng.

Chàng cũng không tiếp tục kiên trì, dẫn hai con ngựa đến, dáng vẻ có lỗi nói với tôi: “Vẫn không thể liên hệ được với người khác, cho nên không tìm được xe ngựa...”

Tôi mỉm cười cắt ngang lời xin lỗi của chàng, cố gắng muốn bước đi nhưng thật sự quá suy yếu, làm thế nào cũng không bước nổi. Tôi cố gắng dùng hết khí lực toàn thân chống đỡ cả người xoay mình lên ngựa, thế nhưng khi lên được ngựa rồi, tôi ở trên lưng ngựa lại choáng váng mê muội, không khỏi cúi thấp người thở nặng nề.

Chàng nhìn thật lâu, sau đó có chút trách cứ nói: “Phu nhân đã thế này, làm sao cưỡi ngựa được.”

Tôi nói: “Không sao...”

Chàng đột nhiên vươn tay nắm yên ngựa giữ chặt dây cương, nhìn tôi hỏi:

“Thời khắc khác thường còn để ý mạo phạm sao ?”

Tôi mê hoặc nhìn chàng, sau đó hiểu ra, vì thế tôi nhàn nhạt cười rộ lên, nói: “Vây vất vả ngài rồi...”

Chàng xoay người lên ngựa, nhiệt độ cơ thể ấm áp bao quanh tôi, hơi thở nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi. Khoảng cách thật sự gần, tôi thậm chí có thể nghe thấy mùi hương trên người chàng, là một hương vị sạch sẽ tươi mát hoà lẫn với mùi hoa sơn chi (hoa dành dành)

Gió lạnh thổi qua mặt, nhưng tôi đã không còn cảm thấy lạnh. Tôi giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn ngồi dựa vào cánh tay chàng, sợ chỉ một động tác dư thừa nào đó cũng sẽ làm vỡ tan giờ phút an bình này. Chúng tôi băng qua núi rừng, đi qua hồ nước, đi ngang qua đàn chim bay về tổ, mặt trời lặn, ánh trăng dâng lên, ánh trăng kia dường như vì chàng mà dệt một chiếc áo choàng bạc, gương mặt chàng cũng được phủ lên quang hoa làm cho người ta say mê.

Một con sông nhỏ phản chiếu ánh trăng xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Chàng dừng ngựa, nhẹ nhàng ôm tôi từ trên ngựa xuống.

“Bây giờ nghỉ ngơi một chút đi.” Chàng nói.

Tôi yên tĩnh ở bờ sông rửa mặt, mấy lần nghiêng đầu vụng trộm nhìn chàng. Chàng đang yên tĩnh nhỏ cổ tươi cho ngựa ăn, gương mặt ôn hoà làm cho người ta như say, ông trời, tôi nguyện ngồi bên tảng đá này rửa mặt cả đời.

Chàng cảm giác được tôi đang nhìn chàng liền quay đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi. Tôi cố tìm lời để nói nhưng một câu cũng không tìm thấy. Chân tay cũng dường như trở nên thừa thãi.

Nhưng chàng đã bước đến, cởi áo choàng đưa cho tôi “Nơi này rất lạnh. Xin phu nhân phủ thêm.”

Tôi muốn từ chối, nhưng khi chàng nhìn tôi bằng ánh mắt ôn hoà, tôi trở nên mất hồn không thể nói nên lời. Nơi đây rất yên tĩnh, đến mức tiếng lá cây lay động cũng có thể nghe thấy, ngay cả tiếng tim đập của bản thân cũng trở nên rõ ràng.

Tôi chỉ có thể nhận lấy chiếc áo choàng màu lam này, để cho nó dịu dàng ấm áp bao quanh thân mình. Chủ nhân chiếc áo choàng này chắc cũng đã từng giết người, nhưng nó lại sạch sẽ không chút mùi máu.

Tôi quyết định tìm chuyện để nói, cho dù là đề tài nhàm chán nhất.

“Tướng quân mấy năm nay ở Hải Xương có tốt không?”

“Coi như không tệ. Dân chúng địa phương đều là những người rất tốt” Chàng ôn hoà cười nói.

“Đó cũng là do tướng quân thi hành biện pháp chính trị có hiệu quả, dân chúng báo đáp lại”

“Phu nhân quá khen rồi” Chàng khách khí trả lời.

Tôi đột nhiên nhin không được nói :”Nhưng tài năng của tướng quân cũng không chỉ dừng lại ở đó đâu”

“Chúa công có thể cho Nghị cơ hội này, Nghị thật sự rất cảm kích” Chàng không chút sợ hãi đáp.

“Tướng quân, không, Bá Ngôn, chàng không cần sợ ta. Chàng hãy nghe ta nói, Tôn thị cho đến giờ đều không hậu đãi chàng, thậm chí Lục gia còn có mối thù diệt môn, nhưng chàng chưa bao giờ vì thế mà oán hận.” Không biết vì sao, tôi đột nhiên trở nên kích động, “có thể cho ta biết vì sao không, ta muốn biết lý do”

Trên gương mặt ôn hoà kia có chút kinh ngạc, chàng lẳng lặng nhìn tôi, sau đó chàng nói: “Giang Đông là một nơi rất đẹp”

Tôi gật đầu, chờ chàng nói tiếp.

“Nhưng từ khi Nghị sinh ra đến nay, Giang Đông luôn luôn trải qua chiến loạn. Tánh mạng người dân giống như chuyện vật, không thấy được một chút hy vọng”

Tôi tiếp tục yên lặng chờ chàng nói.

“Lư Giang bị chiếm đóng, Nghị cũng từng oán hận qua, thậm chí cùng đệ đệ ước định cả đời không làm quan. Nhưng khi nhìn thấy chúa công cùng Chu đô đốc ngày đó, tôi đột nhiên cảm thấy, bọn họ là người có thể bình định thiên hạ. Nếu có thể dẹp yên chiến loạn ở cổ hương, vinh nhục cá nhân thì tính là gì.” Chàng bình tĩnh nói.

Tôi nhìn chàng thật sâu. Đột nhiên lúc đó cảm thấy trên người chàng có một loại ánh sáng dịu dàng mà ngời sáng. Loại ánh sáng này tôi cũng không xa lạ, vài năm trước, tôi đã từng nhìn thấy qua trên người một nam tử gọi là Chu Du. Giờ phút này ánh sáng như thế lại một lần nữa toả sáng, giống như cây đuốc thấp sáng đêm đen.

Con người, có thể kiên cường như thế hay sao ? Tôi lặng lẽ nghĩ. Lúc này chàng đứng lên, nói :”Phu nhân, chúng ta cần phải đi rồi. Trước lúc bình minh phải đến được Nam Quận”

Chúng tôi tiếp tục đi, con đường trở nên gập ghềnh, ánh trăng khuất sau đám mây, đêm đen vô biên vô hạn bao vây quanh chúng tôi. Chúng tôi trở nên vô cùng yên lặng. Loại yên lặng này ẩn nấp trong bóng đêm, mang theo chút nguy hiểm không thể nắm bắt. Vì sao lại yên lặng như vậy ? Tôi đột nhiên cảm thấy không thể thở được.

Tôi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn chàng, vừa vận bắt gặp ánh mắt chàng. Ánh mắt đó thật dịu dàng, thậm chí mang theo chút gì đó không rõ ràng cùng thương tiếc. Tôi thật nhanh rũ mắt xuống, nhất thời lại càng không biết nói gì cho phải.

Rất yên tĩnh, tôi có thể cảm giác được hơi thở của chàng nhẹ nhàng thế nào bên tai tôi, cảm giác được đôi tay cầm lấy dây cương mang theo hơi ấm ẩn ẩn xuyên thấu qua xiêm y truyền đến. Nhớ tới ánh mắt chàng mang theo chút thương tiếc, tôi hẳn là nên vui mừng, nhưng trong lòng tôi chợt trở nên khó chịu.

Tôi cố lấy dũng khí hỏi chàng :

“Bá Ngôn năm nay hai mươi sáu, đúng không?”

“Đúng vậy”

“Hai mươi sáu, vì sao còn chưa lập gia đình?”

Chàng không trả lời, chỉ là trầm mặc. Tiếng vó ngựa hoà với tiếng gió bên tai. Qua lâu thật lâu, tôi mới nghe thấy chàng nhẹ nhàng hỏi tôi :

“Nàng vì sao muốn biết ?”

Tôi câm lặng, suy nghĩ thật lâu mới cẩn thận nói :” ...tùy tiện hỏi thôi”

Chàng nửa ngày không nói gì. Tuy nhìn không thấy, nhưng tôi còn cảm giác được ánh mắt của chàng nhìn tôi. Tôi cũng trầm mặc đi.

“Ảnh phu nhân” Thời gian dài như đã qua một thế kỷ, chàng đột nhiên mở miệng gọi tôi như thế.

Tôi quay đầu nhìn chàng, yên lặng chờ chàng nói.

“Phu nhân lúc bị thương, nói rất nhiều điều.” Chàng nhìn vào mắt tôi, gần từng tiếng nói.

Tôi giật mình, suýt chút nữa ngã từ trên ngựa xuống. Tuy rằng không nhìn thấy được bản thân, nhưng tôi có thể tưởng tượng giờ khắc này mặt tôi có bao nhiêu đỏ. Tôi cúi đầu nhìn xuống, lại không dám nhìn chàng, chỉ lung tung nói cho xong :

” Lời mê sảng lúc bệnh... không đảm đương được ... Chàng đừng để ý...”

“Thật sự là mê sảng sao ?” Chàng hỏi.

Tôi chỉ im lặng.

“Chúng ta lần đầu tiên gặp mặt là khi nào ?” Chàng lại hỏi như vậy.

“Chẳng lẽ không phải ở trong hôn lễ của ta sao?”

“Quả thực như vậy sao ?” Chàng có chút thất thần.

Một khắc đó tôi cũng có chút thất thần. Trước mắt hiện lên ngày nào đó trong bóng tịch dương, trước Lư Giang thái thú phủ chàng quay đầu trong nháy mắt. Tôi biết là chàng, nhưng chàng có biết là tôi không ?

“Bá Ngôn, chàng đừng hỏi lại” Tôi hạ quyết tâm, gần từng tiếng nói, “Ta sẽ không trả lời chàng đâu”

Chàng nói : “Tôi sẽ không hỏi”

Chúng tôi cũng không nhắc lại, bên tai chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa cùng tiếng gió. Giữa một mảnh tiêu điều, nhiệt độ cơ thể chàng vẫn xuyên qua lớp quần áo mà truyền đến. Tôi nghĩ, nếu giờ khắc này tôi quay trở lại ôm chàng, nếu tôi khóc, nếu tôi ôn nhu gọi tên chàng, nói hết bi thương trong lòng tôi, như vậy tất cả tất cả mọi việc có thay đổi được không, những bi kịch đan xen kia, có thể được giải khai hay không ?

Nhưng không có “nếu như”, tôi vẫn là tôi, chàng vẫn là chàng.

“Bá Ngôn,” trầm mặc thật lâu, tôi nhẹ giọng nói, “Có một nữ tử, nàng tốt lắm, rất thích hợp với chàng. Ta cảm thấy các người hẳn là nên ở bên nhau. Chỉ là chàng còn phải chờ nàng thêm vài năm. Qua vài năm, ta làm chủ hôn cho chàng được không ?”

Tôi không khống chế được run rẩy trong thanh âm. Tôi không dám quay đầu nhìn chàng.

Cho đến lúc thanh âm chàng cũng run run như vậy nói :”Nếu phu nhân đã nói như vậy, tôi nguyện ý chờ”

Khi trời còn chưa sáng, chúng tôi đã đến địa phận Tương Giang. Dòng sông không yên lặng, chảy xiết qua nhiều mỏm đá nhấp nhô. Tiếng kêu rên của sóng rơi xuống đập vào mỏm đá, thoảng chốc vỡ tan.

Không khí lạnh lẽo, mây đen dày đặc ở chân trời. Trong nháy mắt, tuyết rơi lả tả.

Xa xa đã có thể thấy quân doanh Giang Đông, chàng nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng kéo áo choàng chặt lại cho tôi.

“Nghị chỉ có thể đưa phu nhân đến nơi đây. Lát nữa phu nhân phải tự cưỡi ngựa qua.” Chàng nói.

“Cần gì như thế? Chàng cùng ta qua cũng được mà.”

Chàng lắc đầu, gương mặt ôn hoà trong tuyết trở nên thanh khiết trang trọng

“Đêm qua chạy đi như vậy là vì chuyện khẩn cấp. Nếu đã đến đây, không nên để người ta đàm tiếu làm bẩn thanh danh phu nhân. Huống chi quân đội của tôi còn ở phía sau, tôi phải trở về với bọn họ.”

Tôi không cần a, trong lòng tôi cười khổ nói, lại trước sau chỉ gật đầu.

Vì thế chàng đi vài bước, còn quay đầu nói: “Xin phu nhân tha thứ cho Nghị không trực tiếp đưa phu nhân về chỗ chúa công, tôi sợ chúa công thấy phu nhân bị thương sẽ giận chó đánh mèo cho đồ đốc.”

Tôi gật đầu nói: “Ta hiểu. Sau này nếu có người hỏi, ngài hãy nói ta luyện kiếm tự làm mình bị thương.”

Chàng cũng gật đầu, ánh mắt thật sâu nhìn vào tôi, sau đó chàng nói:

“Phu nhân, bảo trọng.”

Bảo trọng, tôi thì thảo, không cách gì phát ra âm thanh. Sau đó tôi nhìn chàng xoay người, đi về hướng ngược lại.

Tôi ở Nam Quận dùng một tháng dưỡng thương, mỗi ngày xem Chu Du không chế toàn bộ chiến cuộc cùng chuẩn bị tiến công Giang Lăng.

Tướng trưởng từ cuộc chiến Xích Bích đều được ban xuống. Đại bộ phận tướng lĩnh đều nhờ chiến công mà lên chức. Duy độc Lục Nghị lúc đó cùng quân đội chàng dẫn thất lạc, vẫn chưa có tướng thưởng.

Trong thời gian này tôi đã thấy chàng hai lần, đều là trong quân doanh giữa đám đông người mà vội vàng nhìn thoáng qua. Mỗi lần ánh mắt tôi đều nhẹ nhàng lướt qua chàng, biểu tình và thanh âm chưa bao giờ mất đi bình tĩnh.

Sau không chịu nổi Tôn Quyền liên tiếp thúc giục, tôi rốt cuộc lên thuyền hẩn phái đến đón.

Chu Du đưa tôi lên thuyền, chàng nói: “Vốn tưởng rằng phu nhân có thể lưu lại đến trừ tịch.”

Tôi cười nói: “Chờ sang năm trừ tịch lại bởi Công Cẩn uống rượu ở Giang Lăng cũng không muộn.”

Sau đó tôi lên thuyền rời đi, cố nhin không nhìn tới thân ảnh màu trắng rất xa trên bờ kia.

Ở Sài Tang, Tôn Quyền lúc nhìn thấy tôi câu đầu tiên nói là: “Nghe nói nàng bị thương.”

Tôi nói: “Ta luyện kiếm không cẩn thận bị thương mà thôi, đã tốt lắm rồi.”

Hẩn lại hỏi tôi: “Đại chiến Xích Bích như thế nào? Bọn họ đều nói ánh lửa đêm hôm đó làm cho người ta khó quên.”

Tôi nói: “Ánh lửa quả thật khó quên. Nhưng mà làm cho ta càng khó quên là, giang tâm thiên đôi tuyết*.”

*Giang tâm :mặt sông, đôi :nhiều, cột/trụ; có thể dịch là mặt sông ngàn cột tuyết hay mặt sông ngàn trùng tuyết. Chỗ này, có thể là chị Vân Ảnh đang nhớ đến Tương Giang chứ không phải Xích Bích.

16. Q.2 - Chương 16

Mùa xuân Kiến An năm mười bốn, tôi trở lại Ngô. Từ mùa thu năm trước bắt đầu xuất chinh đi Xích Bích đến nay, tính đi tính lại cũng hơn nửa năm. Chỉ chưa quá nửa năm, Tôn phủ đã có rất nhiều thay đổi. Sau khi tôi rời đi, Tôn Quyền cưới thêm một nữ tử họ Từ. Nghe nói nữ tử này gia thế hiển hách, tổ mẫu của nàng là dì của Tôn Quyền. Vì vậy khi vừa bước vào Tôn phủ nàng đã thể hiện bộ dáng “nữ chủ nhân” ra. Vị Tạ phu nhân vào trước kia, bởi vì không chịu nhường nhin nên bị nàng liên tiếp làm khó dễ rồi cứ thế ốm đau nằm suốt trên giường. Nàng kia vốn trầm mặc bấy giờ càng lặng lẽ hơn, trên dưới Tôn phủ không ai cảm giác được sự tồn tại của nàng. Cũng còn may, chắc là vị Từ phu nhân kia cho rằng một nữ tử xuất thân từ thanh lâu không đủ uy hiếp địa vị của nàng, hoặc cũng có thể cho rằng tôi cũng không dễ dàng đối phó, trước mặt tôi, nàng vẫn chưa tỏ thái độ đối địch. Mỗi lần gặp nhau đều là khách khí vô cùng, cùng sống trong trạch viện bình an vô sự.

Tôn Như được mười một tuổi, gương mặt tinh xảo có khí chất ôn nhuận như ngọc. Nó nhìn thấy tôi trở về nên rất vui vẻ, mỗi ngày đều quần quít lấy tôi muốn tôi kể lại chuyện về cuộc chiến Xích Bích cho nó nghe. Khi nó yên tĩnh nghe, ánh mắt sẽ sáng lên.

Mà Tôn Thượng Hương mười tám tuổi lại trở thành tâm bệnh lớn của Ngô phu nhân. Có đôi khi bà nghĩ nàng có lẽ sẽ không gả đi được, bà sẽ thử dài nói, sớm biết vậy không bằng đem nàng gả cho Cam Ninh.

Buổi sáng nọ, Tôn Thượng Hương hùng hùng hổ hổ vọt vào phòng tôi, vội vàng nói với tôi: “Bên ngoài, bên ngoài có một nam tử, tẩu nhất định phải nhìn xem. Thật sự — rất là đẹp trai nha—!”

Tôi vốn không muốn đi nhưng chịu không nổi nàng nín kéo nên phải theo nàng đi. Đến hoa viên, có một nam nhân chúng tôi chưa từng gặp qua đang đứng, đôi mày như kiếm toả ra ánh khí lợi hại, áo bào trắng giáp bạc, bảo kiếm dưới mặt trời phát ra ánh sáng vàng kim lấp lánh.

Thật sự là một nam tử anh tuấn. Tôi cũng phải nhìn hẩn vài lần. Trong quân Giang Đông không có nhân vật như thế này. Tôi nhịn không được hỏi hẩn : “Xin hỏi quý danh của tướng quân ?”

“Tại hạ Triệu Vân.” Hẩn bình tĩnh đáp.

“Triệu Vân sao?!” Tôn Thượng Hương hưng phấn vọt tới trước mặt hẩn, “Chính là đốc Trường Bản Triệu Tử Long*?”

*Trận Trường Bản diễn ra năm 208 là trận chiến giữa hai thế lực quân phiệt Lưu Bị và Tào Tháo, trong Tam quốc diễn nghĩa, Triệu Vân đã giết được tướng của Tào Tháo và cứu được gia quyến Lưu Bị.

Hẩn đang muốn nói thì cửa phòng mở. Tôn Quyền kéo tay một nam nhân, vừa cười vừa nói bước ra. Vì vậy Triệu Vân nhanh chóng qua bên đó, đứng sau người nọ, khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh.

“Đến tham kiến Lưu hoàng thúc nào.” Tôn Quyền cười nói với tôi.

Tôi tiến lên thi lễ, ánh mắt dừng trên mặt nam nhân kia, trong lòng chợt lạnh đi.

Hẩn có lẽ đã từng trẻ trung, đã từng rất đẹp, nhưng giờ phút này hẩn chỉ là một nam nhân trung niên đã trải qua nhiều thăng trầm mà mất đi giấc mộng của mình. Trong đôi mắt bốn mươi chín tuổi kia loé ra tinh quang gần như là tàn nhẫn, trên thân thể bốn mươi chín tuổi kia lại là linh hồn héo rút không còn chút xinh đẹp nào.

Mà Tôn Thượng Hương, thiếu nữ mười tám tuổi, trẻ tuổi, xinh đẹp, có mộng tưởng và nhiệt tình như lửa. Giờ phút này nàng đang mê say nhìn, dùng ánh mắt mắt của con gái thời đại của tôi khi nhìn Lương Triều Vĩ để nhìn Triệu Vân đang đứng sau Lưu Bị kia, đối mặt với bi kịch sắp xảy ra mà không hay biết.

Lại qua vài ngày, một buổi chạng vạng, tôi đang ở trong phòng đọc sách, đột nhiên nghe thấy có người ở phía sau nhỏ giọng khóc.

Tôi quay đầu, thấy Tôn Như lệ rơi đầy mặt. Tôi kinh ngạc hỏi nó, làm sao vậy.

“Bọn họ đều nói cô cô phải gả cho Lưu Bị, bọn họ đều nói cô cô phải gả đến nơi rất xa, có phải là thật không ạ?” Nó khóc hỏi tôi.

Tôi nói: “Cô cô của con trước sau sẽ phải gả đi thôi.”

“Nhưng mà cô sẽ không thích Lưu Bị, cô sẽ không hạnh phúc đâu. Cô cô đã làm sai cái gì, vì sao muốn cưỡng ép nàng gả đi như vậy?”

Nhìn ánh mắt ngấn nước của nó, tôi chỉ biết nắm lấy đôi vai nhỏ của nó, bảo với nó cùng nhau đến xem cô cô.

Mở cửa phòng Tôn Thượng Hương đã nhìn thấy nàng đang ngồi yên tĩnh xếp quần áo.

“Em đang làm gì vậy?” Tôi không khỏi hỏi.

“Thu thập đồ đạc.” Nàng cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói.

“Thu thập đồ đạc làm gì?” Tôi ngu xuẩn hỏi.

“Không phải là phải gả đi sao? Thu xếp đồ đạc trước tốt hơn.” Giọng điệu nàng vẫn bình tĩnh như trước, dường như chỉ là đi Lư Giang hay Hội Kê chơi vài ngày.

Tôi hồi lâu không nói được gì. Trước khi đến đây, tôi đã cho rằng sẽ nhìn thấy Tôn Thượng Hương đau khổ, đã chuẩn bị nhiều lời an ủi cùng khuyên giải.. Nhưng lúc này khi đối mặt với gương mặt bình tĩnh kia, tôi lại chợt thấy đau lòng.

“Cô cô không muốn gả đi có phải không? Cô cô đừng như thế.” Như khóc nói.

“Không muốn gả thì sao đây, ” Tôn Thượng Hương đem quần áo từng cái từng cái bỏ vào rương, dùng giọng nói lãnh đạm cực kì nói, “Con hỏi Vân Ảnh một chút xem, có bao nhiêu nữ tử có thể nói muốn gả cho ai là có thể được gả hả ?”

“Em đừng như vậy, em khóc đi một chút có lẽ sẽ dễ chịu hơn.” Tôi nhin không được nói.

“Khóc có ích lợi gì?” Nàng cười lạnh, “Tẩu không biết huynh trưởng sao? Tẩu khi đó không khóc đủ hay sao?”

Trong đầu tôi ong một tiếng, tôi lao ra ngoài cửa, hít sâu một hơi nhìn lên trời. Tôi cảm thấy mình sắp không thở nổi nữa.

Hôm sau, Chu Du sai người kiên quyết đưa thư đến tay tôi. Chàng nói chàng thực sự lo lắng chuyện Lưu Bị mượn Kinh Châu. Chàng đang ở Giang Lăng cùng quân Tào giằng co thật sự không thể thoát ra, nhưng lại nhờ tôi cố gắng ngăn cản chuyện này.

Tôi đi gặp Tôn Quyền, đẩy cửa thư phòng ra, lại phát hiện Lưu Bị đã ở đó.

Tôi giật mình, muốn xoay người đi ra ngoài, lúc này Tôn Quyền lại gọi tôi.

“Đều là người một nhà, cũng không có gì phải tránh, ” hần cười nói, “Ta đang cùng hoàng thúc thương lượng chuyện Kinh Châu, nàng cũng tới nghe một chút đi.”

Vậy cũng được, tôi yên lặng ngồi xuống, phát hiện Lưu Bị đang lén lút đánh giá tôi.

“Hoàng thúc muốn mượn Kinh Châu sao?” Tôi tựa tiểu phi tiểu hỏi.

Hắn ngẩn ra, cũng không nóng lòng trả lời, chỉ là trước thở dài rồi diễn ra chút biểu tình sầu lo nói :

“Phiêu linh nửa đời, đều gặp chuyện không được theo ý mình. Hôm nay được tướng quân tương trợ —— “

“Hoàng thúc mượn Kinh Châu bao lâu thì trả đây?” Tôi cắt ngang hắn diễn thuyết, thực không khách khí hỏi.

“Không quá mấy tháng, đợi thiết lập căn cơ sẽ trả.” Hắn đúng lý hợp tình nói.

“Nếu là không trả thì sao?”

Tôn Quyền khụ một tiếng, liếc nhìn tôi không biết là vui hay giận, mà trên mặt Lưu Bị cũng có chút xấu hổ. Nhưng dù sao hắn cũng là kẻ lối đời, sau chút xấu hổ kia hắn cười rộ lên :

“Ta cùng với tướng quân có tình nghĩa thân thuộc, sao có thể phụ tướng quân?”

Sao không có khả năng, sau này ông sẽ phụ hắn thôi. Trong lòng tôi vẫn nhớ rõ nhưng lại không thể nói ra. Tôi quay đầu nhìn Tôn Quyền, hắn cũng dường như đắm chiêu nhìn tôi.

“Chúa công, ” tôi đi đến bên người Tôn Quyền, nhỏ giọng nói với hắn, “Cho dù hắn giữ lời, việc này cũng đối với Giang Đông không có lợi.”

Tôn Quyền không nói gì, trên mặt xuất hiện vẻ do dự.

Phía sau, Lưu Bị liếc mắt nhìn tôi một cái.

“Phu nhân nói, là ý của Chu đô đốc sao?” Hắn đột nhiên hỏi như vậy.

Tôi nhìn chằm chằm Lưu Bị, lớn tiếng nói:

“Đây không phải là điều hoàng thúc ngài nên bàn tới.”

“Ý của ai ?” Lúc này, Tôn Quyền nhìn tôi, cũng hỏi như vậy.

Tôi không nhìn hắn mà trả lời: “Ta cũng nghĩ như vậy.”

“Thật không ?, ” Lưu Bị tựa tiểu phi tiểu liếc nhìn tôi, chậm rãi đi đến bên cạnh Tôn Quyền, cúi xuống, dùng ngữ khí mê mị ghé vào lỗ tai hắn, gần từng tiếng nói:

“Lấy tài của Chu Công Cẩn, chỉ sợ không muốn làm thần tử của ngài lâu đâu.”

Tôi cảm giác được thân mình Tôn Quyền hơi rùng mình. Tim tôi lập tức đập mạnh liên hồi, máu vọt lên đến não. Tôi muốn quát lớn Lưu Bị, nhưng lại cảm thấy lúc này quát lớn hắn cũng không được gì. Tôi quay đầu, đứng trước mặt Tôn Quyền, tuyệt vọng kéo tay hắn:

“Chúa công... Đừng nghe hắn...”

Tôn Quyền dứt khoát đẩy tay của tôi ra.

“Được rồi, ” hắn tàn khốc nói, một lát sau, thần sắc lại hòa dịu xuống, hắn nhìn tôi lại nhìn Lưu Bị, sau đó nói:

“Các người đi ra ngoài, để ta suy nghĩ một lát.”

Lưu Bị bình yên cáo lui. Tôi vẫn không chịu đi, dùng ánh mắt bi phẫn nhìn Tôn Quyền, hắn ngậy người nhìn bản đồ trên án, hoàn toàn không để ý sự tồn tại của tôi.

Tôi không bỏ lỡ cơ hội hắn đang ngẩn người, nói với hắn :

“Chúa công, là Lưu Bị cần lực lượng chúng ta, nhưng chúng ta không cần lực lượng Lưu Bị. Chúng ta—”

“Cô ở rừng Đan Dương từng gặp qua một loại sói có thể thuần dưỡng thành chó,” hắn ngắt lời tôi, xoay người lại chậm rãi nói với tôi, “Chúng nó có nanh vuốt sắc bén, chúng nó có thể xé nát bất kì con mồi nào, nhưng khi không có con mồi, bọn nó sẽ phản phệ lại chủ nó.”

Tôi ngơ ngác nhìn hắn, hồi lâu, cảm giác được lưng tôi phát lạnh. Lúc đầu tôi không hiểu rõ lời hắn nói, nhưng tôi dần dần hiểu ra...

“Lưu Bị sẽ không phải là con mồi chịu ngài bài bố, mà Công Cẩn càng không thể là loại khuyến này ! Ngài làm sao có thể nghĩ như vậy !”

“Người cầm mõm!” Hắn đập mạnh bàn, nghiền mực bạch ngọc trên án rơi xuống đất vỡ nát. Hắn giận dữ bước qua vài bước rồi chĩa vào mặt tôi cả giận nói :

“Các người đều thay đổi ! Các người mỗi người đều đem ‘ý của Công Cẩn’ treo trên miệng, các người từng nghĩ qua ý kiến của Cô hay chưa ?”

Tôi nói: “Chúng tôi chưa hề thay đổi, là chủ công ngài thay đổi rồi.”

Hắn ngã ngồi xuống, vô lực khoát tay, mệt mỏi nói: “Đi ra ngoài đi, ta mệt mỏi rồi.”

Tôi đã từng xem qua kết thúc trên phim truyện, đã đọc qua kết cục trong sách, mỗi lần tôi đều biết đó là bi kịch mà tôi chỉ có thể nhìn nó phát sinh, không thể thay đổi.

Nhưng lúc này đây, tôi không phải đang xem phim, cũng không phải đang đọc sách, tôi tự mình tham dự trong đó. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới muốn thay đổi lịch sử này, nhưng lúc này đây, tôi nghĩ đến.

Nếu có thể thay đổi, hết thảy đều tốt đẹp hơn, Tôn Thượng Hương sẽ không phải gả đi, Kinh Châu sẽ không mất đi, mà Chu Du, thậm chí cũng không phải chết.

Tôi muốn Lưu Bị chết.

Trong quân những tướng lĩnh tôi biết đều đã mang binh ra ngoài. Tôi ở phụ cận quân doanh Ngô tìm vài ngày, rốt cuộc tìm được một tướng lĩnh tên là Cổ Hoa.

Khi gặp hắn, hắn đang ngồi bên bờ sông, vừa uống rượu vừa mắng Lưu Bị.

Tôi đi qua vỗ vai hắn, hắn quay đầu nhìn tôi, trong mắt có chút kinh hoàng.

Mà tôi thực tự nhiên cười, nói với hắn: “Cho người một cơ hội lập công, người mang năm trăm tay đao phủ nghe ta an bài. Nếu thất bại, mọi chuyện ta sẽ gánh vác.”

Chuyện ám sát Lưu Bị cuối cùng vẫn không thành công.

Không phải vì bại lộ hay vì hành động không thành mà là vào ngày ước định, Lưu Bị bình yên đi qua ngã tư đường vốn có đao phủ thủ chờ sẵn, nhưng không có gì chuyện gì phát sinh.

Cổ Hoa bọn họ biến mất, biến mất sạch sẽ dường như ngày nào đó chỉ là chuyện xảy ra trong mộng.

Tôi phần nộ tìm được hắn ở trong quân doanh. Hắn bất an nhìn tôi, trên mặt tất cả đều là vẻ xin lỗi.

Tôi tức giận mắng hắn nhưng có một người đi ra, ngăn lại tôi trách cứ.

Hắn nói: “Chuyện này là tôi ngăn lại, thỉnh phu nhân thứ lỗi.”

Người kia là Lỗ Túc.

Tôi cùng hắn ở bờ sông uống rượu, không biết sao lại nhắc đến Chu Du.

Hắn cười khổ nói: “Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi cùng Công Cẩn ý kiến không gặp nhau.”

Tôi nói: “Ngài không tin hắn.”

Hắn nặng nề nói: “Tôi không phải không tin hắn, chỉ là thế giới của hắn tôi không thể với tới. Cho dù hắn tin tưởng hắn không cần Lưu Bị, nhưng từ thế giới của tôi mà nhìn, trừ việc mời chào Lưu Bị, chúng ta cũng không có cách khác đối kháng với Tào Tháo.”

Tôi cười nói: “Vì vậy nên các người phản bội Công Cẩn sao?”

Hắn nghiêm mặt nói: “Không phải là phản bội. Cho dù là vứt bỏ tánh mạng, tôi cũng kiên trì tin tưởng.”

Tôi nói: “Công Cẩn sẽ rất vui vì lòng kiên trì này của ngài.”

“Vì sao?”

“Bởi vì năm đó hắn cũng không nhìn lầm ngài.”

Hôn lễ đêm đó Lưu Bị thất thố. Hắn uống rượu quá chén, sau đó mặt mày đầy nước mắt kể về nửa đời của hắn. Hắn đắm chìm trong thế giới của bản thân, hoàn toàn quên những người khác bên cạnh.

Cuối cùng là Triệu Vân công hấn trở về.

Nửa tháng sau ở bến đò, Lưu Bị thỏa thuê mãn nguyện mà dẫn tân phu nhân cáo biệt Tôn Quyền, trong lòng mang theo bản đồ Kinh Châu.

Tôi muốn cùng Tôn Thượng Hương nói mấy câu nhưng lại không biết nói gì cho phải. Cho đến lúc phải đi, nàng chỉ nhàn nhạt nói, Vân Ảnh, ta phải đi rồi.

Tôi nói, em đi đi.

Nàng xoay người lên thuyền, trước khi lên thuyền quay đầu lại nhìn thoáng qua. Một khắc

đó, tôi rút cuộc nhìn thấy nỗi ai oán trong mắt nàng.

Nàng không phải đang nhìn tôi, cũng không phải đang nhìn Tôn Quyền, nàng cũng không nhìn bất luận kẻ nào. Có lẽ nàng muốn nhìn là một người không có ở đây, hoặc có lẽ nàng không muốn nhìn ai, nàng muốn chính là lần cuối cùng nhìn lại nơi quê hương nàng được sinh ra và lớn lên.

“Nếu phụ thân còn sống, cô cô sẽ không phải bị gả đi.” Như ghen ngào nói, gắt gao ôm lấy tôi.

Tôi thở dài, chỉ có thể càng ôm nó thật chặt.

17. Q.2 - Chương 17

Vừa qua trừ tịch Kiến An năm thứ mười bốn, tiếp báo phá được Giang Lăng truyền về Ngô.

Cho dù địch ta hai bên giằng co hơn một năm đã chết quá nửa, cho dù thắng lợi như thế có thể dùng từ “thắng thảm” để hình dung, nhưng đối với việc chiếm lĩnh được Giang Lăng vẫn như một mũi thuốc kích thích, châm vào lòng tướng sĩ Ngô.

Chưa đến một năm trước, bọn họ còn lòng tràn đầy nghi hoặc cùng bàng hoàng đối với tương lai, nhưng đến một năm sau, bọn họ đã bắt đầu bàn đến chuyện từ Giang Lăng tiếp tục đánh lên phía bắc, quét qua cả trung nguyên.

Vào mùa xuân Kiến An năm mười lăm, đại bộ phận người đều bắt đầu tin báo từ Giang Lăng chính là mở màn cho thắng lợi liên tiếp về sau. Bọn họ bắt đầu tin tưởng nam tử được gọi là Chu Du kia, sẽ vì bọn họ mà tấu vang khúc nhạc dạo tên là “Thiên hạ”.

Nhưng Tôn Quyền lại không hề có lòng cuồng nhiệt này.

Nói hấn bảo trì thái độ bình tĩnh, không bằng nói hấn sợ hãi thắng lợi đến quá nhanh không thể khống chế kia.

Chiến báo Giang Lăng đến, hấn liền bắt đầu điều binh khiển tướng đầu vào đấy. Hấn đem đám người Trình Phổ, Hoàng Cái, Lã Mông, Hàn Đường phái đi tứ phương, lại viết một chiếu thư đem Chu Du lập làm thiên tướng quân Thái thú Lĩnh Nam quận.

Thoạt nhìn là phong thưởng, kì thực là đang ngầm đoạt đi thân phận đô đốc của chàng. Thủ đoạn lão luyện cùng lạnh lùng làm cho trái tim người ta băng giá.

Mười năm thời gian có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Hấn đã không còn là đứa trẻ khóc nỉ non cần huynh trưởng che chở, khi hấn phóng tầm mắt đi khắp thiên hạ, hấn tuyệt không cho phép bất cứ kẻ nào cản trở ánh sáng chiếu đến hấn.

Chỉ là loại cự tuyệt này không hề có đạo lý.

Lục Nghị thế nhưng lại bị điều đi Hội Kê thảo phạt sơn tặc. Chàng bình tĩnh tiếp nhận mệnh lệnh, thậm chí khi qua Ngô Quận còn cố ý đến bái phỏng Tôn Quyền.

Tôi ở cửa lớn gặp được chàng, lúc ấy chàng đang chuẩn bị rời đi. Tôi nhin không được gọi chàng lại.

Chàng xoay người, trên mặt vẫn là ôn hoà điềm tĩnh như thế. Chàng nói : “Vốn nên đến bái kiến phu nhân, nhưng vì quân vụ khẩn cấp, còn phải vội lên đường.”

Tôi nói: “Không ngại. Xin để tôi tiễn tướng quân ra khỏi thành.”

Vào đêm, ở Ngô thật yên tĩnh, hai bên đường ngay ngắn sạch sẽ, từ trong ngôi nhà nào đó bay ra mùi thức ăn. Đi bên cạnh chàng, tôi đột nhiên muốn hỏi chàng một chút, ở ngoài phiêu bạt mấy năm, trong lòng có từng nghĩ tới món ăn ở quê nhà hay không ?

Nhưng tôi không hỏi, tôi càng có chuyện quan trọng hơn muốn hỏi.

Tôi nói: “Tướng quân lần này từ Giang Lăng đến, có gặp qua Chu đô đốc hay không?”

Chàng nói: “Nghị trước khi đi từng cùng Chu đô đốc cáo biệt.”

Tôi không khỏi hỏi: “Hấn — thân thể hấn thế nào? Hấn bị trúng tên có phải không?”

Chàng kinh ngạc nhìn tôi, sau đó nhẹ nhàng thở dài nói: “Phu nhân không phải đã biết cả rồi sao?”

Tôi ảm đạm, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Hấn nên trở về dưỡng thương.”

“Đô đốc đã quyết định chuyện gì thì không có gì có thể thay đổi ý chí của ngài.” Chàng nhẹ nhàng nói.

Hai tiểu lại bộ dáng say khướt đi qua lướt bên cạnh chúng tôi, mang theo đầy người mùi rượu nói cái gì sang năm Hứa Xương gì đó. Tôi nhin không được cười rộ lên.

Chàng cũng mỉm cười nhìn tôi.

“Thật tốt, ” tôi thấp giọng nói, “Thật hy vọng tôi cũng lạc quan được như vậy .”

“Phu nhân không lạc quan sao?” Chàng hỏi, nhưng biểu tình lại không có kinh ngạc.

Tôi dừng bước, xoay người nhìn chàng hỏi : “Chàng có lạc quan như vậy không ?”

Chàng thấp giọng nói: “Nếu ông trời không trêu người, tôi nghĩ chúng ta có thể lạc quan.”

Tôi kinh ngạc nhìn chàng, đôi ánh mắt vẫn ôn hoà kiên định và ẩn chút bi thương như trước. Trời, chàng sao có thể thông minh như thế, không cần tôi tiên đoán vẫn có thể nhìn thấu hết thấy.

Tôi trầm mặc, tiếp tục bước về phía trước. Chàng vẫn bước đi phía sau tôi.

Con đường ra khỏi thành thật ngắn, thoáng chốc đã đến cuối đường. Chàng ở cửa thành cáo biệt tôi, ánh trăng bạc chiếu xuống con đường in bóng hình chàng.

Tôi nhin không được nói: “Tướng quân, xin hãy tự bảo trọng. Nếu một thời đại qua đi, sẽ cần người bắt đầu một thời đại khác.”

Chàng vẫy vẫy tay, cái gì cũng không nói, chỉ như thế rồi tiếp tục đi.

Đầu mùa hạ, thư Chu Du phạt Tây Xuyên về đến tay Tôn Quyền.

Sự tình cơ mật, hần triệu tập không nhiều người lăm thảo luận việc này. Một phía cuồng nhiệt đồng ý thủ Tây Xuyên, mà phía khác lại đưa ra dị nghị, uyển chuyển nói ra ý kiến của bọn họ.

Bọn họ cũng không hoài nghi Chu Du có thể đánh được Tây Xuyên, nhưng bọn họ cho rằng, Chu Du đi sẽ không trở về nữa.

Thật là một ý nghĩ đáng sợ và nguy hiểm.

Tôi ngồi yên trong góc, cũng không nói được lời nào. Nên phát sinh, thuỷ chung sẽ phát sinh, nên kết thúc thuỷ chung sẽ kết thúc. Tôi đã từng thay đổi lịch sử nhưng đều thất bại.

Trừ việc lặng lẽ nhìn mọi thứ diễn ra tôi còn có thể làm gì.

Nhưng Tôn Quyền lại nhớ đến tôi, hần quay đầu lại hỏi : “Nàng nghĩ thế nào ?”

Ánh mắt mọi người tập trung vào tôi. Tôi hít sâu một hơi, nói một câu có lẽ phí công nhưng vẫn phải thử nói : “Xin hãy cự tuyệt đồ độc, không, đề nghị của Chu tướng quân, triệu hần về Ngô.”

Ánh mắt Tôn Quyền sáng lên, ý vị thâm trường* nhìn tôi.

*ý vị thâm trường : có ý sâu xa

Lại qua vài ngày, Tôn Quyền bảo tôi đến.

Khi đến phòng nghị sự, tôi nhìn thấy hần đang ngồi một mình ở đường thượng, tay cầm bảo kiếm trầm tư.

“Không biết chúa công triệu ta có chuyện gì ?”

Hần bảo tôi ngồi, sau đó biểu tình nghiêm túc nói cho tôi : “Đề nghị phạt Thục của Chu Du, Cô đồng ý?”

Lòng tôi trầm xuống.

Hần lắc đầu như đang tự giễu nói : “Vốn ta muốn theo lời đề nghị của nàng, nhưng toàn quân cao thấp đều cho rằng việc này phải làm, Cô làm sao có thể trái với nguyện vọng của mọi người ?”

Tôi nói : “Chúa công đáp ứng thỉnh cầu của Công Cẩn, Công Cẩn sẽ rất vui.”

Hần trầm ngâm không nói nửa ngày, đột nhiên quay đầu nhìn tôi, nói ra một điều làm tôi khiếp sợ : “Cô muốn nàng theo hần hành quân.”

Tôi nhìn hần khó hiểu. Từ lần trước bị thương trong trận Xích Bích, hần đã nghiêm cấm tôi tham gia hành quân. Không nghĩ tới lúc này hần lại hạ mệnh lệnh như vậy.

Hắn đột nhiên cầm lấy bảo kiếm đặt vào tay tôi, nói : “Nàng cầm bảo kiếm của Cô, toàn quyền thay Cô hành sự.”

Tôi nói : “Công Cẩn dụng binh cũng không cần nô tì tham gia, huống hồ cũng không nhất thiết phải cầm bảo kiếm của chúa công đi.”

Hắn cũng không vội nói, chỉ là nheo mắt lại nhìn tôi, trong mắt có ánh sáng rét lạnh. Cuối cùng hắn nói : “Nếu có lúc nào đó Chu Du muốn thay thế Cô, nàng cầm bảo kiếm này nói cho hắn.”

Tôi đột nhiên hiểu ra, tay chân tôi bắt đầu run rẩy, sống lưng lạnh lẽo, tôi run giọng nói : “Ngài vì sao lại nghĩ như thế ?”

Hắn nói : “Nàng chẳng lẽ không nghĩ như thế hay sao ?”

Tôi thất thanh kêu lên: “Ta chưa bao giờ nghĩ như thế !”

Hắn cười lạnh nhìn tôi: “Vài ngày trước nghị sự, người người đều nói Chu Du lần này đi Tây Xuyên sẽ không trở về. Nàng nếu không nghĩ như thế, sao lại ngăn cản Cô để hắn đi?”

Tôi đang muốn giải thích, đột nhiên tỉnh táo lại. Để hắn cho là như thế cũng tốt, để hắn phái tôi đi cũng tốt. Dù sao thời gian cũng sẽ chứng minh mọi thứ, mà tôi lại không muốn mất cơ hội đồng hành này.

Vì thế tôi tiếp nhận thanh bảo kiếm kia. Sau khi về nhà, tôi thuận tay ném thanh kiếm kia vào đống hòm.

Vài ngày sau, Chu Du trở về Ngô một chuyến cùng người nhà cáo biệt. Chàng ở nhà suốt ba ngày. Sau đó tôi sẽ cùng chàng xuất phát, đến Giang Lăng lại giả trang khách thương đi trước trình sát.

Mấy ngày nay có rất nhiều tiệc cáo biệt lớn nhỏ, tôi đều từ chối, chỉ là lặng lẽ ở nhà chuẩn bị hành trang. Chàng vạng trước ngày xuất phát, Tôn Như gõ cửa phòng tôi, sau đó chậm chậm đi vào.

Nó do dự hỏi tôi : “Bọn họ nói đều là thật sao ?”

“Bọn họ nói gì?” Tôi ôn hòa hỏi.

“Bọn họ nói... Chu Du đại nhân đi sẽ không trở lại. Bọn họ nói ngài có chí hướng khác là thật sao?” Nó lo lắng hỏi tôi.

Tôi thực kiên định lắc đầu.

“Nói vậy... ngài ấy sẽ không phải không trở lại đúng không ?” Nó mừng rỡ nói.

Tôi lại không cách nào trở lại vấn đề này, chỉ có thể trầm mặc.

Một lúc sau lại nghe nó nhẹ nhàng nói : “Con muốn đến gặp ngài để tiễn đưa, cô dẫn con đi được không ?”

Tôi nắm tay nó đến nhà Chu Du.

Cửa viện nhà Chu Du khép hờ. Tôi đẩy cửa đi vào, lại phát hiện mình tới không đúng lúc.

Ngay ở trong sân, dưới ánh tịch dương hồng, dưới tàng cây bách mới trồng, Chu Du đang ôm lấy Tiểu Kiều đứng đó.

Bọn họ đang hôn môi.

Nhìn đến chúng tôi đến, Tiểu Kiều đỏ mặt vội vàng vào nhà. Mà Như cũng vội vàng xoay mặt, trốn phía sau tôi.

Tôi cười nói: “Công Cẩn thật có nhã hứng.”

Chàng thực tự nhiên vuốt vuốt tóc hơi rối, mỉm cười nói : “Phù sinh như ký *, ngại gì trộm niềm vui chốc lát ?”

*Phù sinh như ký : cuộc đời nổi trôi/cuộc đời hư ảo

Tôi nói: “Vốn không cần phải đến quấy rầy, nhưng Như nói muốn đến đưa đưa tiễn ngài.”

Chàng “À” một tiếng, sau đó nhìn về Như đang ngượng ngùng phía sau tôi. Sau đó chàng cười nói : “Bất tri bất giác*, Như lại đã lớn như thế. Lúc xưa còn ôm nó trong lòng dỗ nó cười, lại dường như chỉ mới ngày hôm qua.”

*Không hay không biết, không biết từ bao giờ

Tôi nói: “Bây giờ người ta cũng là một cô nương, ngại muốn ôm cũng không được rồi.”

“Có thể, ” thanh âm Như trong trẻo mà quật cường đột nhiên từ phía sau truyền đến, “Nếu dưỡng muốn ôm con, lúc nào cũng có thể.”

Tôi cùng Chu Du không hẹn mà cùng kinh ngạc nhìn nàng. Khi bị nhìn chăm chú, mặt nó có chút đỏ lên.

Tôi cười rộ lên: “Công Cẩn, ý của Như là muốn ngại ôm nó một cái đó.”

Chu Du cũng cười rộ lên, sau đó đi về phía Như, rồi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng.

Đầu nó vừa chạm đến ngực chàng đã thực thuận theo mà dựa sát vào. Chu Du nhẹ nhàng vuốt tóc nó, sau đó lại buông nó ra, dùng tay nâng mặt nó, ngón tay thon dài lướt qua gò má rồi đến chóp mũi. Cuối cùng, chàng nhẹ nhàng nói : “Ánh mắt này, cái mũi này, lại giống Bá Phù đến thế.”

Chàng nói với Như: “Mấy năm nay, ta bận quá, vẫn không có chiếu cố con cho tốt, con không trách ta chứ?”

Như nói: “Không trách, tuyệt đối không trách.”

“Phụ thân phụ thân!” Một cái đứa nhỏ nghiêng ngả chạy đến, ôm lấy chân Chu Du, dùng ánh mắt trong trẻo nhìn chàng nói, “Con muốn xem cái cây phụ thân vừa trồng.”

Chu Du lại xoay người ôm lấy nó, chỉ vào cây bách mới trồng kia nói : “Ồ kia kìa.”

“Sao nhỏ vậy, ” đứa nhỏ bắt mãi chu miệng lên.

“Nó sẽ lớn lên, ” Chu Du cười nói, “Chờ khi Dận Nhi lớn lên, cây này cũng sẽ lớn.”

Đứa nhỏ kia vừa lòng gật đầu, sau đó lại dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi. “Ai đây?” Nó tò mò hỏi.

“Đừng vô lễ.” Chu Du nhẹ nhàng nắm mũi nó, “Mau gọi Ảnh phu nhân. Ảnh phu nhân là người có năng lực, về sau cũng có thể chiếu cố Dận nhi.”

“Chào Ảnh phu nhân ạ !” Đứa bé kia liền chào to. Tôi cười rộ lên, đi qua sờ mặt nó.

“Ta đã pha trà, mời Ảnh phu nhân cùng Như nhi vào ngồi một lát.” Tiểu Kiều từ trong phòng đi ra nói với chúng tôi.

“Không cần, ” tôi cười nói, “Đã quấy rầy lâu như vậy, không nỡ lại quấy rầy nữa.”

Ngày xuất phát, Tôn Quyền đích thân tiễn đến ngoài thành ba mươi lí* .

*1 lí= 2,44 miles

Gương mặt Chu Du có vẻ nhẹ nhàng, vẫn như trước giờ nói chuyện bên cạnh Tôn Quyền, chàng cười đến tự nhiên thoải mái, nụ cười kia giống như ánh mặt trời, quét đi vẻ lo lắng trong mắt Tôn Quyền.

Tìm lúc không có người, hắn nói khẽ với tôi: “Cô có lẽ đã sai rồi, Cô có lẽ đã bạc đãi Công Cẩn rồi.”

Tôi không để ý tới hắn, thúc ngựa đi trước.

Trong đội tiễn đưa danh dự, có người đem đàn đến đàn. Tiếng đàn mãnh liệt hào hùng, mọi người đều yên tĩnh lắng nghe, đang thưởng thức thì dây đàn đột nhiên lại đứt bật. Những giai điệu hoa lệ kia, giờ lại trở thành tuyệt xướng.

18. Q.2 - Chương 18

Tháng bảy lưu hỏa*, thuyền đi qua địa giới Sài Tang, Chu Du bắt đầu phát sốt.

*Thất nguyệt lưu hỏa ( ), bắt nguồn từ thơ văn, ý chỉ sao Hỏa đi về hướng tây, thời tiết trở nên mát mẻ. Nhiều người nhầm lẫn sử dụng chỉ thời tiết nóng, nhưng các học giả cho rằng chỉ “thời tiết nóng” là không thích hợp – Baike baidu

Ngay từ đầu chỉ là sốt nhẹ liên tục. Mọi người đều khuyên chàng nên trị bệnh, chàng lại không để ý, chỉ bảo đội tàu chạy nhanh hơn tới Nam Quận.

Sốt nhẹ suốt ba ngày, đến ngày mười tháng bảy chuyển thành sốt cao. Đến chạng vạng chàng lâm vào mê man, mọi người mới làm trái ý chàng tìm y quan đến xem bệnh.

Y quan xem mạch rất lâu, sau đó thở dài, chậm chạp bước ra ngoài khoang thuyền. Mọi người vây quanh, dùng ánh mắt khẩn trương nhìn y quan.

Y quan nói: “Trong có viêm loét, ngoài nhiễm thương hàn”

“Nghiêm trọng như thế nào?” Cam Ninh mặt trầm xuống, gần giọng hỏi.

Y quan nhìn lên trời, sau đó chậm rãi nói: “Đành nghe theo ý trời.”

“Không thể như thế!” Cam Ninh bi phẫn hét, “Hai ngày trước còn khỏe, sao lại đột nhiên như thế —— “
Hắn vịn phần kích động, nắm cổ áo y quan nhấc lên, xung quanh bắt đầu ầm ỹ.

“Các người ầm ỹ cái gì? Thuyền vì sao lại ngừng?”

Đột nhiên nghe thấy thanh âm Chu Du suy yếu từ trong khoang thuyền vang đến.

Mọi người yên lặng lại vào xem chàng. Tinh thần chàng đã khá lên một chút, gương mặt trắng bệch làm người ta đau lòng. Chàng nửa ngồi trên giường, hơi trách cứ nói: “Ta không phải đã truyền lệnh phải nhanh đến Nam Quận sao? Vì sao lại dừng thuyền ở đây tranh cãi ầm ỹ như thế?”

Cam Ninh đỏ mắt lên muốn nói gì đó nhưng thôi dè lại vai hắn, nói với hắn: “Đô đốc đã muốn đi thì bảo mọi người tiếp tục đi. Đây là ý của đô đốc”

Hắn đi ra ngoài, mọi người cũng bước ra, chỉ còn tôi ở lại trong khoang thuyền. Tôi cũng muốn cáo biệt nhưng Chu Du gọi tôi lại.

“Lời các người vừa rồi nói bên ngoài, ta đều nghe được.” Chàng nhìn tôi nói.

Tim tôi run lên, ngón tay muốn nắm lấy trong không khí cái gì đó để tựa vào nhưng không thể. Cuối cùng, tôi chỉ là bình tĩnh nói với chàng: “Hay là chúng ta trở lại Ngô đi.”

“Không, ” chàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta được lệnh xuất chinh đi Tây Xuyên, cho dù chết, cũng nên chết trên đường đi Tây Xuyên.”

Tôi đột nhiên muốn nắm lấy vai chàng mà nói, ta muốn cho chàng biết bệnh đó là bệnh gì, hãy theo ta đến hiện đại, ta sẽ đem chàng đến bệnh viện, chỉ cần tiêm một mũi sẽ khỏi. Sau đó ta và chàng sẽ đi máy bay đến Tứ Xuyên*. Ta có rất nhiều tiền, chàng thích cái gì, ta sẽ mua về. Chàng xem trọng mảnh đất nào ta liền mua mảnh đất đó, nếu không đủ tiền, chúng ta có thể đi kiếm. Tóm lại những nơi chàng muốn đều có thể là của chàng.

*Tây Xuyên cổ, nay là Tứ Xuyên và Trùng Khánh.

Nhưng tôi cuối cùng cũng không nói, chỉ là kéo góc chăn lại cho chàng. Chàng lại rơi vào mê man.

Sáng sớm ngày 11 tháng 7, cơn sốt cực nóng thiêu đốt, hung hãn xâm nhập cơ thể Chu Du. Chàng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên trán tụ lại những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Người hầu luống cuống thật lâu mới khổng chế được cơn sốt. Đến giữa trưa chàng tỉnh lại, yên tĩnh nhìn tôi, chàng nói: “Giúp ta vẽ một bức. Họ đều nói nàng vẽ rất đẹp, giúp ta vẽ một bức gửi cho phu nhân ta”

Ngày 12 tháng 7, cơn sốt dường như được khống chế. Ngày hôm đó tinh thần chàng rất tốt, thậm chí còn ngồi trên khoang thuyền để tôi vẽ chàng. Mọi người phải nằm lần bảy lượt ngăn cản, chàng mới đồng ý vào trong thuyền. Cho dù thế, tôi vẫn vẽ chàng trong phong cảnh sông nước và bầu trời.

Bức hoạ kia không phải là bức hoạ xuất sắc, thậm chí có thể nói là bản vẽ phác thảo sơ sài nhất của tôi. Cũng vì tôi biết thời gian không còn nhiều, mỗi nét bút, mỗi công đoạn đều vội vã như đang tranh đoạt với tử thần. Trong lòng tôi thật sự hối hận, bao nhiêu năm qua sao không thừa dịp thời gian rộng rãi mà vẽ cho chàng một bức thật đẹp, vì sao lại chưa từng nghĩ đến điều này.

Ngày 13 tháng 7, bệnh tình của Chu Du đột ngột chuyển biến, lâm vào hôn mê đứt quãng, nhiệt độ cơ thể như đang vật vã giữa lửa và băng. Chàng hôn mê một ngày, cho đến buổi tối mới từ từ tỉnh lại. Sau khi tỉnh, câu đầu tiên chàng nói là :”Ta muốn gặp Hưng Bá”

Cam Ninh cùng chàng nói chuyện thật lâu, sau đó chàng lại bảo tôi đi vào.

Khi tôi đi vào, chàng đã rất suy yếu, mỗi một lời nói dường như phải dùng hết khí lực toàn thân mới có thể thốt ra. Tôi không khỏi khuyên chàng nên nghỉ ngơi trước.

Nhưng chàng lại cự tuyệt, chàng nói:”Ta sợ lúc này không nói, về sau sẽ không có cơ hội nói”

Tôi tự bảo mình đừng khóc, móng tay cắm vào trong thịt đau đến tận tim.

Chàng nói:”Nàng đừng hận Tôn Quyền”

Tôi kinh ngạc nhìn chàng, mà chàng chỉ nhẹ nhàng nói:”Ngài đối với ta như vậy là đúng. Nếu làm không được điều này, ngài không đủ tư cách làm một quân vương”

Tôi nhẹ gật đầu.

Chàng còn nói: “Tuy rằng là miễn cưỡng, nhưng hãy đồng ý với ta, vẫn ở bên cạnh ngài, trợ giúp ngài.”

Tôi nói ta đáp ứng chàng.

Chàng dừng lại, bắt đầu thở gấp. Tôi vội đỡ lấy chàng, giúp chàng uống nước.

Cuối cùng, tôi lại nhin không được hỏi :”Không có lời muốn ta truyền đạt đến chúa công hay Tử Kính sao?”

Chàng nhẹ nhàng lắc đầu: “Lời muốn nói trước đây đều đã nói rồi. Đừng hỏi ta có nguyện vọng gì, phương thức làm việc mỗi người là theo ý chí của họ. Các người cảm thấy sau này nên làm gì thì cứ làm”

Tôi nói: “Còn có tâm nguyện gì chưa hoàn thành không?”

Chàng suy yếu cười nói: “Ta còn có thể có tâm nguyện gì? Bá Phủ đã chết mười năm, mười năm, ta đã mệt rồi.”

Tôi đột nhiên ảm đạm nghĩ đến, đây đối với chàng mà nói có lẽ là may mắn mà không phải bất hạnh. Chàng bất quá chỉ mệt mỗi mười năm, nhưng mà có người còn phải mệt mỗi hơn ba mươi năm.

Chàng lại thở dài, buồn bã nói:

“Chỉ là không nghĩ tới, ta phải chết ở trên giường mà không phải là trên chiến trường.”

Ngày 14 tháng bảy là tết Trung Nguyên*. Dân chúng vùng ven sông đều có thói quen sẽ làm bánh gạo đặt vào giữa thuyền nhỏ bằng giấy, đốt nền bên trên thả xuống sông, để thuyền theo dòng nước mà trôi. Theo truyền thuyết, làm như thế có thể giúp du hồn lang thang được ăn no, cũng giúp họ tìm về được quê nhà.

*Tết Trung Nguyên : rằm tháng bảy, hay còn gọi là lễ Vu Lan.

Chạng vạng ngày hôm đó, Chu Du bắt đầu chìm vào hôn mê sâu, thân thể bắt đầu từng trận từng trận co rút.

Thuyền đã đến Ba Khâu, chỉ bất quá hai ngày là có thể đến Nam Quận. Nhưng giờ phút này không còn ai thúc giục thuyền đi, mọi người chỉ để nó trôi nổi như du hồn ở giữa dòng sông đang dần sáng lên bởi ánh nến trên những chiếc thuyền giấy kia.

Tôi vẫn luôn luôn túc trực trong khoang thuyền, dù một chút cũng không thích cảm giác vừa nhìn thấy sinh mệnh vẫn đang còn sống hiển hiện một khắc sau đã mất đi, nhưng tôi vẫn không nở rời đi. Thời khắc cuối cùng của chàng, tôi càng không thể rời đi.

Lúc hoàng hôn chàng nhẹ nhõu mảy. Tôi từ trên ghế lao đến bên người chàng nắm lấy tay chàng, cùng chàng nói chuyện, tôi tưởng rằng chàng đã tỉnh.

Nhưng chàng vẫn chưa tỉnh lại. Chàng vẫn đang hôn mê, môi khẽ mấp máy một chữ:

“Lạnh.”

Tim tôi đau thắt, tôi cố gắng chà xát tay chàng. Nhưng chàng vẫn nhắm mắt, nói:

“Ta lạnh.”

Nước mắt tôi chảy dài, tôi run giọng nói: “Ta có thể ôm lấy chàng không? Ta muốn ôm lấy chàng.”

Tôi không nghe thấy câu trả lời, có lẽ chàng căn bản là không nghe thấy tôi hỏi. Chàng chỉ lần thứ ba suy yếu nói:

“Lạnh quá.”

Tôi tiến lên nằm bên người chàng, cầm tay chàng đặt trên ngực chàng. Tim chàng đập rất nhẹ, dường như không cảm nhận được máu đang chảy mạch đập. Thân thể chàng lạnh như băng.

Vì thế tôi càng ôm nhanh lấy chàng, tựa đầu lên gáy chàng. Tôi dùng hết sức lực toàn thân ôm chặt. Chàng rất gầy, xương cốt làm cho tôi cả người đều đau.

Cam Ninh vạch trướng đi vào, thấy chúng tôi thì ngẩn ra, không nói gì. Hắn tiến lên châm đèn trên bàn, lại yên lặng xoay người đi ra ngoài.

Tôi vẫn tiếp tục vẫn không nhúc nhích ôm chặt như vậy, gương mặt mờ mịt nhìn ngọn đèn trên bàn kia. Ánh đèn kia mờ nhạt đến thê lương, sao lại tối như thế ?

Không biết là qua một canh giờ hay hai canh giờ, thân thể chàng dần dần bắt đầu có một chút độ ấm. Sau đó chàng hơi mở mắt ra, nói :”Nàng còn ở đây à ?”

Tôi không động dậy, chỉ là ở sát bên tai chàng nói :”Hi vọng tôn phu nhân sẽ không để ý hành động thể này của ta.”

Chàng thế nhưng còn mím môi suy yếu cười cười, nói :”Nàng đem cái ôm này chuyển cho nàng ấy là được”

Chàng còn nói: “Ta vừa rồi nằm mơ, mơ thấy Bá Phù, còn mơ đến một đêm kia nàng ở bờ sông đàn hát. Ta còn muốn nghe một lần nữa. Nàng hát cho ta nghe được không?”

Đây là lời nói cuối cùng của chàng trên đời này.

“Sinh niên bất mãn bách, thường hoài thiên tuế ưu. Trú đoản khổ dạ trường, hà bất bình chúc du ? _____”*

*Sinh niên bất mãn bách –

Dịch thơ (người dịch :không rõ) :

Đời người chẳng được trăm năm

Làm chi ôm nỗi băn khoăn ngàn đời ?

Thở than ngày ngắn đêm dài

Sao không cầm đuốc rong chơi kéo hoài ?

Tiếng hát nghe nhẹ nhàng nhưng gương mặt tôi đầy nước mắt, tôi cảm giác độ ấm của chàng dần dần lạnh đi.

Ánh mắt xinh đẹp kia đã nhắm lại, ngón tay như bạch ngọc buông lỏng ra, Chu Du trút hơi thở cuối cùng, sau đó bầu trời hoàn toàn là màu đen.

Ánh sáng của thời đại này, chấm dứt vào giờ Tuất, ngày mười bốn tháng bảy, Kiến An năm thứ mười lăm. Tôi bước ra ngoài, bên ngoài cửa tất cả các tướng sĩ đều đang đứng chờ. Tôi nhìn bọn họ, bình tĩnh nói :”Đô đốc tấn thiên”

Xung quanh nhất thời vang lên một trận tiếng khóc. Cam Ninh đánh một quyền vào mạn thuyền, gỗ mộc lan kia lập tức vỡ vụn.

Tôi nói :”Các người có thể vào nhìn đô đốc lần cuối. Nhưng thỉnh từng người một đi vào, hãy thật nhẹ nhàng, đừng làm kinh động đô đốc an nghỉ”

Tôi một mình đến đầu thuyền, đêm đen như một chiếc ô to lớn bao trùm. Toàn Giang Đô là trần đăng dân chúng ven sông thả xuống, hàng ngàn điểm sáng như ánh sao theo dòng sông liền đến tận chân trời.

Có người nhẹ nhàng đi đến bên cạnh tôi, rồi nhẹ nhàng nói :”Tôi thực sợ, bây giờ mới phát hiện lòng của phu nhân đối với đô đốc...”

Tôi quay đầu lại, nhìn thấy Cam Ninh. Chẳng qua chỉ mới một ngày thôi nhưng bộ dáng hần đã vì bị thương mà thay đổi.

Tôi nói: “Người lắm rồi.”

Hần kinh ngạc nhìn tôi.

Tôi nói: “Người lắm rồi, ta chưa bao giờ yêu Công Cẩn, cũng vì ta chưa bao giờ đến được thế giới của hần. Bởi vì chúng ta không bị ràng buộc bởi thế giới này nên mới có thể thông cảm thương tiếc lẫn nhau”

Hần cũng không đáp lời tôi mà chỉ cúi đầu nhìn mặt sông, nhẹ nhàng nói: “Tôi khi còn niên thiếu ở Ba Quận, dùng gấm Tứ Xuyên quý giá làm dây thuyền, khi thuyền đi thì chặt đứt để chúng chìm xuống sông. Tôi lại thường xuyên phá hủy thuyền ngàn dặm đến Ngô đem về thuần thái ( )* và cá chép, chỉ vì muốn uống một chén canh, nguyên liệu dùng không hết thì ném xuống sông. Đến năm hai mươi tuổi, vì sự nghiệp công danh lại đến Kinh Châu một phen, sau đó vẫn sống ăn nhờ ở đậu, không bao giờ có lại được phú quý và sở thích ngày xưa. Tôi cũng chưa bao giờ cảm thấy mát mát cái gì. Vì sao hôm nay tôi lại cảm thấy mát mát không thể văn hồi lại được...”

* : búp lá non của một loài thực vật sống trên nước, lá dày, nhỏ như lá súng Việt Nam, có thể tìm thấy ở Tây Hồ, Thái Hồ...

Tôi ghen ngào không nói được, chỉ có ánh sáng mỏng manh trong đêm đen kia, trên mặt sông nhẹ nhàng lay động hiện trong mắt.

Thuyền đi bảy ngày đến Vu Hồ. Ven đường những địa phương có đóng quân đều nghe tin tức truyền đến, chủ tướng đều lên thuyền đến đưa. Ven dọc sông tụ tập hàng ngàn chiếc thuyền, buồm trắng giương lên như tuyết bay xuống mặt sông.

Tôn Quyền ở Vu Hồ chờ đợi. Hần giúp đỡ linh cữu Chu Du, tiếng khóc làm ọi người động dung.

Thừa dịp lúc không người tôi đem bội kiếm trả lại cho hần. Hần thu hồi kiếm, nhìn tôi thật sâu nói: “Nàng sớm biết rồi đúng không?”

Tôi nói: “Nếu ta nói phải, ngài muốn trách cứ ta sao?”

“Không, ” hần chậm chậm lắc đầu, “Cô sao có thể trách cứ nàng. Đây là trừng phạt Cô đáng nhận.”

Tôi nói: “Đừng quá tự trách. Công Cẩn sẽ không muốn như thế.”

Hần khóc vừa cười, ngẩng đầu lên, nói: “Nàng xử lý lễ tang đi, long trọng một chút, không, có thể làm bao nhiêu long trọng thì làm.”

Cái ôm kia cùng bức họa tôi lại thủy chung không thể trả lại cho Tiểu Kiều. Ngay buổi tối khi biết được tin Chu Du chết, nàng một người ra ngoài, sau đó nhảy xuống sông tự vẫn.

Tôn Quyền cho người tìm kiếm ven sông ba ngày, nhưng vẫn không tìm được thi thể của nàng. Có lẽ là bị thủy triều mang đi, nhưng tôi lại muốn tin nàng sẽ trở thành thủy thần xinh đẹp trong truyền thuyết, cùng sum vầy với Chu Du trên trời.

Tôi đem Chu Du chôn cất bên Sào Hồ, chàng sinh ra ở nơi nào, cuối cùng cũng nên trở lại nơi đó.

Lễ tang cũng không phô trương vì tôi nghĩ chàng sẽ không thích. Nhưng người đến viếng cũng rất nhiều, cả thế gian đều như chìm trong nước mắt.

Sau khi kết thúc tang lễ, tôi cuối cùng cũng rời nơi đó. Nhưng khi tôi đến cửa lăng mộ lại thấy Tôn Như đang đứng.

Nó mặc một bộ đồ trắng, đôi mắt xinh đẹp ẩn giấu bi thương và đau đớn.

Nó nhìn tôi, nhẹ nhàng nói:

“Cô gạt con.”

Tôi không có lời nào để nói.

Nó còn nói: “Cô nói dưỡng sẽ không phải không trở lại, nhưng dưỡng thật sự không trở về”

Tôi muốn đến ôm nó, nó tránh ra, lại nhẹ nhàng nói với tôi:

“Cô biết không? Hình ảnh sớm nhất trong trí nhớ của con, không phải là gương mặt phụ thân hay mẫu thân, mà là hình ảnh của hai người”

Tôi thật sâu nhìn nàng, phát hiện ra cô bé tóc vàng hoe tóc trái đào kia đã lớn lên mà không hay biết.

“Đêm hôm đó hai người nhìn yên hoa, con nằm trong lòng người, trong trí nhớ của con sớm nhất đã nhớ đến người. Đã nhìn thấy người, sao còn có thể xem vừa người khác.”

Tôi nói: “Con đừng như thế. Con còn trẻ, phải cố gắng mà sống.”

“Con tự nhiên sẽ cố mà sống, ” nó ảm đạm cười, “con không phải là dì, ngay cả tư cách chết vì người cũng không có.”

Tôi ảm đạm không nói gì.

“Vân Ảnh.” Nó đột nhiên nhẹ nhàng gọi tôi như vậy.

Tôi nghi hoặc, nó nhìn tôi nói:

“Con muốn xin cô một chuyện.”

Tôi nói: “Con nói đi, cho dù là chuyện gì, ta đều có thể đáp ứng con.”

Nó rơi nước mắt nói: ” Qua hai năm nữa, con cũng phải lập gia đình. Bọn họ nhất định sẽ đem con gả ột ai đó. Đến lúc đó con hy vọng cô sẽ chủ trì việc này, con hy vọng cô giúp con tìm một người. Người kia chỉ cần có ba phần, không, chỉ cần một phần giống dưỡng thôi là tốt rồi”

“Chỉ cần người đó bạch y, chỉ cần người đó cũng ôn hòa mà kiên định.”

19. Q.2 - Chương 19

Lúc còn nhỏ tôi từng đọc qua một câu chuyện ngụ ngôn : một đứa bé khao khát muốn được bay lượn nhặt được một đôi cánh, vì thế nó đeo đôi cánh lên lưng bay về phía bầu trời. Khi nó đã ở trên không trung, nó đột nhiên cảm thấy đôi cánh trên lưng đột nhiên trở nên quá lớn và quá nặng, nó cảm thấy nếu không có đôi cánh kia, nó có thể tự do bay hơn. Vì thế nó từ bỏ đôi cánh, và vĩnh viễn mất đi mảnh bầu trời kia.

Khi tôi đem câu chuyện này kể lại cho Tôn Quyền nghe, hắn lại khóc lần nữa, nước mắt từng giọt to rơi vào trong chén rượu. Cuối cùng hắn cúi đầu nói :”Cô thật có lỗi với Công Cẩn”

“Nhưng Công Cẩn lại cho rằng ngài phải làm như vậy.” Tôi nói.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn tôi, nhìn thật lâu, sau đó nói: “Hắn làm sao có thể thấu suốt như thế ? Hắn...hắn bảo ta làm thế nào tìm người khác thay thế hắn đây ?”

Tôi ôn nhu nói: “Không cần phải tìm người thay thế hắn, ngài sẽ có được người khác.”

“Những gì Cô có, bây giờ còn lại gì đâu ?”

“Ai nói không có?” Tôi nhìn hắn, an ủi nói, “Tử Kính, Tử Minh, bọn họ đều là người giỏi. Huống chi –” tôi lại nhìn hắn, nhẹ giọng nói, “Ta cũng sẽ luôn ở đây.”

Hắn nửa ngày không nói được lời nào, sau đó nắm chặt tay tôi, nói :”Cám ơn”

Sau đó hắn bước dài ra ngoài, còn tôi một mình ngồi lại.

Bốn bề vô cùng yên lặng làm đau thương trong lòng tôi dần dần trỗi lên, tôi mới phát hiện tôi cũng không kiên cường như biểu hiện bên ngoài. Loại đau thương này không ai có thể an ủi được, bởi vì tôi biết, bọn họ có thể lại giúp Tôn Quyền bay lên trời lần nữa, nhưng chiếc chìa khoá dẫn đến thiên quốc kia đã vĩnh viễn mất đi rồi.

Thời gian không vì bất kỳ ai mà dừng lại, người còn ở lại phải sống qua từng ngày, trải qua bao năm tháng.

Trong trí nhớ đó là mấy năm tương đối yên bình. Tôn Quyền đem nhà chuyển đến Kiến Nghiệp, Lỗ Túc bận tăng cường mối quan hệ với Lưu Bị, mà Lã Mông thật lạ là bắt đầu học chữ đọc sách. Lúc rảnh rồi hắn thường đem sách đến chỗ tôi hỏi này hỏi nọ. Tôi hỏi vì sao hắn lại muốn đọc sách, hắn liền nói với tôi :

“Bởi vì tỷ tỷ đọc rất nhiều sách. Huống hồ sau này ta còn làm nhiều việc lớn, không biết chữ sao được ?”

Tôi cười vỗ đầu hắn. Giờ đây, bề ngoài của hắn còn già dặn hơn so với tôi, nhưng không biết vì sao, trong trí nhớ của tôi vẫn trước sau là một đứa bé có vẻ mặt quật cường cần tôi giúp đỡ.

Cũng không phải không có chiến tranh. Quan hệ cùng Lưu Bị tuy rằng nhìn như thân thiết, kỳ thực cũng giấu diếm sát khí. Mà chiến tuyến phương bắc chưa từng yên bình, Tào Tháo vẫn thủy chung không cam lòng, vẫn mơ ước đến Giang Đông. Có lúc Tôn Quyền tự mình dẫn quân đánh vài trận không đến nơi đến chốn với Tào Tháo, kết quả không phải hoàn toàn như ý nhưng cũng không có gì nguy hiểm. Ánh trăng vẫn đêm đêm hiện lên, lại mất đi quang hoa mà nó vốn có. Loạn thế vẫn chưa từng chấm dứt, nhưng Chu Du cũng không trở về nữa.

Kiến An năm thứ mười tám, tôi đem Tôn Như gả cho Lục Nghị.

Lúc đầu Tôn Quyền không phải hoàn toàn đồng ý việc hôn nhân này, bởi vì hắn cảm thấy hôn nhân của Tôn Như càng có thể mang đến cho hắn nhiều lợi ích hơn. Nhưng mà tôi chỉ nói một câu làm thay đổi suy nghĩ của hắn.

Tôi nói với hắn: “Có một Tôn Thượng Hương là đủ rồi, còn muốn có cái thứ hai sao?”

Hắn có chút áy náy nhìn tôi, sau đó cúi đầu. Trong hai năm nay cũng có tin tức của Tôn Thượng Hương ở Kinh Châu truyền đến. Nghe nói nàng ở gần Công An xây một cái viện nhỏ ở một mình, hắn là không thể nào vui vẻ rồi.

Nếu Tôn Quyền ngầm đồng ý, thì mọi việc cũng cứ thế mà làm thôi. Tôi nói với Như, nàng thật bình tĩnh nghe hết, nói :

“Thậm chí cũng không cần nói với con tên người kia. Con nghe người an bài là được.”

Bên Lục Nghị tôi bảo Tôn Quyền đi nói. Hắn khó hiểu, cho rằng việc này phải là nữ nhân đi nhưng không chịu được tôi nài nỉ cũng phải đi. Ngày hôm đó hắn trở về rất sớm, khoải trá nằm dài trên ghế, nói :

“Hắn đồng ý rồi.”

Cho dù đã đoán trước đáp án, lòng tôi vẫn trầm xuống. Tôi nhin không được hỏi: “Hắn có phản ứng gì không?”

“Ta còn chưa nói xong hắn liền hỏi: ‘Đây là Ảnh phu nhân an bài sao?’, ta nói phải, hắn đã nói: ‘Nếu là Ảnh phu nhân an bài, cứ quyết định như vậy đi’ “

Tôi trầm mặc không nói lời nào.

Tôn Quyền liếc mắt, nhìn tôi thật sâu, nói như trêu: “Đúng là nàng, cho dù là mệnh lệnh của Cô, bọn họ cũng không phục tùng như thế được.”

Tôi tự mình đặt mua đồ cưới, chọn lựa lễ phục, sắp xếp danh sách tân khách, lại tự đón Như từ Kiến Nghiệp đưa đến Ngô.

Tôn Như bình thần chịu đựng nhìn tôi an bài mọi việc, bình tĩnh dường như đây là hôn lễ của người khác.

Vốn mọi việc hết thấy đều thuận lợi. Đến ngày xuất giá, nàng dậy rất sớm, theo người hầu dẫn đi trang điểm. Nhưng đến khi gần sát giờ lành, một người săn sóc cô dâu vội vàng chạy đến báo cho tôi, tân nương cứ khóc mãi, son phấn đều bị nhoè hết.

Tôi vội vàng tiến đến, thấy cả phòng đầy người, mà Như ngồi giữa các nàng. Nàng cũng không tính là đang khóc, ngay cả nhỏ giọng thút thít cũng không có, chỉ là nước mắt không ngừng từ đôi mắt đang nhắm chảy ra thành vệt dài trên mặt. Một người chăm sóc tân nương hỗn hển dặm phấn thêm trên mặt nàng, nhưng mỗi lần bôi lại bị nước mắt làm trôi đi.

Tôi bước lên, nắm bàn tay lạnh lẽo của nàng, nhẹ giọng nói: “Hắn là phải vui lên một chút.”

“Con biết, ” nàng thủy chung nhắm mắt lại, thanh âm phẳng phất như từ một nơi rất xa truyền đến, “Thực xin lỗi, vốn con đã nghĩ sẽ không sao, nhưng đột nhiên nhin không được thấy đau lòng...”

“Tiểu thư, có cái gì đáng đau lòng a, ” các nữ nhân xung quanh bầy miệng tám lời khuyên giải an ủi, “Lục đại nhân vừa anh tuấn, lại tài hoa, lại là người ôn nhu như thế, nhất định sẽ rất yêu vợ nha— “

“Đừng âm ỉ!” Tôi giống như bị giẫm vào chân đến đau đớn, vừa phiền giận ngăn lại âm thanh ồn ào này, sau đó nhẹ nhàng nói với Như, “Ông trời cũng không bạc đãi con đâu.”

Nàng mở mắt lắc đầu.

“Ông trời cũng không bạc đãi con. Giả sử người kia không chết, con vẫn như vậy phải gả cho người khác, hơn nữa là dưới ánh mắt của người kia. Ít nhất con không phải nhận lấy thống khổ như thế.”

Tôi nói xong, trong lòng liền trở nên ảm đạm.

Nàng rùng mình, tay buông lỏng ra, nước mắt chậm rãi chảy xuống rồi dừng lại, nàng mở to mắt nhìn tôi. Trong đôi mắt xinh đẹp kia cái gì cũng không có, chỉ có một loại đau đớn giống như tôi.

Chỉ cần có một chút khả năng tôi cũng không muốn tham dự hôn lễ này, nhưng tôi là người nuôi nàng lớn lên, ngay cả hôn nhân này cũng tôi định, cho nên tôi phải đi.

Vì thế tôi đi. Trước khi hôn lễ bắt đầu, tôi tìm cơ hội ở một nơi yên lặng gọi Cam Ninh lại, tôi nói với hắn: “Ta hôm nay có chút không thoải mái, không muốn nói nhiều. Lát nữa ngài có thể uống thêm chút rượu, cố gắng dời đi sự chú ý của bọn họ hay không?”

Hắn khoái trá nháy mắt, cười nói: “Chuyện xấu kiểu này tôi rất thích nhận.”

Kết quả toàn bộ hôn lễ mọi chú ý đều dồn vào Cam Ninh. Hắn cố hết sức lực nhanh chóng đem cả chủ lẫn khách đang ngồi đều say ngà ngà. Mà tôi lúc nửa sau buổi hôn lễ tìm cơ hội rời đi.

Tôi đi dọc theo con phố thật dài trở về nơi ở trước đây của tôi. Đã thật lâu không trở lại Ngô, nhưng cảm giác vẫn thân thiết như vậy. Con phố thật dài thoang thoảng mùi hương rượu nếp than, đèn lồng giấy dưới mỗi mái hiên nhẹ nhàng lay động. Lục gia ở Ngô rất được dân chúng kính yêu, ven đường cũng có không ít người dán giấy hỉ đỏ lên cửa sổ.

Nhìn mấy mảnh giấy đỏ kia, tôi nhẹ nhàng mỉm cười.

Tôi đã cho rằng tôi sẽ bị thương, nhưng tôi không có. Có lẽ từ trước đây thật lâu, tim tôi đã kết một tầng băng kiên cố. Bên trong là cái gì không ai biết, cái người ta có thể nhìn thấy, chỉ là bề ngoài quang hoa không thể chê trách.

Một ngày này, hai mươi tháng tư, mùa xuân Kiến An năm thứ mười tám, hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh rời xa tôi. Giống như xem một bộ phim mà tình tiết từ giữa phim đã biết hết rồi, tôi lại vẫn cố chấp đợi kết cục.

20. Q.3 - Chương 20

Sau khi Tôn Như rời đi, cuộc sống của tôi bắt đầu trống trải. Bên ngoài cũng không có chuyện gì quan trọng cấp thiết, mà trong nhà lại vì Như đi rồi mà trở nên vô cùng yên tĩnh. Một toà nhà to như thế nhưng lại không tìm thấy người có thể trò chuyện.

Càng đáng sợ là vị Từ phu nhân phía sau tường viện kia không thể bình yên sống chung cùng tôi nữa. Vào phủ đã được hai năm, nàng dùng hết cách cũng không thể sinh một nửa con nối dòng cho Tôn Quyền, vì thể tính tình trở nên hết sức chua ngoa táo bạo. Lại bởi vì vị Tạ phu nhân kia hai năm trước đã chết vì bệnh, tâm tư nàng đều dồn vào tôi, ngày qua ngày có chút chuyện lông gà vỏ tỏi gì đều đến làm khó dễ tôi. Tuy việc này cũng không đáng nhắc đến, nhưng cũng thật quá tiêu hao tinh lực người ta.

Tôi chỉ có thể tận lực giảm bớt cơ hội cùng nàng tiếp xúc. Mỗi ngày cho dù không có chuyện, tôi cũng sẽ đi đi lại lại trong thành, đến tối khuya mới chậm rãi trở về nhà. Ngay cả như thế, trong một tháng cũng sẽ có vài ngày phải đối mặt với nàng không có lý lẽ làm khó dễ.

Chạng vạng một ngày, tôi đang trên đường về nhà đột nhiên cảm giác có người vẫn đi theo phía sau tôi. Tôi quay đầu, nhìn thấy một nữ nhân nắm tay một đứa bé.

Nữ nhân kia còn khá trẻ, bất quá chỉ mười tám mười chín, gương mặt sạch sẽ thanh tú làm cho người ta nghĩ đến bông hoa nhài nở trên mặt nước. Nàng dắt theo một đứa bé chừng 4,5 tuổi, nhìn qua đều biết là con của nàng, cũng gương mặt thanh tú sạch sẽ như thế, biểu tình như con nai đang hoảng sợ.

Thấy tôi quay đầu, bọn họ cũng ngừng lại, đứng ở nơi đó nhìn tôi. Tôi nhin không được bước qua, cô ôn hoà hỏi :”Có chuyện gì sao?”

Nàng nhìn tôi thật lâu, sau đó do dự hỏi: “Ảnh phu nhân, chúng tôi đã mấy ngày không ăn gì, có thể cho tôi chút tiền không?”

Tôi liền đem hết tiền có trên người lấy ra đưa cho nàng, nói: “Trên người ta không có nhiều tiền lắm, nếu không đủ, ta lại về nhà lấy cho cô.”

Nàng nhàn nhạt nói: “Đủ. Chỉ cần không đói chết là được.”

Tôi lại tò mò hỏi: “Phụ thân đứa bé đâu ? Sao hẳn lại để các người chịu đói ?”

Nàng nhìn tôi thật sâu, sau đó nói :”Đứa bé con kỹ nữ thì không biết phụ thân nó là ai đâu phu nhân”

Trong lòng tôi rung mình, hỏi nàng: “Cô tên gì?”

“Tổ Hinh.” Nàng nói xong liền nắm tay đứa nhỏ đi.

Sau đó cứ vài ngày tôi đều ở bên ngoài Tôn phủ trên đường gặp bọn họ. Mỗi lần tôi đều cho nàng một ít tiền. Mà nàng cũng không có vẻ mặt hèn mọn của kẻ ăn xin tôi thường gặp mà luôn thản nhiên nhận lấy.

Dần dần đứa bé kia khi thấy tôi cũng không kinh hoảng như trước, có lúc còn thử lại kéo tay tôi. Nhưng mỗi khi tôi muốn ôm nó, nó liền sợ hãi chạy đi. Lúc này Tổ Hinh giống như có lỗi nói với tôi : “Đứa nhỏ này từ nhỏ đã lớn lên trong ghẻ lạnh, cho nên rất sợ người lạ, phu nhân.”

Tôi có thể hiểu được. Ở cái thế giới chỉ mong kiếm lợi như kỹ viện, có thể tưởng tượng được gian khổ của một nữ nhân cùng con của nàng để sinh tồn. Tin rằng họ cũng vì không thể sinh tồn ở nơi đó nên mới phải lưu lạc đầu đường.

Rất cục có một ngày, đứa bé kia chịu để tôi ôm ấp. Tôi chơi với nó một hồi lâu, Tổ Hình yên tĩnh ở bên cạnh nhìn thật lâu, sau đột nhiên nói :”Ảnh phu nhân không có con cái sao ?”

Tôi lắc đầu. Có lẽ bởi vì xuyên qua thời không làm cho cơ năng thân thể tôi xảy ra thay đổi, nhiều năm như vậy tôi vẫn chưa từng có dấu hiệu mang thai. Nhưng đây cũng không phải chuyện không tốt, bởi vì tôi thật sự không biết làm thế nào đối mặt với đứa con của tôi và Tôn Quyền sinh ra.

“Trong phủ còn có một vị phu nhân khác cũng không có con cái phải không ?” Nàng lại hỏi.

“Cô chẳng phải đã biết rõ rồi sao ?” Tôi cười nhìn nàng.

“Như vậy, ” nàng đột nhiên nói, “Nếu đem đứa nhỏ này tặng cho các người, các người nhất định sẽ đối xử tốt với nó như con ruột của mình đúng không ?”

“Cô đang nói cái gì a?” Tôi hoảng sợ.

“Phu nhân không phải rất thích đứa bé này sao ? Nếu như thích, tôi liền đem nó tặng cho phu nhân.”

“Không, không, ” tôi bối rối xua tay, “Điều này sao có thể— “

“Vì sao không được?” Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi, gần từng tiếng nói, ”Đứa bé này, vốn là con cháu Tôn gia các người”

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng.

“Tên của nó là Tôn Đăng, nó họ Tôn.” Nàng lại nói như vậy.

Tôi rất cuộc hiểu được.

Tôi cẩn thận nhìn kĩ đứa nhỏ kia, cho dù dung mạo cùng khí chất phần lớn đều di truyền từ mẫu thân, nhưng sâu trong ánh mắt như nai con kia, lại ẩn tàng chút cao ngạo quật cường mơ hồ.

“Là chuyện khi nào ?” Ở một trà lâu vắng vẻ, tôi hỏi nàng.

“Sáu năm trước, thừa phu nhân.”

“Sáu năm trước cô bao nhiêu tuổi?” Tôi hít sâu một hơi, có chút đau lòng hỏi nàng.

“Mười ba tuổi.”

“Mười ba tuổi đã phải tiếp khách?” Tôi khó tin hỏi nàng.

“Vốn không cần, ” nàng lắc đầu nói, “Nhưng ngày đó tôi mới bị bán đến ‘Phượng hoàng lâu’, liền có khách quý đến. Tú bà vì lấy lòng khách quý liền bắt buộc tôi đi.”

“Khách quý kia chính là... Tôn Quyền?”

“Phải, ” nàng thăm đạm cười, “Hơn nữa sau đó hẳn không đến nữa, tâm huyết tú bà phải uống phí.”

“Vậy cô làm sao xác định đứa bé này là con hắn ? » Cho dù thất lễ, tôi vẫn không nhịn được hỏi như vậy.

“Sau ngày đó tôi vẫn chảy máu, không thể lại tiếp khách được. Bọn họ cho rằng tôi sẽ không khoẻ lên được liền đem tôi đuổi ra ngoài. Mà tôi vẫn còn sống, sau lại phát hiện có Đăng nhi.” nàng liếc nhìn tôi thật sâu, cố gắng mặt mờ nói, “—đêm đó hắn say rượu, rất thô bạo.”

Tôi sững sờ, thương tiếc nhìn gương mặt bình tĩnh của nàng. Cuối cùng tôi nhịn không được hỏi : “Nếu đã có đứa bé sao không đến tìm chúng ta sớm một chút ?”

“Phu nhân, ” nàng vẫn cười thăm đạm, “Nếu người hận một người, cho dù hắn có thể cho người nhiều thứ cũng không thể quay đầu tìm hắn chứ?”

“Nhưng cô rất cuộc vẫn đến.”

“Bởi vì tôi không thể làm chậm trễ tiền đồ của nó. Vài năm này, tôi đã cho rằng tôi có thể nuôi nó sống được, nhưng hiện tại tôi chịu thua rồi.” “Cô bỏ được Đăng nhi sao?”

Nàng nhìn Tôn Đăng đang nằm trên gối nàng, nhẹ nhàng nói: “Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác.”

“Ồ lại đi, ” tôi lớn tiếng nói với nàng, “Ồ lại trong phủ, ta sẽ chiều cổ cô, ta sẽ cho các người cuộc sống thật tốt.”

“Tôi tin tưởng người, phu nhân,” nàng vẫn cười, “Từ lần đầu tiên thấy người tôi liền biết người có thể tin tưởng được. Nhưng Đăng nhi không cần một kỹ nữ ti tiện làm mẹ đẻ—cho dù tôi không cho rằng bản thân mình ti tiện.”

“Thì sao? Ta cũng từng là kỹ nữ, ta cũng coi như sinh ra ti tiện.” Tôi thế nhưng lại nói như vậy.

“Không giống nhau đâu phu nhân. Tôn Quyền sủng ái người là chuyện cả Giang Đông đều biết, cho nên bần gì cũng có thể xem nhẹ đi. Mà tôi,” nàng nhẹ lắc đầu nói, “Cũng không muốn nghĩ xa như thế. Cho dù có, tôi cũng không muốn truy cầu.”

Ở đâu đó trong tôi chợt giật mình, nhất thời không nói được gì.

“Huống chi,” nàng còn nói thêm, “Phu nhân cũng không phải nữ tử bình thường, tôi cũng từng nghe tỷ muội từ Lư Giang đến nói về phu nhân.” Tôi thật sâu nhìn nàng, trong mắt nàng tràn đầy kiên định cùng quyết tuyệt, tôi chỉ có thể hỏi nàng: “Vậy cô có muốn gì không?”

“Tôi cái gì cũng không cần. Thỉnh phu nhân mang Đăng Nhi trở về, lại cho tôi chút tiền lộ phí là tốt rồi.”

“Cô muốn đi đâu?”

“Vân thành, ” nàng chậm rãi nói, “Nhà của tôi ở Vân thành Giang Bắc. Phu nhân, gia thế tôi cũng có chút quá khứ. Chỉ là ở trong chiến loạn mơ hồ bị lừa bán đến nơi đây. Nhiều năm như vậy, bọn họ nhất định rất nhớ tôi.”

Tôi hoàn toàn giải thích được khí chất tự tôn thanh khiết trên người nàng mặc dù đang trong khốn khó. Vì vậy tôi nói với nàng : “Vậy cô sớm trở về đi, cô còn trẻ, còn có thể bắt đầu lại cuộc đời. Khi người khác hỏi, ta sẽ không nói đến tên cô.” Tôn Quyền ở đánh trận ở Nhu Tu chưa về, trước khi hắn trở về tôi cũng chưa muốn công khai chuyện này, vì thế tôi để Tôn Đăng ở lại trong phòng tôi. Nó ở trong phòng tôi suốt ba ngày, không khóc không nháo, chỉ là lẳng lặng ngồi ở cửa. Hỏi nó cái gì nó cũng không nói, tôi lấy đồ ăn cho nó, nó cũng không ăn ; lấy nước cho nó cũng không uống. Điều này làm cho tôi thực lo lắng không biết làm sao.

Ba ngày sau Tôn Quyền trở lại, vừa mở cửa ra hắn liền giật mình, chỉ vào Tôn Đăng nói: “Ai vậy?”

“Đứa nhỏ này đẹp không?” Tôi hỏi hắn.

Hắn đi qua, ôm đứa nhỏ nhìn nhìn, sau đó cười rộ lên: “So với ta trước kia còn đẹp hơn.”

“Thấy giống ngài không?”

“Giống ta?” Hắn nghi hoặc xoay người lại nhìn tôi, “Vì sao giống ta?”

“Vốn chính là con của ngài mà.” Tôi bình tĩnh nói.

Hắn buông đứa nhỏ, lui lại về sau mấy bước. Không thể tin nhìn nó lại nhìn xem tôi, đột nhiên vẻ mặt gần như muốn điên lên, lớn tiếng hỏi :”Nàng có ý gì ?”

“Là đứa con bên ngoài của ngài, nhưng ta chỉ mới biết gần đây thôi” Tôi ôn hoà nói.

Hắn đi đến cửa sổ, đưa lưng về phía tôi, im lặng, cứ như vậy trầm mặc thật lâu. Rồi cuộc tôi nhin không được hỏi:

“Ngài chẳng lẽ không hỏi về mẫu thân nó sao?”

“Ta không quan tâm, ” hắn lạnh lùng nói, “Bao gồm cả đứa nhỏ này.”

“Nhưng nó quả thật là con của ngài.”

“Ta cũng không nghi ngờ.”

Tôi kinh ngạc nhìn hắn thật lâu, sau đó thở dài nói: “Ta còn nghĩ ngài sẽ rất vui mừng”

“Ta vì sao phải vui mừng?” Hắn xoay người lại, lớn tiếng hỏi tôi, “Ta vẫn cho rằng đứa con đầu tiên của ta sẽ là nàng sinh ra”

“Là ai sinh có gì khác sao?”

“Đúng, nàng là không cần, ” hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Nàng thậm chí một chút cũng không tức giận.”

“Ta không thấy tức giận.” Tôi nhàn nhạt nói.

Hắn xoay người, lập tức hất mọi thứ trên bàn xuống đất, chỉ tay vào tôi nói: “Trong lòng nàng rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Tôi đang muốn nói, lúc này Tôn Đăng đột nhiên đứng lên, mở cửa chạy ra ngoài như một trận gió.

Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, sự điên cuồng của hắn cũng giảm đi, cũng ngạc nhiên nhìn tôi.

“Đi ra ngoài tìm đi, ” tôi kéo hắn, “Đi tìm nó trở về, trên người nó thủy chung chảy dòng máu của ngài.”

Hắn do dự thật lâu, vẫn là gật đầu theo tôi đi ra ngoài.

Người giữ cửa cũng nói không thấy đứa bé nào chạy ra, cho nên chúng tôi tìm trong nhà. Tìm mấy lần ở hoa viên cùng phòng bếp và cả phòng của tôi tớ nhưng vẫn không thấy bóng dáng Tôn Đăng.

Tôn Quyền cũng có chút lo âu. Hắn thậm chí có chút không yên lòng nhìn miệng giếng kia, phán đoán này cũng làm tôi rất lo lắng.

Cuối cùng tôi đột nhiên nhớ tới có một chỗ còn chưa đi tìm. Là phòng Từ phu nhân.

Chúng tôi đi đến cửa phòng, cửa phòng khép hờ. Tôi do dự đẩy cửa ra.

Trong phòng thực ấm áp. Từ phu nhân ngồi ở trên sập, mà Tôn Đăng ngồi ở trên đùi nàng. Nó thể nhưng lại từng ngậm nuốt vào đồ ăn Từ phu nhân đút cho nó, nét mặt thật an tường.

Bao gồm cả Từ phu nhân, tôi cũng chưa bao giờ gặp qua bộ dáng nàng như bây giờ. Nàng thực cẩn thận đút Tôn Đăng ăn, vẻ mặt thậm chí có chút say mê. Một bên đút, tay kia còn nhẹ nhàng vuốt tóc nó.

“Ở trong này.” Tôn Quyền nhẹ nhõm thở dài một hơi như trút được gánh nặng nói.

Tiếng nói đó cũng không làm kinh động hai người đang dựa sát vào nhau kia. Hai người chậm rãi một bên ăn, một bên đút, dường như chuyện bên ngoài đều không ảnh hưởng đến họ.

Tôi cùng Tôn Quyền liền đứng nhẵn nại ở đó nhìn họ. Mãi cho đến khi Tôn Đăng xoa xoa miệng, tỏ vẻ no rồi, Từ phu nhân mới ngừng tay, lại vuốt tóc nó, tình tế chải lại tóc cho nó.

“Từ phu nhân rất thích đứa bé này a.” Tôi cười nói.

Nàng cũng không nhìn tôi, toàn bộ ánh mắt đều bị đứa nhỏ trong lòng hấp dẫn. Nhưng nàng vẫn trả lời tôi, dùng thanh âm ôn hoà mà nhiều năm như vậy tôi chưa từng nghe thấy: “Ta hôm nay đang cầu nguyện, cầu nguyện thần linh cho ta một đứa bé, đứa bé này liền đến”

“Đây là duyên phận a.” Vốn tôi biết Tôn Đăng trước, nhưng hiện tại nó dường như thích Từ phu nhân hơn, trong lòng tôi không khỏi cũng có chút chua.

“Nghe nói đứa bé này là con nhà chúng ta?” Nàng lại nhẹ nhàng hỏi.

Tôi nói đúng vậy.

“Như vậy, ” nàng nhìn chúng tôi, mang theo vẻ cầu xin, “Có thể để ta nuôi dưỡng đứa bé này không?”

“Vậy nàng phải hỏi Vân Ảnh trước, dù sao đứa nhỏ cũng là nàng ấy mang về” Tôn Quyền bất mãn nói.

Nàng lại nhìn tôi cả Tôn Đăng trong lòng nàng cũng quay đầu, cũng dùng ánh mắt cầu xin nhìn tôi. Tôi chỉ có thể cười nhẹ, nói:

“Cô chắc sẽ đối với nó rất tốt.”

“Ta đương nhiên sẽ thế.” Nàng ôn tồn nói.

Vì thế tôi liền gật đầu. Như vậy kỳ thực là kết cục tốt nhất. Lòng tôi cũng không ở tại tường viện này, tôi không phải là một mẫu thân tốt. Mà đem Như nuôi lớn dường như đã rút đi toàn bộ tinh lực của tôi.

Tôn Quyền không cao hứng lắm, nhưng cũng không nói gì thêm.

“Đăng Nhi, ” tôi gọi đứa nhỏ, “Đây là phụ thân con, con lại đây gọi hân một tiếng.”

Nó quay đầu, nhìn Từ phu nhân với vẻ ỷ lại mà nghi hoặc. Từ phu nhân liền dịu dàng sờ tóc nó, nói: “Đi đi, đó là phụ thân con”

Nó do dự bước đến trước mặt Tôn Quyền, sau đó rốt cuộc mở miệng nhỏ giọng gọi một tiếng: “Phụ...thân...”

Tôn Quyền giãn mày ra, hân vốn trước giờ lạnh lùng, giờ đây trong ánh mắt có chút nhu hoà chưa từng có. Hân dang tay, nhẹ nhàng ôm đứa bé kia vào lòng.

21. Q.3 - Chương 21

Khi tin tức Lưu Bị chiếm được Ích Châu truyền về Kiến Nghiệp, Tôn Quyền đang bận an trí ấy vạn dân chúng sau chiến trận. Sau mấy năm Chu Du rời nhân thế, hân vô luận là quân vụ hay chính trị đều bắt đầu tự mình làm chủ, hơn nữa là dường như tinh lực không bao giờ cạn kiệt mà làm không biết mệt. Hân một bên xem công văn, một bên nghe sứ giả báo lại. Cuối cùng, mi hân khẽ chớp, tựa tiểu phi tiểu nói: “Lúc này không phải hân nên đem Kinh Châu trả lại sao? Phái Tử Du đi.”

Gia Cát Cẩn gương mặt ưu tư nhận lệnh đi ra ngoài. Tôi tiễn hân ra cửa, sau đó quay đầu vụng trộm nhìn Tôn Quyền, lại phát hiện hân đang nhìn chằm chằm tôi, trên mặt vẫn là vẻ tựa tiểu phi tiểu kia.

“Nàng đang suy nghĩ gì vậy?” Hân trực tiếp hỏi.

“Ta suy nghĩ, ” tôi thở dài, tiện tay đóng cửa lại, “Ngài nên kiểm chế một chút mới đúng”

Hân cuối cùng cũng không quên lời tôi nói, khi Gia Cát Cẩn đem lời Lưu Bị thuật lại cho hân, tôi có thể nhìn ra hân đang rất nỗ lực khống chế cơn tức giận của mình.

“Toàn lấy cớ, thoái thác, ” hân đập tay lên mặt bàn, thanh âm trầm thấp nhưng mạnh mẽ nói, “Lấy Lãnh Châu hân lại còn muốn lấy Ký Châu, ta tin chắc có một ngày hân sẽ nói với ta: ‘Đổi lấy Giang Đông, ta sẽ đem Kinh Châu trả lại cho ngươi’”

Nói thế nhưng hân lại cười rộ lên.

“Ý của chúa công là...” Gia Cát Cẩn bất an hỏi, đôi mắt hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Lại cho kia lão tặc một cơ hội, ” Tôn Quyền trầm ngâm, “Phái người đến đó tiếp quản, nếu không có chuyện gì thì quên việc này đi.”

Lúc ba trưởng lại mặt xám mày tro quỳ trước mặt Tôn Quyền thông báo tin tức, Lỗ Túc cũng đứng lúc ngồi ở đó. Hân nhìn Tôn Quyền từng chút từng chút trở nên âm trầm, vẻ mặt hân cũng trở nên bất an. Quen biết hân nhiều năm như vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy vẻ mặt hân vừa áy náy vừa bất an như thế, giống như tên giặc lấy mất Kinh Châu kia không phải người khác mà chính là hân.

“Quan Vũ nói: ‘Đây vốn là giang sơn Hán thất, Tôn Quyền dựa vào cái gì nói hân—’ ba tiểu lại run run rẩy rẩy thuật lại. Khả năng kiểm chế của Tôn Quyền rốt cuộc đến giới hạn.

Hắn rút kiếm ra, một kiếm chém xuống, mặt bàn đá cẩm thạch thể nhưng lại bị hắn chém thành hai nửa, trên mặt biểu tình đều là muốn giết người.

“Năm đó lão tặc kia tới tìm Cô, Cô còn cùng hắn ở phách thạch bắc Cổ Sơn thề, sớm biết như thế, năm đó một kiếm kia phải chém vào người hắn!”

Ba tên tiểu lại bao gồm Lỗ Túc cũng bất an cúi đầu. Tôi kéo tay áo Tôn Quyền, hắn rút cuộc từ trong thịnh nộ bình tĩnh lại.

“Thôi, không liên quan đến các ngươi, ” hắn phát tay, nói với ba người kia, “Các ngươi đi ra ngoài đi, các ngươi vất vả rồi.” Ba người run run đi ra ngoài, Tôn Quyền vẫn trầm ngâm, tôi cùng Lỗ Túc không dám nhìn hắn.

Sau một lúc lâu, hắn rút cuộc mở miệng, giọng nói bình tĩnh nhưng lại ẩn giấu sát khí nói:

“Ta đời này hối hận nhất là hai chuyện: thứ nhất, không nghe lời Công Cẩn nói mà đem Kinh Châu cho lão tặc kia mượn; thứ hai, còn đem muội tử gả cho hắn.”

Lỗ Túc rút cuộc ngồi không được, hắn đứng lên, muốn quỳ xuống, mà tôi lại ngăn cản hắn.

“Tử Kính, chuyện này không liên quan đến ngài, ” tôi nói, “Ngài cũng không phán đoán quá sai lầm. Chỉ là ngài lúc ấy thế nào cũng không nghĩ đến, người ngài tin tưởng kia, lại không bằng cả người ti tiện nhất mà ngài từng gặp.”

Nghe xong lời này, Tôn Quyền lại cười rộ lên.

“Lời này thật thú vị, ” hắn vừa cười vừa nói, “Tử Kính khi còn trẻ hình như được xưng là ‘Túc lão đại’ đúng không? Hành tẩu trên đường chắc cũng thường gặp mấy kẻ vô lại linh tinh. Chỉ là ta nghe nói dù là giang hồ cũng có quy củ của giang hồ. Lão tặc kia chắc là còn ngoài cả quy củ của Tử Kính. Đừng lo—” hắn vừa nói, vừa đỡ Lỗ Túc trở lại ghế ngồi, “Đây không phải lỗi của ngươi. Huống chi, hai chuyện Cô làm sai cũng không hẳn là không thể cứu vãn.”

“Là phải vãn hồi, ” Lỗ Túc bỏ đi về kinh hoàng cùng bất an vừa rồi, trở nên bình tĩnh lại, “Lúc này đây, tôi hoàn toàn đứng về phía chúa công.”

Tôn Quyền thả tay, nhìn Lỗ Túc; Lỗ Túc nhìn tôi; mà tôi lại nhìn Tôn Quyền. Chúng tôi ba người đột nhiên cùng cười rộ lên.

“Đánh.” Tôn Quyền nói.

Trước khi khai chiến, Tôn Quyền vẫn hỏi trước một chuyện sai lầm khác.

Hắn phái Chu Thiện một thuyền đi đón Tôn Thượng Hương. Sợ Tôn Thượng Hương không chịu trở về, hắn cố ý bảo tôi cùng đi, cũng cần dặn khi vạn bất đắc dĩ có thể lừa nàng nói mẫu thân đang bệnh nguy kịch.

Hắn muốn hoàn toàn chặt đứt một chút liên hệ cuối cùng của hắn và Lưu Bị. Khi chúng tôi lên vào trạch viện nhỏ của Tôn Thượng Hương thì đã là đêm khuya. Tôn Thượng Hương vừa tắm xong, nghe nói chúng tôi đến, ngay cả dung trang cũng không kịp chỉnh lại, một đầu tóc ướm đi ra gặp chúng tôi. Nàng ôm chặt lấy tôi, trên mặt tất cả biểu tình đều là u oán.

Chu Thiện cũng không định đợi đến “Vạn bất đắc dĩ”, ngay từ đầu liền nói với nàng: “Thái phu nhân bệnh tình nguy kịch, hi vọng có thể gặp tiểu thư một lần.”

Tôn Thượng Hương đầu tiên là kinh ngạc, sau đó rơi nước mắt.”Ta thật sự là bất hiếu.” Nàng trách cứ bản thân rất nhiều, sau đó liền bắt đầu thu thập hành trang chuẩn bị theo chúng tôi đi.

Khi nàng thu thập hành trang, tôi đứng ở phòng, có chút không thể tin nhìn quanh bốn phía. Căn phòng này quá đơn sơ làm cho người ta khó có thể tưởng tượng đây là phòng của vị phu nhân cao quý nhất Tây Xuyên. Tôi vẫn nhớ rõ khi nàng rời Đông Ngô gả đến đây, đồ cưới có đến hơn ba mươi cái rương, nhưng mà nay khi nàng thu thập thì chỉ bắt quá một cái thùng. Cho dù nàng đã tính toán sẽ trở về thì chút đồ đó cũng không khỏi ít đến đáng thương.

Nàng thu thập xong, phân phó hạ nhân rồi, liền cùng chúng tôi rời đi. Phía sau trong góc đột nhiên vang lên âm thanh nước nổ. Tôi tìm trong ánh sáng mờ nhạt, nhìn thấy đứa bé sáu bảy tuổi, còn chân trần, ánh mắt rưng rưng oán hận nhìn Tôn Thượng Hương.

“Nương muốn bỏ A Đẩu có phải không? Nương không cần A Đẩu có phải không?” Nó khóc hỏi.

“Làm sao có thể, ” Tôn Thượng Hương vẻ mặt có chút yêu thương, nàng đi qua ôm lấy đứa bé kia, “Nương có việc phải đi vài ngày, bọn họ sẽ chiếu cố tốt cho con, nương qua vài ngày lại trở về.” “Con không chịu!” Đứa nhỏ giãy khóc lớn lên, “Nương đi đâu cũng phải mang theo A Đẩu!”

Tôi cùng Chu Thiện nhìn nhau, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. Hấn kinh ngạc vì không nghĩ đến có thu hoạch lớn vậy, còn tôi thì kinh ngạc khi nhìn thấy A Đẩu ở đây, còn kinh ngạc vì sự quyến luyến không rời của nó với Tôn Thượng Hương.

“Đây là con của hoàng thúc?” Chu Thiện có chút không thể tin hỏi. “Đúng vậy, ” Tôn Thượng Hương xoa người lại, ầm ầm nói, “Từ khi ta gả đến đây, nó vẫn là ta nuôi nấng.”

“Nhưng phụ thân nó không phải ở Thành Đô sao –” Chu Thiện muốn nói lại thôi. Phụ thân ở Thành Đô, lại đem đứa con duy nhất con nếm ở Kinh Châu mà tình hình tùy thời đều có thể chuyển biến xấu, mọi việc quả thực không hợp tình lý.

“Hắn chính là người như vậy, ” Tôn Thượng Hương lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài nói, “Thê tử, con cái, cũng như nhau đối với hắn có gì quan trọng đâu?”

“Con mặc kệ, con muốn cùng nương đi!” Lưu Thiện vừa khóc vừa ôm lấy Tôn Thượng Hương.

“Có thể chứ?” Tôn Thượng Hương nhìn Chu Thiện hỏi.

“Có thể, đương nhiên có thể.” Chu Thiện đè nén vui sướng trong lòng gật gật đầu.

Chúng tôi lên thuyền, cởi bỏ dây, thuyền liền nhanh chóng xuôi dòng mà đi. Đêm nay trăng sáng rõ, ánh trăng trắng bạc chiếu sáng bốn phương trời.

“Trên bờ có người đuổi theo!”

Binh lính chèo thuyền phát ra tiếng kinh hô. Tôi bước ra sàן tàu, nhìn thấy trên bờ có đoàn người đang giục ngựa chạy vội, đuổi theo con thuyền đang xuôi dòng của chúng tôi. Thuyền đi với tốc độ rất nhanh, dần dần bọn họ bị bỏ xa, nhưng người cầm đầu nọ lại lại chạy vượt lên bọn họ, phi như bay về phía trước. Thuyền chúng tôi chẳng những không bỏ xa được hắn, ngược lại để hắn dần dần đuổi kịp.

Lúc sắp đến gần, tôi nhìn thấy nam tử trên ngựa kia, một thân áo bào trắng giáp bạc dưới ánh trăng như đang toả sáng. Là Triệu Vân. Hắn dần dần đuổi đến gần thuyền, vẫn duy trì giục ngựa chạy trên đường song song với thuyền. Trên bờ sông không biết có thuyền nhỏ của ai đó, thế là hắn lại bỏ ngựa lên thuyền, đẩy chiếc thuyền như tên bay về phía chúng tôi—

“Hắn tới làm gì?” Không biết từ khi nào Tôn Thượng Hương cũng đi ra, đứng bên cạnh tôi, nhẹ nhàng nói như đang mộng du.

Hắn muốn đến gần, nhưng mà binh lính Giang Đông đều đem trường mâu trường kích nhắm về phía hắn làm hắn không thể đến gần. Hắn thủ thế một hồi, cuối cùng, thét một tiếng dài, rút kiếm ra – Một tia chớp màu xanh xẹt qua bầu trời sao.

Binh lính đều ngây dại, kinh ngạc nhìn thương kích trong tay bị chém đứt. Lúc này Triệu Vân lại dùng thanh kiếm kia chặt một chiếc gậy dài, thả người phóng lên thuyền. Binh lính ném xuống mấy thanh mâu kích gãy, đều rút kiếm ra cùng hắn đánh. Trận ác đấu đang hết sức căng thẳng, lại bị một âm thanh ngăn lại.

“Dừng tay, ” Tôn Thượng Hương nói, “Để hắn lại đây.”

Bọn họ đều quay đầu nhìn tôi, tôi ra dấu, bọn họ liền lui vào khoang thuyền. Tôn Thượng Hương bước về phía trước hai bước, đến trước mặt Triệu Vân. Biểu tình trên mặt hắn là kinh ngạc, nghi hoặc, còn có một loại mộng du mà tôi không nói rõ được. Tôn Thượng Hương nắm lấy tay cầm kiếm của hắn hạ xuống, một thân áo trắng giáp bạc trong ánh trăng nhẹ nhàng run run.

Sau một lúc lâu, Tôn Thượng Hương đã mở miệng.

“Người vẫn như thế, người vẫn là cái dạng này. Người — thật sự cảm thấy bản thân mình thực đúng cảm sao?”

Nàng thế nhưng lại dùng ngữ khí thân thiết mà trách cứ, lại mang chút u oán nói chuyện với hắn.

Triệu Vân cúi đầu nói: “Ồ trong lòng phu nhân, Vân thủy chung chỉ là kẻ thất phu.”

“Ồ trong cảm nhận của ta như thế nào, người sẽ để ý sao?” Tôn Thượng Hương hỏi như vậy. Nàng thế nhưng lại đang cười thâm đậm.

“Phu nhân đừng rời chúa công mà đi.” Triệu Vân không trả lời câu hỏi của nàng mà chỉ cố nói như vậy.

“Phải, chúa công, ” Tôn Thượng Hương cúi đầu cười, lại ngẩng đầu nhìn ánh trăng, “Cho dù ta không rời hắn mà đi, một ngày nào đó hắn cũng sẽ rời ta thôi. Sẽ có một ngày hắn lấy phu nhân khác, hắn bảo người đi bảo hộ tân phu nhân, người cũng sẽ không chút do dự nhận sao?”

Triệu Vân gục đầu xuống, cũng không nói chuyện.

“Nói đi, người còn muốn nói với điều gì với ta?” Tôn Thượng Hương lại hỏi.

“Thỉnh phu nhân lưu lại.”

“Muốn ta lưu lại, vì cái gì đây?”

Yên lặng thật lâu, sau đó, Triệu Vân chỉ cúi đầu nói được vài tiếng :”... Vì chúa công.” “Như vậy, ” Tôn Thượng Hương nở nụ cười, nàng cười nhìn Triệu Vân thật lâu, sau đó nhẹ nhàng mà nói, “Triệu tướng quân, người kỳ thực không đúng cảm, tuyệt không đúng cảm.”

Triệu Vân thủy chung vẫn cúi đầu, không dám ngẩng đầu ánh mắt của nàng.

“Cứ như vậy đi, ” nàng ôn tồn nói, “Ta sẽ không vì người mà lưu lại.Ta biết người không phải đến vì ta, ta để người mang A Đẩu về, người sẽ chiếu cố nó thật tốt chứ?” “Phu nhân yên tâm.” Triệu Vân thốt mấy lời này như trút được gánh nặng. Tôn Thượng Hương cúi đầu, kéo Lưu Thiện bên cạnh qua, cúi thấp người yêu thương vỗ lên mặt nó, dịu dàng nói: “A Đẩu ngoan, cùng Triệu thúc thúc trở về đi. Phải nghe lời của nương, không phải sau này không gặp nương nữa.”

Nàng không để ý Lưu Thiện đang nỉ non, đưa nó vào tay Triệu Vân. Một khắc kia bọn họ dựa vào rất gần, vẻ mặt Triệu Vân dề nên đáng thương.

“Không thể để người này mang công tử đi! Xem Chu Thiện tôi lấy đầu hắn trở về!”

Chu Thiện cầm kiếm lên vội vàng hướng đến, nhưng một mũi kiếm sáng ngời chĩa vào cổ họng hắn. Hắn dừng lại, không thể tin nhìn Tôn Thượng Hương đang cầm thanh kiếm.

“Không được vô lễ, ” Tôn Thượng Hương quát lên, “Cấp bờ, thả bọn họ đi.”

Sau đó nàng lại quay đầu, nhìn Triệu Vân đang ôm lấy Lưu Thiện, gần từng tiếng nói:

“Tử Long, ta không nợ người, cũng không nợ các người. Từ nay về sau, người bảo trọng.” Trong làn gió đêm nhẹ lướt qua mặt, Tôn Thượng Hương yên tĩnh nhìn thân ảnh áo trắng đang dần đi xa trên bờ kia.

“Các người đều đang gạt ta đúng không?” Nàng đột nhiên hỏi tôi, “Mẫu thân kỳ thực cũng không có bệnh nguy kịch.” “Tha thứ cho chúng ta.” Tôi thấp giọng nói.

Nàng im lặng cười, sau đó lại hỏi:

“Sắp khai chiến sao?”

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt nàng là một mảnh mờ mịt. Tôi gạt đầu.

22. Q.3 - Chương 22

Chiến tranh đang hết sức căng thẳng. Nhưng trước khi cuộc chiến bắt đầu, Lục Nghị đã tranh thủ lúc rảnh rỗi mà lên chức phụ thân.

Nói “tranh thủ lúc rảnh rỗi” là vì chàng thật sự vô cùng bận rộn. Khi chuẩn bị chiến tranh, các tướng quân khác có thể trộm chút thời gian nhàn rỗi mà lang thang uống rượu, chàng lại phải đến chinh phạt Sơn Việt và bận điều phối các loại vật tư như một vị trưởng quân nhu. Kết hôn được một năm nhưng thời gian ở nhà không nhiều.

Tôi cũng từng hỏi qua cuộc sống của Như sau khi kết hôn, nàng chỉ bình tĩnh nói : “Cũng như vậy thôi.”

“Như vậy là thế nào? Là tốt hay không tốt ?” Tôi lại hỏi.

“Hắn tốt lắm, con cũng ổn thôi.” Đôi mắt đen láy của nàng không chút gợn sóng.

Tôi nhìn nàng, những lời muốn hỏi rất cuộc vẫn không nói ra.

Tôi nghĩ tôi là người có suy nghĩ kỳ lạ nhất trên đời. Vừa sợ hãi chàng đối với nàng không tốt, lại sợ chàng đối xử với nàng quá tốt.

Nhờ Tôn Như sinh con mà cuối cùng tôi có thể chuộc lỗi cho cái ý nghĩ này.

Khó sinh đường như có tính di truyền, năm đó Đại Kiều dưới bóng ma tử thần rình rập mà sinh ra Như, mà lúc này Như sinh con, cũng gian nan phảng phất vượt qua quỷ môn quan.

Hai ngày một đêm, chỉ vắn vắn hai ngày một đêm, tôi nhìn nàng một lần lại một lần giẫy giụa, nghe thấy nàng phát tiếng gọi thống khổ mà suy yếu, trong lòng tôi cũng nhói lên. Sợ hãi, đây là lần đầu tiên tôi chân chính cảm thấy sợ hãi. Tôi biết phần lớn vận mệnh người thời đại này, nhưng vận mệnh của nàng, tôi chưa từng đọc thấy trong sách. Tôi cũng không biết nàng sẽ chết khi nào, có lẽ là vài chục năm sau, có lẽ là chỉ ít phút sau.

Tay chân tôi lạnh lẽo, nhịn không được run rẩy. Dưới ánh trăng, tôi cầu nguyện với tất cả chư thần mà tôi có thể nhớ ra được. Tôi chưa bao giờ cảm thấy không muốn mất đi nàng như bây giờ. Tôi nói với thần linh mà tôi không nhìn thấy kia, nếu trong sinh mệnh tôi còn có cái gọi là hạnh phúc thì các người hãy lấy đi, tất cả đều cho nàng, tôi tuyệt không cần.

Khi bà mụ báo nàng sinh được một bé trai, hơn nữa mẫu tử bình an, tôi phát hiện ngay cả đứng lên tôi cũng không có sức. Là Tôn Thượng Hương nâng tôi dậy đến bên giường nhìn. Ngay cả đứa bé tôi cũng không dám bế, sợ hai tay mình run rẩy sẽ làm rơi nó.

Cuối cùng là Tôn Thượng Hương tiếp lấy, đem đứa nhỏ ôm vào lòng. Đứa bé rất xinh đẹp, đẹp hơn bất kỳ đứa bé nào tôi từng gặp qua. Trẻ con mới sinh gương mặt đều đỏ hồng và nhăn nhoe, nhưng đứa bé này gương mặt lại mịn màng ôn nhuận như ngọc, dường như được bao phủ bởi một tầng ánh sáng dịu nhạt. Đôi mắt đen tròn như đang tò mò nhìn thế giới này, trong sáng không chút vẩn đục.

Thật đẹp. Trong lòng tôi đột nhiên hoảng hốt mà bi thương nghĩ đến, có lẽ đứa bé xinh đẹp như vậy vốn thuộc về trời. Vì thế trong trí nhớ của tôi, nó sẽ ở lại thế giới này không bao lâu rồi bị ông trời đem về.

Ngày hôm sau, vị phụ thân kia vội vàng gấp gấp trở về, cả người ảm ướt sương sớm. Chàng vội vàng xuống ngựa, không kịp cởi ra áo choàng liền chạy vào hậu đường. Chàng đến ôm đứa bé, dùng ánh mắt mê mẩn quyến luyến nhìn. Chàng an ủi thê tử, tỏ vẻ xin lỗi đã về trễ mà người làm trưởng phu nên có. Tôi đột nhiên cảm thấy không nên ở lại, liền lặng lẽ ra ngoài.

Tôi đứng ở hành lang dài, mờ mịt nhìn mấy cây trụ khắc hoa kia. Lúc này có người đi ra, tôi quay đầu lại nhìn, là chàng.

“Sao không ở cùng nàng ?” Tôi kinh ngạc. “Nàng ấy ngủ rồi,” Giọng nói chàng rất nhẹ, trên mặt có rất ít vẻ vui sướng của người mới làm cha, ngược lại một mảnh mờ mịt, giống như đứa trẻ làm sai chuyện.

“Ngài không đi nghỉ ngơi sao?” Tôi lại hỏi.

Chàng lắc đầu, sau đó không đầu không đuôi nói: “Nàng vất vả rồi.” Tôi cười rộ lên: “Ta thì có gì vất vả? Lời này ngài nên cùng phu nhân với mới đúng.”

“Ta biết nàng ấy vất vả, ” trên mặt chàng vẫn là vẻ có lỗi của đứa bé làm sai, “Chỉ là lúc này thôi, về sau sẽ không có đứa khác.”

“Không cần như vậy, ” tôi buồn cười nói, “Nàng ấy cũng sẽ không vì vậy mà oán ngài. Ai không muốn con cháu đầy nhà đâu ?”

“Nhưng ta không xứng để nàng ấy phải chịu gánh nặng này.”

Lời này làm tôi giật cả mình. Tôi quay đầu lại ngạc nhiên nhìn chàng, chàng vẫn đang mờ mịt nhìn tôi. Cuối cùng, tôi xoay người đi, trách cứ nói : “Ngài nghỉ ngơi đi, đừng ở đây nói chuyện phiếm nữa.”

Chàng lại nhẹ nhàng nói: “Không nghĩ tới đã làm phụ thân rồi. Thật giống như một giấc mơ.”

Mơ? Tôi không khỏi mờ mịt nghĩ, nếu là mơ thì giấc mơ này cũng quá dài. Cảm thấy trải qua tất cả tang thương kia, bất quá chỉ là mới bắt đầu.

Mùa xuân Kiến An năm thứ hai mươi, Tôn Quyền đem sáu vạn binh đi tây chinh Kinh Châu.

Lưu Bị cùng Quan Vũ đều đóng ở Thành Đô chưa về, vì vậy Tôn Quyền định lợi dụng khuyết điểm này tốc chiến tốc thắng. Hắn lấy Lục Khẩu làm trung tâm, Lã Mông dẫn quân hai vạn về phía nam chiếm đóng ba quận Trường Sa*, Quế Dương, Linh Lăng, lại lệnh Lỗ Túc mang một vạn binh về phía tây, mai phục tại ven bờ Ba Khâu, tự mình mang ba vạn binh mã ở lại Lục Khẩu, chuẩn bị về sau.

*Không phải Trường Sa của Việt Nam đâu ạ (_ _)

Hết thủy đều lấy “nhanh” làm chính. Khi Thục quân biết được hành động của chúng tôi, vội vàng đến thì Trường Sa trong ba quận đã ở trong tầm khống chế của quân Giang Đông. Khi bọn họ rơi vào vòng vây, một phần quân Lã Mông sẽ chặt đứt tiếp tế cùng quân tiếp viện và đường rút lui, một bộ phận khác sẽ gia nhập chiến trường Ba Khâu hợp với quân Tôn Quyền, sau đó ở Ba Khâu hoàn toàn tiêu diệt họ, đồng thời dựng lên phòng tuyến phía tây, tạo thành nơi trí mạng của họ. Nhìn qua thì kế hoạch tác chiến này rất hoàn mỹ làm cho người ta tán thưởng. Nhưng khi chư tướng Giang Đông đều đang hưng phấn chờ lệnh thì lại có một người trầm mặc.

“Tử Kính, người có ý kiến khác sao?” Tôn Quyền không cho bất luận kẻ nào có cơ hội trầm mặc, ánh mắt sắc bén nhìn Lỗ Túc.

“Vâng.” Lỗ Túc nhỏ giọng trả lời.

Tôn Quyền ánh mắt sáng lên “Kế hoạch này có sai sót gì sao?” Hắn tò mò hỏi. “Không, ” Lỗ Túc lắc đầu, “Kế hoạch này rất hoàn mỹ.”

“Vậy người còn dị nghị gì?”

“Chúng ta cũng không cần phải thắng lớn như vậy.” Lỗ Túc đột nhiên ngẩng đầu lên, gần từng tiếng nói.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc vì lời hắn nói.

“Xin chỉ giáo?” Tôn Quyền cũng kinh ngạc như vậy hỏi.

“Chiến, là vì hòa. Tôi cho rằng chúng ta vẫn phải cho Lưu Bị một đường lui.” Lỗ Túc bình tĩnh nói.

Tôn Quyền nhìn hắn hồi lâu, mới dần dần từ kinh ngạc mà hồi phục lại. “Không thể nghĩ được cho đến giờ, người vẫn là lòng dạ đàn bà.” Hắn bất mãn nói.

“Đây không phải lòng dạ đàn bà. Chúng ta vẫn cần lực lượng Lưu Bị đối kháng Tào Tháo.

Trận chiến này là để hấn ý thức được điểm này.” Lỗ Túc vội vàng giải thích.

Nhưng Tôn Quyền đã ngăn lại hắn.

“Chuyện này không thể. Ý Cô đã quyết.” Hắn khoát tay, xoay người rời đi.

Đến ngày xuất quân, Lỗ Túc vẫn y theo kế hoạch cũ mà mang một vạn binh đến Ba Khâu trước mai phục. Tất cả mọi người đều quên tranh chấp ngày đó, cho rằng nó chỉ là một khúc nhạc đệm nho nhỏ.

Ngay cả tôi cũng không nghĩ nhiều đến việc đó. Tuy trong trí nhớ trận chiến này kết cục cũng không hoàn mỹ như Tôn Quyền đã tính, nhưng rốt cuộc là có sơ hở gì, tôi cũng không rảnh nghĩ đến.

Tôi theo Tôn Quyền dừng lại ở Lục Khẩu, thu thập tin tức chung quanh đưa về đến, tích cực an bài điều hành.

Sự vụ nhiều và phức tạp. Trận chiến này yếu tố quan trọng nhất là tốc độ, vì vậy điều hành phía sau không thể có sai lầm gì, phải không tiếc mọi giá bảo đảm tốc độ ở tiền phương, bởi vì đối thủ của chúng tôi rất có thể là Quan Vũ. Hấn kinh nghiệm hành quân sa trường dày dặn, phải đến trước hấn mới có thể tạo cục diện thuận lợi. Ngoài ý muốn là, Lã Mông dụng binh còn nhanh hơn so với dự đoán của chúng tôi. Trước khi tin tức Lưu Bị quay về phía đông truyền đến, hấn đã thành công chiếm lấy Trường Sa cùng Quế Dương.

Nếu sử quan có thể miêu tả kỹ càng, việc hấn chinh phục hai quận trọng yếu Trường Sa, Quế Dương hoàn toàn có thể được đưa vào phần chính của thiên sử kí chiến tranh “Công tâm”*. Trên đường hành quân, hấn đã hoàn toàn chặt đứt liên lạc giữa ba quận cùng phía tây, đồng thời phái người vào thành trước tung tin đồn. Khi hành quân, hấn vừa đi vừa cẩn thận để lại số bếp nấu nhiều hơn nhiều so với binh lực vốn có. Vì vậy khi hấn đến công thành thường đã thấy thư xin hàng của Thái thú dâng lên.

*Công tâm : đánh đòn tâm lý.

Chỉ có một nơi tương đối cường ngạnh là Linh Lăng. Nhưng trong thư Lã Mông cam đoan, không quá ba ngày là có thể nắm được Linh Lăng, trở về chiến trường Ba Khâu.

Cùng lúc đó, tin tức Lưu Bị đi Công An trước, phái Quan Vũ theo đường thủy đến Ích Dương được truyền đến. Ba Khâu giống như cái lưới lớn giăng sẵn, chỉ chờ Quan Vũ tiến vào.

Trước khi Quan Vũ đến một ngày, Tôn Quyền nhận được thư Lã Mông sai người phi ngựa đưa tới. Đọc xong thư, sắc mặt hấn có vẻ vui mừng.

“Tin tức tốt à?” Tôi tò mò hỏi.

Hấn buông thư xuống, có chút tự đắc nói: “Cô đã lâu chưa nghe qua tin tức xấu.”

Nhìn ra được hấn vừa rất muốn biểu hiện gương mặt trầm ổn, vừa rất muốn kiềm chế không cho cảm giác vui sướng vô hạn hiện ra ngoài. Nhưng ở trong phòng đi vài vòng, hấn vẫn không nén được, giống như một đứa bé có được món đồ chơi yêu thích nói với tôi :

“Cô nghe nói Quan Vũ tự nhận là thiên hạ vô địch, ôm bầu rượu nóng chém Hoa Hùng*, lại giết Nhan Lương, Văn Xú**, năm đó Cô phái sứ giả đến gặp hấn, khi trở về đều nói hấn chưa từng có sắc mặt tốt mà tiếp đãi. Cô hôm nay muốn cho hấn biết hấn cũng có đối thủ.”

*Hoa Hùng: viên tướng dưới trướng Đồng Trác

**Nhan Lương, Văn Xú : hai tướng dưới trướng Viên Thiệu (cảm ơn bạn Vniene bên

Tàng thư viện đã giải thích)

“Hấn sẽ biết thôi.” Tôi phụ họa.

“Hấn tự nhiên sẽ biết, nhưng mà —— cô thật muốn nhìn xem bộ dáng chật vật của người này.”

Hấn dừng lại nhìn tôi, ánh mắt ý vị thâm trường.

Tôi hiểu được. “Nơi này cách Ba Khâu chỉ nửa ngày đường. Huống hồ chúng ta đi, nơi này còn có Cam tướng quân ứng phó.” Tôi nói với hấn.

“Tốt lắm, ” hấn cười ha hả, “Chuẩn bị ngựa.”

Hấn cùng tôi dẫn theo Chu Thái cùng rất ít tùy tùng, mặc thường phục đến Ba Khâu.

Vốn phải đi đường thủy, nhưng hấn kiên trì muốn từ trên cao nhìn xem Quan Vũ sẽ bị Lỗ Túc bao vây tiêu diệt tan tác thế nào tại cửa sông Ba Khâu này. Vì vậy chúng tôi đi đường bộ dọc theo bờ sông Ba Khâu.

“Đến trên núi là có thể nhìn thấy sông. Nếu Cô không tính sai, bây giờ là lúc con cá lớn Quan Vũ mắc vào lưới.”

Tôn Quyền dùng roi ngựa chỉ vào đỉnh núi phía trước, thoả thuê mãn nguyện nói.

Vì thế chúng tôi giục ngựa đến đỉnh núi bên kia, từ trên núi nhìn thấy con sông bên dưới hiện ra. Nhưng khi trên mặt sông xuất hiện đầy đủ trước mặt chúng tôi, tất cả chúng tôi đều ngạc nhiên—— Quan Vũ ở phía tây mặt sông, hạm đội hắc chinh tề nghiêm trang neo đậu. Không có hỗn loạn, không có khói thuốc súng, cái gì cũng không có.

Mà ở phía đông mặt sông là hạm đội Lỗ Túc. Bọn họ cũng chỉnh tề nghiêm trang, cùng với quân từ Tương Thủy nam hạ đến cửa sông, bọn họ hẳn là sớm ở chỗ này, để khi hạm đội Quan Vũ tiến vào đường sông này, đầu tiên sẽ thấy bọn họ. Sau đó hai quân sẽ đánh nhau ngay tại quãng sông này.

Bọn họ vốn phải ẩn nấp hai bên bờ sông, để khi Quan Vũ tiến vào lưới, hai bên sẽ đột nhiên áp sát, lấy đi giấc mộng của nam nhân như tử thần kia. Cái lưới này vốn là không có sơ hở, đáng tiếc khi cá vừa đi vào thì bản thân nó lại tự rách.

23. Q.3 - Chương 23

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ Tôn Quyền giận dữ như thế.

Giống như một người đang trên quan lộ thênh thang lại bị người ta giáng trên mặt một cái tát, hẳn nổi điên vọt xuống núi, âm ỹ gọi Lỗ Túc đến gặp hẳn. Mấy tiểu binh canh gác ven bờ cũng không biết chuyện gì xảy ra, dáng vẻ như gặp phải đại địch mà đưa Tôn Quyền đang phần nộ lên thuyền chính.

Lỗ Túc đang ở trong khoang thuyền viết gì đó. Thấy chúng tôi tiến vào, hẳn cũng có chút kinh ngạc.”Chúa công nhanh như vậy đã tới rồi sao?” Hẳn hỏi.

“Cô nếu không đến chắc người đã đem ba quân đưa cho Quan Vũ rồi!” Tôn Quyền rít gào.

“Sao vậy? Tôi đang chuẩn bị —— “

“Người đang chuẩn bị làm gì!” Tôn Quyền tiếp tục phần nộ rít gào, “Người nói cho Cô biết, người đang làm cái gì?”

“Nghênh kháng Quan Vũ.” Trước gương mặt giận dữ của Tôn Quyền, Lỗ Túc lại không có chút bối rối nào, ngược lại dùng ngữ khí trầm ổn trả lời.

“Nghênh kháng? Cô từ bao giờ bảo người nghênh kháng? Phục binh của người đâu? Hỏa tiễn đâu?”

“Túc đang viết thư gửi chúa công giải thích mọi chuyện. Túc nghĩ rằng chỉ cần kiềm chế Quan Vũ không để cho hắn tiến về phía đông hoặc xuống phía nam là được, không cần thiết tiêu diệt một lần.” Hẳn vẫn là không chút sợ hãi đáp.

“Lòng dạ đàn bà!”

“Không phải lòng dạ đàn bà. Túc chỉ cho rằng cuộc chiến này chúng ta đã có được ba quận, lại thu hồi được Giang Hạ và Ba Khâu là đủ để giáo huấn Lưu Bị rồi. Hiện giờ chúng ta đang ở thế có lợi, lại còn có thể chủ động trong hoà đàm.”

“Cô đã bao giờ nói qua muốn hoà hả?!”

“Túc cho rằng chúa công phải thủ hoà.”

“Người là chủ soái hay Cô là chủ soái?!”

“Túc nhận mệnh mang theo một vạn binh mã, điều hành một vạn binh mã này, đương nhiên là Túc an bài.” Hẳn vẫn trầm ổn như vậy nói.

Tôn Quyền điên cuồng.

“Chu Thái!”

“Có!”

“Mau truyền mệnh lệnh Cô: Lập tức bảo Cam Ninh mang ba vạn binh mã của Cô đến đây, mặt khác hối thúc phái người truyền tin cho Lã Mông tướng quân, gọi hắn không cần tây chinh, nhanh chóng trở lại đây cho ta! Nhanh được bao nhiêu thì phi nhanh bấy nhiêu!”

Chu Thái nhận lệnh đi ra ngoài. Tôn Quyền hung hăng liếc nhìn Lỗ Túc. Mà Lỗ Túc chỉ bình tĩnh nói:

“Chúa công yên tâm, Quan Vũ hiện tại chưa hiểu rõ tình thế, sẽ không vọng động. Túc ở đây chỉ huy quân nghênh kháng Quan Vũ, sẽ không cho Quan Vũ cơ hội đâu.”

Loại bình tĩnh này hoàn toàn đánh bại Tôn Quyền. Hắn tức giận đến mức nói không nên lời, chỉ là vung tay áo tiến vào khoang thuyền.

Còn lại tôi cùng Lỗ Túc hai mặt nhìn nhau.

“Thật điên cuồng phải không?” Hắn đột nhiên hỏi như vậy.

“Có một chút.” Lúc đầu đúng là quá kinh ngạc, tôi đột nhiên không tự chủ được mỉm cười, “Ngài vốn không phải là người như thế.”

Hắn không trả lời tôi, chỉ là quay đầu lẳng lặng nhìn cánh buồm trắng phía trời tây kia. Cuối cùng hắn nhẹ nhàng nói:

“Tôi qua tôi mơ thấy Công Cẩn.”

“Công Cẩn không giống như người sẽ bảo ngài buông tha Quan Vũ nha.” Tôi cười nói.

“Hắn quả thực không phải,” Lỗ Túc trầm ngâm, “Tôi mơ thấy hắn mang chúng tôi đi giữ Tây Xuyên, chinh phạt Lưu Bị, cuối cùng còn tiêu diệt Tào Tháo.”

“Vậy ngài vì sao...” Tôi kinh ngạc hỏi.

“Giấc mơ kia rất thật, tôi cứ tưởng rằng nó chính là sự thật. Đợi đến khi tỉnh lại mới phát hiện ra hắn kỳ thực đã sớm mất, tôi lại thấy thực bị thương.”

Tôi cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ hắn nói tiếp.

“Hắn mất đi rồi, nơi này còn ai có thể đồng thời đối phó cả Lưu Bị cùng Tào Tháo? Khi hắn còn sống tôi đã kiên trì muốn cùng liên hợp với lực lượng của Lưu Bị; Bây giờ hắn không còn, tôi lại càng không buông ý nghĩ đó.”

Thật sự là kẻ cố chấp. Tôi yên tĩnh nhìn hắn, cũng không khỏi có chút cảm nhiễm bởi ý nghĩ của hắn.

Đột nhiên nhớ lại thật lâu thật lâu trước kia, là một thời đại rất lâu sau này, đã từng có người nói với tôi, vô luận thế nào thì một con đường, chỉ cần kiên trì đi tiếp là có thể thành Phật. Nếu hắn vẫn còn có thời gian cố chấp giữ lấy niềm tin, có lẽ lịch sử sẽ thực sự phát triển theo hướng có lợi cho Giang Đông sao?

Nhưng không có “nếu như”, cho nên ai đúng ai sai vĩnh viễn không thể nói rõ được. Chỉ có thể xác định khi mọi chuyện đã xảy ra rồi. Mà con người có thể tuyên bố vứt bỏ Lưu Bị, tiêu diệt Tào Tháo kia, đã không còn có thể trở về.

Lã Mông tiếp tục phát huy tài năng hành quân như chớp. Không quá ba ngày, hắn đã mang theo hai vạn binh mã vốn có cùng với một vạn quân tăng lên từ ba quận Trường Sa, Quế Dương, Linh Lăng đến Ba Khâu. Lúc đó, Cam Ninh đã mang ba vạn binh chờ lệnh phía sau.

Quân của Quan Vũ vẫn không hề động tĩnh. Có lẽ là bị một mảnh trời rợp buồm trắng làm cho bối rối. Bằng không thì với tính cách của hắn nhất định sẽ có hành động.

Một ngày nọ, Tôn Quyền triệu tập các đại tướng lĩnh đến tàu chính. Cơn tức giận của hán đại khái cũng giảm đi, cũng khoan dung không truy cứu lỗi lầm của Lỗ Túc. Hán chỉ bình tĩnh tuyên bố quyết định của mình:

“Cô muốn chính diện đón quân Quan Vũ, đem tất cả binh lực hiện có đánh cho hán tan tác.”

Cũng không phải không có khả năng. Quan Vũ dẫn quân bắt quá chỉ ba vạn, mà binh mã bên này đã hơn bảy vạn. Cho dù sẽ là một trận đẫm máu, nhưng tin rằng thắng lợi cuối cùng cũng sẽ thuộc về chúng tôi.

“Không.” Nhưng lại có người từ phía sau nói.

Mọi người đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lỗ Túc.

“Đừng đánh. Đây là cơ hội tốt nhất, xin hãy hoà đi.” Hán lớn tiếng nói.

Cơn giận dữ của Tôn Quyền thực vất vả mới tiêu trừ, lại một lần nữa bùng lên.

“Cô đã không truy cứu người vi phạm quân lệnh, người lại muốn bức Cô xử phạt người sao?” Hán tức giận quát trời hỏi.

“Cho dù phải chịu phạt, Túc vẫn nghĩ như vậy.”

“Được,” Tôn Quyền nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Vây mời người tiếp tục kiên trì ý tưởng đó, nhưng người quyết định là Cô.”

“Túc sẽ không để chúa công làm như thế.”

Nhất thời cả khoang thuyền trở nên vô cùng yên lặng, ngay cả tiếng thở cũng có thể nghe thấy. Mọi người không thể tin nhìn Lỗ Túc, mà ánh mắt hán vẫn kiên định như thế.

“Ở đây có một vạn binh, đều là binh sĩ ta mang đến. Nếu ai muốn xuất chiến, Túc nhất định sẽ ngăn lại họ.”

Điên rồi, hán nhất định là điên rồi. Tội kinh ngạc nhìn hán mà không nói được gì. Con người trầm mặc ỏn trợn kia đâu rồi? Con người vẫn luôn mỉm cười nói “Vâng” đã mất đi đâu rồi?

Tôn Quyền rút kiếm ra, chỉ thẳng vào mặt hán.

“Người đang khiêu chiến với quyền uy của Cô sao?”

“Chờ việc này qua đi, Túc nhất định sẽ lĩnh tội.”

“Người bây giờ sẽ được lĩnh tội!” Tôn Quyền quát.

Lỗ Túc không hề sợ hãi bước hai bước đến phía trước mũi kiếm, gần từng tiếng nói : “Hiện nay phía Bắc vẫn còn có Tào Tháo, Túc cho rằng hoà thì Ngô – Thục đều vinh, nếu chiến cả Ngô – Thục đều vong. Chư vị tướng quân, nếu cũng nghĩ như Túc xin hãy đứng về phía này.”

“Chư tướng, nếu nguyện ý giúp ta ngăn cản hành vi điên cuồng này, hãy đứng phía sau ta!” Tôn Quyền cười lạnh.

Các tướng lĩnh đều ồ lên, có người bắt đầu lạng lẽ lui về phía sau. Lúc này nghe thấy một tiếng chuông thanh thúy vang lên, một bóng

người đứng dậy.

“Tử Kính, ngài rất can đảm.” Cam Ninh nhìn Lỗ Túc nói như vậy.

Lỗ Túc chỉ cười khổ.

“Ta không muốn đối địch với ngài, nhưng diệt Lưu Bị vẫn là nguyện vọng của Công Căn. Ta không thể giúp ngài.”

“Ta hiểu.” Lỗ Túc gật đầu nói.

Cam Ninh liền xoay mình rời khỏi đám đông bước ra ngoài. “Ta sẽ ở trong quân chờ lệnh.” Hán để lại một câu rồi đi.

Mọi người lại xôn xao, tất cả đều đứng sau Tôn Quyền, ánh mắt phức tạp nhìn Lỗ Túc nhưng không ai nhắc bước qua.

“Tử Kính, ngài đừng như vậy___” Lã Mông đứng ra muốn nói vài lời khuyên giải, lại bị Lỗ Túc ngăn lại.

“Đừng khuyên ta, người muốn qua đây thì qua.” Hấn chỉ nói như thế.

Lã Mông cuối cùng vẫn không qua, lại trở lại đứng phía sau Tôn Quyền.

Một đám người không nói lời nào đứng sau Tôn Quyền, cũng không ít người vụng trộm ra ngoài. Nhưng Lỗ Túc thủy chung vẫn một mình đứng đó.

Nếu không tính mấy vị quang minh chính đại hay lên lút chuồn ra, không tính tôi và Tôn Quyền thì trong khoang thuyền, quan quân cao cấp cũng chỉ còn lại hai mươi một người.

Trong hai mươi một người, có hai mươi người đứng phía sau Tôn Quyền, mà phía bên Lỗ Túc, chỉ có một mình hấn.

Tỷ lệ quả thực quá chênh lệch, nhưng hấn không để ý, từ đầu tới cuối vẫn đứng đó, đối diện với mũi kiếm của Tôn Quyền.

Một mình đứng đó, cũng không khỏi có chút cô độc.

Khi tôi nghĩ như thế, có một thân ảnh nhẹ nhàng đứng phía sau Lỗ Túc.

Chư tướng đều kinh ngạc nhìn gương mặt xa lạ phía sau Lỗ Túc.

Là một binh lính trẻ tuổi rất bình thường, gương mặt vẫn còn nét trẻ con. Có lẽ là vì chưa từng bị nhiều người nhìn như thế, vẻ mặt hấn rất mất tự nhiên, có chút ngại ngùng cúi đầu.

Tôn Quyền không tức giận, ngược lại đột nhiên mỉm cười, ôn hoà hỏi: “Tiểu binh này, người tên gì? Người đang làm gì?”

“...Tại hạ Lạc Thống, là truyền lệnh quan ở đây.”

“Một truyền lệnh quan lại ở trong này làm gì?”

“Tại hạ...luôn đứng ở cửa chờ đợi mệnh lệnh. Lỗ đại nhân cho rằng chiến tranh là vì hoà bình, tại hạ rất khâm phục, cho nên hy vọng có thể duy trì ý kiến của Lỗ đại nhân.”

Ngay cả Lỗ Túc cũng bật cười, hấn xoay người, khoác tay lên vai Lạc Thống, an tường nói với hấn:

“Truyền lệnh quan Lạc Thống, cảm ơn người đã ủng hộ. Nhưng nhiệm vụ quan trọng hiện tại của người là truyền quân lệnh cho tốt. Trước tiên hãy hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình đi. Tương lai nếu người có cơ hội thống lĩnh đại quân, lại đến ủng hộ ta cũng không muộn.”

Lạc Thống do dự nhẹ gạt đầu rồi bước ra ngoài. Đi được vài bước, hấn lại quay đầu, lớn tiếng nói:

“Lỗ đại nhân, tại hạ vẫn sẽ theo đuổi lý tưởng của ngài!”

Trong thanh âm vẫn còn hơi hướng trẻ con, nhưng lúc này đây không có ai cười hấn.

Trong phòng vẫn là không khí căng thẳng, tuy nhiên vẫn chưa có cách giải quyết. Hai mươi vị tướng quân âm thầm nhìn Lỗ Túc, lại vọng ra ngoài cánh cửa đang mở kia, có thể nhìn thấy binh sĩ quân của Lỗ Túc cầm gươm đao đang đứng trên sàn thuyền.

Tôn Quyền thu hồi kiếm, vẻ mặt hấn cũng không còn mất bình tĩnh, lại thêm một chút thâm trầm. Hấn lại dùng ánh mắt âm trầm nhìn Lỗ Túc, thấp giọng nói: “Tình thế bây giờ người cũng thấy rồi đó, người còn muốn kiên trì sao?”

“Túc sẽ không tiếc mọi thứ ngăn cản trận chiến vô nghĩa này.” Lỗ Túc nhìn vào mắt Tôn Quyền, bình tĩnh tự nhiên nói.

“Người cho rằng Cô sẽ ở trên thuyền để người bài bố sao?”

Lỗ Túc cũng không đáp lại hấn, chỉ nhẹ cúi đầu.

Tôn Quyền lạnh lùng cười, chỉ tay vào mặt Lỗ Túc:

“Lỗ Tử Kính, Cô sẽ không vì một vạn binh của ngươi mà khuất phục đâu. Không ai có thể ra lệnh cho Cô!”

“Nếu ngươi vẫn kiên trì tới cuối, vậy Cô sẽ cùng chơi với ngươi. Cô sẽ xả thân bước ra ngoài tiêu diệt một vạn quân này của ngươi, sau đó sẽ dùng quân lực còn lại tiêu diệt Quan Vũ. Cô nhất định sẽ làm được !”

Bốn phía lại ồ lên.

Lỗ Túc giống như bị điện giật, ngẩng mạnh đầu nhìn Tôn Quyền. Dường như trải qua cả thế kỷ, Lỗ Túc đành cúi đầu nói: “Túc tin chúa công có thể làm như thế.”

“Như vậy,” Tôn Quyền lạnh băng nhìn hấn nói, “Ngươi muốn khai chiến với Cô sao?”

Lỗ Túc lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía Lạc Thống còn đang kinh ngạc bàng hoàng ngoài cửa, hấn thấp giọng nói: “Truyền lệnh ta, người bên ngoài toàn bộ buông binh khí về thuyền, chờ lệnh tân chủ tướng do chúa công bổ nhiệm.”

Tôn Quyền cười rộ lên.

Hấn xoay người, nhìn về hai mươi tướng lĩnh kia, nói: “Thời cơ không chờ đợi. Chuẩn bị xuất chinh!”

“Không!” Lỗ Túc vẫn còn quật cường kêu lên, “Đừng chiến!”

Tôn Quyền quay lại, cực độ kinh ngạc cùng phẫn nộ nhìn hấn, nói: “Chuyện tới bây giờ, ngươi còn muốn lấy cái gì để kiên trì?”

“Tôi không phải yêu cầu chúa công, tôi là đang thỉnh cầu chúa công.” Lỗ Túc vội vàng nói, “Xin chúa công đừng khai chiến. Năm đó trước khi thái phu nhân lâm chung từng đem Giang Đông phó thác cho tại hạ, tại hạ cũng lấy tánh mạng thề cả đời vì chúa công mà mưu nghiệp. Việc hôm nay, Túc cho rằng quan hệ đến tồn vong, cho dù có chết cũng thỉnh cầu chúa công đừng khai chiến!”

“Đừng lấy vong mẫu của Cô đến bức Cô!” Tôn Quyền rít gào, lại một lần nữa rút kiếm chỉ vào cổ họng Lỗ Túc, “Đừng ép Cô giết ngươi!”

Hấn thật sự động sát tâm. Trong chớp mắt, tôi nhìn thấy ánh sáng mà rất lâu trước đây tôi đã từng thấy qua, chính là ánh sáng này làm tôi khuất phục, làm thay đổi vận mệnh tôi. Lại một lần nữa nó xuất hiện, nhưng với dáng vẻ hoàn toàn xa lạ với tôi.

Tôi đau lòng nhìn Lỗ Túc. Hấn hoàn toàn thản nhiên mà đối diện mũi kiếm lạnh lẽo, trong mắt lại có chút ánh nước. Lỗ Tử Kính, người thật ngốc, thật ngu ngốc mà. Người có biết Tôn Quyền rất cứng đầu, so với người còn cứng đầu hơn, người hiện tại đã không thể thay đổi được ý hấn thì nên giả bộ cầu xin hấn đi. Hấn sẽ tha thứ ngươi, hấn nhất định sẽ tha thứ mà!

Lỗ Túc nhẹ nhàng quỳ xuống.

Hấn nhìn vào mắt Tôn Quyền, chậm rãi nói:

“Xin chúa công đình chiến.”

Mà Tôn Quyền nói “Cô muốn giết ngươi.”

Hấn cầm kiếm đâm về phía trước, mũi kiếm nháy mắt vậy máu.

Là máu của tôi.

Tôi dùng tay nắm lấy mũi kiếm quỳ gối phía trước Lỗ Túc, dùng đôi mắt cầu xin nhìn Tôn Quyền.

Tôn Quyền kinh ngạc nhìn tôi, thân thể hấn run run truyền qua mũi kiếm đến lòng bàn tay tôi.

“... Nàng muốn thế nào?” Hấn khàn giọng hỏi.

“Xin hãy nghe Tử Kính một lần đi. Hấn đang dùng tính mạng để thỉnh cầu ngài đó.” Tôi cầu xin.

“Nàng muốn giúp hấn? Nàng có biết nàng giúp hấn thì cũng cùng tội như hấn không?”

Tôi gật gật đầu.

Hắn lập tức rút kiếm trở về. Máu từ đầu ngón tay tôi chảy xuống.”Trước khi Cô xử tử các người, Cô muốn các người thấy Cô diệt Quan Vũ như thế nào, ” hắn quay đầu, trầm giọng ra lệnh, “Truyền lệnh Cô, tấn công.”

“Đừng!” Lỗ Túc cố ngăn cản lần cuối.

Tiểu binh truyền lệnh đứng ở cửa, không biết nên đi hay ở.

“Tấn công!” Tôn Quyền giận dữ hét.

“—— chậm đã!” Một thanh âm trong trẻo vang đến, sau đó Lạc Thống đầu đầy mồ hôi vọt vào, thở hổn hển vui mừng báo “... Bẩm báo chúa công, Quan Vũ, quân Quan Vũ có sứ giả đến.”

Mọi người đều quay đầu nhìn về hướng tây. Quả nhiên, một chiếc thuyền nhỏ đang từ từ đến gần quân Giang Đông, mà nam tử cao lớn vững vàng đứng trên đầu thuyền kia, không phải Gia Cát Lượng thì là ai ?

Tôn Quyền nhú chặt mày, trầm ngâm không nói.

Yên tĩnh, thời gian này kéo dài đến mức làm cho người ta bất an. Một lúc lâu sau, Lã Mông đánh vỡ không khí yên tĩnh này.

Hắn thở dài, liếc nhìn tôi một cái rồi đến quỳ sau lưng Tôn Quyền.

Sau đó là Lăng Thống, Hàn Đương, Trình Phổ, Tương Khâm... Bọn họ đều quỳ xuống.

Hai mươi con người gần như đồng loạt quỳ phía sau Tôn Quyền.

Người cuối cùng là Lỗ Túc, hắn đứng lên, đến phía sau Tôn Quyền rồi cũng quỳ xuống.

“Thỉnh chúa công trước gặp Thục sứ, rồi mới trị tội mưu nghịch của Hoành Giang tướng quân Lỗ Túc.” Hắn thấp giọng nói.

Tôn Quyền thở dài, tay cầm kiếm lại buông xuống.

24. Q.3 - Chương 24

Bởi vì Tào Tháo xâm nhập Hán Trung, Lưu Bị sợ hãi mất đi Ích Châu nên mới phái Gia Cát Lượng đến xin hòa. Lấy Tương Thủy làm giới tuyến, từ phía đông Tương Thủy đều thuộc quyền sở hữu của Tôn Quyền.

Đây cũng chẳng phải là kết quả làm cho Tôn Quyền vừa lòng, nhưng dưới tài năng hùng biện của Gia Cát Lượng, hắn cũng miễn cưỡng đồng ý.

Hắn vẫn xem lần xuất chinh này như một thắng lợi, cho khao thưởng ba quân, lại thăng chức quan quân đã lập công.

Nhưng cũng không phải từng người tham gia trận chiến đều được ban thưởng.

Hai tháng sau, tôi cùng Lỗ Túc nhàm chán ở trong một quán rượu nhỏ ở Ngô giết thời gian.

Chúng tôi bị đình chỉ mọi quyền lợi tham dự chính vụ quân sự, nếu không có mệnh lệnh Tôn Quyền thì không được tiến vào Kiến Nghiệp. Trừng phạt này cũng không giới hạn đến lúc nào.

“Liên lụy phu nhân rồi.” Lỗ Túc cười khổ nói.

“Có gì mà liên lụy hay không liên lụy chứ? Nhưng ta đã không thể vì Tử Kính mà giành lấy chút đái ngộ công bằng, trong lòng ta thật sự áy náy.”

“Đây là đái ngộ công bằng rồi.”

“Ngài đừng nói tốt cho Tôn Quyền. Hắn là kẻ không biết tốt xấu mà.” Tôi nhân lúc say mà nói.

Hắn cười rộ lên, lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phương bắc : “Tôi ngược lại thích ngài ấy như thế, thích ngài ấy cho dù bất kỳ lúc nào cũng không chịu người khác chi phối. Lần đầu tiên nhìn thấy ngài, tôi chỉ biết đây là người lạnh lùng, nhưng lúc ấy tôi đã nghĩ đây là người mà tôi muốn phò tá.”

Tôi không nói gì, phát hiện bản thân mình cũng đồng ý với lời hắn nói.

“Có một ngày ngài ấy sẽ làm hoàng đế.” Hắn đột nhiên nói như vậy.

Tôi lặng lẽ nhìn hắn.

“Thật muốn nhìn bộ dáng ngài ấy lên làm hoàng đế.” Hắn lại nhẹ nhàng nói.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn không nhìn thấy được hình ảnh Tôn Quyền lên làm hoàng đế.

Hai năm sau, Lỗ Túc qua đời.

Hắn chết ở Ngô, trên giường trong nhà mình. Khi hắn chết, tình cảnh cũng thế lương. Cho dù tôi cho người đưa tin hắn bệnh tình nguy kịch ra ngoài, nhưng cũng không có ai tìm đến hắn. Có lẽ người truyền tin trên đường lại rẽ sang hướng khác, có lẽ mọi người đều bận quá, lại có lẽ là mọi người cho rằng cũng không cần đến thăm một người sắp chết lại không có thân phận gì.

Hắn đi rất bình thản, không có thống khổ, không có giãy giụa. Đầu óc hắn cũng không suy kiệt nhanh như thân thể, cho nên khi hấp hối, Lỗ Túc vẫn rất thanh tỉnh. Lúc hồi quang phản chiếu*, vẻ mặt hắn thậm chí rất tươi tỉnh. Tôi mang giấy bút qua, hỏi hắn còn có lời nào muốn lưu lại cho Tôn Quyền hay không.

*Khi một người sắp từ già cỗi đời, giây phút hồi quang phản chiếu là giây phút mà cơ thể hội tụ toàn bộ năng lượng, lúc ấy người đó sẽ trông như rất tinh tảo khỏe mạnh, cũng giống như ngọn đèn cạn dầu sẽ vụt sáng một lần rồi tắt hẳn.

Hắn cố suy nghĩ rồi nói: “Nói cho ngài ấy, ý tưởng muốn tiêu diệt Lưu Bị là sai lầm.”

Tôi cười ha hả, làm ực văng tung tóe trên bàn, tôi nói: “Lỗ Tử Kính, ta tưởng rằng Tôn Quyền đã đủ cố chấp, không ngờ được ngài còn cố chấp hơn chúa công một trăm lần. Lúc này còn muốn chọc giận hắn.”

Không ngờ hắn lại nói: “Tôi cố ý.”

“Cố ý cái gì?”

“Muốn chọc giận ngài ấy giận. Như vậy, khi biết được tôi đã chết ngài ấy cũng không buồn lòng. Ngài còn nhiều chuyện khác phải làm.” Hắn nhẹ nhàng nói như vậy.

Tôi sững sờ.

Tôi cẩn thận nhìn hắn, hắn già đi, trên vầng trán rộng đã có nếp nhăn hiện ra vẻ mỗi một. Nhưng ánh mắt hắn vẫn như lúc ban đầu tôi gặp, ôn hòa trầm tĩnh làm cho người ta tin tưởng. Hắn vốn nên là một người sáng lạn như yên hoa, hắn có tiền bạc dùng không hết, vừa hai mươi tuổi đã được người Giang Đông tôn xưng làm « Túc lão đại », hắn có thể không lo phiền mà sống cả đời, nhưng hắn lại chọn con đường khác, vì vị quân vương trong cảm nhận của hắn mà chịu cam tâm tình nguyện làm tảng đá đặt nền móng cho cái đài cao kia.

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không phải như thế, ” tôi kéo lấy ống tay áo hắn, vội vàng nói, “Tôn Quyền hắn — mặc dù không phải như ta nghĩ, nhưng cũng không phải như ngài nghĩ như vậy. Ngài cho dù có nói gì, làm gì, nhưng nếu chúa công biết ngài chết, hắn nhất định sẽ thương tâm, chúa công sẽ không quên ngài như vậy đâu.”

Hắn nghiêm cẩn nhìn tôi, sau đó quay đầu đi chỗ khác.

“Vậy thôi.” Hắn như vậy nói.

“Để lại câu khác nói cho ngài ấy, được không?”

“Ừm, ” hắn chậm rãi nói, “Chỉ nói, có một ngày, ngài sẽ làm hoàng đế.”

Nét mực trên giấy dần dần khô đi, cửa bị ai đó vội vàng đẩy ra, Cam Ninh vội tiến vào, mang theo một trận gió.

Hắn thấy chúng tôi, thở một hơi nhẹ nhõm, bước đến nói với tôi: “Phu nhân phái người truyền tin tốt thật đấy, trên đường đi say rượu ngã xuống sông, may mắn được binh sĩ của tôi cứu lên.”

Tôi cười khổ nói: “Bây giờ giặc đồ bìm leo, có thể có người truyền tin cho ta đã là tốt lắm rồi.”

Hắn cũng không tranh cãi, quay đầu lại nhìn Lỗ Túc, trên mặt rõ ràng hiện lên một tia đau đớn nhưng giọng điệu vẫn cố tỏ ra vẻ thoải mái.

“Tử Kính, ngài như vậy là không được rồi, ” hắn cười nói, “Ta còn chờ ngài lại cùng ta cùng đi đánh giặc đây.”

“Kiếp sau đi.” Lỗ Túc nhẹ nhàng nói.

Cam Ninh phun, oán hận nói: “Ngày đó uống rượu thiếu ta năm trăm tiền đâu? Lúc nào trả đây?”

“Lát nữa ta đi, người thấy trong phòng này có gì đáng giá thì lấy đi, đủ cả vốn lẫn lời luôn.”

“Ngài nghĩ hay nhỉ!” Cam Ninh cả giận nói, “Rất không có trách nhiệm. Lần trước còn đồng ý mang ta đến Đông thành thì sao?”

“Chuyện đó..., ” Lỗ Túc nhỏ giọng, “Chỉ có thể xin lỗi người thôi.”

“Ta mới không cần xin lỗi! Ta còn chuyện chờ ngài hết bệnh thực hiện giúp ta nha.”

“Chuyện gì vậy?” Tôi tò mò hỏi.

Không ngờ hai người cùng quay đầu lại, trăm miệng một lời nói với tôi:

“Chuyện nam nhân, nữ nhân đừng hỏi lung tung.”

Thật quá ăn ý, sau khi nói xong, Lỗ Túc liền quay đầu lại, nhẹ nhàng cười rộ lên. Cười làm cho hắn hô hấp trở nên lúc nhanh lúc chậm không có quy luật. Điều đó cho thấy hắn đang cố gắng khắc chế đau đớn, sau đó hắn nói với Cam Ninh :

“Cho dù ta đi rồi, cô nương Đông Thành vẫn ở đó chờ người mà.”

“Ta mặc kệ, ta chỉ muốn ngài dẫn ta đi. Chờ ngài ngày mai hết bệnh rồi thì mang ta đi. Dem rượu tốt nhất của Đông thành các người đến, gọi cô nương đẹp nhất ra. Đây đều là việc ngài đã từng đáp ứng ta. Lỗ Tử Kính ngài là người đã hứa với bằng hữu lại không tính thực hiện sao?”

Câu hỏi đó lại không có được câu trả lời. Lỗ Túc nhắm hai mắt lại nằm ở nơi đó, giống như đang ngủ.

“Tử Kính?” Cam Ninh vươn tay lay nhẹ hắn, hắn không động đậy cũng không nói được gì nữa.

Chúng tôi cuối cùng cũng không gọi hắn dậy được. Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào đến trên người hắn, hiện rõ gương mặt điềm đạm, cũng chiếu rõ áo liệm màu trắng trên người hắn.

“Được rồi, ” Cam Ninh thở dài, quay mặt qua chỗ khác, cúi đầu nói, “Đến bên kia lại tính toán sổ sách.”

Tôi cũng không nhìn lắm Tôn Quyền. Đối với người sống, hắn có thể vong ân phụ nghĩa, hắn có thể quyết tuyệt vô tình, nhưng khi người chết lại lấy đi chiếc mạng ích kỷ lạnh lùng che mặt hắn. Hắn có lẽ cũng không hối hận, nhưng đến thời điểm thương tâm, hắn cũng thật sự thương tâm.

Hắn khôi phục hết thấy chức vị của Lỗ Túc, lại bỏ hết mọi xử phạt đối với Lỗ Túc, tổ chức lễ tang long trọng, khi đến trước mộ Lỗ Túc hắn lại không kiềm được mà khóc.

Cũng không phải chỉ một mình hắn thương tâm. Hai năm cuối đời của Lỗ Túc thật sự quá uất ức, nhưng sau khi hắn chết, trong hồi tưởng của mọi người hắn lại như một vị vua không ngai. Không chỉ tướng sĩ ở Ngô, khóc tang cho hắn cũng có giặc cỏ bốn phương, hào khách giang hồ, tiểu thương lang thang, thậm chí cả các cô nương trong thanh lâu.

Sau đó lại có tin tức từ Thục truyền đến, nghe nói khi biết tin Lỗ Túc chết, Gia Cát Lượng đã khóc tang hẩn ở Thành Đô. Tôi chưa bao giờ thích qua Gia Cát Lượng, nhưng bởi vì sự tôn trọng và tưởng niệm cùng một người kia, lần đầu tiên tôi cảm thấy có chỗ tương liên với hẩn.

Sau lễ tang vài ngày, Tôn Quyền triệu hồi tôi về Kiến Nghiệp. Từ khi bị tội phạt ở Ba Khâu, đây là lần đầu tiên tôi một mình bên cạnh hẩn. Hẩn mặc đồ tang trắng, hỏi tôi Lỗ Túc lúc lâm chung có lưu lại lời nào không.

Tôi nói: “Có.”

Hẩn vội vàng nói: “Nói cho Cô biết.”

“Tử Kính nói, một ngày nào đó, chúa công sẽ làm hoàng đế.”

Hẩn ngạc nhiên, ngoảnh mặt sang chỗ khác nửa ngày, rồi cúi đầu nói: “Nếu quả có một ngày như vậy, hẩn có thể thấy không?”

“Sẽ, hẩn sẽ thấy.” Tôi kiên định đáp.

Hẩn cười thâm đạm, ánh mắt thâm lương nhìn mặt tôi hồi lâu, tôi nghe thấy thanh âm run run của hẩn: “Vậy còn nàng thì sao? Nàng cũng sẽ nhìn thấy sao?”

“Chỉ cần ngài nguyện ý.” Tôi cố gắng nhẹ nhàng nói với hẩn.

Hẩn cũng không nói nữa, chỉ là cầm tay của tôi lên, chậm rãi vuốt ve. Tôi quay đầu đi chỗ khác, lại nghe thấy giọng nói thương tiếc:

“Hai năm nay nàng gầy đi.”

“Ta trước giờ vẫn gầy.” Tôi nhàn nhạt nói.

“Ta nợ nàng nhiều lắm.”

“Không, ngài không nợ ta gì cả.”

“Ta có một chủ ý.” Hẩn đột nhiên nói như vậy, tôi cũng không nói gì, chờ hẩn nói tiếp.

“Hai năm nay, ta lại cưới hai vị phu nhân —— “

“Đây là chuyện tốt.” Tôi vẫn như trước nhàn nhạt nói.

“Không, nàng hãy nghe ta nói xong, ” hẩn vội vàng nói, “Trong nhà có rất nhiều nữ quyến, nhưng ta còn chưa xác lập tôn ti trật tự cho các nàng. Ta nghĩ, nhiều năm như vậy, nàng luôn luôn xuất đầu lộ diện bên ngoài, ta làm nàng vất vả rồi. Nàng hoàn toàn có thể ở trong nhà, ở cùng Thượng Hương, học nữ công cùng các vị phu nhân khác, dạy Đổng Nhi biết chữ...”

Tôi kinh ngạc nhìn hẩn, cảm giác khó tin tràn ngập trong lòng.

“Ta muốn nàng làm nữ chủ nhân nhà này. Ta cần một vị chính thê, mà ta hi vọng người kia là nàng.” Hẩn rõ ràng mà kiên định nói cho tôi biết.

Mà tôi lắc đầu, nói: “Không.”

“Vì sao không?” Hẩn kinh ngạc hỏi, “Ngày sau nếu ta trở thành hoàng đế, nàng chính là hoàng hậu của ta.”

Nhưng tôi vẫn là nói: “Không.”

“Ta lại nói cho nàng một chuyện, ” hẩn vội vàng nói, “Hai năm nàng không ở đây, các nàng đều ở bên tai ta nói lời xằng bậy không ít. Các nàng đều nói nàng không có xuất thân, nhiều nhất chỉ có thể làm thiếp. Ta nếu muốn bảo vệ danh phận cho nàng, chỉ có thể cho nàng địa vị càng cao hơn các nàng ấy.”

“Không có vấn đề gì, ” tôi lắc đầu nói, “Danh phận gì cũng không sao.”

“Cho dù làm không hoàng hậu cũng không sao ư?” Hẩn khó tin hỏi.

“Không sao cả.”

“Cho dù tên của nàng không vào được tông miếu, tương lai dưới ngòi bút sử quan, lịch sử không có tên của nàng cũng không sao ư?”

“Không quan hệ, ta không cần.”

“Ta biết nàng không cần, ” hần run run, trong giọng nói có kiềm nén tức giận, “Ta muốn cho nàng cái gì, nàng cũng luôn luôn không cần.”

Tôi yên tĩnh nhìn hần, đợi bão táp sắp đến. Nhưng hần cố gắng đè nén bản thân lại, lắc lắc đầu.

“Không, ” hần nhẹ nhàng nói, “Ta không phải giận nàng. Ta đã không còn giận nàng lâu rồi, đừng tiếp tục chọc giận ta, ta mệt mỏi rồi.”

“Thực xin lỗi.”

Hần lắc đầu, đứng dậy như kẻ mộng du, “Nàng không cần thì là không cần, Cô không tức giận, ” hần vừa nói, vừa bước ra cửa, “Danh phận nào tùy ý nàng muốn, nhưng Cô không cho phép nàng lại rời đi Cô, sau này nàng phải ở nhà, học nữ công, dạy Đẳng Nhi biết chữ... Cô không cho phép nàng ra khỏi cánh cửa này.”

“Không!” Tôi thê lương kêu lên, nhưng hần đã rời đi.

Tôi đuổi theo ra ngoài, thân ảnh hần đã biến mất trong bóng đêm. Tôi lập tức chạy về hướng cổng lớn, trong bóng tối mờ昧, tôi chạm được ổ khóa lạnh lẽo nơi đó.

Hần đã khóa chặt mọi cánh cổng.

25. Q.3 - Chương 25

Tôi cứ như vậy mà bị Tôn Quyền nhốt trong nhà.

Hần tìm một bé trai tên A Vinh cả ngày đi theo tôi. Đứa bé này là tù binh man tộc hần mang từ Sơn Việt về, lặng lẽ ít nói, cả ngày không nói được mấy câu. Thường ngày đối với phân phó của tôi, nó luôn tận lực đi làm không chút qua loa. Nhưng chỉ khi tôi muốn ra khỏi cửa chính thì hần lại giữ chặt tôi la lớn, cho đến khi toàn bộ hộ vệ của Tôn Quyền đến thỉnh tôi trở về phòng mới thôi.

Tôi thực sự cảm tức, nhưng lại không thể làm gì khác. Vì vậy chỉ có thể dần dần chấp nhận tình cảnh này. Mỗi ngày ở nhà đọc sách, lại dạy Đẳng Nhi biết chữ. Tôn Đẳng mười hai tuổi, mấy năm nay được Từ phu nhân nuôi nấng kỹ lưỡng, nó trở mã còn cao hơn những đứa trẻ cùng trang lứa, trên gương mặt sạch sẽ luôn có vẻ ôn hòa thuần hậu. Nó rất tôn kính tôi, mỗi lần tôi dạy nó đọc sách, nó cũng học rất chuyên tâm. Nhưng mỗi lần học xong, nó đều vội vàng chạy về chỗ Từ phu nhân. Cả phủ trên dưới đều biết nó luôn không muốn rời xa Từ phu nhân.

Loại quyền uy này cũng làm giảm đi sự sắc bén của Từ phu nhân rất nhiều. Nàng trở nên hết sức ôn hòa mà khiêm tốn. Nhưng bên trong phủ, tranh đấu giữa các nữ nhân vẫn chưa từng dừng lại. Tôn Quyền mới cưới thêm Bộ phu nhân, là người tộc Bộ Chất. Nàng ấy trẻ trung, xinh đẹp, có thủ đoạn mà Từ phu nhân không có. Thường ngày nàng đối với mọi người đều là nhã nhặn lễ độ, nhưng mọi người đều ở sau lưng nói nữ nhân này không dễ chọc. Khi nàng cười với người, phía sau nụ cười đó rất có thể giấu một cây đao.

Tôi cố gắng tránh xa loại tranh đấu nhằm chán trong tường viện này, mỗi ngày đều ở trong phòng Tôn Thượng Hương. Thời gian quả có thể mài mòn góc cạnh của con người. Năm đó từ một cô nương áo đỏ mạnh mẽ mà trực tính, rốt cuộc không thấy bóng nữa, mà nơi này chỉ còn lại một thể xác trầm mặc ít lời. Nàng càng ngày càng ít nói, cho dù là lúc ở cạnh tôi cũng trầm lặng. Mỗi ngày tôi đến chỗ nàng, đốt hương pha trà, rồi hai người cùng yên lặng uống trà chờ đợi ngày trôi qua. Chúng tôi dần dần giống như hai bà lão, yên tĩnh chờ đợi kết cục của vận mệnh. Thường có người cảm thán thanh xuân sao ngắn ngủi, nhưng tôi lại cảm thấy chúng tôi giống như kẻ vừa mới tỉnh dậy, chợt phát hiện ra mình đã ngủ mất cả trăm năm.

Ngẫu nhiên cũng có nghe tin tức bên ngoài truyền đến. Sau khi Lỗ Túc chết, sự tranh đoạt để thay thế địa vị cùng quân quyền của hắn làm cho cả phòng nghị sự luôn tràn ngập không khí bất an, tranh đấu gay gắt như mạch nước ngầm dưới lòng đất điên cuồng phát sinh. Mà trong các vị tướng, Lã Mông là người có tiếng nói nhất. Hắn trẻ tuổi, lại đã lập quân công lớn, hai năm trước không đánh mà chiếm lấy được ba quận lại càng làm cho người ta khảng định tài năng quân sự của hắn. Cho nên khi hắn thay thế Lỗ Túc đóng quân ở Lục Khẩu, gần như tất cả mọi người đều cho rằng đây là chuyện đương nhiên. Tuy nhiên vẫn có những lời đồn ngầm ngầm, nói hắn là nghĩa đệ của tôi, nhờ bám váy nữ nhân mới được chúa công trọng dụng như thế.

Trên đời cũng không có thể ngoại đạo nguyên*. Những âm thanh ồn ào hỗn loạn mỗi sáng sớm truyền đến nơi tường viện vốn không thể xâm phạm của tôi, rơi vào tai tôi, làm nhiễu loạn suy nghĩ của tôi. Nhưng tôi cũng không bài xích âm thanh này, bởi vì tôi vẫn muốn từ trong đó nhận ra hành tung của một người. Tôi muốn biết chàng ở nơi nào, đang làm gì, trong mấy năm nay chàng sống có tốt không. Thế nhưng cũng chỉ phí công, chàng chính là người trong đông đảo tướng sĩ không hề chớp mắt lấy một lần. Những thanh âm kia tất nhiên là rất nhiều, nhưng không có một lần nào về chàng.

*Danh sĩ Đào Tiềm có bài ký gọi là Đào Hoa Nguyên Ký, nội dung là vào khoảng triều Thái Nguyên đời Tấn, có một người ở Vũ Lăng làm nghề đánh cá, một hôm bơi thuyền thấy một đóa hoa đào trôi từ khe núi. Người ngư phủ chèo thuyền dọc theo khe núi, đi mãi rồi đến một thôn xóm dân cư đông đúc, người dân ở đó đời sống an nhàn, thanh bình. Người đánh cá hỏi chuyện mới biết tổ tiên của họ vốn người nước Tần nhưng do không chịu được chế độ hà khắc của Tần Thủy Hoàng nên bỏ lên sống ở đó, cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Ở lại mấy ngày, rồi người ngư phủ tạm biệt ra về. Sau một thời gian, muốn quay lại tìm chốn đào nguyên mà không thấy. (Theo wikipedia.org)

Kiến An năm thứ hai mươi bốn, tôi từ trong gió tây nghe được hương vị chiến tranh đang hết sức căng thẳng. Loại cảm giác này làm cho tôi điên cuồng. Một thời đại mới sắp bắt đầu, vị tướng quân đang ngủ say sắp xé rách phù chú trên người mà tỉnh lại, nhưng tôi lại giống như một bà lão ở trong nhà bình yên vô vọng bị ngăn cách với mọi thứ. Tôi muốn ra đi, nhưng mỗi lần đều bị A Vinh cản lại.

May mắn là, trong tường viện này vẫn có một người biết tâm tư của tôi.

Đó là vào một đêm khuya, tôi đã yên giấc, lại nghe thấy âm thanh nho nhỏ gọi tôi. Tôi mở cửa, nhìn thấy Tôn Thượng Hương.

Nàng đưa ngón tay đặt ở trên môi, ra hiệu bảo tôi nhỏ giọng. Sau đó nàng đi vào, cẩn thận đóng cửa, lại nhẹ nhàng nói với tôi:

“A Vinh cùng lính tuần tra đêm uống say, hậu viện không có khóa, hơn nữa có một con đường nhỏ có thể ra khỏi thành đến bờ sông. Ở bờ sông có một chiếc thuyền đang đợi tỳ.”

Tôi kinh ngạc nhìn nàng, nàng cười cười, nói:

“Cũng không khó khăn gì. Ta nói với Cam Ninh, hắn giúp ta sắp xếp mọi việc.”

Tôi gần như muốn nhảy lên ôm hôn nàng, nhưng cảm giác vui mừng lại phút chốc lặng xuống. Tôi bắt đầu tự hỏi, ngay cả thoát khỏi đây rồi, thiên hạ rộng lớn, tôi có thể đi đâu đây?

Giống như nhìn thấu tâm tư tôi, nàng nhẹ nhàng nói: “Ta biết có một người có thể thu lưu tỳ.”

“Là ai?”

“Đệ đệ Lã Mông của tỳ, ” nàng nói như đã dự định trước, “Hắn có khả năng này, Lục Khẩu cách nơi này rất xa, hắn lại mang đến chủ yếu là tân binh, sẽ không nhận ra tỳ.”

Lần này tôi thật sự ôm nàng thật chặt, còn hôn nàng một cái. Nàng đẩy ra tôi, cười nói:

“Hôm nay còn nghe người ta bảo nhau là tẩu trầm tĩnh, nếu bọn họ nhìn thấy cảnh này, nhất định im miệng ngay.”

Tôi nói: “Em không sợ huynh trưởng trách tội sao?”

“Huynh ấy cũng không chắc chắn có thể tra ra ta làm,” nàng cười nhẹ, “Cho dù tra ra cũng không làm gì được ta. Chỉ mong là đừng làm phiền đến Cam tướng quân thôi.”

Tôi liền nói tôi nhất định giữ bí mật.

“Huống gì, ” nàng nhìn tôi một cái, “Tỷ cũng không thể không trở lại chứ? Hai năm nay không có tỷ bên cạnh ca ca đề xuất chủ ý, ta thấy huynh ấy thật sự phiền não. Hẳn kỳ thực cũng muốn gọi tỷ ra ngoài, nhưng vì mặt mũi lại không thể thu hồi lời đã nói. Nếu tỷ đến quân doanh Lã Mông tướng quân, có cơ hội chứng minh giá trị của tỷ, có lẽ huynh ấy cũng tìm được bậc thang để xuống.”

Tôi gật gật đầu rồi định đi. Nàng lại giữ chặt tôi, đem một bộ quần áo tiểu binh màu đen cho tôi.

“Tỷ như vậy không tiện đi Lục Khẩu,” Nàng trách nói, “Nên đổi trang phục trước đi.”

Tôi vừa đổi quần áo vừa nhớ tới một chuyện, liền từ trong áo thò đầu ra dò xét hỏi nàng:

“Em không theo ta đi sao?”

“Không, ” nàng chậm rãi lắc đầu, “Ta không biết là lòng tin nào làm cho tẩu kiên trì nhất định phải rời nơi đây mà đi. Ta muốn rời khỏi đây, nhưng ta tìm không thấy lòng tin như thế.”

Tôi bí ai nhìn nàng, mà nàng chỉ nhẹ lắc đầu.

“Đừng như thế, ” nàng nói, “Vô luận chuyện gì đã xảy ra, ta đều nhận mệnh. Còn nếu như ta còn có giấc mơ nào đó, vậy xin nhờ tỷ thay chúng ta hoàn thành nó vậy.”

Khi tôi đến trước quân doanh Lã Mông ở Lục Khẩu thì cũng đã là đêm khuya, lính giữ trại dáng vẻ hung thần ác sát ngăn tôi lại: “Là ai? Làm gì?”

“Ta muốn gặp Lã Mông tướng quân.” Tôi nói.

“Lã tướng quân bệnh nặng, không gặp bất cứ kẻ nào. Người mau đi đi.” Hắn vẫn không khách khí nói.

“—— người chỉ nói tỷ tỷ hẳn nhấn tin cho hẳn.”

Hắn nghi ngờ nhìn tôi thật lâu, cuối cùng vẫn miễn cưỡng xoay người đi vào. Rất nhanh đã thấy hắn vội vàng vọt ra, vẻ hung ác vừa rồi như chưa hề có.”Tướng quân thỉnh đại nhân đi vào.” Hắn cung kính nói.

Tôi đi vào trong, vạch màn trướng ra. Trong phòng không có thầy thuốc, không có thuốc, Lã Mông đang phần chấn tinh thần đứng ở đó. Thấy tôi hắn liền vội vàng xông lên, bắt lấy cánh tay tôi nói: “Tỷ tỷ muốn nhấn tin gì cho ta?”

Hắn thế nhưng lại không nhận ra tôi. Tôi cười thâm, lại làm ra vẻ nói với hắn: “Sự tình quan trọng, xin hãy ọi người lui ra.”

Hắn vung tay lên, người xung quanh đều ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi. Tôi cười nhìn hắn, bỏ mũ ra.

Hắn nhìn tôi, ánh mắt từ mê hoặc biến thành kinh ngạc, lại từ kinh ngạc biến thành mừng như điên. Cuối cùng hắn vui mừng kêu to: “Tỷ tỷ!”

Tôi vội vàng bảo hắn nhỏ giọng. Tôi nói, người đừng để người khác phát hiện ta ở đây, chỉ cần nói ta là em họ là được rồi. Tôi bảo tôi là từ trong nhà trốn ra, nếu Tôn Quyền phát hiện hẳn thu lưu tôi nhất định sẽ cùng tôi chịu họa, tôi còn nói nếu hắn không thu lưu tôi thì tôi thật sự không còn nơi nào để đi...Tôi không ngừng nói, nhưng hắn dường như hoàn toàn không nghe thấy, chỉ là vui mừng ở trong phòng đi qua đi lại.

Cuối cùng hắn cũng bình tĩnh trở lại, cũng dần dần tiêu hóa lời tôi nói. Hắn nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ chỉ cần ở đây, mọi việc cứ yên tâm. Nếu Tôn Quyền làm khó tỷ, ta tình nguyện mang binh đánh cùng hắn một trận!”

Tôi vô cùng sợ hãi, nói: “Không cần như thế, đệ chỉ cần lưu ta đến lúc thắng Quan Vũ là được.”

“Đánh thắng Quan Vũ?” Hắn kinh ngạc nhìn tôi, nói, “Tỷ tỷ sao lại biết ta muốn đánh Quan Vũ?”

“Báo ——” tôi vừa muốn nói, tiểu binh truyền lệnh liền chuẩn bị đi vào. Tôi vội vàng lùi về sau bình phong, lại một lần nữa sửa lại bộ dạng thành nam tử.

Lại nghe tiểu binh ở bên ngoài nói với hần: “Bẩm báo tướng quân, ngoài quân doanh có một vị gọi là Lục Nghị đại nhân muốn gặp tướng quân.”

“Lục Nghị? Hần tới làm gì?” Lã Mông nghi hoặc nói, “Không phải đã nói, người nào đến đều bảo ta bệnh nặng, ai cũng không gặp sao?”

“Thuộc hạ cũng đã nói như vậy, ” tiểu binh khó xử nói, “Người đó lại bảo là đến chữa bệnh cho tướng quân.” Lã Mông không lên tiếng, chỉ sợ là đang trầm ngâm.

“Ngài ấy còn nói, nhất định phải nhìn thấy tướng quân mới đi.” Tiểu binh lại nói như vậy.

“Không cách nào rồi. Để hần vào đi.” Lã Mông đành phải nói như vậy.

Tiểu binh xoay người muốn đi, nhưng Lã Mông lại bảo hần.

“Người ở bên ngoài chờ. Lúc nào ta gọi mới dẫn hần tiến vào.”

Tiểu binh lui ra ngoài, trong phòng lại vang lên một trận âm thanh lộp cộp. Tôi tò mò từ sau bình phong nhìn ra, phát hiện Lã Mông giống như ảo thuật biến ra giường, lại bỏ áo khoác lên giường nằm. Hần thấy tôi, vội vàng nói: “Tỷ trước hết cứ ở phía sau, đừng đi ra. Trăm ngàn lần đừng để người khác phát hiện ta không có bệnh.”

Tôi thực gian nan lắm mới nhìn được không cười ra tiếng. Lại thấy hần dùng nước vẩy vẩy lên trán làm bộ như đầu đầy mồ hôi, rồi nằm ngay ngắn trên giường, tôi mới lùi ra sau. Sau đó nghe thấy tiếng hần nói: “Gọi ngài ấy vào đi.”

Trong quân doanh luôn rất ồn ào, thỉnh thoảng có tiếng bước chân xôn xao truyền đến. Nhưng cho dù tiếng bước chân có ồn ào như thế nào, tôi vẫn có thể phân biệt rõ ràng tiếng bước chân của người đó. Bước chân trầm tĩnh của chàng dần dần tiến vào trong doanh trướng. Tôi vừa lùi vào trong đã nghe thấy Lã Mông ở trong chăn gian nan rên rỉ một tiếng. Tôi lại liều mạng nhìn cười.

“Bá Ngôn ngài đã đến rồi, ” Lã Mông dùng thanh âm yếu ớt nói, “Bệnh thành như thế này, không thể đứng dậy tiếp đãi ngài, thật sự rất có lỗi.”

“Bệnh tình thế nào rồi?” Lục Nghị hỏi như vậy, nhưng tôi thật sự không tìm thấy chút lo lắng nào trong giọng chàng, “Chúa công luôn chờ ngài đoạt được Kinh Châu đấy.”

“Ta thật hy vọng ngày mai có thể lấy được Kinh Châu, đáng tiếc bệnh như thế này——” Lã Mông vừa giả vờ ho khan vừa nói.

“Nghị có biết một chút y thuật, có thể bắt mạch cho tướng quân.” Chàng thế nhưng lại nói như vậy.

“Không cần, thầy thuốc hôm nay vừa đến....” Lại nghe Lã Mông lập tức nói.

“Có lẽ bệnh của tướng quân thầy thuốc cũng không thể trị thì sao?”

Lã Mông không trả lời, chần chờ hồi lâu, sau đó nghe hần miễn cưỡng nói: “Vậy làm phiền Bá Ngôn ngài rồi.”

Sau đó lại là một mảnh yên tĩnh, hồi lâu, tôi nghe thấy Lục Nghị nhẹ nhàng nói: “Tướng quân bệnh quả nhiên cũng không nhẹ.”

Tôi nghe thấy Lã Mông “Hừ” một tiếng.

“Nghị có một phương thuốc, có thể trị bệnh của tướng quân.”

“Thuốc gì?”

“Phương thuốc này có tên là Quan Vũ.” Thanh âm chàng từ tốn lại bao hàm kiên định.

Lại là im lặng, sau đó nghe thấy “Cạch” một tiếng, là âm thanh một cái chén rơi xuống đất vang lên. Tôi nghe thấy giọng Lã Mông run run hỏi chàng: “Ngài...làm sao biết được?”

“Chúa công để tướng quân thảo phạt Kinh Châu chỉ với hai vạn quân, kỳ thực là một đầu đề khó cho tướng quân. Nhưng đầu đề khó khăn này cũng không phải không thể giải được.”

“Làm sao giải được?”

“Mỗi người đều có nhược điểm, Quan Vũ tự nhiên cũng có nhược điểm của hắn.”

“Nhược điểm ở đâu?”

“Hắn tự đại.”

Lại trầm mặc.

“Cho dù hắn tự đại thì làm sao có thể phá được?” Sau khi trầm mặc, lại nghe Lã Mông hỏi như vậy.

“Hắn tự đại, tự nhiên cho rằng hắn đã thủ Kinh Châu thì không ai có thể phá vỡ. Nếu trước tiên làm ra vẻ yếu thế xóa đi sự cảnh giác của hắn, liền có thể biết cách phá.”

“... Ý của ngài là?”

“Tướng quân nếu cáo ốm, vừa vặn có thể trở về dưỡng bệnh. Tuyển một người mà Quan Vũ không kiêng kỵ kế nhiệm thì có thể xóa đi cảnh giác của hắn.”

“Ngài muốn nói là người kế nhiệm này để cho ngài làm sao?” Lã Mông cười lạnh nói.

“Là ai cũng không sao cả, đương nhiên, nếu như hỏi Nghị, Nghị vẫn là cho rằng người này do Nghị gánh vác là thích hợp nhất.”

“Ngài biết ta không có bản lĩnh lấy được Kinh Châu nên muốn thừa cơ hội này thay thế ta sao?” Giọng điệu Lã Mông không chút nào hữu hảo.

“Nghị cũng không có lòng dạ như vậy. Đương nhiên, Nghị quả thật cũng là có tư tâm.”

“Ngài đương nhiên có tư tâm, ” Lã Mông cười lạnh nói, “Người ở quân bộ đều lén đồn đãi Lục Bá Ngôn có tài hoa cũng không thể được trọng dụng. Ngài muốn lợi dụng ta bắt tài làm cơ hội của ngài đúng không?”

Thật là đoạn đối thoại gay gắt. Tôi không khỏi căng thẳng.

Lại nghe thấy Lục Nghị rất bình tĩnh nói: “Tướng quân nếu muốn nghĩ như vậy cũng được. Nhưng trận đánh này nếu thắng, người thu lợi lớn nhất vẫn là tướng quân cùng Ảnh phu nhân.”

Sao lại nhắc tới tôi ? Tôi cố gắng ghé sát vào bình phong, sợ nghe sai chữ nào.

“Xin chỉ giáo cho?” Lã Mông hỏi.

“Trong quân đều nói tướng quân có thể có được địa vị hôm nay, là do bám váy mà lên. Nếu tướng quân có thể giải được vấn đề khó khăn chúa công đưa ra, tất có thể bịt miệng mọi người lại...Cũng sẽ không làm bản thanh danh Ảnh phu nhân.”

Yên lặng sau một lúc lâu, tôi nghe thấy Lã Mông cười gượng, nói nhỏ: “Mọi người đều nói Lục Bá Ngôn Ngô Quận là một người khiêm tốn không cùng thế gian tranh đoạt, hôm nay xem ra cũng không phải như vậy nhỉ.”

Chàng cũng không xấu hổ, chỉ là rất nhẹ nhàng nói: “Cho dù là nước, kết thành băng cũng có thể làm vũ khí. Có người nào mà sau lưng lại không có một gương mặt khác ?”

Tôi cố dán sát vào bình phong, đột nhiên cảm thấy bản thân dường như không hiểu rõ chàng. Nhưng chàng như thế này cũng không có gì không tốt, đều là bộ dáng mà tôi thích.

Tôi nghĩ như vậy, lại đột nhiên phát hiện có một chuyện rất không ổn xảy ra ——

“Ầm” một tiếng, tôi cùng với tấm bình phong yếu ớt kia cùng ngã trên đất rất khó coi, hai nam nhân trước mặt đang trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi một thân chật vật.

Bất chấp đau đớn trên người, tôi nhanh chóng đứng lên, lấy tốc độ nhanh nhất sửa sang lại y quan, lại phải đi bụi trên người, cố gắng mỉm cười dù không được tự nhiên lắm. Tôi cố lấy dũng khí ngẩng đầu, lại gặp ánh mắt kinh ngạc của chàng.

“Nàng...” Hắn do dự mở miệng muốn nói, lại bị Lã Mông cắt ngang.

“Đây là em họ ta... Lã... Vân, người một nhà.”

Chẳng qua một câu, hắn thề nhưng lại vừa sửa tên tôi vừa sửa luôn bối phận tôi. Tôi nhịn xuống cảm tức Lã Mông, lại ngịch ngợm chớp chớp mắt với Lục Nghị.

Chàng hiểu được, mỉm cười ra vẻ hiểu ý với tôi.

26. Q.3 - Chương 26

Ngày thứ hai, Lã Mông liền trở về Kiến Nghiệp.

Tôi không cho rằng hắn cảm kích Lục Nghị, nhưng mà trừ người này ra, không có người thứ hai có thể nói cho hắn biết phương pháp chiến thắng Quan Vũ. Cho nên dù hắn còn đang oán thầm trong lòng thì cũng chỉ đành chịu.

Mà khi tôi từ chối về Kiến Nghiệp cùng hắn thì hờn oán trong lòng hắn càng tăng. Tôi có lý do đường đường chính chính : bởi vì tôi trở lại Kiến Nghiệp sẽ dễ dàng bại lộ thân phận, sẽ có nguy hiểm, còn không bằng ở lại trong quân lấy thân phận một tiểu binh.

Hắn ngẩn ra, lại không tìm ra lý do để phản bác tôi. Cuối cùng, hắn thở dài một tiếng, nói:

“Tỷ tỷ người chờ nhé, đến khi gió thu bắt đầu thổi, ta liền lĩnh quân đến đón tỷ.”

Trong lòng tôi cả kinh, cũng thật không ngờ hắn sẽ nói như thế. Tình thế nghĩ lại thì đó cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng vô luận thế nào, tôi sẽ có hai tháng thời gian ở lại Lục Khẩu, ở lại bên cạnh Lục Nghị.

Năm nay Lục Nghị ba mươi bảy tuổi.

Thời gian như một con rắn giao hoạt mà yên tĩnh, dường như hôm qua tôi vẫn còn rất nhiều thời gian phải đợi, nhưng nháy mắt nó liền lặng lẽ trốn. Từ xưa đến nay, vẻ ung dung trầm tĩnh làm cho chàng thoát nhìn trẻ hơn nhiều so với tuổi thực, lại không ai nghĩ đến thời gian đẹp nhất của chàng đã để lại trong một góc xó nào đó không muốn người biết.

Nhưng đối với chức vị “Thiên tướng quân Hữu đô đốc” này mà nói, tuổi này vẫn là rất trẻ. Các quân sĩ Lục Khẩu thường ngầm gọi chàng là “Tướng quân trẻ con”, cùng lúc trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một loạt việc mà từ lúc nhận chức nhiệm tới nay chàng làm.

Cái gọi là làm, cũng chỉ là mỗi ngày tiệc rượu đi săn hay gieo trồng các loại hạt trước cửa. Chàng thậm chí phát minh ra một loại trò chơi, mỗi ngày chàng đều gọi người bắt một con ếch khỏe mạnh từ trong vườn, sau đó dùng bút son điểm một chấm đỏ trên trán con vật nhỏ không an phận kia. Mỗi ngày đều như thế, làm không biết mệt. Những quý tộc xuất thân nhà quyền thế còn tạo điều kiện cho những hành vi giấu tài này của chàng, mà vẻ nhẹ nhàng lơ đãng chơi đùa lại được phụ trợ bởi khí chất bình tĩnh thông dong trên người chàng lại trở nên rất tự nhiên, thậm chí làm cho người ta cảm thấy, chàng nếu không phải như thế lại không tự nhiên. Khi nước lặng yên chảy xuôi, không ai có thể tưởng tượng nó sẽ kết thành băng sắc bén.

Loại che giấu này có thể mê hoặc tướng sĩ của mình, tự nhiên cũng có thể mê hoặc quân địch. Khi Quan Vũ sai sứ đến, chàng tìm người làm một cái bồn lớn, bên trong có hơn trăm con ếch. Tôi cảm thấy không đủ liền tìm thêm vài hoa khôi nổi danh trong thành, còn tự mình mặc áo yếm màu xanh biếc, váy xếp nếp màu đỏ, tô mày, lại kẻ lên mắt một lớp màu vàng nhạt, dùng gương mặt mà cả bản thân còn thấy xa lạ mang theo đàn cùng chàng diễn trò hay.

Vì vậy khi sứ giả của Quan Vũ đến quân trại Lục Khẩu, đi qua cửa trại mà chàng đã trồng không ít thực vật cùng hoa cỏ, ngang qua một đám tiểu binh say mềm, lại xuyên qua hành lang dài treo đầy con mồi, đẩy ra cửa phía sau quân trại, ngạc nhiên phát hiện vị tướng quân trẻ con cùng một đám nữ tử diêm dúa lẳng lơ đang chọc chọc mấy con ếch.

“Không biết tôn sứ đã đến, thật là đáng chết. Tôn sứ sao lại không vào đây cùng tận hứng?”

Sứ giả của Quan Vũ nửa ngày nói không ra lời. Lại bị chàng bước qua kéo tay, rất hứng thú giới thiệu cho hẳn một ít lợi ích của ếch.

Vở kịch kia diễn vô cùng thuần thực nhưng cũng không khoa trương. Nhờ vẻ bình tĩnh cùng thông dong trời sinh tiềm ẩn trong người nên mọi thứ chàng làm đều có vẻ đương nhiên. Chàng còn hai lần khoác lấy vai tôi, muốn tôi vì vị khách tôn quý hát một khúc. Tôi nằm trong lòng chàng nhẹ nhàng hát, chàng liền khẽ mỉm cười nhìn tôi. Chàng để tôi nhập vai diễn. Tôi thậm chí còn nghĩ, nếu tôi vẫn là ca kỹ còn tốt hơn so với hiện tại, tôi tình nguyện cả đời mang bộ mặt trang điểm khoa trương làm cho phụ nữ đàn hoàng phải quay đầu đi chỗ khác, vì chàng mà tô mày, vì chàng mà kẻ mi vàng.

Nhưng vở diễn cũng sẽ đến lúc hạ màn. Khi tôi nhìn thấy ánh mắt sứ giả lúc cáo biệt, tôi đã nhìn thấy thắng lợi của trận chiến này. Phương thức này thật thái quá so với người bình thường và vượt qua tưởng tượng của kẻ địch, làm cho bọn họ không có chút nào hoài nghi. Sứ giả đè nén vui sướng trong lòng mà nói lời từ biệt, còn tôi thì yên lặng trở về doanh trại, tẩy đi trang điểm, lại đổi về quần áo nam tử.

Nửa tháng sau, Quan Vũ rời khỏi Kinh Châu, trước tấn công Phàn Thành. Mọi việc đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa. Lại qua nửa tháng, Lã Mông lặng lẽ nhận quân trở lại. Đến Lục Khẩu, chuyện thứ nhất hẳn làm là cho người đến tìm tôi. Lúc này lại đến phiên tôi oán giận mà không thể làm gì được.

Lục Nghị tự mình đưa tôi đến trong doanh trại Lã Mông. Hai người đóng cửa lại ở bên trong nói thật lâu. Cuối cùng chàng từ bên trong đi ra, tôi thất thần nhìn chàng. Chàng phải đi rồi.

Chàng cáo biệt Lã Mông, khi đi qua bên người tôi, chàng hơi dừng dừng, dùng thanh âm chỉ có tôi có thể nghe được nói:

“Lát nữa có thể đến bờ sông một chút không? Ta có lời muốn nói với nàng.”

Đáng tiếc Lã Mông lại dài dòng nói chuyện rất lâu, tôi đứng đó bất an nhìn hẩn thao thao

bất tuyệt biểu đạt niềm vui gặp lại, vô cùng muốn lấy gậy đập hẩn ngất xỉu rồi chạy tới bờ sông. Đợi đến khi hẩn rút cuộc cũng chấm dứt định đi nghỉ ngơi, tôi gần như muốn khóc. Quá lâu như vậy, có thể chàng đã đi rồi.

Tôi lặng lẽ ra ngoài đi đến bờ sông. Chàng vẫn còn ở nơi này, dưới tàng cây liễu, đứng cạnh gốc liễu mà yên tĩnh nhìn tôi. Ánh trăng chiếu vào một thân áo trắng của chàng, một khắc đó tôi đột nhiên nhớ đến Chu Du. Tôi đột nhiên nhàm chán nghĩ, nếu là Chu Du, nhất định sẽ dùng một tư thế cực khốc chấp tay sau lưng hướng mặt sông nhìn trời, đợi người đến gần mới dùng một tư thế xinh đẹp nghiêng mặt nhìn. Nhưng chàng không giống, chàng chỉ là yên tĩnh đứng đó, đôi mắt vẫn trước sau nhìn bạn. Đây là điểm khác biệt giữa Chu Du và chàng, cũng là lý do vì sao thủy chung không có người nào đồng thời yêu cả hai người bọn họ.

Tôi còn đang miên man suy nghĩ thì đã đi đến trước mặt chàng, sau đó chàng nói với tôi:

“Ba ngày sau, sẽ khai chiến.”

Là vì chuyện công. Tôi buồn bực nghĩ. Tôi rất muốn cắt ngang lời chàng nói, đừng nói tới chiến tranh gì đó đáng chết kia, chúng ta ở đây nói chuyện phiếm, nói chuyện tình cảm, chỉ cần ở cạnh tôi cả đêm là được rồi.

Nhưng tôi vẫn không nói gì.

“Ta cùng Lã tướng quân sẽ mang binh chia làm hai đường. Hẩn đến Kinh Châu cùng Công An, ta xuôi dòng mà lên chiếm Nghi Đô. Trận chiến này, Lã tướng quân cho rằng phải không đánh mà thắng.”

“Đây là chuyện tốt.” Tôi nhàn nhạt nói.

“Nhưng mà ta thủy chung có chút lo lắng.”

“Lo lắng cách dụng binh của Tử Minh?” Tôi mỉm cười nhìn chàng. Lã Mông mặc dù không thể so với Quan Vũ, nhưng từ xuất thân binh nghiệp cho đến thành tựu như hôm nay, cũng toàn bộ là nhờ tài năng quân sự của hắn. Người trong thiên hạ đều biết Lã Mông lại không biết tên Lục Nghị, nhưng chàng lại ở đây lo lắng điều này.

“Cũng không thể nói như thế, ” chàng trầm ngâm, “Tài năng quân sự của Lã tướng quân , người người khâm phục. Nhưng Lã tướng quân đã qua một lần đánh Kinh Châu cũng không hẳn là Lã tướng quân trước đây.”

“Xin chỉ giáo cho?”

“Trận chiến Kinh Châu kia, Lã tướng quân không đánh mà thắng được ba quận, vì thế nghe hết tán thưởng của mọi người. Ta chỉ sợ Lã tướng quân quá mức say mê tán thưởng như vậy.”

“Ngài nói là hắn say mê tán thưởng vì không đánh mà thắng?” Khi hỏi như vậy, tôi đột nhiên nhớ tới, trước trận chiến Kinh Châu, Lã Mông quả thật có thể nói là giết người như ma, nhưng mà từ sau trận chiến đó hắn hình như quả thật không còn tạo ra khí thế tử thần này nữa.

Chàng nhìn tôi nhẹ gật đầu.

“Nhưng mà, trận chiến có thể không đánh mà thắng được chẳng phải là chủ ý của Bá Ngôn ngài lúc đó sao?” Tôi tò mò hỏi chàng.

“Vốn cũng là như thế. Nhưng chiến tranh luôn tàn khốc, không đánh mà thắng chẳng qua chỉ là che giấu chân tướng một lời nói dối dễ nghe. Có đôi khi chỉ có thể dựa vào giết người mới có thể thắng lại phải nói dối, không thể công khai vậy máu vì có thể tạo ra hy sinh còn lớn hơn.”

“Ngài cho rằng trận chiến thế nào mới chỉ có dựa vào giết người mới có thể thắng được?” Tôi hỏi.

“Bây giờ ta vẫn chưa biết,” chàng khẽ thở dài, “Nhưng Kinh Châu lớn như vậy, luôn luôn tồn tại nguy hiểm như thế. Hơn nữa ta còn rất lo lắng Ngũ Đấu Thước giáo.”

“Ngũ Đấu Thước giáo?” Danh từ này khá là xa lạ, tôi nghi hoặc nhìn chàng.

“Phải.” Chàng gật đầu nói, “Lưu Bị là một người biết lợi dụng tình thế. Tám năm trước Tào Tháo lấy Hán Trung, giáo đồ Ngũ Đấu Thước đều chạy tứ tán khắp nơi, một phần bị đưa về dưới trướng Lưu Bị. Theo ta biết được, Kinh Châu cũng có một phần là nơi tụ cư của giáo đồ Ngũ Đấu Thước.”

Đây là lần đầu tiên nghe nói chuyện như vậy, tôi hứng thú tiếp tục nghe chàng nói.

“Lòng tin của giáo đồ đều rất chấp nhất, vì vậy một khi bị khống chế đều sẽ khăng khăng một mực nguyện trung thành. Lã tướng quân cho rằng trận chiến này cũng có thể giống như lần trước, đến nơi nào đều hàng. Nhưng ta ngược lại rất lo lắng.”

“Nhưng ngài không thuyết phục được hắn, có phải không?” Tôi hỏi.

Chàng gật gật đầu.

“Ngài không thuyết phục được hắn, ta càng không làm được. Hắn cho dù có tôn trọng ta, nhưng trong cảm nhận của hắn ta chỉ là một nữ tử bình thường. Lời nói của ta hắn sẽ không nghe.” Tôi bình tĩnh nói

“Vậy cũng không còn cách nào, ” chàng thở dài, “Nàng chỉ cần biết là được. Nếu có biến cố, nàng phải tự bảo trọng. Còn nữa, nếu muốn nói với Lã tướng quân những lời này, vậy cũng đừng nói là nghe ta nói. Nếu Lã tướng quân biết ta nhận ra nàng, nhất định sẽ không vui.”

Giọng của chàng rất dịu dàng. Trong thoáng chốc tôi có chút thất thần, nhưng tôi lại tránh đi ánh mắt chàng, chuyển qua đề tài khác.

“Duyên nhi có khỏe không?”

Khóe môi chàng có chút ý cười nhẹ: “Khi rời nhà, nó đã biết viết chữ.”

“Như thế nào?”

“Nàng ấy cũng khỏe lắm, thường xuyên nhắc tới nàng.”

Tôi nhẹ gật đầu rồi nói tôi muốn trở về.

Chàng nói: " Cũng không còn sớm, phu nhân cần phải trở về."

Tôi liền nói lời từ biệt với chàng, chậm chậm xoay người trở về. Đi được vài bước tôi lại lặng lẽ quay đầu nhìn thoáng qua, thấy chàng vẫn đứng ở nơi đó, yên tĩnh nhìn bóng dáng tôi rời đi.

Tim tôi không tự chủ được run rẩy. Hít sâu một hơi, tôi nói với chính mình, tôi đếm tới ba, nếu khi lại quay đầu mà chàng vẫn còn đang ở đó, tôi sẽ chạy trở lại.

Một. Hai. Ba.

Tôi lại quay đầu, vẫn thấy bóng dáng kia đứng dưới tàng cây. Dưới ánh trăng, hình bóng của chàng yên lặng chiếu xuống bờ sông.

Tôi thể nhưng lại không có dũng khí chạy tới. Tôi lại nói với chính mình, bây giờ tôi đếm tới mười. Nếu chàng vẫn ở đó, tôi sẽ thật sự chạy qua — thật sự.

Tôi run run đếm đến mười rồi quay đầu. Dưới tàng cây đã trống không, chỉ còn ánh trăng như nước.

27. Q.3 - Chương 27

Lã Mông mặc thường phục bất ngờ vượt sông đánh chiếm Kinh Châu, lại dùng chiến thuật đối xử tử tế với tù binh khiến cho người người không đánh mà hàng, làm cho toàn quân cao thấp ngợi khen không dứt, theo ý tôi đây là kết quả tốt nhất. Bởi vì mọi chuyện vốn là chủ ý của Lục Nghị, Lã Mông chỉ là người chấp hành. Nhưng chính bởi vì Lục Nghị còn lặng lẽ không có tiếng tăm nên mới phải đem vinh quang thắng lợi này toàn bộ tặng cho Lã Mông, còn bản thân thì đi đánh Nghi Đô, một nơi vừa hẻo lánh vừa hiểm trở.

Nhưng cho dù là chinh phạt một nơi hẻo lánh lại hiểm trở, chàng cũng hoàn thành một cách xuất sắc. Đường đi không phải trực tiếp ở bờ sông, mà là vách núi cạnh dòng sông. Người Thục cho rằng quân Giang Đông giỏi về thủy chiến, không hề am hiểu tác chiến vùng núi, cho nên đối với quân Giang Đông xuôi dòng cũng trở nên lơ là. Nhưng theo chiến báo truyền đến, chàng đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ này của người Thục.

Từ Giang Lăng mà tám năm trước từng được tặng cho Lưu Bị, chiến báo Lục Nghị lấy được Di Đạo rơi vào trong quân Lã Mông. Lã Mông từ trong vui mừng thắng lợi mà tỉnh lại, sắc mặt bắt đầu dần dần không vui.

Loại không vui này không thích hợp cho người ngoài biết. Chỉ đến ban đêm sau khi mọi người đều về nghỉ ngơi, hần mới mang tâm sự nặng nề mà chậm chậm tiến vào doanh trại của tôi, nói với tôi:

"Hần là đến để tranh giành với ta."

"Hần nào?" Tôi trong một lúc vẫn chưa phản ứng kịp, mờ mịt hỏi hần.

"Tên tướng quân trẻ con kia." Hần oán hận nói, "Ngay từ đầu hần đã cho rằng ta vô năng, mà bây giờ hần còn muốn dùng thắng lợi của hần che lấp đi thắng lợi của ta."

"Người lấy được Giang Lăng đã là thắng lợi lớn nhất, sao phải để ý người khác?"

"Nhưng mưu kế đoạt được Giang Lăng cũng là từ hần. Nếu người khác biết việc này, ta làm gì còn chỗ đứng nữa? Giang Lăng không phải là thắng lợi của ta, mà là của hần."

"Là người nghĩ nhiều rồi. Ngài ấy chưa hần sẽ nghĩ thế." Tôi nhẹ nhàng nói.

Hần cũng không đáp lời tôi, chỉ là thất thần nhìn quân báo trên bàn. Cuối cùng, hần đột nhiên hỏi: "Hần lấy Di Đạo, giết địch bao nhiêu người, bên ta thương vong bao nhiêu người?"

Tôi cầm quân báo đọc cho hần nghe:

"Giết địch hai ngàn người, bên ta thương vong hai trăm bốn mươi người."

Hắn cười lạnh một tiếng, lại nói: “Quân ta từ lúc khai chiến tới nay không hề có chút thương vong.”

Tôi im lặng không nói.

“Hắn hiện tại đang trên đường tiến quân Tỉ Quy à?” Hắn lại hỏi như vậy.

Tôi nói đúng vậy.

“Ta đây liền đi lấy Di Lăng. Ta muốn không mất một binh mà lấy được Di Lăng, sau đó cho hắn biết hắn dùng binh vẫn không bằng ta.” Lã Mông đột nhiên nói như thế.

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, muốn nói gì đó thì hắn lại cầm quân báo.

“Di Lăng có năm ngàn binh mã, Thái thú Lưu An ——” hắn đọc.

“Lưu An? Chính là Lưu An trước kia giết thê tử của mình lấy thịt cho Lưu Bị ăn sao?” Tôi tò mò hỏi.

“Phải, đúng là người kia. Sau đó Lưu Bị ban cho hắn chức quan, sau có một đoạn thời gian hắn biến mất, nghe người ta nói hắn đi Hán Trung. Đến lúc trở về Lưu Bị liền lập hắn làm Thái thú Di Lăng.”

“Hán Trung?” Tôi kinh ngạc, “Hắn không phải là vào Ngũ Đấu Thước giáo chứ?”

“Cũng có khả năng.” Hắn nhàn nhạt nói, “Cái loại tà giáo này rất dễ mê hoặc người.”

Tôi đứng lên, nghiêm mặt nói: “Ta không nghĩ người đi lấy Di Lăng là ý kiến hay.”

“Vì sao?” Hắn kinh ngạc nhìn tôi.

“Thứ nhất, Giang Lăng vừa định, người nên đóng ở đây; thứ hai, Di Lăng cũng không có nhiều ý nghĩa quân sự, không cần phải chiếm, không cần thiết bỏ lại Giang Lăng mà đi lấy Di Lăng; thứ ba, cho dù lấy được Di Lăng, cũng đừng trông mong thái thú đầu hàng, người Ngũ Đấu Thước giáo_____”

Tôi còn chưa nói xong, hắn đã cười cắt ngang lời tôi.

“Được rồi được rồi, ” hắn vừa cười vừa lắc lắc tay nói, “Tỷ tỷ cũng muốn thành tướng quân sao? Tỷ tỷ không hiểu dụng binh, chỉ cần đi theo đệ đệ ta đi nhận Di Lăng là được.”

Hắn dẫn đại quân rời Giang Lăng thẳng chiếm Di Lăng. Hắn đem hai vạn quân đóng ở một nơi cách Di Lăng năm mươi lí, lại phái người đưa thư cho Lưu An. Sau đó hắn ra vẻ nắm chắc mười phần thắng lợi đợi Lưu An đầu hàng. Tôi chán nản nhìn mọi việc, lại biết bản thân mình không có cách nào thay đổi suy nghĩ của hắn.

Nhưng ngoài dự kiến của tôi là Lưu An rất nhanh đã tiếp nhận thư chiêu hàng của hắn. Quân chúng tôi bình yên vô sự vào thành, mọi thứ dường như không khó khăn như trong tưởng tượng của Lục Nghị.

Nhưng khi nhìn thấy Lưu An, trong lòng tôi lại phảng phất một bóng ma lo sợ. Người đàn ông trung niên kia trên mặt không có chút biểu cảm nào, nhưng đáy mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn. Tôi nhìn hắn rồi mất nhận lời trấn an của Lã Mông, trong lòng tôi lại càng không yên.

Lã Mông tiếp tục để hắn làm Thái thú, lưu lại mấy trăm người tiếp quản quân vụ, chuẩn bị mang đại quân tiếp tục tiến về phía bắc định bất ngờ đánh chiếm Lâm Tự. Tôi phản đối kế hoạch này, cho rằng muốn tiếp tục đánh Lâm Tự cũng phải về đóng Giang Lăng chờ đợi Lục Nghị. Nhưng toàn quân cao thấp đều đang cuồng nhiệt trước việc không đánh mà thắng, ý kiến bé nhỏ này thật không đáng nói đến.

Vì vậy vẫn là quyết định như thế. Sau khi Lã Mông lưu lại mấy trăm quân liền dẫn đại quân tiến thẳng Lâm Tự. Lúc tin tức Quan Vũ tiến về phía nam cùng với tin Lục Nghị lấy được Tỉ Quy đồng thời truyền về quân doanh, tôi thấy hắn đắc ý cười.

“Chờ tên tướng quân trẻ con kia vất vả lộn trở về, sẽ phát hiện ta đã đánh tan quân Quan Vũ.” Hắn đắc ý nói.

Nhưng chuyện đời thường ngoài dự đoán của mọi người.

Đội ngũ phụ trách tiếp tế tiếp viện vốn nên sớm từ Di Lăng đến rồi nhưng mãi vẫn không thấy bóng dáng. Lã Mông lo lắng đợi một ngày, lại đợi được một tin tức trí mạng.

—Thái thú Di Lăng Lưu An làm phản.

Có lẽ cũng không thể nói là phản, bởi vì hắn vốn là trá hàng. Khi chúng tôi rời đi không lâu, hắn liền giết hết nhân mã Lã Mông để lại Di Lăng, cắt đứt đường về cùng đường tiếp viện của Lã Mông.

Tôi tệ hơn là, nghe nói hắn chuẩn bị đi đánh Giang Lăng.

“Giang Lăng đóng quân bao nhiêu người?” Lã Mông lo lắng hỏi phó tướng.

“... Hai ngàn.” Phó tướng nhỏ giọng đáp.

Di Lăng có năm ngàn binh mã.

“Còn Nam Quận? Công An?” Lã Mông hỏi, sắc mặt trở nên nặng nề.

“... Cũng không vượt quá năm ngàn.”

Một nước cờ sai, cả ván cờ sụp đổ.

Nhưng đây cũng không phải là tin tức tệ nhất. Tệ nhất chính là, nhiều nhất trong hai ngày chúng tôi sẽ gặp quân Quan Vũ đang nam hạ, sau đó sẽ rơi vào cảnh hai mặt đều là địch.

“Ta muốn đi đường vòng, đoạt lấy Di Lăng.” Lã Mông sắc mặt âm trầm nói.

“Ven đường chắc chắn sẽ có quân mai phục.” Một phó tướng khác lo lắng nói.

“Không bằng đi hướng tây đến Tỉ Quy, hợp quân cùng với quân của Lục tướng mới quyết định.” Tôi đề nghị.

“Trên đường đi Tỉ Quy chẳng lẽ sẽ không có quân mai phục sao?” Lã Mông nhảy lên quát, “Hơn nữa ta không thể xin tên tướng quân trẻ con kia giúp đỡ, ta không muốn làm trò cười cho hắn!”

Tôi bị ai nhìn hắn. Đứa nhỏ quật cường này, tình nguyện để bản thân rơi vào vòng nguy hiểm cũng không bằng lòng thừa nhận thất bại của mình sao?

Hắn lại phát tay áo bước ra cửa, đi chinh đón quân chuẩn bị về đánh Di Lăng.

Trên đường hành quân đến Di Lăng, lòng quân trên dưới đều hoảng sợ. Tin tức Lưu An trá hàng đã sớm truyền khắp quân doanh, đối với tương lai cuộc chiến này, các tướng sĩ cũng không hy vọng gì nhiều.

Sĩ khí sa sút làm cho Lã Mông càng trở nên không yên, chủ soái nôn nóng lại càng làm cho sĩ khí thêm sa sút. Lại còn vì lương thảo không đủ, một đường đến Di Lăng tuy rằng may mắn không gặp phục binh, nhưng hai vạn quân cũng bắt đầu chia năm xẻ bảy. Nếu bị đánh tan bởi năm ngàn người cũng không phải chuyện ngoài dự đoán của mọi người.

Khi vào trong núi cách Di Lăng ba mươi lí, Lã Mông do dự.

Ai cũng có thể nhìn ra trong lòng hắn đang sợ hãi. Từ nơi này đến Di Lăng đều là núi non hiểm trở, chỉ cần một toán phục binh liền có thể trở thành thương tổn trí mạng. Cho dù không gặp phục binh mà đến thành Di Lăng, thì chờ đợi chúng tôi lại là vận mệnh như thế nào?

Nhưng Lã Mông đã không có lựa chọn nào khác.

“Đi.” Hắn gầm nhẹ, dẫn đầu tiến vào vùng núi.

Một đường vô sự đi đến dưới thành Di Lăng, chúng tôi ngạc nhiên.

Không có quân mai phục trong tưởng tượng, cũng không có quân đội chờ đợi chúng tôi, chỉ có một đồng thi thể ngổn ngang, bị bỏ nơi hoang dã ngoài thành.

“Sao lại thế này?” Lã Mông nghi hoặc nhìn, toàn bộ những người chết này hiển nhiên đã trải qua chém giết dữ dội. Trong đó phần lớn là quân Lưu An, nhưng cũng có một phần là thi thể quân Giang Đông.

Càng lúc càng đến gần thành. Màu cờ trên thành mơ hồ khó phân biệt rõ.

“Tướng quân cẩn thận, sợ là trong thành có bẫy.” Có tướng sĩ bắt an đề nghị.

Nhưng Lã Mông lại nghi hoặc nhìn chăm chăm lá cờ trên thành nửa ngày, đột nhiên quát ngựa phóng về phía trước ——

Tôi vội vàng đuổi theo.

Đến dưới thành, chúng tôi kinh ngạc nhìn cờ xí tung bay trên tường thành kia, mặt trên có một chữ “Lục” rất lớn.

Mà vị bạch y tướng quân trên tường thành kia đúng là Lục Nghị, chàng ở trên thành nhìn chúng tôi, mỉm cười ôn hòa lộ vẻ vui mừng.

“Nghị đã tự tiện thay đổi quân lệnh, về điểm này xin tướng quân thứ lỗi.”

Trong thành Di Lăng, Lục Nghị nói với Lã Mông như vậy.

“Không dám nhận. Ít nhiều đã được Lục tướng quân tương trợ.” Lã Mông có chút xấu hổ cúi đầu. Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên tôi thấy vẻ xấu hổ trên mặt hắn.

Hắn hẳn là không thích tiếp tục đề tài này, nhưng tôi cảm thấy phải làm cho hắn thật tỉnh lại, quyết định thừa thắng xông lên.

“Lục tướng quân sao có kịp thời đến chiếm Di Lăng như vậy?” Tôi tò mò hỏi.

“Nói ra thật xấu hổ, bởi vì đúng lúc có chút hiểu biết về Lưu An này, cho nên trước đó để lại một phần binh mã ở Di Đạo. Nhưng vẫn sợ là không đủ, cho nên lấy được Tỉ Quy liền dẫn trước mấy trăm người theo ta gấp rút trở về.” Chàng chỉ nói sơ qua như vậy.

“Việc này là sai lầm của Lã Mông, nhất định sẽ thỉnh tội với chúa công.” Lã Mông rốt cuộc nói như vậy.

“Tướng quân muốn để Nghị mang tiếng bất nghĩa sao?” Lục Nghị cười nói, “Trong quân báo gửi chúa công, Nghị cũng chưa từng nói đến việc này.”

Lã Mông ngăn người nhìn chàng hồi lâu, nói không nên lời.

“Được tiện nghi còn khoe mẽ.”

Đợi sau khi chàng rời đi, vẻ xấu hổ trên mặt Lã Mông đột nhiên biến mất, hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói như vậy.

“Tử Minh, người nói như vậy thật không phúc hậu.” Tôi ngạc nhiên nói.

“Sao lại không?” Hắn oán hận nói, “Ngài cười ta vô dụng, tranh công với ta, bây giờ lại làm cho ta cảm thấy bản thân như một thằng ngốc.”

“Người hiểu lầm Bá Ngôn rồi, ngài ấy không phải người như người nghĩ.” Tôi vội vàng nói.

“Hắn là gì của tỷ mà tỷ lại nói giúp hắn?” Hắn đột nhiên tức giận hỏi tôi.

Tôi lập tức đứng lên, nhìn hắn hồi lâu, mới mở miệng thốt lên một câu:

“Nếu còn muốn ta làm tỷ tỷ người, người nên tỉnh táo một chút lại cho ta.”

Hắn nhìn tôi, trong mắt vẫn trước sau là vẻ quật cường cùng hờn oán. Tôi biết nói nhiều với hắn cũng vô ích, chỉ đơn giản xoay người lại rồi đi ra ngoài.

Thành Di Lăng vừa nhỏ vừa dốc làm cho tôi cảm thấy đè nén. Tôi chỉ đơn giản ra khỏi thành, bước đi mà không có mục tiêu.

Ngoài thành, quân sĩ Giang Đông đã bắt đầu đem thi thể đi chôn. Sau khi đem hết thi thể đi, lộ ra nhiều mảnh đất bùn bị nhuộm thành màu đỏ rất ghê người.

Mùi máu tươi làm tôi cảm thấy choáng váng. Tôi vừa định rời đi, đã thấy Lục Nghị đứng ở nơi đó.

Chàng đang đứng cạnh một đống thi thể, chàng quay đầu nhìn tôi, trên mặt là vẻ thống khổ mà tôi chưa bao giờ gặp qua.

“Lại đã chết hơn ba ngàn người.” Chàng nhẹ giọng nói.

Tôi đau lòng nhìn chàng, rất muốn tự tay xoa dịu gương mặt đau khổ của đó, nhưng tôi chỉ có thể dùng lời nói mà an ủi.

“Cũng là chuyện không có cách nào.” Tôi nói.

“Chiến tranh phá đi hòa bình, nhưng mà chiến tranh lại là vì hòa bình, ” chàng nhàn nhạt nói, “Cho dù nghĩ như thế, nhưng mỗi khi nhớ đến bao nhiêu quân sĩ vì ta mà chết, trong lòng vẫn sẽ thống khổ.”

Tôi vừa muốn nói, lại bị một thanh âm của tiểu binh cắt ngang.

“Lục tướng quân, tôi thật sùng bái Lục tướng quân, ” người nói chuyện là một tiểu binh trong quân Lã Mông, “Nếu có thể cùng Lục tướng quân đánh giặc thì tốt rồi. Tương lai tôi có con, tôi cũng muốn để nó theo Lục tướng quân đánh giặc.”

Tôi yên lặng mỉm cười nhìn hắn. Tiểu binh kia cùng lắm là mười bốn mười lăm tuổi, nếu đợi đến khi con của hắn cũng có thể đánh giặc, trời ạ — không biết Lục Nghị già đi bao nhiêu.

Lục Nghị tươi cười ôn hòa với hắn.

“Ta thà rằng con của ngươi không cần phải đánh trận với ta” chàng nhàn nhạt cười, đưa tay đặt lên trán tiểu binh kia.

“Ta mong rằng chờ đến khi nó lớn, đã không còn có chiến tranh nữa.”

Trời sắp tối, nhóm quân mai táng thi thể cũng trở về. Chúng tôi cũng theo dòng người về thành, chậm rãi trở về.

“Nếu cảm thấy mệt mỏi thì nên nghỉ ngơi một chút.” Tôi nói với chàng.

“Không mệt, ” chàng lắc đầu nói, “Hết thấy không phải là vừa mới bắt đầu sao.”

Tôi nhìn chàng, chàng đang nhìn bầu trời phương bắc, mà tôi cũng quay đầu lại nhìn về phía đó. Đêm đen yên lặng, ở phương bắc xa xôi kia không biết ánh đèn đuốc từ nơi nào đã nhuộm đường chân trời thành màu tím thẫm.

Khói lửa chiến tranh sẽ không chấm dứt, dưới bầu trời màu tím thẫm kia, Quan Vũ đang chờ đợi chúng tôi.

28. Q.3 - Chương 28

Tôi chưa bao giờ gặp qua Quan Vũ, nhưng tôi cũng không xa lạ gì con người đó. Ở thời đại tôi được sinh ra, các chủ khách sạn thờ cúng hắn, võ sư võ quán bái lạy hắn, ngay cả các thương nhân mê tín cũng thấp hươu cho hắn, hắn đã sớm thoát ly khỏi phạm trù một nhân vật lịch sử, từ trăm ngàn truyền thuyết tích tụ lại, đã gần như là một vị thánh sống.

Trong Tam Quốc Chí , trận chiến Kinh Châu hắn bại như thế nào cũng không được miêu tả nhiều, mà trong trí nhớ tôi, thất bại của hắn cũng không rõ ràng lắm. Trên thực tế, chiến thắng hắn còn gian nan hơn xa với những điều tôi nhớ được trong sách sử.

Khi hắn rút quân từ Phàn Thành, ngoài binh lính trong tay còn có bảy vạn quân ở ngoài. Mà quân đội trong tay Lã Mông cùng Lục Nghị gộp lại cùng với tù binh, cũng không thể nào vượt qua năm vạn. Càng khó khăn hơn là hai vạn quân đã ở lại Tỉ Quy để ngừa Lưu Bị phái quân đến tiếp viện, cũng sợ Quan Vũ từ Tỉ Quy chạy ra.

Quan Vũ đóng quân ở Lâm Tự, quân Ngô ở lại Di Lăng. Đại quân hai phía cách hai thành tiến vào trạng thái giằng co, bên nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ — ngay cả Quan Vũ đã trong tình trạng mất chỗ dựa, nhưng nếu không thể một lần quyết chiến, tiến vào thế trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi rất có khả năng chính là quân Tào.

Dưới tình huống như vậy, Lục Nghị đột nhiên chỉ dẫn theo mấy chục người đi Phần thành. Khi tôi nghe nói chuyện này, chàng đã rời đi từ lâu. Liên hệ quân Tào cùng nhau giáp công Quan Vũ quả thật là chủ ý thông minh, nhưng đi trước như vậy thật làm cho người ta lo lắng cho sự an toàn của chàng.

Lại không ngờ rằng chàng chỉ đi không đến ba ngày, quân đóng ở Di Lăng liền xảy ra chuyện.

Nguyên nhân rất tình cờ: hai tiểu binh thủ hạ của Lã Mông tại một con đường hẹp gặp được hai tiểu binh dưới quyền Lục Nghị, không ai nhường đường ai, vì vậy liền dẫn đến tranh cãi. Nội dung tranh cãi đơn giản chỉ là chủ soái của ai có công lớn hơn trong trận chiến này. Nhưng hậu quả của cuộc tranh cãi này lại làm người ta kinh ngạc.

Cãi nhau rất nhanh biến thành đánh nhau. Lại có binh lính trên đường gia nhập vào cuộc đấu đá này. Cho đến khi tin tức truyền đến tai Lã Mông đã là đánh đến không thể cứu vãn rồi.

Hắn nhanh chóng dẫn người đến trấn áp đám người này. Nhưng binh lính thủ hạ của Lục Nghị lại không nghe hiệu lệnh của hắn. Đầu tiên là hắn xử lý có chút bất công, thứ hai là bọn họ vẫn mang lòng oán hận vì cho rằng chủ tướng của họ không được đãi ngộ công bằng, còn có nguyên nhân thứ ba mà trước đây chưa ai nghĩ đến, nhưng lại dẫn đến một vấn đề có khả năng trí mạng:

Trong trận chiến này, Hữu đô đốc hắn là thống soái cao nhất. Trước đây chức vị này thuộc về Lã Mông, nhưng vì mê hoặc Quan Vũ, Lã Mông xin nghỉ để Lục Nghị nhận trọng trách này. Sau đó Lã Mông lại trở về, nhưng chức quan Lục Nghị vẫn chưa được thay đổi. Về quyền thống lĩnh cao nhất của quân đội này, Tôn Quyền cũng không nói rõ, đương nhiên tôi tình nguyện tin rằng chuyện này chỉ đơn giản là vì hắn nhất thời sơ sót.

Mệnh lệnh của Lã Mông không làm binh lính của Lục Nghị nghe theo, trong cơn giận dữ, hắn thế nhưng lại phái người đi cưỡng ép thu hồi quan ấn của Hữu đô đốc. Đây quả là quyết định không sáng suốt chút nào. Trước kẻ thù lớn mà bên trong đã tự hỗn loạn, dù nói thế nào cũng là trách nhiệm của thủ hạ Lục Nghị. Nhưng cho tới bây giờ chàng vẫn không được đối xử công bằng, quả thật cũng dễ hiểu vì sao các binh sĩ này giận dữ. Dưới tình huống như vậy mà Lã Mông lại không xử lý tốt việc này, ngược lại không rõ ràng làm âu thuẫn càng trở nên gay gắt. Càng làm cho người ta thất vọng là, khi tướng sĩ thủ hạ của Lục Nghị phẫn nộ bao vây doanh trại bên Lã Mông, yêu cầu trả lại quan ấn và ột câu trả lời thỏa đáng thì Lã Mông lại bắt đầu đóng cửa không ra.

Cái đêm bất ngờ làm phản đó tôi ở trong quân doanh Lã Mông, tìm khắp doanh trại cũng không thấy hắn. Rất hiển nhiên, hắn biết tôi muốn nói gì nên định ngay cả tôi cũng không gặp. Trong lòng tôi vô cùng lo lắng, tiếng gầm gừ vang trời của quân sĩ ngoài kia đập vào trong tai. Tôi nhìn tướng sĩ Lã Mông bên cạnh mình, cả đám bọn họ đều quay đầu đi, hình như cũng không muốn gánh vác việc này.

Nếu là Lục Nghị ở đây, chàng nhất định sẽ ra ngoài. Tôi nghe bên ngoài có thanh âm rất lớn, giống như tiếng hò hét, tôi thở dài trong lòng.

Sau đó tôi đẩy cửa đi ra ngoài.

Bao vây bên ngoài tất cả đều là binh lính của Lục Nghị, nửa vùng trời sáng rực lên ánh đuốc. Tôi đi vào giữa bọn họ, nháy mắt đã có thanh đao đặt trên cổ tôi.

“Là em họ của Lã Mông.” Tôi nghe thấy bọn họ nhỏ giọng trao đổi, nhìn tôi chăm chăm, mà sát khí trong mắt bọn họ ngày càng tăng.

Tôi bình tĩnh nói: “Các người muốn giết ta, cũng đừng nên nôn nóng. Không bằng nghe ta nói vài câu xong rồi giết ?”

Một binh sĩ trong đó nhìn nhìn tôi, sau đó thu đao lại, kiêu hãnh nói :”Người nói xem.”

“Các người định hại Lục tướng quân bất nghĩa sao? ” Tôi nhìn hắn hỏi.

Bọn họ đều giật mình, sau đó hỏi: “Xin chỉ giáo cho?”

“Các người hành động như thế này, chẳng lẽ không phải làm cho hắn mắc tội danh ‘Mưu nghịch’ sao?”

“Chúng ta không phải là mưu nghịch, chúng ta chỉ hy vọng Lã tướng quân ra đây cho chúng ta một lời giải thích.”

“Nếu chúa thượng muốn trách tội, chúng ta dùng tánh mạng gánh vác trách nhiệm là được. Việc này không quan hệ với Lục tướng quân!”

Bọn họ chín người mười câu xôn xao cả lên.

“Ta tin tưởng các người xuất phát từ lòng tốt. Nhưng nếu để quân địch có cơ hội thừa nước đục thả câu, lợi dụng gian tế làm lớn chuyện lên, Lục tướng quân còn mặt mũi nào gặp người?”

“Chúng tôi không phải bị người khác xúi giục, chúng tôi đều là tự mình muốn đến!” Một binh lính tuổi còn trẻ vội vàng nói, “Lục tướng quân vẫn yêu thương chúng tôi như vậy, tài dụng binh của ngài cũng làm chúng tôi thật sự kính nể. Lã tướng quân chức quan vẫn cao hơn Lục tướng quân, chúng tôi cũng không phải nói Lục tướng quân nhất định phải làm Hữu đô đốc. Nhưng chúa công cũng phải cho Lục tướng quân một lời thỏa đáng chứ. Bây giờ ngài bị người ta khi dễ như vậy, chúng tôi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Chúng tôi cũng chẳng phải muốn nhằm vào ai, đại nhân ngài phải biết rằng —— bản thân tôi vốn là bộ hạ cũ của Lã tướng quân. Chỉ là bây giờ, tôi cho rằng Lã tướng quân đã sai rồi. Tôi bất bình cho Lục tướng quân!”

Binh lính trẻ tuổi này càng nói càng kích động, không ngờ lại rơi lệ đầy mặt.

“Ta biết người nói không sai. Nhưng các người cũng không thể làm như vậy. Phải tìm một phương pháp để giải quyết chuyện này.” Tôi nói.

“Ngài nói, phải giải quyết thế nào?” Bọn họ đều hỏi.

“Các người trước tiên lui về đi, chúa thượng nhất định sẽ cho Lục tướng quân một câu trả lời hợp lý.” Tôi an tĩnh nói.

“Chúng tôi dựa vào cái gì để tin ngài?” Bọn họ cười lạnh nói.

Câu hỏi này làm tôi cũng ngạc nhiên. Tôi nhìn quân phục đơn giản bình thường trên người, bọn họ dựa vào cái gì để tin tôi?

Khi tôi im lặng, bọn họ lại trở nên ồn ào, bốn phía hỗn loạn, không nhìn rõ lối ra ở đâu.

Tôi nói: “Các người phải tin tưởng ta.”

Bọn họ nói: “Chúng ta vì sao phải tin tưởng người? Người lấy ai danh nghĩa để chúng ta tin tưởng người?”

“—— lấy danh nghĩa Ảnh phu nhân.” Tôi bình thản nói.

Bốn phía nháy mắt yên tĩnh lại. Bọn họ đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn tôi từ từ tháo mũ xuống, một đầu tóc đen nhánh xõa ra tôn lên gương mặt con gái của tôi. Bọn họ không thể tin lùi mấy bước về sau, khe khẽ nói nhỏ với nhau.

“Là Ảnh phu nhân, tôi nhận ra người.” Một đô úy tiến lên vài bước, đứng cách tôi không xa nói.

Tôi nhìn hắn một cái, lại cảm thấy hắn vô cùng quen mặt. Khi tôi nhìn hắn, hắn có chút ngượng ngùng nở nụ cười. Lúc này tôi đã nhớ ra rồi.

“Lạc Thống.” Tôi nhẹ nhàng gọi tên của hắn.

Hắn gật gật đầu: “Tôi tin tưởng Ảnh phu nhân.”

Sau đó hắn lại xoay người đối mặt mọi người, dùng thanh âm yếu ớt nhưng thành khẩn nói: “Mọi người tin tưởng Ảnh phu nhân đi. Ảnh phu nhân nói muốn trả lại sự công bằng cho Lục tướng quân, người nói lời nói nhất định giữ lời. Tôi ngày mai sẽ theo Ảnh phu nhân đi gặp chúa công, nếu việc này không thành, tôi cũng không còn sống để trở về gặp mọi người.”

Bọn họ rốt cuộc dần dần yên tĩnh lại.

Khi đó Tôn Quyền đã tiến quân đến Lục Khẩu. Ngày thứ hai tôi liền theo Lạc Thống đi thuyền đến Lục Khẩu gặp hấn. Thuyền đến nửa đường, tôi nhận được một tin tức đáng mừng: Lục Nghị đã trở lại Di Lăng, mà tướng quân Tào Từ Hoảng cũng đã đồng ý cùng giáp công* Quan Vũ.

*Giáp công : đánh gong kim, đánh từ hai mặt

Dùng cách thức như thế để công bố thân phận mình rồi trở lại bên cạnh Tôn Quyền, nhưng tôi cũng chưa từng nghĩ qua, cũng không biết được ở Lục Khẩu chờ đợi tôi sẽ là cái gì. Một đường không yên đến Lục Khẩu, lại thật kinh ngạc là Tôn Quyền vẫn chưa từng triệu kiến tôi. Cho dù có hai lần gặp nhau trên đường, hấn cũng quay mặt đi chỗ khác không để ý, dường như trong mắt căn bản không có người như tôi.

Hấn chỉ gặp qua Lạc Thống, nhẹ nhàng băng gươm hóa giải việc này: hấn lập Lục Nghị làm Phủ Biên tướng quân, nhận chức Thái thú Nghi Đô, cũng phong làm Hoa Đình Hầu. Cho dù chức vị Hữu đô đốc trả về cho Lã Mông, nhưng bổ nhiệm như vậy, cũng không phải là không hợp tình hợp lý.

Hấn lại lệnh cho Lã Mông về đóng Giang Lăng, Lục Nghị đến Nghi Đô, lại tự phái Chu Nhiên cùng Phan Chương phối hợp với Từ Hoảng đi đánh Quan Vũ.

Đợi đến khi Lạc Thống trở về, Tôn Quyền vẫn như cũ không gặp tôi, dường như hấn đã quên có một người như tôi tồn tại. Nhưng khi hấn tiến quân đến Lâm Tự, lại không quên ra lệnh cho tôi theo quân đi. Tôi không biết trong hồ lô của hấn có cái gì, lại chỉ có thể yên lặng theo quân đi trước.

Đợi khi chúng tôi đến Lâm Tự, Quan Vũ cũng đã bị bắt đưa đến tạm giam ở Lâm Tự.

Nghe người ta nói Tôn Quyền trước sau vẫn rất muốn Quan Vũ đầu hàng hấn, nhưng cho dù cường bức dụ dỗ thế nào, Quan Vũ vẫn không hề lay chuyển dù chỉ một chút. Vì vậy khi quân sĩ Đông Ngô nói đến Quan Vũ, trong lời nói không khỏi có chút tình cảm sùng kính. Con người thấy chết không sờn, anh danh truyền xa, được địch nhân tôn kính cũng là hợp lý.

Tôn Quyền đợi Quan Vũ bảy ngày, thời gian bảy ngày tạo điều kiện cho tình cảm tôn kính này bén rễ vào đất. Nghe nói doanh trại nhốt Quan Vũ thường có tử khí lan ra, còn có người nói thần tiên ở trên trời đang đau lòng nhìn xuống Lâm Tự. Sau đó, bọn binh lính trông coi Quan Vũ lại trở nên phát tài : tiểu binh đến thành đàn đưa tiền cho họ chỉ vì muốn vụng trộm vào nhìn Quan Vũ một cái.

Tôi vốn không hề có hứng thú với Quan Vũ, nhưng đến cuối cùng cũng không chịu nổi mấy lời đồn này, liền cũng vụng trộm đi vào nhìn Quan Vũ một chút.

Tôn Quyền cũng không hạ lệnh đặc biệt ưu đãi cho Quan Vũ, nhưng gian phòng giam giữ hấn vẫn được tiểu binh bố trí thoải mái vô cùng. Tôi phân phó người trông coi đừng thông báo, một mình nhẹ nhàng đến gian nhà ngục, tôi muốn nhìn xem thời khắc cuối cùng của sinh mệnh một người gần như là thánh nhân này, và người đó sẽ làm thế nào để vượt qua thời gian như vậy.

Tôi đã nghĩ qua rất nhiều khả năng, nhưng khi thật sự thấy Quan Vũ vẫn cảm thấy kinh ngạc.

Tay hấn cầm một cái gương đồng, đang ở dưới ánh đèn mờ nhạt, tinh tế chải vuốt râu.

Có lẽ là kỳ vọng quá cao, có lẽ bởi vì tình cảnh chật vật, bộ dạng hấn cũng không uy vũ như tôi tưởng tượng, dáng người cũng không hùng tráng như tôi nghĩ, nhưng bộ râu dài kia còn tinh tế hơn nhiều so với miêu tả trong sách. Cho dù đã trải qua năm tháng tôi luyện, đã có chút hoa râu, nhưng vẫn như cũ dày rậm tự nhiên.

Hấn chải vuốt thật sự nhập tâm, hoàn toàn không biết tôi đã đứng ở cửa. Phảng phất như một cô gái muốn gặp tình nhân mà sửa sang dung trang, hấn cẩn thận nhìn gương, trên mặt lại có vẻ hối tiếc.

Tôi nhin không được khê cười một tiếng.

Lúc này hấn mới ý thức được sự tồn tại của tôi, buông gương cùng lược, quay đầu lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi nhẹ nhàng nói: “Chào Quan tướng quân.”

Hấn “Hừ” một tiếng, cũng không để ý tôi.

Tôi còn nói: “Không nghĩ tới Quan tướng quân vẫn trẻ trung như vậy.”

Đây là lời khen tặng, nhưng nhìn ra được hấn thật hưởng thụ. Hấn liếc nhìn tôi một cái, vẫn không nói chuyện, nhưng vẻ cao ngạo lại giảm đi không ít.

“Quan tướng quân còn trẻ tuổi như vậy, còn có rất nhiều cơ hội giết địch nơi sa trường. Quan tướng quân chẳng lẽ không muốn quý trọng cơ hội này sao?”

Hấn vẫn không đáp lời.

“Quan tướng quân không sợ chết sao?” Tôi đột nhiên lại hỏi.

Hấn đột nhiên cười rộ lên. Giống như một người diễn kịch trên sân khấu, đi về phía trước hai bước, tay vuốt râu, sau đó hai mắt nhìn trời, gần từng tiếng nói:

“Ngô* là Hán Thọ Đình Hầu, là đệ của Hán Trung Vương. Rượu nóng chém Hoa Hùng, giết Nhan Lương, diệt Văn Xú, sẽ không nói lời vô nghĩa. Bọn chó Ngô các ngươi nếu biết thời thế, nên sớm đưa ngô trở về!”

*Ngô : ta, cách xưng hô cổ

Sau khi nói xong hấn lại liếc nhìn tôi, cười lạnh lùng, chờ đợi tôi trả lời.

Nhưng tươi cười trong nháy mắt đọng lại trên mặt hấn, tôi cũng không trả lời, thậm chí không nhìn hấn thêm một cái mà đẩy cửa đi ra.

Bước đi dọc theo hành lang dài ra ngoài, tôi đột nhiên cảm thấy không thú vị.

Hấn sao lại không sợ chết? Một người yêu quý thân thể bản thân như thế, sao lại không sợ chết? Hấn sở dĩ vẫn không sợ hãi, chính là hấn căn bản không thể nghĩ rằng bản thân sẽ chết. Tào Tháo cũng phải buông tha hấn, hấn như thế nào nghĩ được Tôn Quyền dám giết hấn?

Hấn không phải thánh nhân, hấn chỉ là sống trong một giấc mộng về thánh nhân.

Giấc mộng này, chỉ sợ phải tới khoảnh khắc đao đặt trên cổ hấn, mới có thể tỉnh ra.

Nghe tiểu binh xem hành hình nói, Quan Vũ bị chết vô cùng giống hí kịch. Khi đao phủ đẩy hấn đi trong quân, hấn vẫn đang lạnh lùng nhìn trời không liếc nhìn người một cái, vẻ mặt là biểu tình thấy chết không sợ. Nhưng khi đao đặt tại trên cổ hấn, đột nhiên hấn bắt đầu không hề kiềm chế mà điên cuồng mắng chửi.

Câu cuối cùng trước khi hấn chết là: “Người giết ngô, ngô sẽ lấy oan hồn đến đòi mạng!”

Một số người vẫn sợ hãi loại nguyên rủa này. Đao phủ hành hình chém xong, thế nhưng lại quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy.

Sau đó lời đồn ở trong quân lan nhanh truyền xa. Nói người hại Quan Vũ, đều sẽ bị báo ứng. Hấn sẽ trở về vào đêm trăng tròn, thực hiện lời nguyện của mình.

Tôi cười thản nhiên, đẩy cửa bước ra, tiểu binh run run rẩy rẩy báo lại.

Tôi chậm rãi đến nơi hành hình trong quân. Trên bùn đất vẫn còn có chút vết máu màu đỏ sẫm, vài tiểu binh ở bên cạnh lặng lẽ đốt hương nến, thấy tôi đến liền ngừng tay, vẻ mặt kinh hoàng nhìn tôi.

Tôi không trách tội họ, chỉ nhàn nhạt phân phó bọn họ dọn đi vết máu kia.

29. Q.3 - Chương 29

Chân chính nhìn thấy Tôn Quyền, là chuyện sau khi đã trở về Kiến Nghiệp. Sau khi về Kiến Nghiệp hấn cũng không về nhà, chỉ an bài quân đội ở ngoài thành, bản thân hấn cũng ở lại trong doanh.

Một ngày nào đó, nhiệt độ không khí đột nhiên xuống thấp, trong không khí tràn đầy hơi thở tiêu điều, hấn sai người mang tin đến cho tôi, nói muốn gặp tôi.

Tôi liền một mình đến đó. Lúc này chiến báo đại thắng Kinh Châu đã truyền đi khắp nơi, vui mừng của dân chúng cũng không vì lạnh lẽo mà bị ngưng lại. Tôi im lặng đi qua đám người đang vui vẻ tung bừng này, nhưng thủy chung vẫn không thể vui lên chút nào.

Tôi ở trong quân doanh nhìn thấy hấn, hấn mặc y phục hàng ngày, đang đùa với một con vẹt. Thấy tôi đi vào, hấn chỉ nhàn nhạt liếc nhìn tôi một cái rồi ra hiệu bảo tôi ngồi.

Tôi ngồi ở chỗ kia thật lâu, hấn cũng không để ý tôi, chỉ là càn không ngừng chọc con vẹt kia. Con vẹt đó hấn là mới đem về không lâu, vô luận Tôn Quyền dạy nó như thế nào nó cũng vẫn không thể nói được thành từ, chỉ là không ngừng kêu quang quác. Trong không khí nhạt nhẽo nào, tiếng «dát»* kia nghe qua lại thật giống như «sát».

*Dát : này (chắc là Tôn Quyền gọi con vẹt =.=), nghe giống như sát (giết)

Tôi rùng mình.

Hấn lúc này mới xoay người lại, tiện tay cầm một áo choàng lớn ném đến bên cạnh tôi, nhàn nhạt nói: “Nơi này lạnh hơn trong thành, nàng nên mặc nhiều quần áo đến.”

Tôi nói: “Ta không sợ lạnh.”

“Nàng là không sợ, ” hấn lạnh lùng nhìn tôi, “Nàng thì sợ cái gì?”

Tôi chậm rãi cúi đầu, nói nhỏ: “Nguyện nhận xử phạt.”

“Nàng cho là Cô sẽ xử phạt nàng thế nào?”

“... Ta không biết.”

Hấn đột nhiên đi tới, dùng mấy ngón tay lạnh lẽo nâng cằm tôi lên, để ánh mắt tôi nhìn thẳng vào mắt hấn. Khi nhìn đến hấn ánh mắt tôi chợt hoảng sợ, tôi chưa bao giờ gặp qua biểu tình phức tạp như vậy trong mắt hấn: như là bi thương, lại thực quật cường; như là phẫn nộ, lại có vẻ lạnh lùng.

“Có một câu, Cô đã hỏi qua nàng một lần, nhưng Cô chưa từ bỏ ý định, hiện tại hỏi nàng một lần nữa, ” hấn khàn khàn cổ họng nói, “Có nguyện ý hay không ở trong nhà, làm hoàng hậu của Cô?”

Tôi nhẹ nhàng lắc đầu:

“Cho dù ngài hỏi lại ta một nghìn lần, câu trả lời của ta cũng chỉ như vậy”

Hấn buông tay ra, xoay người đi. Khi hấn xoay người đi, quần áo vướng mạnh vào cái giá đặt con vẹt, con vẹt kia hoảng hốt liền bay khỏi cái giá. Hấn không để ý, lảo đảo bước về phía trước hai bước, một khắc đó tôi tưởng hấn sắp té ngã, nhưng hấn đã vịn cạnh án, một tay chụp lên bảo kiếm, sau đó chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tôi cũng yên tĩnh nhìn hấn. Hấn muốn như thế nào đây?

Hấn lại đột nhiên nhẹ giọng, vẻ mặt trong nháy mắt bình tĩnh trở lại.

“Nàng đi đi.” Hấn đột nhiên nói như vậy.

Tôi nhìn hấn, sau đó miễn cưỡng hành lễ, rồi đi ra ngoài.

Khi tôi sắp ra khỏi cửa, hấn lại bảo tôi.

“Khi đến trăng tròn Cô sẽ mở tiệc mừng công ở phủ, đến lúc đó Cô muốn nàng tham gia.” Hấn bình tĩnh nói.

Tôi gật nhẹ đầu. Sau đó vén màn trướng ra khỏi cửa. Khí lạnh trong nháy mắt bao vây lấy tôi, trời đất một mảnh tiêu điều tĩnh lặng.

Quân doanh của Tôn Quyền xa hơn tôi dự đoán, sau khi một đường trở về đến nhà, đã là lúc nửa đêm. Cổng lớn Tôn phủ khép chặt, tôi gõ cửa, nhưng không có ai đáp lời. Lại nhìn thấy trong khe cửa có một đôi mắt lạnh như băng, lóe lên vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Tôi thở dài, trong thời gian tôi ở ngoài, nô bộc trong nhà đã sớm thành tâm phúc của mấy vị phu nhân khác. Làm khó dễ như thế này cũng không phải không thể nói lý. Tôi biết nếu tôi vẫn tiếp tục đứng ở cửa, sớm hay muộn gì cũng phải mở cửa thôi. Nhưng tôi đột nhiên cảm thấy như vậy thật vô nghĩa, liền xoay người đến nhà Lã Mông. Từ lần trước từ biệt ở Di Lăng tới nay vẫn chưa gặp qua, lý ra cũng nên đi gặp hẳn.

Người giữ cửa Lã phủ đối với tôi rất tôn kính, mở cửa mời tôi đi vào. Một đường đi vào bên trong, không người nào không gật đầu thăm hỏi tôi, giống như nhìn thấy người trong nhà. Tôi đi đến trước phòng Lã Mông, trong phòng có ánh đèn mờ nhạt, đang muốn gõ cửa, lại nghe thấy bên trong truyền đến một thanh âm cũng không xa lạ gì ——

“—— Lã tướng quân muốn tiểu nhân làm thế nào ạ?” Giọng nói kia đang khiếp sợ hỏi.

“Đó là yến hội ở nhà của ngươi, ngươi chỉ thừa dịp không ai chú ý đem độc này để vào trong chén của người kia là được.” Là giọng Lã Mông đáp.

“Sẽ không có ai phát hiện chứ?”

“Ai lại nghĩ là bị hạ độc? Bây giờ trong quân đều truyền oan hồn Quan Vũ sẽ về đòi mạng, chết đột ngột cũng không có gì lạ.”

“Vậy lời Lã tướng quân hứa với tiểu nhân, nhất định sẽ thực hiện chứ?”

“Ta vì sao phải lừa ngươi?” Lã Mông không kiên nhẫn nói.

“Được...” Thanh âm kia do dự một chút, lại dường như lấy dũng khí rất lớn nói, “Vậy tôi nghe lời Lã tướng quân, hạ độc Lục tướng quân...”

—— hạ độc Lục tướng quân!

Tôi kinh hãi vịn tay cửa, không khỏi căng thẳng. Cửa là khóa từ bên trong, lại vì lúc này tôi chạm vào phát ra một tiếng «cách». Thanh âm này làm kinh động hai kẻ bên trong, trước khi tôi kịp tìm được chỗ nấp đi, họ đã phá cửa mà ra, Lã Mông rút kiếm chỉ về phía tôi.

Hắn lập tức nhận ra tôi, cả kinh, tay cầm kiếm lại buông xuống. Trên mặt hắn đều là vẻ kinh hoàng, nhưng người nọ đứng sau lưng hắn sắc mặt lại càng khó coi. Gương mặt non nớt kia tràn ngập sợ hãi cùng bất an, gắt gao nắm góc áo lui về sau, giống như muốn đem bản thân rút vào trong bóng đêm. Người này, đúng là A Vinh.

“... Tỷ nghe thấy hết rồi?” Lã Mông cau mày hỏi tôi.

Tôi gật gật đầu.

“Làm sao bây giờ? Lã tướng quân, làm sao bây giờ?” A Vinh nhìn về phía hắn như cầu xin giúp đỡ, “... có phải diệt khẩu hay không?”

“Ba” một tiếng, trên mặt hắn có thêm dấu năm ngón tay hắn đỏ. Lã Mông cầm kiếm chỉ vào hắn, tức giận đến toàn thân đều đang phát run.

“Lời này mà ngươi cũng dám nói sao?” Hắn cả giận nói.

Tôi yên tĩnh nhìn hết thấy mọi việc. Không khí lạnh như băng đột nhiên thấu vào toàn thân tôi.

Lã Mông nhìn tôi, lại quay đầu nhìn A Vinh không biết chuyện kia, sau đó nói với hắn:

“Ngươi đi về trước đi. Tỷ tỷ là người một nhà, không sao. Ngươi chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói là được rồi.”

A Vinh bất an gật gật đầu. Sau đó lặng lẽ lui ra.

Chỉ còn tôi cùng Lã Mông đứng ở nơi đó. Tôi vẫn như trước không mở miệng, chỉ lặng lẽ nhìn hắn. Trên mặt hắn hiện lên vẻ do dự, sắc mặt khó coi làm cho người ta phải sợ hãi.

Sau đó hắn cho kiếm vào vỏ, nhẹ giọng nói với tôi: “Đứng ở chỗ này nói chuyện không tiện, vẫn là nên vào trong nói chuyện.”

Hắn vừa dứt lời, tôi liền bước vào phòng trong, cũng không liếc hắn một cái. Hắn đứng lảng lảng sững sờ, rồi vẫn theo tôi đi vào, vừa cẩn thận khóa cửa lại.

Trong phòng chỉ còn hai người chúng tôi, hắn càng không ngừng đánh giá tôi, tôi cũng vẫn lạnh lùng nhìn hắn. Cuối cùng, tôi khẽ hỏi:

“Một khắc đó, có phải thật sự muốn giết ta diệt khẩu hay không?”

“Không có khả năng đó!” Hắn lớn tiếng nói, “Ta thề với trời, tuyệt đối không có nửa khắc nào có một chút ý định gì muốn hãm hại tỷ!”

Tôi cười nhẹ mà thăm dạm với hắn, tôi nói: “Nếu ta muốn ngăn cản ngươi, ngươi vẫn không muốn hại ta sao?”

Hắn giật mình, sau đó nói: “Tỷ tỷ vì sao muốn ngăn cản ta?”

Những lời này lại làm tôi giật mình. Đúng vậy, tôi vì sao phải ngăn cản hắn?

“Tỷ tỷ, ” hắn đỡ tôi ngồi xuống, lại nửa quỳ trước mặt tôi, nhìn tôi nói, “Hiện tại trong quân mọi người đều đang đồn đãi những chuyện nhảm nhí. Nếu những lời đồn này truyền đến tai chúa công, tất cả những gì ta làm đều là uổng phí.”

“Ngươi cho rằng chúa công không biết là ngươi làm sao?” Tôi lạnh lùng nói.

“Cho dù ngài ấy biết, cũng sẽ không tố thái độ gì đâu. Nhưng một ngày nào đó, tên tướng quân trẻ con kia sẽ ảnh hưởng đến địa vị của ta. Nếu hắn chết rồi, sẽ không còn người thứ hai có thể ảnh hưởng đến ta.”

Tôi chỉ là im lặng.

“Ta dùng tánh mạng làm tiền đặt cược mới đổi lấy được địa vị hôm nay, làm sao có thể để hắn cướp đi. Ta thật vất vả mới mở được một cánh cổng lớn, đã thấy hắn đứng ở phía sau cửa. Xin tỷ tỷ ủng hộ ta.” Hắn vẫn như trước nhìn tôi ai thiết nói.

Mà tôi lắc lắc đầu, nâng hắn dậy.

“Luôn luôn có cách khác để giải quyết những vấn đề này, Tử Minh, giết người là cách làm rất cực đoan.” Tôi nói với hắn.

Mà hắn chỉ nói: “Xin tỷ tỷ ủng hộ ta.”

“Như vậy không tốt —— “

Nửa câu sau bị hắn cắt ngang, hắn đẩy tôi ra, thở hổn hển, nhìn chăm chăm vào tôi rất lâu, sau đó đột nhiên cười rộ lên. Vừa cười, nước mắt đã từ khóe mắt chảy xuống.

“Tỷ tỷ không cần tìm lý do, tỷ tỷ thật sự cho ta là đứa ngốc sao? Đệ đệ ta tuy ánh mắt ngu dốt, nhưng vẫn có thể nhìn ra tỷ tỷ là yêu tên tướng quân trẻ con kia.”

Trong lòng tôi cả kinh, nhìn hắn lại nói không ra lời.

“Tỷ tỷ có thể không thừa nhận sao?” Hắn một bên cười, một bên thống khổ rơi lệ nhìn tôi.

Tôi lấy lại bình tĩnh, sau đó nghiêm túc nói với hắn: “Tử Minh, ta đúng là yêu chàng. Nhưng đây là chuyện của một mình ta, cùng chàng, cùng các người đều không quan hệ. Ngươi đừng vì vậy mà ghi hận với chàng.”

Như thế này nói ra, đột nhiên tôi cảm thấy trong lòng có cái gì đó trở nên rất nhẹ nhàng.

Đúng vậy, là tôi yêu chàng.

Lã Mông cũng cảm giác được điểm này, hắn chết lặng nhìn tôi, nước mắt ngừng rơi, trên trán lại nổi hằn lên gân xanh. Sau đó nghe thấy hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nàng có thể yêu hắn, vì sao lại không thể yêu ta? Ta biết nàng từ trước mà!”

Mà tôi lại lắc đầu: “Không, ta biết chàng đã là chuyện rất lâu rất lâu trước kia, so với ngươi còn sớm hơn rất nhiều.”

Hắn giật mình, nhưng vẫn còn nói: “Nàng có thể yêu hắn, nhưng nàng vì sao không thể yêu ta?”

“Ta đã yêu chàng, sao có thể nào yêu người?”

Hắn đột nhiên bước đến ấn tôi ngã vào ghế dựa, dùng ánh mắt điên cuồng nhìn tôi lớn tiếng nói: “Một chút, chỉ yêu một chút cũng không được sao?”

Tôi thở dài: “Thật xin lỗi, Tử Minh, chúng ta không có duyên phận.”

“Ta không thích nghe mấy chuyện ma quỷ này!” Hắn buông lỏng ra tôi, lại hất văng mọi thứ trên bàn xuống, điên cuồng mà nói, “Nếu không có duyên phận, vì sao Tôn Quyền lại có thể có được nàng?”

“... bởi vì ta là một nữ nhân không có cốt khí.”

Tôi nói như vậy xong, thống khổ nở nụ cười, nước mắt lại chảy xuống.

Nước mắt làm cho hắn bình tĩnh trở lại. Hắn kinh ngạc nhìn tôi hồi lâu, sau đó bước đến dùng ống tay áo lau nước mắt cho tôi. Tôi đẩy hắn ra, để nước mắt rơi đầm đìa trên mặt.

Hắn nhìn tôi thật lâu, sau đó nói nhỏ:

“Ta mặc kệ, nàng đã không yêu Tôn Quyền, hắn lại có thể có được nàng, ta cũng muốn dùng cách thức như vậy để có được nàng. Ta sẽ đoạt đi binh quyền trong tay hắn, ta muốn tiếp quản thiên hạ của hắn, nếu quyền lực có thể làm cho ta có được nàng, ta sẽ vì quyền lực này mà giết người. Cho nên vô luận như thế nào, Lục Nghị đều phải chết.”

“Vậy người trước hết nên giết ta. Bởi vì ta bất luận như thế nào cũng sẽ ngăn cản người.” Tôi vừa rơi nước mắt, vừa nói như vậy.

“Ta sẽ không giết nàng. Cho dù bây giờ thất bại, về sau ta vẫn sẽ tìm cơ hội giết hắn. Chỉ cần ta sống, hắn liền không thể còn sống.”

Hắn nhìn tôi, gần từng tiếng nói như vậy.

Tôi ở trong phòng ở nhà ngồi ba ngày, ba ngày này tôi chưa từng ra khỏi phòng, cũng chưa từng nói chuyện với bất cứ kẻ nào. Tôi muốn suy xét thật kỹ, cố gắng tìm một phương pháp tốt để giải quyết chuyện này, nghĩ tới nghĩ lui vẫn chưa thể rõ ràng. Trong những suy tư hỗn loạn, luôn không tự chủ được nhớ đến năm tôi tám tuổi lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt chàng trong sách.

Đã qua nhiều năm như vậy, bây giờ nhớ lại dường như đó đã là chuyện của kiếp trước. Đôi mắt kia tôi lại thủy chung nhớ rất rõ ràng, ôn hòa như vậy, lại ẩn giấu chút bi thương.

Rồi tôi lại nhớ đến lần đầu tiên trước phủ nhìn thấy chàng ở Lư Giang. Tôi của khi đó, là cỡ nào tuổi trẻ, lại là cỡ nào bản cùng. Dùng đôi tay run rẩy nắm lấy góc áo chàng, đôi môi run run mấp máy lại không thể thốt lên được lời nào.

Kỳ thực nghĩ lại, chỉ có tôi ở lúc đó, lần đầu tiên ở trong sách nhìn thấy chàng mới là tôi thật sự.

Tôi nhìn hai tay thon dài trắng nõn của mình mà cười nhạt. Nhiều năm chìm nổi trong thời loạn như vậy, đôi tay này vẫn trước sau chưa từng dính qua máu tanh, tin rằng về sau cũng sẽ không vậy máu.

Sau đó tôi đứng lên, nhẹ nhàng bước ra cửa. Ở trong hoa viên tôi gặp A Vinh, hắn không yên kéo tôi lại một góc, sau đó bắt an nhìn tôi.

Tôi nói: “Lã tướng quân hứa cho người điều kiện gì?”

“Ngài... ngài nói sẽ làm ấu thân của tôi không còn là nô lệ.” Hắn nhỏ giọng đáp.

“Nếu ta cho toàn tộc người không còn là nô lệ, lại ấu thân người nơi ở cùng một ít tiền, người có nguyện ý nghe lời ta không?”

“Tôi vốn chính là nghe Ảnh phu nhân sai bảo.” Hắn ngoan ngoãn đáp.

Tôi gật gật đầu, sau đó tiến đến sát lỗ tai hắn, nhỏ giọng nói:

“Gói độc được kia, ngày mai trong yến hội, người phải hạ vào trong chén của Lã tướng quân. Nhớ kỹ, là Lã tướng quân, không phải Lục tướng quân.”

Hắn kinh hoàng nhìn tôi, sau đó gật gật đầu.

Tôi xoay người sang chỗ khác không nhắc lại nữa, ngẩng đầu thê lương nhìn trời. Sắc trời nhuộm tối, trời nam có tiếng nhận lê bầy kêu vang ai thiết bay qua bầu trời. Trong không khí mùi vị tiêu điều xơ xác làm tôi không rét mà run.

Mùa thu này, lạnh như vậy, không ngờ lại dài như thế.

30. Q.3 - Chương 30

Yến hội đúng hạn được tổ chức vào hai ngày hôm sau. Khi hoàng hôn vẫn chưa buông xuống, ngoài cửa phủ đã chật ních xe ngựa lớn nhỏ.

Tôi thay đổi phục trang trong phòng. Tùy tay lấy một chiếc váy lam nhạt mặc vào, dự định chỉ trang điểm sơ rồi ra đón khách. Nhưng khi tôi thay quần áo, có một người đi vào. Tôi giương mắt lên, nhìn thấy Tôn Quyền. Hắn đứng ở cửa, dùng ánh mắt cổ quái đánh giá tôi. Sau đó hắn nói: “Đổi bộ khác đi, mặc đẹp một chút.”

Tôi lại cầm một bộ váy xanh biếc đến, hắn vẫn lắc đầu, nói: “Tìm cái đẹp hơn đi.”

Tôi mở tủ áo ra, chọn một cái váy trắng. Đó là khi vừa gả cho hắn không bao lâu, hắn đã đặc biệt phái người đến Tây Vực mua về tặng tôi. Nghe nói là dùng Băng Tâm Ti* loại tốt nhất dệt thành, mặt trên có thêu hoa rất đẹp bằng chỉ bạc.

*tâm ti : tơ tằm

Tôi mặc bộ váy kia vào, thoáng chốc không khí trong phòng dường như cũng sáng hẳn lên.

Hắn vừa lòng nhìn tôi, gật đầu nói: “Cứ mặc bộ này đi.”

Ngày thường hắn hình như cũng không thèm để ý tôi mặc gì, ngày hôm nay không biết vì sao lại soi mói như vậy. Nhưng tôi cũng không nghĩ nhiều, chỉ xoay người đi chải đầu. Mới cầm lấy lược, tay đột nhiên bị nắm lại. Hắn cầm chiếc lược trong tay tôi, thế nhưng lại chải tóc giúp tôi.

Đương nhiên hắn cũng không giỏi việc này, nhưng vẫn là dùng cẩn thận bù lại mới lạ. Hắn tinh tế chải tóc gọn gàng cho tôi, vắn búi tóc, lại cài một chiếc châu hoa lên. Khi cài châu hoa, hắn đột nhiên ghé sát vào tai tôi, dùng âm thanh mê mị nói: “Làm hoàng hậu của ta.”

“Ngài đã từng hỏi qua ta.”

Tôi bình tĩnh đáp. Cho dù hắn hỏi lại tôi một nghìn lần, đáp án vẫn giống như vậy.

Hắn cũng không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vỗ vỗ tôi, nói: “Nàng ra ngoài đi.”

Tôi vẫn không nói gì, đứng lên nhìn hắn một cái rồi bước ra ngoài. Đi tới cửa, nhin không được lại quay đầu liếc nhìn hắn. Hắn vẫn ngồi ở đó chăm chú nhìn tôi, trên mặt vẫn là vẻ cổ quái khó hiểu kia.

Tôi thở dài, tiếp tục đi ra ngoài. Có lẽ do bây giờ tôi quá không bình thường, nên mới cảm thấy hắn cũng không bình thường.

Yến hội cử hành thật sự thành công, vui vẻ từng đợt từng đợt nối tiếp nhau. Đêm nay nhân vật chính là Lã Mông, hắn mặc áo choàng đỏ thẫm, thoả thuê mãn nguyện nhận lời chúc mừng của mọi người. Lục Nghị chỉ yên tĩnh ngồi trong một góc, cách nhiều người như vậy, tôi nhìn không rõ khuôn mặt chàng. Chỉ cảm thấy bạch y trên người chàng còn đẹp hơn nhiều so với xiêm y đang mặc trên người tôi.

Tôi không muốn nói với ai trong hai người đó, liền trà trộn vào đám phu nhân, nói chuyện với họ. Các nàng nói không ngừng, cả đầu tôi đều choáng váng, hoàn toàn không biết các nàng đang nói cái gì, chỉ có thể cười theo bọn họ. Sau đó tôi nghĩ, nếu có thể vẫn cười không có nguyên do gì như thế này cũng không tệ. Nếu yến hội này không có mục đích gì khác thì tốt rồi, tôi vẫn có thể tiếp tục cười như vậy.

Nhưng nghĩ vậy cũng vô dụng, tôi còn phải trở lại hiện thực. Rượu được nửa tuần, mọi người ở đây đều có chút say. Tôi nhìn thấy A Vinh bưng một chén rượu đặt ở trước mặt Lã Mông, nhìn tôi gật gật đầu. Trong lòng tôi liền trầm xuống.

Lã Mông lôi kéo Phan Chương đang nói chuyện, hoàn toàn không ý thức được âm mưu sắp thực hiện trên người mình. Tôi bị thương nhìn hắn, rất nhanh hắn sẽ chết.

Lúc này, Tôn Quyền bảo tôi đi qua.

Tôi vừa nhìn Lã Mông, vừa ngồi cạnh Tôn Quyền. Tôn Quyền không ngừng nói với tôi rất nhiều điều, tôi lại hoàn toàn không nghe thấy hắn đang nói gì. Ánh mắt tôi vẫn nhìn về phía Lã Mông. Hắn cùng Phan Chương vừa nói vừa cười, vài lần đặt tay lên chén rượu, lại lơ đãng dời đi. Tiếng tim tôi đập thành thạch vang lên, cứ thế che giấu đi những âm thanh nơi này.

“Vân Ảnh?” thanh âm kinh ngạc của Tôn Quyền kéo tôi lại từ trong muôn vàn suy nghĩ, tôi mờ mịt nhìn hắn.

“Những lời vừa rồi Cô nói với nàng, nàng đều nghe được chứ?” Hắn kỳ quái nhìn tôi.

Tôi mờ mịt nhẹ gật đầu.

“Nếu tha thứ Cô, vậy cùng Cô uống hết chén rượu này đi.” Hắn đem một chén rượu đưa tới trong tay tôi, tôi biết lúc này hắn là nên mỉm cười với hắn, nâng chén. Nhưng khi bưng cái chén, tôi lại nhịn không được quay đầu nhìn về hướng Lã Mông.

Hắn đang ở kia cười lớn, hắn cũng không anh tuấn, nhưng bộ quần áo đỏ lại vừa đúng tôn lên sự cường tráng và oai hùng của hắn. Hắn đã là một nam tử hơn bốn mươi tuổi, không còn dấu vết của những năm tháng tuổi trẻ. Nhưng ánh mắt kia vẫn là ánh mắt khi tôi mới gặp, vẫn quật cường như vậy, sáng lên một loại ánh sáng chỉ thuộc về thiếu niên.

Gặp quỷ rồi! Vì sao lúc này tôi còn nhớ những chuyện như vậy?

Tôi biết giờ này tâm tôi vững như đá, nhưng vẫn không tự chủ được nhớ lại lời hắn từng nói với tôi:

—— ta muốn đi làm lính, đi lập quân công!

—— hết thấy đều sẽ tốt thôi!

—— nếu lần này ta chết trận, tỷ tỷ có lẽ sẽ khóc vì ta...

—— một chút, chỉ yêu một chút cũng không được sao?

Hắn cầm cái chén kia lên, lúc này Phan Chương cười nói với hắn câu gì đó, hắn lại cười buông cái chén, vỗ tay vào ngực Phan Chương một cái. Sau đó hắn lại cầm lên, lại buông, cầm lấy, rồi lại buông.

Hắn luôn phải uống chén rượu kia, hắn luôn phải chết. Nhưng vì sao tôi nhất định phải để hắn chết? Chẳng lẽ trừ bỏ chết, không có phương pháp nào khác giải quyết sao?

“Vân Ảnh!”

Tôn Quyền có chút tức giận gọi tôi, tôi quay đầu lại, thấy cái miệng của hắn cử động vài cái, hình như là đang nói cái gì. Sau đó hắn cầm chén rượu trong tay giơ lên trước mặt tôi muốn cùng tôi chạm cốc, nhưng tôi lại đẩy hắn ra, vẫn cầm chén rượu kia, vội vàng xông ra ngoài.

—— tôi hối hận, chỉ mong rằng đừng quá trễ.

Tôi ở trên hành lang dài gấp A Vinh đang lang thang, tôi kéo hắn lại, hắn kinh ngạc nhìn tôi, hoàn toàn không biết tôi muốn làm gì.

Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn chén rượu trong tay, nhét vào trong tay hắn, nói với hắn: “Nhanh đến chỗ Lã tướng quân, giả vờ lau bàn rồi lên đối chén này với chén rượu của hắn. Nhanh đi!”

Hắn mờ mịt gật đầu, sau đó đi vào. Tảng đá lớn trong lòng tôi như được buông xuống, cả người cảm thấy khoan khoái không nói nên lời. Tôi xoay người trở về, Tôn Quyền vẫn vẻ mặt kỳ quái nhìn chằm chằm tôi.

Tôi cố gắng cười một cách bình thường với hắn, sau đó nói: “Lúc này ngài muốn nói gì với ta vậy?”

Hắn liếc nhìn tôi thật sâu, đang muốn nói gì đó. Lúc này phía dưới đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai. Chúng tôi đồng thời quay đầu, một khắc khi nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, tôi không thể tin vào mắt mình ——

—— Lã Mông ngã trên mặt đất, thân thể từng trận lại từng trận run rẩy. Máu tươi không ngừng từ tai mắt mũi miệng hắn trào ra. Phan Chương bên cạnh kinh hoàng lấy tay che đi miệng mũi hắn, dường như làm thế có thể làm ngừng máu chảy. Nhưng vô dụng, máu chỉ càng lúc càng chảy nhiều.

Mọi người nhanh chóng vây quanh, ngăn trở tầm mắt của tôi. Sau đó tôi nghe thấy một tiếng thét kinh hoàng phát ra từ đâu đó rất sâu trong lồng ngực mình, trước khi tôi ý thức được thì đã lao như điên đến đó. Tôi giống như điên rồi đẩy đám người kia ra vọt đến bên cạnh hắn, tôi quỳ rạp bên cạnh hắn, máu đen trong nháy mắt nhuộm lên màu váy trắng của tôi. Tôi ôm lấy đầu hắn, nhưng hắn vẫn không động đậy. Miệng hắn vẫn ồ ạt chảy máu, ánh mắt quật cường không thể tin nhìn lên trời. Đệ đệ của tôi, hắn đã chết.

Tôi áp mặt lên gương mặt nhầy nhụa máu huyết của hắn, bắt đầu khóc lớn như kẻ tâm thần. Thanh âm đám người bên cạnh tràn ngập sợ hãi mà kinh ngạc dứt quãng truyền đến:

“Đúng đêm trăng tròn nha...”

“Đúng vậy, oan hồn Quan Vũ quả nhiên đến lấy mạng...”

“Ảnh phu nhân chắc là rất đau lòng...”

“Là đệ đệ của nàng, nàng đương nhiên thương tâm...”

“Thật là đáng thương...”

Vì sao lại thấy tôi đáng thương? Nếu ai đó thật sự thấy tôi đáng thương, giờ phút này phải cho tôi một đao mới phải. Con người như tôi, chết một ngàn lần cũng chưa hết tội, nghiệp chướng nặng nề như tôi dù bị nguyên rửa là ma quỷ cũng không đủ tư cách. Tôi ngẩng đầu, xuyên qua làn nước mắt mờ mịt nhìn mọi người trước mặt, xung quanh ồn ào chen chúc, lại cảm thấy bọn họ vô cùng xa lạ. Tôi quay đầu nhìn Tôn Quyền, hắn đang dùng ánh mắt cổ quái mà ý vị thâm trường nhìn tôi. Tôi lại nhìn sang một hướng khác, thấy Lục Nghị đang đứng xa xa trong góc, mặc một bộ bạch y yên tĩnh đứng dưới ánh trăng, chàng vẫn là bộ dạng như vậy, tôi lại không thể từ trong đó tìm được an ủi. Giờ khắc này, tôi chợt ý thức được, chàng là được chúc phúc, còn tôi là phải bị nguyên rửa.

—— tôi yêu chàng, tôi vốn tưởng đây là chuyện của một mình tôi, cùng chàng, cùng bọn họ đều không liên quan. Nhưng vì Lã Mông chết, tình yêu này trở nên thật nặng nề, nhất định sẽ bị nguyên rửa.

Vì vậy tôi thương tâm, nhưng không hoàn toàn là vì Lã Mông.

Tôi lôi A Vinh vào trong phòng, tắt hẳn mấy cái. Hắn bụm mặt, khóc, kiên trì nói ngày đó hắn cũng không phải mê rượu mà làm hỏng việc, hắn thật sự đã đối chén rượu kia cho Lã Mông. Tôi thống hận cái loại cùng đường nhưng vẫn kiên trì nói dối này, cho nên đánh hắn đến tóc tai rối loạn.

Cho đến khi rằng hắn chảy máu, tôi đột nhiên cảm thấy vô vị. Người gây tội nghiệt là tôi, vì sao phải giận chó đánh mèo cho người khác? Vì thế tôi liền thả hắn đi.

Nhưng đến ngày hôm sau, tôi lại nghe tin tức nói hắn tự sát. Tôi yên lặng nghe tin này, cũng không có tâm tư mà nghĩ nhiều. Chỉ là nhân nhạ phân phó người cho gia đình hắn chút tài vật. Việc này cũng không tính là chuộc tội, chỉ là thực hiện lời mình đã hứa hẹn.

Sau khi Lã Mông được chôn cất, bọn họ đều bảo tôi điên rồi. Tôi không nói chuyện cùng bất luận kẻ nào, không ăn cùng, không trang điểm, mỗi ngày chỉ mặc chiếc váy có dính máu đen kia lang thang trong nhà. Chỉ cần rảnh rỗi tôi lại đi rửa tay, một lần lại một lần rửa sạch sẽ đôi tay mềm mại kia, cho nên khi da tay

bị chà xát muốn tróc ra. Nhưng cũng vô dụng, tôi vẫn có thể nghe mùi máu từ đôi tay chưa từng giết người qua này.

Giày vò như vậy nửa tháng, tôi bởi vì không ăn cơm, nằm trên giường hấp hối. Trong lúc mê man bỗng nghe thấy mùi thức ăn trong không khí, tôi hé mắt nhìn, thấy Tôn Quyền đang bưng một mâm thức ăn lớn đến trước mặt, ánh mắt nhìn tôi có vẻ cổ quái, lại bao hàm vẻ thương tiếc có thể phân biệt rõ ràng.

“Cho dù có lòng muốn chết, cũng đừng làm quỷ đói chứ.” Hấn nói như vậy.

Tôi liếc hấn một cái, lại quay đầu sang chỗ khác.

Hấn nhất quyết không buông mâm đồ ăn thịnh soạn kia, đưa tới trước mặt tôi, tiếp tục nhấn nại mà kiên trì nói: “Ăn đi. Ta là lần đầu tiên mang cơm cho người khác ăn đấy.”

Tôi nhìn mấy thứ kia thật lâu, đột nhiên đoạt lấy thìa cùng mâm thức ăn trong tay hấn, bắt đầu cầm đầu cầm cổ ăn.

—— hấn nói cũng không sai. Tôi là người vừa ích kỷ lại yếu đuối, nếu tôi thật lòng tìm cái chết, thì sớm đã chết rồi.

Hấn vẫn nhìn tôi nuốt mâm thức ăn kiểu chượng tai gai mắt như vậy, lại thường xuyên đem tóc rơi xuống vén ra sau tai giúp tôi.

“Thật kỳ quái, ta không biết, ta rốt cuộc say mê nàng vì điều gì.” Hấn nhìn tôi, đột nhiên nhẹ nhàng nói như vậy.

Tôi chỉ vui đùa ăn, cũng không lên tiếng.

“Nàng xinh đẹp, lại không đẹp đến mức Cô bắt buộc phải có nàng; nàng thông minh, nhưng cũng không thông minh đến mức người ta rời đi thì không thể sống được. Ta rốt cuộc say mê nàng ở chỗ nào?”

Tôi vẫn như cũ không nói lời nào. Đáp án này, sợ rằng chỉ có chính hấn mới biết được.

“Ta chỉ nhớ rõ, là trong hôn lễ của huynh trưởng lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Ngày hôm ấy nàng đến một mình, chỉ yên tĩnh đứng ở một góc, không nói lời nào. Nhưng ta chỉ nhìn thoáng qua, liền cảm thấy nàng không giống với những người khác. Một khắc đó ta liền nói với bản thân, nữ tử này, ta không thể không có.”

Mâm đồ ăn đã bị tôi thu hết vào trong bụng. Tôi buông chén, nhìn hấn, vẫn không biết nên nói gì.

“Sau đó ta có được nàng, nhưng nàng vẫn không vui như vậy. Ta đã thử quên nàng đi, cũng thử buông tha nàng, nhưng trước sau vẫn không thể thoát khỏi. Bây giờ ta không muốn như vậy nữa, ta chỉ muốn hỏi nàng một câu, rốt cuộc phải như thế nào, nàng mới có thể vui vẻ lại?”

Tôi cúi đầu, trầm ngâm thật lâu, rồi nhẹ nhàng nói: “Nếu vào ngày mới gặp kia, ngài không quyết định muốn có ta, có lẽ ta bây giờ sẽ vui vẻ hơn một ít.”

Hấn nói: “Điều đó không có khả năng. Cho dù có thể bắt đầu lại từ đầu, ta vẫn muốn có nàng.”

Tôi nhìn hấn, thăm đạm cười, hấn cũng tâm sự nặng nề mà cười, sau đó đưa tay áp lên tay tôi. Hồi lâu, hấn thở dài, nói:

“Đổi hoàn cảnh khác, chắc nàng sẽ vui vẻ lên một chút.”

“Có lẽ.” Tôi nhàn nhạt nói.

“Vậy nàng cứ đi đây đó đi, Cô sẽ không cản trở nàng nữa. Nhưng nàng phải trở về.”

Tôi gật gật đầu, nói: “Ta cũng là người của ngài, luôn phải trở về nơi này.”

Hấn nhìn tôi thật sâu, rồi nói: “Nàng sẽ phải trở về. Nàng đã từng hứa với Cô, ngày mà Cô làm hoàng đế, nàng sẽ ở đây. Cho nên nàng luôn phải trở về nơi này. Cô luôn ở đây chờ nàng trở về.”

31. Q.4 - Chương 31

Chuyến này đi, tôi đã đi rất xa.

Cái chết của Quan Vũ tuyên cáo liên minh cùng Lưu Bị chính thức tan vỡ, mà cái chết của Lã Mông lại tạo nên một khoảng trống cho bên Đông Ngô. Trước khi hai bên bù đắp lại tổn thất này, Tôn Quyền muốn tạo quan hệ sâu sắc với Ngụy. Hẳn phải người đến tiến cống cho Hứa Xương. Tôi đã nói với hắn, hy vọng có thể cùng đi theo, ở lại Hứa Xương một thời gian. Hắn không cần nghĩ ngợi liền đồng ý, cũng phải Lạc Thống đi theo bảo vệ tôi.

Đã quyết định rồi đi, tôi rất nhanh đã chuẩn bị xuất phát. Ngày đó lên đường, Như vợ vàng chạy đến, đứng trước cửa ngăn lại xe của tôi, khó hiểu hỏi tôi:

“Sao nói đi là đi ngay thế?”

Tôi nói: “Sứ giả vốn định khởi hành ngay. Cũng không thể vì một mình ta mà làm chậm trễ hành trình.”

Nàng nói: “Con không phải có ý này. Con chỉ là cảm thấy —— cô sao có thể rời khỏi nơi đây?”

Tôi nhàn nhạt cười cười, nói: “Cũng không phải là không trở lại mà.”

“Tuy nói như thế, nhưng không biết lần này cô đi bao lâu mới trở về.” Nàng nghi hoặc nhìn tôi, kéo tay tôi không muốn buông, “Bá Ngôn còn nói muốn đến đưa tiễn cô. Sao cô không đợi hắn?”

“Không cần đợi.” Tôi hồ hững nói. Xoay người liền muốn lên xe ngựa.

“Cô phải trở về nhé!” Nàng vợ vàng kêu lên. Tôi đứng lại, quay đầu cẩn thận nhìn nàng. Trên mặt nàng đều là vẻ buồn bã cùng không nỡ, đôi mắt như tranh vẽ kia dường như ngấn lệ. Tôi lấy tay nhẹ nhàng xoa tóc nàng, sau đó nói ngắn gọn: “Phải đi rồi.”

Mọi thứ sau lưng đối với tôi đều không còn có ý nghĩa. Tôi chỉ muốn rời khỏi đây thật nhanh. Nơi đây có những ký ức mà tôi muốn lãng quên. Cho dù là Tôn Như, hay là chàng, đều không thể giữ tôi lại.

Sau đó tôi liền rời đi.

Tôn Quyền hi vọng sau khi tôi đến Hứa Xương, có thể gặp gỡ Tào Tháo nói kỹ càng một lần, cố gắng lung lạc để tạo dựng quan hệ với Ngụy. Nhưng khi vừa vào đất Ngụy, tôi liền nghe một tin tức đáng sợ: Tào Tháo cũng không cho rằng Ngô phá vỡ quan hệ đồng minh với Thục thì có nghĩa là Ngô – Ngụy có thể thành lập quan hệ thân cận và ổn định, hẳn đang chỉnh đốn binh mã chuẩn bị nam hạ, làm ngư ông đắc lợi.

Nhưng có lẽ là ông trời vẫn muốn bảo trì cục diện thế chân vạc với ba cực như vậy. Đợi đến khi chúng tôi đến Hứa Xương, lại nghe tin tức Tào Tháo bị bệnh nặng ở Lạc Dương. Kế hoạch xuất binh, liền tạm thời bị mắc cạn như vậy.

Sứ giả tiến cống lên triều diện kiến vua Hán rồi trở về Đông Ngô, tôi cùng Lạc Thống đi Lạc Dương, nhưng vẫn chưa thể gặp được Tào Tháo. Bởi vì bệnh tình của hắn, hơn nữa nội bộ Tào Thục cùng Tào Phi không ngừng đấu đá nhau, chúng tôi giống như bị người ta quên đi, chỉ có thể yên lặng ở dịch quán chờ đợi.

Cảnh tượng phồn hoa không thể trị liệu nỗi đau, nhưng lại có thể làm cho người ta tạm thời quên đi nỗi đau. Ngày qua ngày, tôi lưu luyến qua lại trên đường lớn Lạc Dương. Trước đó, suy nghĩ về “thành thị” ở thời đại này của tôi chỉ giới hạn với những mái nhà cao thấp đan xen ở Lư Giang. Nhưng sau khi đến Lạc Dương, tôi mới hiểu được tâm tình của những người nông dân vào thời đại mà tôi sinh ra khi họ lần đầu đến thành thị, hiểu vì sao họ lại kinh ngạc tròn mắt khi thấy những tòa nhà chọc trời. Tôi cũng như nhà quê lên tỉnh, lòng đầy tò mò đánh giá những tòa kiến trúc to lớn nơi này, ngắm những cô nương trang điểm theo kiểu đang thịnh hành, cùng với xe ngựa lóe sáng ánh trần châu của các vị quan to quý nhân. Khi tôi tò mò mà nhầm chán đi dạo, tinh thần tôi hồi phục được một chút.

Người phương Bắc thường nói nhiều. Chỉ cần đứng ở đầu đường thôi, là có thể nhìn thấy người dân bình thường nhất đang nước miếng tung bay thảo luận những chuyện trong cung mà ít người biết đến. Nhưng bọn họ bàn nhiều nhất, cũng là việc tương lai ai sẽ có được vị trí “Ngụy vương” cùng “Thừa tướng” này. Không giống như những gì tôi nghĩ, cho dù Tào Tháo không còn nhiều thời gian, nhưng vẫn chưa quyết định được vương vị Thái tử. Ngày qua ngày, truyền vào tai tôi là những chuyện xung quanh việc Tào Thục cùng

Tào Phi tranh đoạt nhau sát khí tỏa bốn phương . Tào Thực cũng không phải là một thanh niên văn nhả như tôi đã nghĩ, đối với cuộc chiến tranh quyền kế thừa này, ngược lại hắn đang chiếm thế thượng phong. Cho dù Dương Tu bị Tào Tháo giết, nhưng Đinh Nghi cùng Đinh Dực phò trợ Tào Thực vẫn rất được Tào Tháo tin cậy. Mặc khác, Tào Phi mặc dù có Trần Đản cùng Ngô Chất phụ tá, nhưng Tư Mã Ý, lực lượng lớn nhất của hắn lại đã rời đô thành nửa năm trước, tạm thời biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Nhưng cho dù thế nào, trong trận tranh đấu này, người có quyền quyết định nhất vẫn là Tào Tháo, lại thật kỳ quái là hắn vẫn chưa tỏ thái độ.

Vào lúc hoa đào nở rộ, rất nhiều người ra khỏi thành ngắm hoa. Chúng tôi nhàm chán ngây ngốc ở dịch quán, cũng theo đám người kia ra khỏi thành đi ngắm hoa. Trên đường tìm đến nơi hoa nở nhiều nhất, bất tri bất giác lại bước vào một lối mòn vắng vẻ. Đi qua hai ngọn núi, đồng ruộng rộng lớn bằng phẳng đột nhiên xuất hiện trước mắt. Các mảnh ruộng phân bố ngay ngắn có thứ tự, chồi lúa non mọc rậm rì xanh mướt kéo dài đến tận cùng trên mảnh đất rộng lớn này, những người mặc quân phục đang ở trên đồng vất vả canh tác.

Bị cảnh tượng trước mắt hấp dẫn, tôi không khỏi bước về phía trước hai bước, lại không cẩn thận giẫm vào ruộng, đạp chết vào cọng mạ.

Một tiểu binh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt tôi, cảm giận nói với tôi: “Thật lớn mật, giẫm hư quân điền, phải xử trí theo quân pháp!”

Lạc Thống tiến đến, đem một ít tiền đặt vào tay tiểu binh kia, giống như lấy lòng nói với hắn: “Chúng tôi cũng chỉ là vô ý. Xin cho chúng tôi bồi thường. Hoặc là giẫm hư bao nhiêu, tôi sẽ tìm người nhanh đến trồng lại từ đầu.”

Tiểu binh cầm tiền lên, trên mặt xuất hiện vẻ do dự. Sau một lúc lâu, hắn chần chờ nói:

“Bởi vì chúng tôi vẫn có quân pháp quy định. Việc này tôi cũng không làm chủ được, hay là cùng đại nhân chúng tôi thương lượng thử xem?”

“Hay quá, ” Lạc Thống chỉ vào tôi nói, “Vậy nói cho đại nhân các người, đây là Ảnh phu nhân từ Đông Ngô đến.”

Tôi muốn ngăn lại, nhưng hắn đã nói ra rồi.

Tiểu binh kinh hoàng nhìn tôi, sau đó chạy như bay đi. Chỉ qua chốc lát sau, đã thấy hắn dẫn một nam tử áo đen vội vàng đi về phía này. Nam tử kia khoảng bốn mươi tuổi, toàn thân cao thấp trang điểm hết sức xa hoa, lại hoàn toàn không giống như một tướng quân. Nhưng tôi nghĩ, đây chắc là đại nhân của bọn họ.

Hắn đi tới, khom người thật thấp trước mặt tôi, sau đó cười hì hì nhìn tôi nói: “Hôm nay rời giường liền nghe thấy chim khách kêu dưới mái hiên, quả nhiên là có quý nhân đến đây.”

Tôi nói: “Không dám. Ta cũng là ngẫu nhiên đi qua quý cảnh*. Xin hỏi đại nhân xưng hô như thế nào?”

*kiểu gọi tôn kính như quý vị, quý tính, quý phủ....

“Tại hạ Tư Mã Ý, phu nhân cũng có thể gọi tôi Trọng Đạt.” Hắn vẫn là cười khanh khách nói.

Tôi hít sâu một hơi, không thể tin đánh giá người trước mắt. Hắn hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng của tôi. Một phần tóc dài của hắn tỉ mỉ vấn một kiểu tóc rất đẹp, trong tay cầm quạt lông màu đen, mũ quan đính trên châu đen, trên tay đeo chiếc ban chỉ* bạch ngọc lớn đến mức khoa trương, bên hông lại lĩnh kính một đồng phụ tùng bằng vàng và ngọc. Làm sao có thể nhận ra Tư Mã Ý đa mưu túc trí trong truyền thuyết? Đây hoàn toàn là một kẻ giàu mới nổi, chỉ sợ người trong thiên hạ không biết hắn giàu có xa hoa cỡ nào.

*Ngọc ban chỉ:

Nhìn thấy vẻ kinh ngạc của tôi, hắn vẫn là cười nói: “Phu nhân cảm thấy bộ dạng này khó coi à? Tôi cũng thật sự buồn rầu, không biết quần áo màu đen nên phối với phụ kiện nào mới đẹp. Phu nhân từ Giang Đông đến, nam nữ Giang Đông có trang điểm thế này hay không? Aizz, tôi nghe nói trên châu ở Giang Đông vừa đẹp mà giá lại thấp... Đúng rồi, phu nhân có muốn đến chỗ tôi uống một chén không? Trong phòng tôi có rượu Đỗ Khang ngon nhất đấy.”

Tôi giống như bị người làm cho choáng váng, gật gật đầu, giống như mộng du đi theo hắn.

Nhất định là có chỗ nào không đúng, hắn làm sao có thể là Tư Mã Ý? Hay là vừa lúc gặp người trùng tên trùng họ?

“Tư Mã đại nhân thì ra không phải đi theo phò trợ Vương thái tử ư?” Tôi hỏi thử một câu.

“Tôi là bề tôi của Ngụy vương bệ hạ. Ngụy vương bệ hạ phái tôi đi với ai, tôi liền đi với người đó. Chỉ là tôi trời sinh ngu dốt, đầu óc không nhanh nhạy như bọn họ, vì vậy cảm thấy làm ruộng thích hợp với tôi hơn. Ở nơi này trồng ruộng, chăm sóc hoa cỏ, hẳn là càng hợp với người như tôi._____ Phải rồi, phu nhân người xem, đây là hoa lan tự tay tôi trồng, thấy thế nào?”

Hắn ngồi xổm trước nhà, đặc ý khoe với tôi một gốc lan.

Hoa rất đẹp, đóa hoa màu trắng như thẹn thùng nhô đầu ra từ trong lá xanh. Hắn yêu thương vỗ về hoa lá, nói nhỏ: “Tôi cũng chỉ có chút thú vui này thôi— “

Một khắc đó, tôi đột nhiên cảm thấy, có cái gì đó không đúng.

Sau đó tôi nghĩ ra.

Tôi đã thấy qua hình ảnh này. Đó là mùa thu năm trước, ở Lục Khẩu, Lục Nghị ở trước mặt quân sĩ tự tay gieo trồng. Khi đó chàng vì mê hoặc Quan Vũ, cả ngày chơi bởi lâu lổ. Khi trồng loại hoa này, chàng còn làm như thật giăng giải rất nhiều kiến thức về hoa. Trong đó có vài câu, tôi nhớ rõ là như thế này:

“Loại hoa lan này, không giống như những loại hoa khác. Chỉ có trồng vào mùa thu mới có thể nở hoa lâu dài.”

Tôi không nhịn được cười rộ lên. Cũng là giấu tài như nhau, nhưng Tư Mã Ý người đạo hạnh còn chưa đủ cao đâu.

Ngày thứ hai, tôi bỏ lại mấy cận vệ, một mình cưỡi ngựa ra khỏi thành. Tôi nhanh chóng đến nơi ở của Tư Mã Ý, hắn mặc một bộ quần áo loè loẹt, đang ở trong phòng nhẩn nại đánh bóng mấy viên trân châu. Thấy tôi đến, liền vừa cười vừa nói:

“Ảnh phu nhân thấy bộ xiêm y này của tôi thế nào? Có phải rất có phong cách Giang Đông hay không?”

Tôi thật muốn trợn trắng mắt. Lười dây dưa cùng hắn, tôi liền nói thẳng: “Đừng giả vờ trước mặt ta.”

Hắn giật mình, chớp mắt nói: “Tôi không hiểu ý của Ảnh phu nhân lắm.”

Tôi nói: “Ta nhớ thời Tần có một tướng quân gọi là Vương Tiễn, có một lần khi xuất chinh, hắn vẫn không ngừng bảo với Tần vương muốn được phong hầu cùng nhà cửa ruộng vườn, đi đến nửa đường rồi vẫn còn phái người trở về nhắc nhở Tần vương phong thưởng cho hắn. Người người cười hắn hồ đồ, nhưng hắn lại là người tỉnh táo nhất. Bởi vì hắn biết, thần tử ham mê tài vật, mới là loại thần tử mà quân vương không hề phòng kiêng ghét nhất. Chuyện xưa này chắc đại nhân cũng đã nghe qua. Có cần ta nói rõ hơn không?”

Hắn cười rộ lên, quay đầu sang chỗ khác. Sau đó hắn chậm rãi quay lại, trên mặt vẫn vẽ cười hì hì, trong mắt lại có thêm một loại ánh sáng sắc bén. Tôi nhìn hắn thật sâu, cho dù cả người hắn trang điểm lung tung loạn xạ, nhưng vẫn có thể nhìn ra Tư Mã Ý chân chính trong thể xác này.

“Vậy mục đích của phu nhân là gì?” Hắn như vậy hỏi.

“Ta muốn nhờ ngài giúp ta một việc gấp.”

“Nói đi.”

“Ta muốn ngài hỗ trợ, ngăn cản Ngụy vương nam chinh.”

“Ngụy vương bệnh thành như vậy, vốn đã không thể nam chinh rồi.”

“Ý ta là Ngụy vương tương lai.”

Hắn hít một hơi thật sâu, trên mặt không còn chút ý cười. Hắn nhìn tôi, sau đó thông thả nói:

“Ngụy vương tương lai là ai tôi vẫn chưa biết. Cho dù đã biết, tôi cũng chỉ là một kẻ làm ruộng mà thôi.”

“Ngài chưa hẳn sẽ làm ruộng mãi đâu!”

Hắn cười rộ lên, vừa lắc đầu vừa nói: “VẬY còn phải xem Ngụy vương tương lai có để tôi làm ruộng hay không nữa.”

“Ngài hoàn toàn có thể quyết định Ngụy vương tương lai là ai. Ngài trốn ở chỗ này làm ruộng, chắc là sợ đặt cược sai rồi.” Tôi lạnh lùng nói.

Hắn lườm tôi một cái, sau đó nhẹ giọng nói: “VẬY phu nhân cũng quá coi thường Tư Mã Ý tôi rồi.”

“VẬY ý của ngài là...”

Tôi nghi hoặc hỏi hắn, hắn cũng không đáp lời tôi, lại lắc lắc đầu, lạnh lùng nói: “Tôi vì sao phải giúp phu nhân?”

Tôi nói: “Ta cũng không có gì hay ho để cho ngài. Ngài lại không tham tiền tài.”

Hắn lại cười rộ lên, nói: “MẶC KỆ tôi có tham tiền hay không, tôi chỉ là không cần thiết phải giúp phu nhân.”

“Ngài nếu không giúp ta, ta sẽ nói với Ngụy vương, ngài kỳ thực là kẻ có dã tâm, ngài chỉ đang giấu tài mê hoặc hắn thôi, tương lai ngài sẽ âm mưu đoạt lấy quốc gia của hắn.” Tôi cắn răng, ngang ngược nói.

Hắn ngẩn ra, sau đó phục hồi tinh thần lại, chậm rãi nói:

“Phu nhân bây giờ ngay cả mặt Ngụy vương cũng chưa được gặp. Cho dù gặp mặt, ngài ấy cũng chưa chắc sẽ nghe những lời này của phu nhân.”

“Ta cũng không nắm chắc. Cho nên ngài cứ việc mạo hiểm đi.”

Hắn nhìn tôi thật lâu, rồi cuộc cười rộ lên: “Độc nhất đúng là lòng dạ nữ nhân mà.”

Tôi nói: “Lòng người đều giống nhau thôi.”

“Nhưng tôi cũng không thể giúp người ngăn cản cả đời được. Phu nhân không sợ sau khi rời đất Ngụy, tôi sẽ trở mặt sao?” Hắn lại cười hì hì nói.

“Ta mặc kệ, lúc ta ở đây ngài nghe lời giúp ta một chút là được.”

Hắn nhìn tôi gật gật đầu, rồi lại bảo:

“VẬY tôi phải mệt mỏi rồi. Phu nhân dù sao cũng phải giúp tôi có được thứ gì đó chứ?”

“Ngài muốn có gì?”

“Tình báo, ” hắn vẫn là cười hì hì nói, “Tôi thích nhất là thu thập tin tình báo các nơi khác. Phu nhân nói cho tôi biết chút chuyện mà tôi không biết, như vậy tôi cũng không đến nỗi cảm thấy quá mệt.”

Tôi lắc đầu, nói: “Ngài thích thu thập tin tình báo, nhưng nếu ta đã biết, vậy ngài nhất định cũng đã biết rồi.”

“VẬY thì chưa hẳn, ” hắn nhìn tôi nói, “Tôi đã nghe nói qua về phu nhân, người từ Giang Đông đến đều nói người có thể tiên đoán tương lai. Tôi rất ngạc nhiên. Phu nhân cứ tùy tiện nói cho tôi biết một chút đi.”

“Ta đã lâu không tiên đoán cho người khác rồi. Cũng không định lại làm chuyện này.” Tôi nghiêm mặt nói.

“Chẳng lẽ phu nhân không muốn biết tôi vì sao lại ở đây làm ruộng sao? Người nói cho tôi biết một chuyện tôi không biết, tôi liền nói cho phu nhân lý do.” Hắn cười nói.

Tôi nhìn hắn, một nam tử khó dò, trong lòng không kiềm được tò mò. Cuối cùng, tôi nhẹ nhàng nói với hắn: “Ngụy vương sẽ không qua nổi mùa xuân này.”

“Chuyện này tôi đã biết, ” hắn bất mãn nói, “Không tính.”

Tôi lại nghĩ nghĩ, sau đó nhẹ giọng nói với hắn: “Lưu Bị năm sau sẽ tự đăng cơ làm vua, rồi cử quân cả nước đánh Giang Đông.”

“Hahaha!” Hấn lớn tiếng cười nói, “Vậy đất Ngô của các người không phải là xong rồi sao? Lã Mông đã chết, Lưu Bị tấn công, các người dựa vào cái gì để chống cự đây?”

Tôi lườm hấn một cái, rốt cuộc vẫn là nhịn xuống, đem muốn lời nói nuốt trở về.

“Tôn Quyền thật đáng thương mà, trên tay không còn quân bài chủ lực nào cả. Đáng tiếc, đáng tiếc.” Hấn rung đùi đắc ý, say sưa nói.

Tôi tức giận ngăn lại cái kiêu tự mình say mê của hấn, nói: “Ngài phải nói cho ta biết, vì sao chậm chạp không ra mặt ủng hộ Thái tử?”

“Tôi không nói cho phu nhân biết đâu.” Hấn cười hì hì nhìn tôi nói.

“Người nuốt lời!”

“Tôi đúng là nuốt lời, ” hấn vẫn như trước cười nói, “Nếu phu nhân muốn tôi hoàn thành điều kiện của người, đồng thời giúp phu nhân giữ bí mật, vậy cho phép tôi quịt lần này đi.”

Tôi yên lặng nhìn hấn, cuối cùng lại chỉ có thể cùng hấn cười rộ lên.

32. Q.4 - Chương 32

Đợi đến khi tôi rốt cuộc được Tào Tháo triệu kiến, đã là lúc hoa đào tàn rồi.

Tôi đã gặp được ông ta ở hành cung Lạc Dương. Ngày hôm đó trạng thái tinh thần ông xem như không tệ, khi tôi đi vào, ông ta đang ngồi trên giường. Từ ánh mắt đầu tiên ông đã nhận ra tôi, ông cười lớn nói:

“Ta đã đoán trước là cô, quả nhiên là cô. Một lần ở Xích Bích kia, cô hại ta thật thê thảm.”

*Thật ra thì Tào Tháo xưng là Cô, như vậy phải gọi Vân Ảnh là “người” hoặc “cô”, nhưng đều thấy khó đọc quá, đành đổi lại thành “ta”. Bạn nào có ý kiến khác thì nói mình nhé ^^

~Tôi có chút ngượng ngùng nhìn ông, ông lại cười không chút phật lòng. Tôi cũng cười nhẹ. Đã qua nhiều năm như vậy, người tham gia trận chiến Xích Bích năm đó đa số đều đã mất. Ân oán tình sâu này, sớm đã lùi về quá khứ.

Chúng tôi dần dần nói đến một ít chuyện thiên hạ, khi nói tới quan hệ cùng Đông Ngô, ông khoát tay nói:

“Chuyện này không phải là chuyện ta có thể quyết định.”

“Vì sao không thể quyết định chứ?” Tôi kinh ngạc hỏi ông.

“Nếu ta đã quyết định, vậy Ngụy vương tương lai làm gì đây? Việc này, vẫn là lưu lại cho hậu bối lựa chọn đi.”

Tôi cúi đầu, trầm mặc không nói. Tôi vốn muốn tranh thủ một lời hứa hẹn hòa bình từ ông. Nhưng cho dù không thể thực hiện được, cũng không có quá tiếc nuối. Ít nhất theo những gì tôi biết, Ngụy vương tương lai sẽ cho Đông Ngô một cơ hội để phục hồi.

“Ít nhất ta có thể hứa với cô một chuyện: cho dù tương lai quan hệ với Ngô như thế nào, an toàn của cô ở đất Ngụy có thể bảo đảm. Lúc nào cô muốn đi, chúng ta sẽ phái người đưa cô về Giang Đông.” Ông nhìn tôi, thành khẩn nói.

Tôi đứng dậy cúi người cảm ơn. Lúc này cung nhân bưng tới một chén thuốc muốn ông uống, ông chán ghét nhíu mày.

“Lại là loại thuốc uống vào làm cho người ta mê man. Các cô vì sao không thể chuẩn bị một chút thuốc giúp ta thanh tỉnh hả?”

“Đây là phương thuốc thái y soạn, nô tỳ chỉ là làm theo thôi.” Cung nhân kia oan ức nhỏ giọng nói.

Tào Tháo khoát tay áo, để cô ấy lui ra, lại cầm thuốc kia lên uống. Tôi liền đứng dậy định cáo biệt. Nhưng ông lại ngăn cản tôi.

“Ta còn muốn nói chuyện với cô. Ta đã lâu không nói chuyện với người ta thoải mái như vậy. Ta chỉ ngủ một hai canh giờ thôi, cô có thể chờ ta tỉnh lại không?”

Tôi gật gật đầu. Sau đó ra ngoài ngồi đợi.

Tôi ở trong sảnh yên tĩnh chờ đợi. Có lẽ vì biết bản thân sắp chết, ngược lại thả lỏng đi những cảnh giác cùng đề phòng khi tuổi trẻ, đến thời gian dùng cơm, những cung nữ này đều đi dùng cơm, cũng không cảm thấy để một mình tôi ở đây có gì không ổn. Nhưng tôi cũng không cảm thấy có gì không ổn, chỉ yên tĩnh ngồi nơi đó.

Bên ngoài ánh đèn mới thấp sáng rực rỡ, trong phòng lại tối tăm. Tôi ở trong bóng tối yên tĩnh chờ đợi. Không khí ẩm áp cuối xuân nhẹ nhàng bao quanh tôi, ánh trăng xuyên qua cửa sổ lay động trên mặt sàn đá cẩm thạch, tôi yên tĩnh nhìn mọi thứ, bỗng nhiên cảm thấy hết thảy như trong giấc mộng. Cho dù là khi còn tuổi trẻ, hay là khi ở Giang Đông, làm sao lại nghĩ tới sẽ có lúc một mình ngồi ở ngoài phòng của Tào Tháo, chờ ông tỉnh lại để nói chuyện với ông? Nếu tôi còn có thể sống thật lâu đến mấy chục năm sau, đến một khắc kết thúc sinh mệnh, không biết có còn nhớ lại gương mặt bây giờ hay không? Lại hoặc là, có thể hay không, khi một mình mở mắt nhìn ánh mặt trời buổi sớm, lại phát hiện đầu giường có một chén cháo vẫn còn hơi ấm?

Khi còn đang suy nghĩ lung tung như vậy, trong phòng đã truyền đến tiếng bước chân. Tôi đứng lên, thấy Tào Tháo bước ra. Giấc ngủ làm mất đi vẻ sắc bén cùng đa mưu túc trí của ông, vẻ mặt tự nhiên, đôi mắt còn nhấp nhem, chỉ là một ông lão vừa ngủ mới tỉnh dậy mà thôi.

Ông đi ra. Tôi cũng không hành lễ, không nói lời hàn huyên gì, chỉ là rất tự nhiên nhìn ông. Ông tựa hồ cũng rất hưởng thụ không khí tự nhiên thân thiết này, nhìn tôi rồi mỉm cười.

Chợt ông hít hít mũi thật sâu, hơi đắm chiêu nói: “Thơm quá nhỉ.”

Tôi cũng cẩn thận ngửi xem, là hương thơm từ ngoài cửa sổ theo gió nam vào. Không phải là mùi hương liệu, cũng không là mùi thức ăn, là mùi thơm tự nhiên của một loại hoa quả.

“Là mùi hương của quả sung*, ” ông giống như một đứa trẻ nở nụ cười háo hức, nói, “Nhớ rõ trước kia lúc ở lại Lạc Dương, ta liền cảm thấy quả sung nơi này đặc biệt thơm ngọt. Không nghĩ tới, lúc này lại không phải mùa sung kết quả.”

*Quả sung: Vô hoa quả (quả không hoa), hình đây ạ:

“Ngài muốn ăn không? Tôi gọi người hái cho ngài.”

Tôi đang muốn xoay đi gọi người, nhưng ông đã kéo tôi lại. Ông len lén đến sát cạnh tôi, ở bên tai nhẹ giọng nói:

“Không cần gọi bọn họ. Chúng ta tự đi trộm.”

Tôi kinh ngạc nhìn ông. Ông thế nhưng lại nháy nháy mắt với tôi làm vẻ mặt khôi hài. Tôi liền nhịn không được cười rộ lên.

Chuyện này rất không hợp với lễ thường. Nhưng giờ khắc này ông lại trở nên vô cùng thân thiết.

Ông kéo tay của tôi, lén lút đi qua hành lang dài, giống như chim sợ cành cong* đi xuống lầu lên vào trong viện. Đi đến chỗ cây sung kia, ông muốn leo lên hái. Nhưng thử vài lần cuối cùng vẫn không thành công. Cuối cùng ông suy sụp tinh thần ngồi trực tiếp trên đất bùn, thở dài:

*chim sợ cành cong : chỉ đáng vẻ sợ hãi, lo lắng

“Khi còn niên thiếu ta với Bản Sơ rất giỏi chuyện này, không nghĩ tới bây giờ đã già đi rồi.”

“Ngài ngồi trông chừng giúp tôi, tôi sẽ leo lên.” Tôi cười nói. Cũng là bộ dáng rất chật vật. Vừa vụng về leo lên cây, một bên hái quả có thể ăn ném vào trong lòng ông. Ông giống như là có được kỳ trân mỹ vị, vội vàng dùng tay áo lau lau, đưa lên miệng cắn.

Đánh giấc cũng không kích thích như vậy, làm trộm cũng không mạo hiểm như thế. Ngụy vương đại nhân, Ngụy Vũ Đế tương lai, thế nhưng lại vào ban đêm cùng phu nhân Ngô Đại Đế tương lai trong cung ở Lạc Dương trèo cây trộm quả sung ăn. Nếu tin này để người khác biết, không chừng sẽ gây chấn động dư luận. Cho dù là Lục Nghị, nếu nhìn thấy màn này, gương mặt luôn bình tĩnh ôn hòa chắc cũng sẽ lộ ra vẻ kinh ngạc. Còn nếu để Lã Mông biết, chắc chắn sẽ ngắt xiếu.

Trong lòng tôi trầm xuống, tay đang với lên cành cây ngừng lại. Rõ ràng tôi đã muốn vứt bỏ ký ức, nhưng vì sao lại nhớ tới lần nữa?

“Nhanh một chút, ta sợ mấy người kia ăn cơm xong lại trở về tìm ta.” Tào Tháo đứng dưới tàng cây kêu lên.

Tôi vén tay áo dài lên hái thêm vài quả nữa, sau đó trượt xuống dưới. Tào Tháo đã ăn đến dính vụn khắp mặt, lại vẫn nhanh chóng lấy mấy trái cây từ trong tay tôi mà ăn.

Tôi cũng cầm một quả lên cắn. Ăn vào trong miệng, lại là vị chất. Cảm giác chua xót lại chợt dâng lên, tôi không khỏi bắt đầu bị thương.

“Vì sao lại không vui?”

Tào Tháo đột nhiên hỏi như vậy. Thì ra ông cũng không phải hoàn toàn đang mải ăn. Nhất cử nhất động của tôi, ông đều rõ ràng.

Tôi cúi đầu, nói nhỏ: “Cũng không có gì.”

Ông bắt đầu kể lại: “Năm đó ta cùng Bản Sơ ở đây leo tường trộm trái cây ăn, sau này Bản Sơ bởi vì ta mà chết; lại có một năm trái vừa kết, ta liền bảo người chọn quả tốt nhất tặng cho Văn Nhượng, nhưng sau đó Văn Nhượng cũng vì ta mà chết. Cho dù lúc đó ta có thể đoán được chuyện sẽ phát sinh về sau, nhưng khi đó ta vẫn giữ sự vui vẻ. Đời người ví như sương mai, vốn nên tận hưởng niềm vui trước mắt.”

Tôi nhìn ông thật sâu, sau đó gật đầu nói: “Đã hiểu.”

Còn một cái cuối cùng, tôi lại lấy ra cho ông. Khi đưa đến tay ông lại ngập ngừng cả người: trên cái cuống kia, đang kết hai quả còn chưa chín. Hai cái trái cây cùng cỡ, sinh ra trên cùng một cuống.

“Nói cho ta biết nên chọn cái nào thì tốt đây?” Ông nhìn hai trái kia, cười nói.

Trong lòng tôi chợt động, nhin không được nói với ông: “Nghe nói những nhà vườn thông minh, đều sẽ ngắt bỏ một quả trước khi quả trưởng thành. Bởi vì trên một cuống chỉ nên kết một quả.”

Ông nhìn tôi chăm chú, sau đó nói: “Vậy lúc cô ngắt bỏ nó, làm sao biết được khi trưởng thành quả nào sẽ lớn hơn?”

“Mặc kệ là quả nào, chỉ cần để lại một mình nó nhất định sẽ lớn lên.”

“Nhà vườn thông minh nhất cũng không vì phán đoán của mình mà gặt bỏ quả có khả năng lớn hơn kia. Nhà vườn thông minh nhất sẽ để chúng cùng lớn lên, sau đó luôn luôn có một cái sẽ héo úa trước. Trái cây trải qua đấu tranh sinh tồn, tự mình phấn đấu mà còn lại mới là lớn nhất.”

Tôi hít sâu một hơi, quay đầu nhìn ông. Trên mặt ông đã không còn vẻ tự nhiên cùng đôi mắt nhấp nhem khi nãy, thay vào đó là ánh sáng sắc bén cùng vẻ đa mưu túc trí mà tôi quen thuộc. Tôi nhìn ông thật lâu, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Nhưng sẽ có đổ máu.”

“Luôn luôn sẽ có đổ máu. Nếu sợ phải đổ máu, thì không phải là con ta.”

Ông đã nói như thế.

Ông chết vào bảy ngày sau. Vào ngày ông chết, thành Lạc Dương mưa như trút nước. Cùng với khi tin ông chết truyền đi, quân sĩ mang giáp đã xuất hiện tại ngã tư quảng trường chính ở Lạc Dương. Từ trên lầu dịch quán bước xuống, qua làn mưa có thể nhìn thấy ánh sáng phát ra từ đao kích trong tay họ.

Người càng lúc càng nhiều, dựa vào phục trang của họ là cho thể nhìn ra bọn họ là thuộc về hai phe. Một phe trên cánh tay có buộc mảnh vải trắng, phe kia thì buộc vải đen. Bọn họ ở ngã tư giăng co. Sau đó bắt đầu chém giết nhau.

Có lẽ chém giết nhau như vậy không phải là hành động quang minh chính đại gì, nên bọn họ rất ăn ý nhau không hề phát ra âm thanh, chỉ là yên lặng trong mưa dầm đao kích vào thân thể kẻ địch. Máu theo dòng nước mưa chảy lan trên mặt đường, tạo nên những đóa hoa hồng đỏ rực. Trừ tiếng mưa rơi vô tận, toàn bộ quá trình giống như bộ phim không có tiếng động. Tào Tháo nói rất đúng, một ngày này rồi sẽ đến. Cho dù ông lựa chọn như thế nào, kết quả vẫn là như vậy.

Người dân sống dưới chân thiên tử quả nhiên là không giống như người thường, khi bọn lính đang chém giết nhau, họ cũng không chạy trốn, chỉ là đứng một bên hứng thú xem, thỉnh thoảng còn châu đầu ghé tai bàn luận. Khi tôi đến giữa bọn họ, nghe thấy họ nói:

“Lâm Truy Hầu hình như hơi chiếm thế thượng phong.”

Tôi quay đầu nhìn, là quân đội mang vải trắng đang chiếm ưu thế. Bọn họ vẫn tiến dồn về hướng hành cung Lạc Dương, ép quân đen gần như sắp bại phải lui dần. Có một khắc tôi sinh ra ảo giác, cảm thấy bọn họ đã thắng rồi. Nhưng phía sau, từ ngoài thành có thêm một đội quân áo đen chạy đến, từ phía sau trực tiếp giết quân trắng. Bọn họ giống như cắt lúa mạch, từng mảng từng mảng lớn giết chết quân đội của Tào Thực. Một khắc khi bọn họ gia nhập chiến cuộc, kết quả liền đã được quyết định.

Chủ soái nhóm hắc y đứng là Tư Mã Ý, hắn đứng ở trên xe ngựa mỉm cười nhìn cảnh giết chóc này. Tôi đi đến bên cạnh hắn, nói với hắn:

“Ngày hôm đó, ta đã thật sự xem nhẹ ngài.”

“Phu nhân xem nhẹ tôi cái gì?” Hắn vẫn là cười, giống như say mê nhìn một mảnh chém giết dẫm máu trước mắt, nói như vậy.

“Ngài không phải sợ là đặt cược sai. Ngài chọn ai cũng như nhau. Khi đó ngài chậm chạp không ra tay, là do đang suy xét lựa chọn ai mới có thể có lợi cho dã tâm của chính ngài.”

“Phu nhân có thể hiểu được điều này thì tốt rồi.” Hắn cười nói.

“Nhưng ta vẫn có một chuyện không rõ.”

“Chuyện gì?”

“Vì sao ngài cuối cùng lại lựa chọn Tào Phi?”

Hắn quay đầu nhìn tôi, đang muốn nói chuyện, phía trước truyền đến một tiếng ầm vang. Chúng tôi đi qua xem, thấy người cuối cùng của quân trắng ngã xuống trên đất, mà cửa lớn cung điện đã bị quân đen phá ra. Hắn liền không nhắc lại nữa, vung tay lên, chỉnh lại quân đội rồi tiến vào cung.

Lúc tân Ngụy vương lên ngôi, tôi cũng được mời đến tham dự. Tại lễ chúc mừng, tôi lại một lần nữa gặp Tư Mã Ý. Hắn đứng ở một nơi cũng không quá nổi bật, không ngừng đùa nghịch trang sức bằng lưu ly trên người mình.

Tôi đi đến bên cạnh hắn, nói với hắn: “Ngày đó câu hỏi ta hỏi ngài, ngài còn chưa trả lời ta.”

“Tôi vì sao phải trả lời cho phu nhân?” Hắn cười hì hì hỏi.

“Ngài nói cho ta biết, ta cũng nói cho ngài một chuyện.”

“Vậy cũng phải nhìn xem chuyện phu nhân nói có làm cho tôi hứng thú hay không nữa.”

“Ngài nhất định sẽ thấy hứng thú.” Tôi cười nói.

“Vậy phu nhân nói xem.”

Tôi tới gần hắn, nhẹ giọng nói: “Ngày hôm đó ngài nói Đông Ngô xong rồi, thật sự không phải như thế.”

“Vì sao?”

“Bởi vì —— trong tay Tôn Quyền, còn có một quân cờ chủ lực chưa được đưa ra ánh sáng.”

Hắn kinh ngạc nhìn tôi, sau đó vội vàng hỏi: “Đó là ai?”

“Ngài trước tiên nói cho ta biết việc ta muốn biết đã.”

Hắn chờ một chút, sau đó thở dài, chỉ vào phía trên nói: “Là vì người đó.”

Tôi nhìn theo phương hướng hắn chỉ, thấy một nữ nhân bên cạnh Tào Phi. Nữ nhân kia một thân lễ phục, trên gương mặt được che lại lộ ra ánh mắt u oán. Chỉ là một ánh mắt, nhưng vẫn có thể toát ra vẻ đẹp làm cho người ta ngừng thở.

“Là vì nàng? Chân Phi?” Tôi khó hiểu hỏi hắn.

“Không phải, không phải, ” hắn cười lắc đầu, “Phu nhân nhìn rõ một chút, tôi nói là thằng bé bên cạnh nàng kia.”

Tôi lại nhìn qua lần nữa, thấy có một thiếu niên đứng bên cạnh Chân Phi. Đó hẳn là con trai của nàng, Tào Duệ. Dường như là không quen với cảnh long trọng mà náo nhiệt như vậy, nó đứng bất an nắm góc áo, đôi mắt sợ hãi nhìn Chân Phi.

“Là vì nó? Vì sao?” Tôi tò mò hỏi.

Hắn cười rộ lên: “Phu nhân nhìn ánh mắt nó xem.”

Tôi liền nhìn mắt nó, cách nhau thật sự xa, nhưng vẫn có thể thấy rõ ràng ánh mắt nó vừa đen vừa sáng, bên trong có vẻ ngoan ngoãn mà lại có chút buồn bã.

“Phu nhân lại nhìn ánh mắt phụ thân nó xem.” Tư Mã Ý lại nhẹ nhàng nói.

Tôi lại nhìn ánh mắt Tào Phi, ánh mắt Tào Phi rất giống Tào Tháo, vừa hẹp vừa dài, bên trong chứa đựng ánh sáng sắc bén mà sâu xa. Một đôi mắt như vậy, tầm mắt hẳn là bao hàm cả thế giới.

“Có phải thật sự không giống nhau không?” Tư Mã Ý ở bên tai tôi cười nói, “huyết mạch Tào Ngụy, kỳ thực đến đây là bị chặt đứt.”

Tôi kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời còn chưa hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn.

Hắn biết tôi khó hiểu, lại khẽ cười nói: “Hậu nhân Tào gia sẽ không để tôi đùa dỡn đâu. Nhưng nếu thái tử của Ngụy vương kỳ thực là cốt nhục của Viên thị, thì lại là chuyện khác.”

Tôi đã hiểu ra, kinh ngạc che miệng. Lại quay đầu nhìn Tào Phi cùng Tào Duệ, quả nhiên là mười phần không giống nhau. Trong lúc hoảng hốt tôi chợt nhớ tới, Chân Lạc gả cho Tào Phi không bao lâu đã có thai Tào Duệ, lúc đó cách thời điểm nàng lần cuối thấy mặt chồng nàng, hẳn là cũng không lâu.

Chỉ mấy câu nói ít ỏi, liền để tôi đột nhiên phát hiện một bí mật ngàn năm qua tới hiện đại chưa từng bị ai phát hiện. Tôi lại nhìn Chân Phi lần nữa, nàng thủy chung vẫn cúi đầu, chiếc mạng che khuất gương mặt làm tôi không thể thấy cảm xúc thật sự của nàng. Nhưng tôi từ trong hoang mang cảm giác được, vẻ xinh đẹp có thể làm cho người ta ngừng thở kia, có bao nhiêu bi thương là thật sự xuất phát từ đáy lòng của nàng?

“Không thể, không thể rồi.” Tư Mã Ý đắc ý nói.

“Cho dù như vậy thì lại thế nào?” Tôi tò mò hỏi hắn, “Ngụy vương còn trẻ tuổi như vậy, ngài chưa hẳn đợi được ngày có thể đùa dỡn Ngụy vương tiếp theo đâu.”

Hắn ghé sát vào tôi, quỷ dị cười, dùng giọng nói như thôi miên nhẹ nhàng nói:

“Nếu phu nhân là nam nhân, cưới một nữ nhân xinh đẹp như vậy, chắc cũng không thể sống quá lâu chứ?”

Tôi nhìn hắn hồi lâu, chợt cười rộ lên: “Ta rốt cuộc hiểu được ngài vì sao phải giả ngây giả dại. Nếu ngài sinh ra ở Giang Đông, ta sẽ trừ khử ngài.”

Hắn lơ đãng cười nhẹ, sau đó nói: “Tôi đã nói xong rồi, phu nhân nên nói cho tôi biết, con cờ chủ lực của Tôn Quyền kia, rốt cuộc là ai?”

“Ta sẽ không nói cho ngài đâu.”

“Vì sao?” Hắc kinh ngạc nói.

Tôi che miệng ha ha cười rộ lên:

“Nếu ngài muốn ta giúp bảo vệ bí mật quan trọng như vậy, thỉnh cho phép ta nuốt lời.”

33. Q.4 - Chương 33

Ngày Ngụy vương đăng cơ, niên hiệu được đổi thành Duyên Khang. Đến mùa đông, hắc lại tự xưng đế, đổi niên hiệu thành Hoàng Sơ. Khi mọi thứ xảy ra, mọi người đều cảm thấy hợp tình hợp lý. Triều đại cũ lặng lẽ qua đi, nhưng cho dù là đã qua, cũng không có bao nhiêu nước mắt cùng tiếc hận vì nó.

So sánh với điều đó, tôi ngược lại càng tiếc hận cho niên hiệu “Kiến An” đã mất đi. Niên hiệu này dài như thế, thậm chí dài đến mức đã từng làm tôi có chút không kiên nhẫn. Nhưng đợi được đến khi nó mất đi, tôi lại bắt đầu cảm thấy có chút buồn bã. Trong 25 năm đầu của Kiến An, đã xảy ra rất nhiều chuyện, có chuyện vui, có chuyện buồn, để lại rất nhiều hồi ức. Quá khứ sẽ luôn qua đi. Nhưng chờ đợi tôi phía trước, sẽ lại là gì?

Lại thêm một mùa đông.

Tôi còn chưa trải qua mùa đông phương bắc, loại rét lạnh này làm cho người ta sợ hãi. Gió lạnh thấu xương tạt qua mặt người, giá lạnh giống như trăm ngàn mũi kim nhỏ châm vào người. Trước kia tôi cảm thấy mùa đông phương nam cũng lạnh, nhưng sau khi trải qua mùa đông phương bắc mới phát hiện, hai cái lạnh này hoàn toàn khác nhau.

Ở nơi này, ánh sáng mặt trời chiếu vào người cũng không thấy ấm, con sông ngoài thành bị đông lại thành một tấm gương lớn trong suốt tĩnh lặng, những cành cây trụi lá lạnh lùng vươn về phía bầu trời, không có chút nào giống phương nam. Thì ra tôi đã rời nhà xa như vậy.

Vì thế tôi bắt đầu mong nhớ.

Nhớ đến Giang Đông với con sông màu xám chảy xuôi, nhớ ánh mặt ấm áp mùa đông, nhớ khẩu âm nhẹ nhàng trầm ấm, nhớ đến mái hiên nông gia có treo thịt khô phía dưới.

— cho dù không phải là nhớ đến một người nào đó cụ thể, một dáng vẻ hay nụ cười nào đó, tôi vẫn không nhận được nhớ về Giang Đông.

Khi tôi nghĩ như thế, tôi lại nói với bản thân mình, đúng là chẳng khá lên được chút nào, không phải là chính mi lựa chọn đến nơi này hay sao ?

Nhưng chỉ lát sau, tôi lại nhận không được suy nghĩ về nơi đó.

Có đôi khi tôi thậm chí bắt đầu do dự: — bằng không, cứ trở về đi cho xong? Tôi chắc chắn sẽ không ở lại đây cả đời. Chắc chắn là tôi sẽ phải trở về. — nếu đã muốn trở về, vậy thì trở về thôi.

Lúc tôi còn đang do dự, vào ngày nọ xảy ra một chuyện, hoàn toàn đánh vỡ đi sự do dự ấy.

Vào ngày hôm đó thời tiết có ấm lên được một chút, tôi đột nhiên muốn đi Dĩnh Xuyên xem thử, liền để Lạc Thống cùng tôi đi.

Đến đó cũng không thấy có gì đặc biệt, đồng ruộng đường nhỏ cũng chỉ như thế, cũng chỉ mấy thân cây khô trơ trọi, chỉ có một điều khác là những người được mảnh đất này nuôi lớn, đều đã rời khỏi nơi này.

Vòng vo nửa ngày, cảm thấy mình thật ngốc, lại quyết định trở về. Mới ra khỏi Dĩnh Xuyên không xa, một chiếc xe ngựa chạy như điên hướng về phía chúng tôi, sau đó cấp tốc dừng trước mặt tôi. Từ trên ngựa hai binh sĩ nhảy xuống, họ cúi người chào tôi.

“Tại hạ từ Giang Đông đến, đón phu nhân về Giang Đông!” Về mặt hần vô cùng lo lắng nói như vậy.

“Xảy ra chuyện gì?” Tôi không khỏi hỏi.

“Chúa công bị đâm! Triệu phu nhân nhanh chóng trở về!”

“... Cái gì ?!”

“Chúa công ba ngày trước ở ngoài thành gặp chuyện, tình trạng rất không tốt, nói muốn gặp mặt phu nhân lần cuối. Chúng tôi phải đi ngày đêm, lúc đến được Hứa Xương lại nghe nói phu nhân đã tới nơi này, liền chạy tới đây đón phu nhân.”

Tôi kinh ngạc nhìn hần, không thể nào tin vào tin dữ vừa nghe. Lạc Thống dù sao cũng trẻ tuổi, đối mặt với tin tức đột ngột này, nhất thời cũng không biết phải làm gì, chỉ là do dự mà nói: “Vậy chúng ta về Hứa Xương trước gọi mấy người tùy tùng rồi đi có được không?”

“Sự việc cấp bách, thỉnh đại nhân trở về Hứa Xương thông báo. Phu nhân sẽ theo chúng tôi trở về trước.” Tiểu binh kia vội vàng nói.

Tôi nhìn Lạc Thống, gật gật đầu, rồi xoay người lên xe ngựa.

Nhưng Lạc Thống lại vội vàng đuổi theo.

“Về phía Hứa Xương, giữa đường tìm người khác thông báo đi. Tôi muốn đi cùng phu nhân.”

Trên mặt hần đều là vẻ vội vàng, tôi cũng không tiện nói thêm điều gì, liền để hần cùng đi theo.

Xe nhanh chóng đi được một đoạn đường dài. Trong xe lạnh lẽo mà tăm tối. Tôi ở trong bóng tối cảm giác được xe đang lắc lư chạy, không thể tránh khỏi trong lòng hỗn loạn. Cho dù sâu trong lòng tôi vẫn giữ lại chút cảm hận lạnh lùng với Tôn Quyền, nhưng khi chính tai nghe được tin dữ tôi mới phát hiện, tôi thật sự không hy vọng hần chết.

Khi tôi nghĩ như vậy, xe rốt cuộc ngừng lại. Tôi xuống xe ngựa, trước mặt là một con sông nhỏ chậm rãi chảy xuôi, trên bờ sông có một chiếc thuyền nhỏ đang neo lại.

“Thỉnh phu nhân lên thuyền, chúng ta chuyển qua đi đường thủy.”

Tôi nhẹ nhàng bước lên thuyền, Lạc Thống đi theo phía sau tôi. Hần vẫn không nói gì, ánh mắt càng không ngừng đánh giá mọi thứ xung quanh. Có một tiểu binh đến mạn thuyền, chuẩn bị tháo dây thừng cho thuyền đi.

“—— chậm đã!”

Lạc Thống đột nhiên la lớn như vậy. Tất cả mọi người dừng lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hần.

“Nơi này là Dục Thủy, vì sao không đi Dĩnh Thủy?” Hần hỏi như vậy.

“Bởi vì Dĩnh Thủy đã đóng băng.”

“Cũng là đón Ảnh phu nhân, vì sao không chuẩn bị một chiếc thuyền tốt hơn một chút?”

“Vì tránh phiền toái không cần thiết trên đường, nên muốn giả thành một thương thuyền.”

“Nực cười... không xa về phía nam là nơi Lục tướng quân đóng quân, sao có thể có nhiều phiền toái?” Lạc Thống lạnh lùng nói.

Mấy tiểu binh kia trao đổi với nhau bằng ánh mắt quỷ dị. Động tác rất nhỏ, nhưng lại bị tôi bắt được. Trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, chợt có dự cảm không tốt. Ánh mắt quỷ dị như thế, là có ý gì đây?

Đột nhiên, một tia sáng sắc lạnh chợt lóe lên.

Một binh sĩ bỗng rút đao chém về hướng Lạc Thống. Trong một chớp mắt nhanh như điện, Lạc Thống rút bội kiếm ra, chặn lại một đao này.

“Các ngươi không phải người Ngô, nói, các ngươi là ai?” Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“—— ngươi không cần biết!”

Tiểu binh kia lại vung đao đấu với Lạc Thống, tiếng binh khí va chạm vào nhau chan chát. Từ trong khoang thuyền có vài đại hán áo đen đi ra, lạnh lùng vây quanh tôi. Có người cởi bỏ dây thuyền, thuyền liền nhanh chóng trôi ra sông.

“Nói vậy, Tôn Quyền cũng không gặp chuyện gì, phải không?” Tôi hỏi một đại hán bên cạnh.

Hắn sửng sốt một chút, sau đó nói: “Đúng vậy.”

Một khắc ấy, trong lòng tôi đột nhiên có gì đó trở nên thật nhẹ nhàng.

Một tiếng thét thảm thiết. Kiếm trong tay Lạc Thống đâm xuyên qua ngực tiểu binh kia. Sau đó hắn rút kiếm ra, chỉ thẳng vào đám người kia nói:

“Thả chúng tôi lên bờ.”

Vài đại hán trao đổi bằng ánh mắt một lát, hai người trong đó cùng đi ra ngoài, một kẻ dùng một đôi chùy lớn, tên còn lại dùng đao. Bọn họ không nói không rằng, lao đến chỗ Lạc Thống.

Thân người Lạc Thống bị hai kẻ cao lớn khổng lồ che khuất, gần như nhìn không thấy. Tôi không hiểu võ công, nhưng cũng nhìn ra được rõ ràng, khi đấu với hai người kia, hắn rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong. Huống chi, bên người tôi còn ba bốn người như vậy chưa từng động thủ.

Đột nhiên, chùy trong tay đại hán kia đập vào vai hắn máu bắn tung tóe, hắn lão đảo lui lại mấy bước, cắn răng một cái, lại cầm kiếm lên.

Tôi nói: “Lạc Thống, đủ rồi, đừng đánh nữa!”

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ. Chỉ là càng giao thủ quyết liệt với hai người kia. Chỉ một lúc sau, trên người lại có thêm mấy vết thương.

“Chà... Không ngờ được Giang Đông cũng có người quật cường như vậy.” Đại hán bên cạnh hưng phấn nói.

“Các người có lẽ là người Thục.” Tôi nhẹ nhàng bằng giọng nói.

Chỉ có thể là người Thục. Nếu chỉ là muốn ám sát tôi, trước đó đã có trăm ngàn cơ hội có thể lấy tính mạng của tôi. Nếu là vì muốn bắt tôi, tôi vốn ở đất Ngụy, người Ngụy không cần phải phí nhiều công sức như vậy.

“—— tại hạ là Mi Uy.” Y coi như khách khí nói.

“Muốn dẫn ta đi đâu?”

“Thành Đô.” Y thản nhiên nói câu này, giọng điệu thản nhiên dường như chỉ là mang tôi đi ra ba mươi dặm ngoài thành.

Lại là một tiếng hét thảm thiết. Đại hán dùng đao kia đã bị Lạc Thống chặt đứt một chân, gã ôm vết thương trên mặt đất run rẩy kêu la thảm thiết. Nhưng cùng lúc đó, đao của gã cũng xuyên qua vai Lạc Thống, đóng đinh hắn trên mạn thuyền. Mà đại hán dùng chùy lại đang từng bước tiến đến.

“Đủ rồi!”

Tôi vội chạy qua, che phía trước Lạc Thống, dùng ánh mắt cầu xin nhìn đại hán kia: “Đừng thương tổn hắn nữa.”

“Phu nhân tránh ra, tôi còn có thể... đánh tiếp.”

Thanh âm quật cường từ phía sau truyền đến, tôi xoay người, thấy Lạc Thống cả người đầy máu đang ngẩng đầu, đôi mắt mang theo vẻ quật cường làm người ta đau lòng.

“Người điên rồi, đánh không lại, cần gì phải uống phí tánh mạng?” Tôi vội vàng giữ hắn lại.

“Tôi mặc kệ, tôi nhất định... phải liều chết bảo vệ phu nhân.”

“Người cần gì phải như vậy chứ?”

“Bởi vì... Lục tướng quân nếu ở đây... cũng sẽ làm như vậy. Bởi vì ngài ấy sẽ làm như vậy... Tôi cũng muốn làm như vậy...”

Tôi kinh ngạc nhìn hần, trong ánh mắt quật cường toát ra chút gì đó không nói rõ được. Có chút gì đó làm cho người ta mê mang, một chút khác lại làm người ta cảm nhận được bi thương.

“Người đang nói cái gì vậy?!” Tôi nửa giận nói.

“Lục tướng quân, thật sự thích phu nhân.”

Hần thế nhưng lại nở nụ cười bi thương. Trong lòng tôi cả kinh, đang vịn hần, đầu hần lại nghoẹo đi, đúng là hôn mê rồi.

Tôi xoay người, đối mặt với những người trên thuyền, nghiêm mặt nói:

“Các người muốn đơn giản chỉ là một mình ta. Để hần lên bờ, ta và các người đi Thành Đô.”

Bọn họ do dự một chút, nhưng Mi Uy lắc đầu nói:

“Chỉ sợ không được, phu nhân. Hần biết hành tung chúng tôi. Chúng tôi chỉ có thể vứt hần xuống sông thôi.”

“Các người tìm một nơi hẻo lánh thả hần đi. Đợi đến lúc hần tìm được người để báo lại, chúng ta đã ở đất Thục.” Tôi nói như vậy.

Y cười rộ lên, vẫn lắc đầu:

“Không, đây không phải tác phong làm việc của Mi Uy.”

Ngay lúc đó, tôi nhanh chóng rút thanh kiếm từ trong tay Lạc Thống, sau đó chỉ vào cổ họng đại hán đang đứng trước mặt:

“Nếu không theo lời ta, ta liền một kiếm đâm xuống.”

Có lẽ là đang do dự, có lẽ là căn bản đối với tôi không có chút đề phòng, tôi cứ như vậy lập tức dí sát mũi kiếm vào cổ họng hần. Hần kỳ quái nhìn tôi, trong ánh mắt thế nhưng không có chút sợ hãi, cũng không có phần nộ.

“Phu nhân, người giết tôi cũng vô dụng, ” hần thế nhưng lại rất ôn hòa nói với tôi, “Không thể hoàn thành nhiệm vụ của Hán Trung Vương, chúng tôi cũng sẽ không thể còn sống trở về gặp ngài.”

Tôi rung mình, lướt mắt nhìn quanh một vòng trên thuyền, những người chung quanh đều đang thần nhiên nhìn tôi. Từ vẻ mặt của họ tôi phát hiện, người đàn ông này không nói dối.

Tôi thu kiếm, ngược lại nhắm ngay vào cổ mình.

“Nếu thế này thì sao?” Tôi hỏi.

Bọn họ kinh ngạc nhìn tôi, nhất thời cũng không biết tôi muốn làm gì.

“Hán Trung Vương muốn, tự nhiên là ta còn sống, ” tôi lạnh lùng nhìn bọn họ nói, “Nếu các người không thể đem ta còn sống mang về, cũng là không hoàn thành nhiệm vụ.”

“Phu nhân sao phải khổ vậy chứ?” Mi Uy hỏi.

“Thả hần. Bằng không ta liền chết ở đây.”

“... Một kẻ như hần, sao đáng giá để phu nhân lấy tính mạng cứu giúp?” Mi Uy không thể tin hỏi.

“Nếu hần đã nguyện đem tính mạng cứu ta, vì sao ta lại không thể lấy tính mạng cứu hần?” Tôi nhìn y, gần từng tiếng nói, “Một kẻ chỉ luôn yêu cầu thuộc hạ hy sinh tính mạng vì mình, bản thân lại không muốn trả giá, thật sự đáng để đi theo sao?”

Lời này như mũi tên độc bắn về phía y, lúc đó tôi phát hiện trên mặt y thoáng qua chút tức giận. Nhưng y lại gật gật đầu, ôm quyền, nói:

“Phu nhân nghĩa khí như thế, làm Mi mỗ bội phục. Nếu đã như thế, vậy nghe phu nhân, tìm một chỗ thả hần đi.”

Y xoay người đi vào trong khoang thuyền, mấy người kia cũng thu hồi binh khí, yên lặng quét dọn vết máu trên sàn thuyền.

Thuyền cập bờ ở một địa phương hoang vắng. Tôi băng bó tốt vết thương cho Lạc Thống. Khi tôi băng bó hẳn tỉnh lại, sau khi nghe rõ lời tôi dặn dò, hẳn tức giận mà hờn oán kháng nghị, nói muốn lần nữa liều chết cứu thoát tôi.

Cuối cùng tôi dùng một câu ngăn lại hẳn, tôi đến gần sát bên tai hẳn, nhỏ giọng nói: “Nếu người đã chết, vậy sẽ không còn ai thay ta mang tin tức cho chúa công.”

Hẳn yên tĩnh lại, trên mặt xuất hiện vẻ không cam lòng lại bất đắc dĩ. Cuối cùng, hẳn chỉ có thể gật gật đầu.

Người của Mi Uy ở ngoài thúc giục, tôi lại một lần nữa ghé sát tai Lạc Thống, nhỏ giọng nói:

“Lưu Bị nhất định là muốn lấy ta để trao đổi gì đó. Người trở về nói cho Tôn Quyền, nếu ngài ấy vì một nữ nhân mà bán đứng thiên hạ, sẽ là người ta khinh thường nhất.”

Hẳn gật gật đầu. Sau đó tôi đẩy nhẹ, bảo hẳn đi nhanh đi.

Hẳn đi hai bước, lại quay trở lại, thấp giọng lại nghiêm túc nói với tôi:

“Phu nhân chờ nhé, một ngày nào đó, Lục tướng quân sẽ đem binh tới đón phu nhân!”

Ánh mắt hẳn bình tĩnh mà kiên định. Một khắc đó tôi đột nhiên cảm thấy thật nhẹ nhàng, thậm chí còn có ý muốn trêu chọc.

“Trở về bên cạnh Lục tướng quân của người đi!”

Tôi vỗ vỗ đầu của hẳn, mặt hẳn nháy mắt liền đỏ lên, miễn cưỡng hành lễ, vội vàng rời thuyền đi.

34. Q.4 - Chương 34

Tôi cứ như thế bị đưa tới Thành Đô.

Trên đường ngược dòng đến Thành Đô, tôi nghe được tin Lưu Bị xưng đế. Xe ngựa vào đến nội thành Thành Đô, cả thành đều giăng đèn kết hoa, cảnh tượng hết sức phồn hoa náo nhiệt. Nhưng tôi lại thất vọng khi phát hiện, nếu không có những trang hoàng chúc tụng kia, đây chỉ là một tòa thành cũ kỹ không có gì đặc biệt.

Mi Uy đưa tôi đến cửa hoàng cung, giao phó lại cho vệ binh. Khi rời đi, y nói:

“Phu nhân vào cung chờ Hoàng thượng triệu kiến. Tôi chỉ đưa phu nhân đến đây thôi. Phu nhân hãy bảo trọng.”

Tôi lạnh lùng gật đầu. Tuy rằng không có ác cảm với y, nhưng cũng chẳng thể nào ôn hòa nhìn y.

Y đi được hai bước, lại quay đầu nói với tôi:

“Hoàng thượng nhìn qua có vẻ nghiêm khắc, nhưng trong lòng vẫn có một mặt mềm mỏng. Phu nhân hãy thuận theo Hoàng thượng, có lẽ sẽ sớm ngày được trở lại Đông Ngô.”

Lời nói rất chân thành. Tôi rất cuộc không thể duy trì vẻ mặt lạnh lùng nữa, tôi mỉm cười với y, người mà có lẽ tôi sẽ không còn gặp lại.

Giữ thái độ trầm tĩnh, không làm trái ý Lưu Bị cũng không phải việc khó khăn gì. Nhưng trên đường tiến cung, tôi lại dần dần cảm thấy nôn nóng.

Dọc đường đi tôi chưa từng có được giấc ngủ ngon. Vất vả lắm mới đứng trên mặt đất vững vàng, tôi đang muốn nghỉ ngơi lấy sức thì lại nghe quan truyền lệnh báo hôm nay Lưu Bị muốn gặp tôi. Vậy là cổ kiệu đưa tôi đến một căn phòng nhỏ trong cung, muốn tôi ở đó chờ Lưu Bị triệu kiến(!)

Tôi ngồi ở đó chỉ thấy buồn ngủ, nhưng lại không muốn yếu thế, không muốn để họ thấy được vẻ uể oải của mình cho nên vẫn cố gắng thẳng lưng mà ngồi. Mỗi một phút một giây trôi qua, tôi chỉ thấy buồn ngủ rồi muốn ngất đi. Chờ hơn nửa ngày, một tiểu thái giám tiến đến. Tôi nghĩ rằng Lưu Bị sẽ đến, không ngờ tên tiểu thái giám không thèm nhìn lấy tôi, đứng trước mặt tôi, kéo dài từng tiếng tuyên triệu:

“Hoàng thượng _____ truyền đến _____ Tuyên Hoa Thính”

Vì vậy tôi đành cố gắng bước theo hần rẽ trái rẽ phải đến một căn phòng lớn hơn. Đồ trang trí trong phòng vô cùng đẹp dễ quý giá, màn lụa buông xuống nền đá cẩm thạch đen bóng. Tôi tưởng rằng Lưu Bị ở đây, nhưng lại phát hiện trong phòng không một bóng người.

Lại là chờ đợi thật lâu. Tôi gần như muốn tông cửa xông ra ngoài. Tôi vẫn nghĩ rằng mình là một người trầm tĩnh, nhưng một ngày chờ đợi đã hoàn toàn xóa đi ý nghĩ này. Lúc tôi thậm chí muốn vất đi hình tượng mà ngã vào ghế dài ngủ một giấc, thì Lưu Bị cuối cùng cũng đến.

Vẫn là giọng nói quái dị kéo dài: “Hoàng thượng _____ giá lâm _____”. Một hàng mỹ nhân mặc y phục xinh đẹp cầm theo đèn lồng nối đuôi nhau đi vào. Lưu Bị từ trong đám người áo lụa như mây kia không nhanh không chậm thông thả bước vào. Phía sau, quần thần khom lưng lục tục đi theo, duy nhất một người vẫn thẳng lưng mà bước cách hần không xa cũng không gần, đúng là Gia Cát Lượng.

“Thấy hoàng thượng, sao không hành lễ?” Có người tức giận trách tôi.

Tôi không trả lời, cũng không động đậy, chỉ là đứng đó nhìn thẳng vào Lưu Bị. Nếu như ánh mắt thật có thể giết người, hần hẳn đã chết ngàn lần dưới ánh mắt tôi.

“Đây là phu nhân của Ngô chúa, có thể miễn lễ.” Gia Cát Lượng cười, giảng hòa thay tôi.

Lưu Bị thế nhưng không có bất kỳ phản ứng gì, cũng không nói gì, không nhìn tôi, dường như nơi này không có kẻ như tôi. Hần chỉ say sưa trêu chọc con chim trong lồng vàng, mà con vật trong lồng này, đúng là một con quạ đen.

Tôi rất tò mò vì sao hần chỉ nuôi quạ đen, nhưng tôi đã thề không nói chuyện trước với hần. Vì thế, trong phòng vô cùng yên tĩnh, tôi vẫn nhìn thẳng vào hần, mà hần vẫn như không thấy tôi tồn tại, vẫn tiếp tục trêu chọc con chim trong lồng.

Hơn nửa ngày, vẫn là hần phá đi sự im lặng, quay đầu, ánh mắt như muốn nhìn xuyên qua tôi, hỏi: “Người thấy con vật này thế nào?”

Tôi bị hần hỏi bất chợt nên có chút giật mình, một lúc sau mới lạnh nhạt trả lời: “Ta chẳng thấy thế nào cả.”

“Người xem kỹ một chút.” Trên mặt hần mang theo nụ cười ngạo mạn.

Tôi đương nhiên không xem xét tỉ mỉ, chỉ liếc mắt một cái, thật không ngờ phát hiện con quạ đen này lại có những ba chân.

“Nay thần điều đến Thành Đô, ta nhận mệnh trời, không ai có thể phủ nhận...” Những kẻ nịnh nọt phía sau tranh thủ cơ hội, vội vàng ca ngợi chúc mừng.

Theo truyền thuyết quạ đen ba chân là chim thần, sống trên mặt trời. Năm xưa, khi Hậu Nghệ bắn mặt trời đã rơi xuống trần gian. Chẳng trách Lưu Bị tay cầm lồng chim, vẻ mặt đặc ý nhìn về phía tôi.

Tôi lạnh lùng xoay người, không cho hần cơ hội tiếp tục khoe mẽ nói: “Chẳng lẽ ngài lừa ta đến đây chỉ để xem con chim này ư?”

Hần xấu hổ giật mình, rồi lại làm bộ khoan dung nở nụ cười. Hần ngạo mạn đưa tay lướt qua máo lưu ly có đính minh châu trên đầu, cười nói:

“Người vô lễ như vậy, sao Tôn Quyền có thể chuyên sủng người chứ?”

“Ai nói Tôn Quyền chỉ sủng ái ta?” Tôi cười lạnh nói, “Ta và Ngô chúa đã hai năm không nằm chung giường.”

Gương mặt hần lộ vẻ kinh ngạc, sau đó có chút tức giận, quay đầu lại về phía Gia Cát Lượng. Gia Cát Lượng bước lên, ghé vào tai hần nói mấy câu, vẻ kinh ngạc trên mặt hần cũng dần biến mất.

“Tại sao lừa trẫm?” Hần quay đầu lại, cảm tức hỏi tôi: “Người đứng là nữ tử Tôn Quyền sủng ái.”

“Ngô chúa có sủng ái ta hay không, ta cũng không rõ, ta chỉ nói tình hình thực tế cho ngài.” Tôi cười nhạt nói.

“Thôi đi thôi đi” Hần tức giận xua tay, “Thật không hiểu Tôn Quyền thích người ở điểm gì nữa!”

“Ta cũng thật không hiểu vì sao ngài lại quan tâm đến đời tư của Ngô chúa như thế?” Tôi cười châm chọc.

Câu này quả thật rất buồn cười, mấy vị quan đứng sau lưng hần đều ra vẻ muốn cười. Bọn họ cũng không dám cười, chỉ len lén lấy tay áo che miệng. Trong số nhiều người như vậy, duy chỉ có Gia Cát Lượng là hơi mỉm cười.

Tôi thấy lông mi hần giật giật, nghĩ hần sắp nổi giận. Nhưng hần nhanh chóng hiểu ra, nếu hần nổi giận chỉ có thể chứng minh hần thất bại. Vì thế hần xoay mặt đi, lạnh lùng nói:

“Nếu Tôn Quyền đã thích người như vậy, nếu dùng người đổi Kinh Châu, không biết hần có chấp nhận không?”

Lời này vừa nói ra, tôi đã rất hoảng sợ. Tôi biết hần cho người bắt tôi đến đây, nhất định là muốn dùng tôi để trao đổi thứ gì đó, không ngờ thứ hần muốn đổi lại là Kinh Châu.

“Cảm ơn hoàng thúc như đã coi trọng ta như vậy.” Tôi cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, trong lòng lại không nhịn được tức giận.

Hần lạnh lùng ‘Hừ’ một tiếng rồi nói: “Người nghĩ xem Tôn Quyền sẽ đồng ý không?”

“Chắc chắn không.” Tôi nghiêm mặt nói.

“Vì sao?”

“Một nam nhân nhận mệnh trời, sẽ không vì một nữ nhân mà từ bỏ giang sơn.”

“Nhận mệnh trời?” Hần nhướn mày, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi. “Ai nhận mệnh trời? Chẳng lẽ người không biết trẫm mới là người nhận mệnh trời sao?”

“Thứ lỗi cho tiểu nữ ngu dốt, tiểu nữ còn chưa nhìn ra được điều này.” Tôi nhìn hần, không chút khách khí nói.

Hần vỗ bàn, đứng bật dậy, chỉ vào căn phòng được trang hoàng đẹp đẽ quý giá, chỉ hàng mỹ nhân da trắng như tuyết mặc gấm Tứ Xuyên, lại chỉ một đám đại thần đáng vẻ đường hoàng phía sau, cả giận nói:

“Người nhìn hoàng cung của trẫm xem, nhìn phi tử của trẫm xem, nhìn thần tử của trẫm xem, xem khí thế đế vương tràn ngập nơi này. Nếu trẫm không phải là người nhận thiên mệnh, thiên hạ này còn ai có thể nhận thiên mệnh?”

Khi hần nói như vậy, Gia Cát Lượng ở phía sau hần cố gắng nháy mắt ra hiệu với tôi. Tôi biết Lưu Bị đang tức giận, nên thông minh ngậm miệng lại.

Đúng lúc ấy, con quạ đen trong lồng “A” một tiếng. Âm thanh bén nhọn chói tai khiến tôi không nhịn được lại tức giận.

“Hoàng thúc, con quạ đen này có ba chân ....” Tôi nói. Thanh âm nhẹ nhàng của tôi làm hần bình tĩnh trở lại, nhếch miệng chờ lời cầu xin tha thứ của tôi.

“... Nhưng cho dù nó có tám chân, nó cũng chỉ là con quạ đen mà thôi.”

“Cũng như ông, Lưu Bị, cho dù ông mặc quần áo của vua, trong tay cầm ngọc tỷ, tự xưng nhận mệnh trời, cũng không thể che giấu được sự thật ....”

“... Ông bắt quá chỉ là một kẻ biết diễn mấy trò xiếc hạ lưu hạng hai mà thôi.”

Quần thần ồ lên!

Có người lớn tiếng mắng tôi, có người nói muốn vả miệng tôi, có người thẳng thắn nói muốn kéo tôi ra ngoài chém. Giữa mảnh hỗn loạn ấy, Gia Cát Lượng nỗ lực khuyên nhủ Lưu Bị:

“Nàng ấy không hiểu chuyện, bệ hạ đừng chấp nhất nàng ấy ...”

Tôi biết Lưu Bị từ trước đến nay đều nghe lời y nói. Nhưng giờ phút này, phần nộ chiến thắng lí trí, hấn đẩy Gia Cát Lượng ra, chỉ vào tôi lớn tiếng nói:

“Người dựa vào cái gì nói như vậy?”

“Làm trò xiếc lung lạc lòng quần thần, mượn Kinh Châu không trả, bây giờ lại bắt cóc ta để đổi lấy Kinh Châu. Chẳng lẽ không phải đều là trò hề sao?” Tôi lạnh lùng nói.

“Người chỉ là một người đàn bà, hiểu được cái gì! Đây là mưu lược của bệ hạ!” Trước khi lửa giận của Lưu Bị bùng lên lớn hơn nữa, Gia Cát Lượng vội vàng trách mắng.

“Đúng, thành sự tại nhân, hi sinh người khác thì nói rằng đó là mưu lược.” Tôi nhìn Lưu Bị nói, “Ngụy vương đã mất cùng Ngô chúa cũng không phải không biết dùng mưu lược, nhưng Lưu Bị, ta nói cho ông biết, bọn họ đều là cường giả đã chuẩn bị sẵn hy sinh, bọn họ chưa từng hy sinh những người không đáng bị hy sinh để hoàn thành công lao sự nghiệp của bản thân. Không như Lưu Bị ông, dùng chính con mình để lung lạc tướng sĩ, dùng sinh mạng hơn mười vạn dân vô tội Kinh Châu làm lá chắn thịt người cho Tào Tháo, hôm nay lại dùng nữ nhân đi đổi thiên hạ. Đây là vì sao ta khinh thường ông, Lưu Bị.”

Lời này vừa nói ra, bốn phía đều yên tĩnh. Ngay cả Gia Cát Lượng nổi danh đa mưu túc trí cũng kinh ngạc nhìn tôi, á khẩu không nói được gì. Lưu Bị nhìn chăm chăm tôi, râu tóc run run, trên mặt là sự kinh ngạc xen lẫn phần nộ. Giờ khắc này tôi đột nhiên cảm thấy hấn thật đáng thương. Hoặc có lẽ tôi cũng không quá ác cảm với hấn, chỉ vì buồn bực cùng bị thương mấy năm qua dồn nén, lúc này hóa thành phần nộ mà bộc phát hết ra. Vì thế hấn ném phải quả đắng này. Lại không biết là hấn bất hạnh, hay là tôi bất hạnh.

“Trẫm phải giết người.” Hấn rút bảo kiếm ra đi về phía tôi.

“Ông chỉ có thể giết ta, nhưng không cách nào thuyết phục ta.” Tôi bình tĩnh nói.

Hấn vẫn cầm kiếm tiến về phía tôi. Lúc này, bỗng có một thiếu niên từ ngoài chạy vào, ôm lấy cánh tay hấn, khẩn thiết nói:

“Phụ hoàng, đừng giết cô ấy! Nếu người giết cô ấy, hi vọng cuối cùng được gặp Tôn nương nương của A Đẩu cũng không còn.”

Tôi kinh ngạc nhìn cậu ấy. Đứa bé ngây thơ gặp trên thuyền năm xưa đã trở thành một thiếu niên anh tuấn. Không ngờ đã qua nhiều năm đi như vậy, cậu ấy vẫn còn nhớ tới Tôn Thượng Hương.

Lưu Bị giận dữ liếc cậu ấy, không nói gì.

“Bệ hạ,” Gia Cát Lượng đi lên, cung kính nói, “Có thể đây là mưu kế của nàng, nếu bệ hạ giết nàng, chúng ta không cách nào có thể áp chế Đông Ngô nữa.”

Nếu tôi bị giết chết, bọn họ không thể áp chế được Tôn Quyền. Lúc nghe y nói như vậy, tôi cảm thấy kinh ngạc. Chẳng lẽ bọn họ thật sự nghĩ như vậy sao?

Lưu Bị nhìn tôi rồi lại nhìn Gia Cát Lượng, cuối cùng thở dài một hơi, buông bảo kiếm xuống.

“Người nói trẫm không thể thuyết phục được người, trẫm lại càng muốn thuyết phục người.” Hấn nhìn tôi, tức giận nói, “Trước khi Đông Ngô chuộc người về, trẫm muốn người ở đây nhìn cho rõ, cái gì là nhận được mệnh trời.”

Tôi xoay người đi, không thềm ngoảnh lại.

35. Q.4 - Chương 35

Nhưng trước khi có được câu trả lời của Đông Ngô, sứ giả của Hứa Xương đã đến.

Tin tức được mang đến làm cho người ta vô cùng kinh ngạc: Ngụy vương biết chuyện tôi bị đưa đến Thục, đem ra ngàn vàng để đổi lấy tôi. Ngàn vàng cũng không hiếm lạ, hiếm lạ chính là điều kiện thứ hai bọn họ đưa ra _____ một bức thư kết minh.

Nhất định là chủ ý của Tư Mã Ý, tôi gần như có thể tưởng tượng ra cảnh hắn vừa cười mỉm chỉ suy xét vừa đùa nghịch mấy món phụ tùng trên người, vừa tự nói:

“Dù sao nàng ta cũng đã rời đi, cũng không cần phải giữ hòa bình vì Giang Đông. Chỉ cần đơn giản mang nàng trở về, trên đường diệt khẩu, lại liên hợp với Thục cùng nhau diệt đi Ngô. Quả thật là một mũi tên bắn hai con nhạn nha!”

Người này vừa thông minh mà vừa vô lại, cũng không hề tự nhủ là quân tử, cho nên hắn tương đối nguy hiểm. Cũng thật kỳ quái là, so với cái gọi là “nhân nghĩa”, tôi ngược lại càng thích hắn trắng trợn như vậy, hoàn toàn không thèm che giấu sự thâm hiểm.

Lại qua hai ngày, sứ giả Ngô cũng đi đến Thành Đô.

Có lẽ là lời nhẩn của tôi nhờ Lạc Thống truyền lại có hiệu quả, có lẽ Tôn Quyền vốn là người như vậy, hắn một chữ cũng không nói đến chuyện cắt đất, thay vào đó là một điều kiện cũng cần phải hy sinh rất lớn như vậy: hắn nguyện đưa con trưởng đến Thục, xưng thần với Thục để đổi lấy tôi trở về.

Chờ đến khi Lưu Bị triệu kiến tôi, bước vào trong triều, trước mặt hắn đồng thời đặt thư của Ngụy cùng Ngô, hắn ra vẻ đắc ý nhìn tôi.

“Người đoán xem, trăm sẽ đáp ứng yêu cầu của ai?” Hắn cười đắc ý hỏi tôi.

Tôi im lặng không nói. Thật ra trong lòng tôi vẫn có chút khấn trương, nhưng cũng không phải vì số phận của bản thân mình.

Gia Cát Lượng đứng một bên yên tĩnh nhìn tôi, trong ánh mắt dường như có chút thương hại khó phân rõ. Nhưng tôi lại cảm hận loại thương hại này. Rất nhiều năm trước, trước cuộc chiến Xích Bích, tôi cũng từng bắt gặp vẻ thương hại này trong mắt hắn. Cho dù sau này Giang Đông cũng không suy sụp như trong suy nghĩ của bọn hắn, nhưng bọn hắn lại làm ra loại việc như cường đạo, cướp đi Kinh Châu, dùng lời nói độc như rắn rết mê hoặc Tôn Quyền, cũng gián tiếp gây ra bi kịch của Chu Du. Nếu năm đó nắm Kinh Châu trong tay, có lẽ Chu Du đã có thể bình định Tây Xuyên sớm. Như vậy thiên hạ hôm nay thuộc về ai, còn chưa biết được.

—— tôi thừa nhận tôi có chút cực đoan. Ngô Thục vốn nên là một nhà. Thế nhưng giữa hai bên vẫn luôn tồn tại ngăn cách. Có lẽ đây chính là số mệnh.

“Nghe nói, người có thể tiên đoán tương lai đúng không?” thanh âm tò mò của Lưu Bị cắt ngang suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng đầu, có chút mờ mịt nhìn hắn.

Hắn cũng không thèm để ý xem tôi trả lời hay không, chỉ là cười lạnh nói: “Vậy người hãy tính vận mệnh cho trăm đi. Nếu trăm vừa lòng, sẽ đồng ý điều kiện của Đông Ngô, thả người trở về.”

Tôi nhìn Gia Cát Lượng. Y khẽ gật đầu. Tôi đột nhiên có chút bối rối. Hay là cứ làm theo ý của y, để Lưu Bị vui vẻ một chút? Nếu cứ dây dưa như thế, ngoài việc khoe võ mồm ra thì còn có ý nghĩa gì đâu?

Bốn phía mọi người đều đang hứng thú đánh giá tôi, dưới ánh mắt của bọn họ, tôi đột nhiên cảm thấy mình thật giống thú diễn trò trong đoàn xiếc. Nếu thật sự dưới những ánh mắt như thế, bịa đặt một ít câu nói a dua lấy lòng đổi lấy tự do của bản thân, chỉ sợ sau này ngay cả bản thân cũng không thể tha thứ mình.

Khi tôi còn đang do dự như vậy, chợt có một người từ cửa bên đại sảnh bước ra, nhìn Lưu Bị, muốn nói lại thôi.

Lưu Bị liền đi qua, theo người nọ vào sảnh trong. Một lát sau, phía đại sảnh trong kia đột nhiên truyền ra một tiếng khóc —— đau đớn!

Quần thần nhìn nhau, không biết đã xảy ra chuyện gì. Gia Cát Lượng bước nhanh qua đó. Sau đó tiếng khóc bên trong ngày càng lớn, như thể bị thống, hoàn toàn không giống âm thanh phát ra từ một hoàng đế.

Qua một lúc lâu như cả thế kỷ, Lưu Bị bước nhanh đi ra, trên gương mặt đau thương loang lổ nước mắt. Gia Cát Lượng đi theo phía sau hắn, có chút bất an muốn dìu cánh tay hắn, Lưu Bị lại không thèm để ý. Chỉ là bước nhanh lên long tọa, ánh mắt cực kỳ giận dữ gắt gao nhìn chăm chăm tôi. Trên mặt hắn nước mắt dần dần khô đi, phần nộ trong mắt lại càng ngày càng đậm.

Tôi nhất thời còn chưa nghĩ được đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn hắn không rõ.

Hắn bước lên hai bước, cầm lấy bức thư sứ giả Ngô mang đến, “xoẹt xoẹt” xé tan thành mảnh vụn.

“Không có khả năng hòa, ” hắn dùng thanh âm lạnh như băng nói, “Trẫm cùng Đông Ngô, không đội chung trời.”

Gia Cát Lượng lại nắm lấy tay áo hắn, lại bị hắn lập tức bỏ ra. Hắn chỉ ngón tay run run vào mặt tôi, giận dữ nói:

“Gian tể Giang Đông các người, giết chết ngự đệ của ta!”

Tôi đã hiểu. Thì ra Trương Phi đã chết. Một ngày này luôn sẽ đến. Nhưng không ngờ lại đến không khéo như vậy.

Tôi chỉ có thể nhẹ giọng nói: “Trương tướng quân về trời, ta cũng rất tiếc. Nhưng việc này, tuyệt đối không phải do Đông Ngô gây ra.”

“Người thì biết cái gì!” Lưu Bị bùng nổ cơn giận nói, “Rõ ràng là gian tể Giang Đông các người mang theo đầu hắn trở về!”

Đây thật sự là bị oan, tôi cười khổ trong lòng, nhưng vẫn như trước bình tĩnh nói: “Hoàng thúc sao không điều tra rõ ràng một chút? Có thể chỉ là quân sĩ bình thường gây ra, bởi vì sợ bị xử phạt mới chạy đến Giang Đông? Hay là —— căn bản đây chính là âm mưu của Tào Ngụy?”

Khi nói như vậy, tôi đột nhiên nhớ đến, có lẽ thật sự là âm mưu. Nếu là Tư Mã Ý gây ra, cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng Lưu Bị lại nghe không vào.

“Bình sĩ bình thường gây ra? Đã là quân Thục, chẳng lẽ lại mưu hại chủ soái? Người muốn làm ô nhục anh danh của nghĩa đệ ta sao? Bọn chó Ngô các người không ngờ lại âm hiểm đến thế!”

“Có lẽ hỏi lại rõ ràng được không? Ta tin Ngô chúa sẽ nhanh chóng mang đầu hai kẻ tội nhân này trả về.” Miễn cưỡng đè nén cảm giác khó chịu khi bị gọi là “chó Ngô”, tôi cố gắng khuyên giải một lần cuối cùng.

“Không cần hỏi! Trẫm muốn ngự giá thân chinh, giết sạch bọn chó Ngô! Báo thù cho hai vị ngự đệ của trẫm!” Hắn ngẩng mặt lên trời bị phần thét to.

Lời vừa nói ra, bọn thuộc hạ đều ngăn người. Trên mặt Gia Cát Lượng cũng hiện ra vẻ bất an. Ý nhìn Lưu Bị, muốn nói lại thôi.

“Hoàng thúc sao lại chấp mê như thế?” Tôi cười lạnh nói, “Tướng quân vừa mới chết. Người mà hai vị tướng quân Quan Trương đã giết nhiều không đếm xuể, chỉ duy độc bọn họ là không thể bị giết sao? Đã lấy đi, luôn luôn phải trả lại.”

Cho dù giọng điệu của tôi cũng không mấy ôn hòa, nhưng tôi cũng là có ý tốt. Nếu hắn có thể bỏ đi ý nghĩ “Ngự giá thân chinh” trong đầu, liền có thể tránh được một kiếp.

Nhưng hiển nhiên, lòng tốt lại không được báo đáp.

“Trẫm nhất định dồn hết lực lượng cả nước, giết sạch chó Ngô!” Hắn lần thứ ba nói đến hai chữ mà tôi vô cùng căm ghét. Sở dĩ căm ghét, là vì hắn không chỉ mắng tôi, ngay cả Tôn Quyền, Chu Du, Cam Ninh, Lỗ Túc cùng với —— Lục Nghị, hắn đều mắng hết.

“Bệ hạ...” Gia Cát Lượng đi đến bên cạnh hần, lần thứ ba kéo lấy tay áo hần, lo lắng nói, “Thần nghĩ rằng, việc báo thù, đừng nên nôn nóng nhất thời. Nay phía bắc có giặc Tào, bốn phương chưa yên —— “

“Chẳng lẽ cả ngươi cũng không hiểu trăm?” Lưu Bị vẫn kiên quyết phẩy tay, trên gương mặt đau hươg lại bắt đầu nổi lên nước mắt phần nộ, “Ngự đệ từ lúc kết nghĩa vườn đào đến nay, vẫn luôn theo trăm phiêu bạt khắp nơi, bây giờ lại bị bọn chó Ngô làm hại. Thù sâu như biển, cho dù không cần thiên hạ, sao có thể nào không báo? Ngươi muốn ngăn cản trăm, đó là bất kính với ngự đệ đã mất!”

Gia Cát Lượng thu tay, xoay người sang chỗ khác. Trong nháy mắt y xoay người, tôi phát hiện ở trên mặt y một tia u oán. Chút u oán này chỉ thoáng qua trong giây lát, đúng lúc bị tôi thu vào trong mắt.

Phải rồi, hần đối với y vừa có khách khí, vừa tôn kính, nói gì nghe nấy, nhưng y trước sau chỉ là quân sư tướng quân, là thừa tướng của Lưu Bị. Trong những người có chung hoài ức với hần, có thể làm cho hần mài mòn bớt đi những góc cạnh theo năm tháng mà vẫn giữ lại được tia nhiệt tình sau cùng, không hề có y.

“Bệ hạ, ” Gia Cát Lượng lui về cách xa hơn hần một chút, cúi lạy thật thấp, khẩn thiết nói , “Nếu bệ hạ thật muốn phạt Ngô, xin cho thần thay bệ hạ chinh phạt.”

Lưu Bị có chút ngạc nhiên nhìn y, ánh mắt lằng lằng, dường như đang do dự. Mà trong lòng tôi trầm xuống, không thể để y đi.

Tôi khẽ cười.

Tiếng cười làm kinh động hai người bọn họ, Lưu Bị quay đầu lại, ánh mắt sắc bén nhìn về phía tôi:

“Chuyện tới lúc này, ngươi còn cười được sao?”

“Lấy tài năng của Gia Cát đại nhân, chỉ sợ không làm thần tử của ngài lâu.” Tôi cười nhạt.

Đã không có hy vọng hòa bình, mười hai năm trước bọn họ ở bên tai Tôn Quyền từng nói qua mấy lời độc như rắn rết này, bây giờ tôi trả lại đầy đủ.

“Ngươi có ý gì?” Lưu Bị lớn tiếng, trừng mắt nhìn tôi.

“Bệ hạ, nài đang châm ngòi, đừng nghe lời nài!” Gia Cát Lượng vội vàng ngăn cản tôi nói, nhưng Lưu Bị ngoảnh mặt làm ngơ.

“Nói.” Hần hung tợn nhìn tôi, trong mắt có cái gì đó đang run rẩy vì sợ hãi.

“Hoàng thúc, ta đúng là đang châm ngòi ngài cùng Gia Cát đại nhân,” tôi vô cùng rộng rãi nói, “Bởi vì ta thật sự sợ rằng Gia Cát đại nhân sẽ thay ngài phạt Ngô. Gia Cát đại nhân phạt Ngô, Ngô tất sẽ bại; nhưng nếu ngài thân chinh, chắc chắn sẽ bại vào tay Ngô. Vì vậy ta muốn châm ngòi các người, để ngài không cho y có cơ hội thống lĩnh quân cả nước. Bởi vì ta cho rằng, Gia Cát đại nhân tài hoa hơn hần ngài.”

Khi tôi nói lời này, Gia Cát Lượng luôn luôn ở phía sau Lưu Bị vội vàng ngăn không để hần nghe tôi nói. Nhưng khi tôi nói xong lời cuối cùng, y ngược lại rất bình tĩnh. Y nhàn nhạt liếc nhìn tôi một cái, không cần phải nhiều lời nữa. Y là người đủ thông minh, có lẽ trong mắt y lúc này, bi kịch của trận chiến này đã được định rồi. Cho dù có nói thêm gì nữa, cũng là vô ích.

—— tôi cũng không phải inh hơn y, cũng như năm đó, người ở bên tai Tôn Quyền nói sợ rằng Chu Du sẽ không làm thần tử của hần lâu, cũng không hần là inh hơn Công Cấn. Chỉ là cụm từ “công cao lấn chủ” như vậy, trăm ngàn năm qua đều không thể phá vỡ số mệnh làm cho quân vương sợ hãi.

Lưu Bị ánh mắt thâm sâu nhìn gần tôi, thật lâu sau, lại miễn cưỡng cười rộ lên:

“Trăm sẽ không trúng kế châm ngòi của ngươi, cho tới bây giờ trăm cũng chưa từng hoài nghi lòng trung thành của Khổng Minh. Chỉ là giờ đây trăm nhất định phải tự tay mình báo thù rửa hận. Nhưng không phải vì lời nói của ngươi.”

Lời này nói lại giống như chưa nói. Nếu vừa rồi khi Gia Cát Lượng đưa ra ý muốn thay hần xuất chinh, hần không có do dự, có lẽ càng có thể đáng tin hơn một chút. Tôi cười nhạt, cũng không thêm bất bẽ hần.

“Nếu tâm ý bệ hạ đã như thế, vậy cho phép thần cáo lui, chuẩn bị giúp bệ hạ.”

Lưu Bị gật gật đầu, Gia Cát Lượng liền khom người cáo lui. Y lại khôi phục vẻ bình tĩnh cùng trang trọng. So với Lưu Bị, y lại càng giống một quân vương hơn.

— tôi hoài nghi lời nói độc địa này chưa hẳn có thể thương tổn y, cũng như năm đó có hại nhưng không thể thương tổn đến Công Cảnh. Nhưng chỉ cần có thể động chạm đến Lưu Bị, vậy là đủ.

Y cứ như vậy lui ra ngoài. Còn lại Lưu Bị đứng ở nơi đó, lạnh lùng liếc xéo tôi.

“Người nói xem, trăm nên cho người chết kiểu nào?”

Lòng tôi trầm xuống, trận kiếp nạn này hình như làm sao cũng không thể thoát được. Nhưng nếu bản thân không có khả năng khống chế, vậy thì không cần nghĩ nhiều nữa. Tôi chỉ nhàn nhạt nói:

“Tùy ngài thôi.”

“Trăm cho người một cơ hội, ” hán lạnh lùng nói, “Người tiếp tục đoán mạng giúp trăm. Nếu tốt, có lẽ trăm sau khi bình định Ngô, tâm tình tốt, sẽ tha cho người tội chết.”

Có lẽ đều cảm thấy hôm nay cho dù thế nào tôi cũng sẽ bị xử quyết, nghe lời nói đó, quần thần xung quanh thế nhưng xôn xao cả lên.”Còn không quý tạ ơn ?!” Có người lớn tiếng quát tôi như thế.

Tôi đứng nơi đó, nghe mấy câu quát gọi ngu xuẩn này, chán ghét trong lòng lại dần dâng lên.

Tôi lạnh lùng nhìn Lưu Bị, chậm rãi mở miệng:

“Hoàng thúc, ngài là người bất phàm...”

Trên mặt hán dần nổi lên ý cười, vẻ mặt cũng dịu đi chút ít.

“Lúc ngài còn trẻ tuổi, thanh danh ‘Nhân nghĩa’ truyền xa bốn biển; ngài giỏi về dùng người, tướng lĩnh văn võ dưới tay, đều là người kỳ tài lại thề sống chết nguyện trung thành với ngài; ngài ý chí kiên định, cho dù chìm nổi trong thời loạn, nhưng vẫn chưa từng từ bỏ lý tưởng; tướng mệnh ngài phú quý, từ bán giày dẹt chiếu cho đến Hán Trung Vương rồi đến ngôi cửu ngũ chí tôn ngày nay, cũng thật là nhờ trời che chở...”

Trên mặt hán ý cười càng sâu. Ánh mắt hán chờ đợi nhìn tôi, chờ đợi tôi tiếp tục. Nhưng tôi lại tạm thời ngừng nói.

“Sao không nói tiếp? Nói mau.” Hán vội vàng thúc giục.

Tôi nhìn hán thật sâu, hít vào một hơi, gần từng tiếng nói:

“— nhưng mà, nhân nghĩa của ngài, sự thấu hiểu lòng người của ngài, ý chí của ngài, số mệnh của ngài, tất cả mọi thứ, đều chỉ để phụ trợ ột người khác anh danh truyền đời lưu danh sử sách. Người kia sẽ dẫn đầu một đội quân thua xa binh lực của ngài, trên mảnh đất Giang Đông sẽ đánh bại ngài hoàn toàn. Ngài cùng những tướng giỏi mà ngài dẫn dắt, máu của hai mươi vạn quân Thục Hán các người, sẽ là vũ đài cho người đó lập nên chiến tích. Từ đó, cho đến lúc ngài chết đi, ngài sẽ luôn canh cánh trong lòng về thất bại thê thảm này.”

Ý cười chợt động lại trên mặt hán, khiến cho hán thoát nhìn vô cùng buồn cười. Mà đám văn võ tướng lĩnh phía dưới cũng trợn tròn mắt, ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi bình tĩnh nói xong chữ cuối cùng, đột nhiên cảm thấy vô cùng sáng khoái.

“Người nói vậy!” Từ trong kinh ngạc tỉnh lại, hán điên cuồng giận dữ, rút ra bảo kiếm chỉ về phía tôi, “Trăm sẽ giết người ngay bây giờ!”

“Ta nói rồi, ngài chỉ có thể giết ta, nhưng không cách nào khiến ta phục được.” Tôi bình tĩnh nói.

“Người dựa vào cái gì dám xem thường trăm ?!” Hán phần nộ quát, râu tóc rối loạn, “Trăm chẳng lẽ sẽ bại về tay thằng nhóc Giang Đông nào đó ư? Thật nực cười!”

“Ngài vì sao lại không thể thua? Ngài vốn cũng không biết đánh giặc.” Tôi nhìn hán, thản nhiên cười.

Có lẽ là giận đến cực điểm, hán cười điên cuồng. Hán cầm kiếm chỉ vào tôi nói: “Người nói trăm không biết đánh giặc, trăm lại càng muốn cho người biết trăm biết đánh giặc! Trăm bây giờ sẽ không giết người, trăm

còn muốn để người ở trong quân, cho người nhìn xem trăm làm thế nào đánh bại đám nhãi Đông Ngô các người! Đợi đến khi san bằng Giang Đông, trăm sẽ đem đầu người treo trên thành Kiến Nghiệp!”

“Ngài yên tâm, cho dù ta cuối cùng sẽ bị giết, cũng nhất định phải nhìn đến lúc ngài thua rồi mới chết.” Tôi vẫn là bình tĩnh nói.

Hắn liếc mắt thật sâu nhìn tôi, phát tay áo mà đi. Bách quan sợ hãi đi theo phía sau hắn.

Tôi vẫn nhàn nhạt cười, cho đến khi người cuối cùng rời đi. Sau đó yên tĩnh đi theo vệ binh đang trợn tròn mắt mà ra ngoài.

Nên đến, làm thế nào cũng không tránh khỏi. Vậy cứ theo hắn đi.

36. Q.4 - Chương 36

Đau thương sẽ làm một số người tinh thần sa sút, đối với người khác thì đó lại là nguồn sức mạnh.

Chỉ ngần ngừ một thoáng, tôi nhìn Lưu Bị mang dáng vẻ đau thương, triệu tập hai mươi vạn binh lính. Hai mươi vạn người mặc đồ trắng như màu áo tang, nghiêm túc chỉnh tề, đao kích như rừng loang loáng còn sáng hơn ánh mặt trời.

Cái chết của Trương Phi đối với Thục Hán mà nói cũng không phải là tổn thất mang tính quyết định. Trong quân đội vẫn có nhiều tướng giỏi như trước. Triệu Vân, Hoàng Trung, Hoàng Quyền, Ngô Ban, Phùng Tập, Trương Nam. Năng lực chiến đấu của những người này có chút trội hơn so với nhân tài Giang Đông, điều này khiến cho họ không lo lắng gì ngay từ đầu cuộc chiến. Vì vậy, khi Lưu Bị mang tôi đến điểm tướng đài, có chút kiêu ngạo để tôi nhìn đội quân của hắn, tôi có thể hiểu được vì sao hắn lại tự đắc như thế. Hắn chỉ nhìn thấy ánh lửa đỏ lúc sắp tàn mà không nhìn thấy ánh mặt trời bất diệt, hắn không hề biết, trong cuộc chiến này, phần lớn những con người kia sẽ không cách nào trở về được Thành Đô. Một trận này, không những đánh mất hy vọng của hắn mà còn đánh mất đi hy vọng của cả Thục Hán.

Một đêm trước ngày xuất chinh, Gia Cát Lượng lại đến gặp tôi, y bình tĩnh đi vào trong phòng, vô cùng thông dong trò chuyện với tôi. Tôi nghĩ rằng y sẽ oán hận tôi, nhưng gương mặt bình tĩnh kia cho tôi thấy được sự khoan dung của y. Với trí tuệ của y cũng đủ để nhận ra rằng, cho dù tôi không ở đây thì bi kịch này vẫn sẽ phát sinh.

Gia Cát Lượng từ đầu đến cuối cũng không thảo luận gì về cuộc chiến. Ngược lại, y lại nói mấy chuyện không liên quan gì như chuyện Chu Du và Lỗ Túc lúc còn sống. Chúng tôi giống như hai người bạn thân thiết nhiều năm, ngồi nhớ lại về những người xưa cũ, phẳng phất như chúng tôi là hai người hàng xóm cùng thôn, đang nói về những người chúng tôi quen thuộc, nhưng lại không thêm nghĩ gì về số phận ngày mai.

Nhưng tôi vẫn không nhịn được hỏi: “Ngài hẳn là không đồng ý xuất chinh, vì sao lại không phản đối?”

Y liếc nhìn tôi thật sâu, chậm rãi nói: “Phản đối có tác dụng sao?”

Tôi mỉm cười không nói gì, đúng vậy, phản đối cũng vô ích thôi.

“Chờ trận chiến này qua đi, giữa Thục và Ngô có lẽ sẽ có được hòa bình thật sự rồi.” Y chậm rãi nói.

“Ngài cũng cho rằng Ngô và Thục phải hòa thuận sao?”

“Ta vẫn luôn cho là như vậy.”

Tôi hít sâu một hơi, có chút không thể tin được mà nhìn y. Cuối cùng, tôi hỏi: “Nhưng mà thừa tướng, người nắm đó chủ trương không trả lại Kinh Châu, không phải là ngài hay sao...”

“Đó cũng là chuyện không còn cách nào khác.” Y cúi đầu nhẹ nhàng nói “Năm đó Thục vẫn còn yếu, nếu không dùng chút thủ đoạn thì làm sao có thể tồn tại tới ngày nay. Cái gọi là tín nghĩa, cũng chỉ là người có thực lực mới đủ tư cách nói.”

Phút chốc tôi đã hiểu được, cảm giác khinh thường đối với Thục Hán trong nháy mắt tan thành mây khói. Đúng vậy, trong thời loạn này, không có ai cao thượng hơn ai. Thoạt nhìn vẻ bình thản ung dung của kẻ thống trị, phía sau đó không phải là xương trắng chất chồng sao?

“Xin lỗi.” Tôi nói với y, rõ ràng từng chữ.

Y liếc nhìn tôi, kinh ngạc hỏi: “Phu nhân đâu có lỗi gì với ta?”

“Nhưng mà...ta lại ở trước mặt hoàng thúc hãm hại ngài...”

“Phu nhân làm rất thông minh. Nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy.” Y cười nhạt nói.

Tôi tràn ngập cảm kích nhìn y, sau đó nói: “Nhưng ta vẫn luôn cho rằng, ngài còn giống một quân vương hơn Lưu Bị.”

Y cúi đầu, trầm mặc không nói.

Lúc đó tôi chợt phát hiện, trên mái tóc được chải bởi ngay ngắn kia, lại có vài sợi bạc. Y mới sang bốn mươi, sao lại có tóc bạc nhanh như vậy?

Ngoài cửa lộp cộp vang lên tiếng bước chân. Tôi quay đầu, thấy Lưu Thiện đứng ngoài cửa, đang do dự không biết có nên vào hay không.

“Thái tử có chuyện muốn nói với Ảnh phu nhân ư?” Gia Cát Lượng thấy vậy hỏi.

Cậu ấy gật đầu, Gia Cát Lượng liền đứng dậy xin cáo lui.

Lưu Thiện chậm rãi đi đến trước mặt tôi, ngồi ở phía đối diện, đôi mắt đẹp vẫn luôn nhìn tôi.

“Muốn hỏi chuyện về Tôn nương nương sao?” Tôi mỉm cười nói.

Cậu gật nhẹ đầu, sau đó nói: “Mấy năm nay người sống có tốt không?”

“Nàng vẫn tốt.” Nếu như “tốt” chính là sống khỏe mạnh, thì Tôn Thượng Hương quả thật rất tốt.

Lưu Thiện vui mừng mà gật đầu, sau đó nhỏ giọng nói: “Người còn có thể trở về không?”

Tôi có chút buồn bã nhìn cậu ấy, cũng không trả lời câu hỏi kia, lại hỏi: “Cháu bây giờ đã có phụ thân, có Ngô nương nương, có thừa tướng, vì sao vẫn còn nhớ đến nàng?”

“Cháu chỉ nhớ đến người.” Cậu ta kiên trì nói.

“Chẳng lẽ cháu không nhớ chút gì về mẹ ruột mình sao?”

Lưu Thiện do dự một chút, sau đó giống như làm sai chuyện, nhỏ giọng nói: “Trong ký ức của cháu không có chút ấn tượng gì về thân mẫu. Cháu chỉ nhớ mỗi Tôn nương nương.”

Tôi thở dài. Nhìn thiếu niên trước mặt này, y phục thì xinh đẹp nhưng nét mặt thì lại âm sâu. Tôi rõ ràng đối với Thục vẫn còn thành kiến, nhưng lại không hề có chút ác cảm nào với Lưu Thiện. Lúc này tôi thậm chí còn muốn an ủi, muốn cậu ấy sống hạnh phúc, muốn nhìn thấy vẻ sáng sủa ung dung trên gương mặt đó. Vì vậy tôi đứng lên, sờ sờ đầu cậu ấy, nói nhỏ: “Nếu nàng không trở về nữa thì sao?”

“Vậy cháu sẽ đi tìm người! Cháu sẽ đi Giang Đông, sau đó cùng sống với người.” Lưu Thiện vội vàng nói.

“Đứa ngốc.” Tôi cười rộ lên “Phụ thân cháu thì làm sao đây, thừa tướng phải làm sao đây, còn Thục phải làm thế nào hả?”

Cậu ấy không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn tôi. Đứng im lặng nhìn tôi thật lâu, sau đó nước mắt chậm rãi chảy xuống.

“Đừng khóc!” Tôi nặng nề nói, “Chỉ là xa nhau thôi, cháu không cần phải khóc!”

Cậu ta lại thực sự ngoan ngoãn lau mắt mũi, ngừng khóc. Đôi mắt xinh đẹp nhưng ngơ ngác nhìn tôi, bên trong toát ra vẻ đau buồn.

Tôi thở dài, lại sờ đầu cậu ấy: “Một ngày nào đó, khi cháu trở thành hoàng đế, sẽ có rất nhiều lúc phải đối mặt với lý biệt tàn khốc mà không còn cách nào khác. Nếu như cứ phải lý biệt là rơi nước mắt, vậy cháu thành một hoàng đế chảy nước mắt thành sông rồi.”

Lưu Thiện nở nụ cười ảm đạm, nói: “Cháu chưa bao giờ nghĩ đến ngày đó.”

“Nhưng ngày đó cuối cùng vẫn sẽ đến, hơn nữa có thể là không lâu nữa. Thời gian này cháu phải thật kiên cường, phải anh minh mà cơ trí, phải phân rõ đâu là địch đâu là bạn. Phụ thân cháu cũng để lại đủ vốn liếng, đến lúc đó, cháu có thể trở thành một đế vương chân thành tín nghĩa, rộng lượng mà bình thản.”

“Nếu cháu làm không được?” Cậu ấy ngẩn người hỏi tôi.

“Nếu vậy, cháu có thể tìm người có năng lực đáng tin tưởng ở bên cạnh. Bọn họ có thể trợ giúp cháu. Cháu phải biết rằng, tất cả những rối loạn bên trong một quốc gia đều xuất phát từ nghi kỵ lẫn nhau.”

Lưu Thiện gật đầu, nói: “Thừa tướng cũng thường nói như vậy....Thế nhưng ngoại trừ đem tất cả giao cho Thừa tướng, cháu có thể làm được gì đây? Nếu có một ngày thừa tướng mất, cháu lại phải làm thế nào? Bọn họ đều nói cháu thiếu thông minh, nếu như ý trời không về phía cháu, cháu phải làm gì?”

Người có thể hỏi những câu hỏi như thế, đều không phải là người thiếu thông minh, mà là người thông minh quá mức. Tôi thở dài, nhìn gương mặt vẫn còn nét trẻ con mà mờ mịt của cậu ấy, lại một lần nữa vuốt tóc cậu, nói lại câu mà một người đã quá cố từng nói với tôi, vẫn còn mới nguyên trong trí nhớ:

“Đời người ví như sương mai, có một số việc không cách nào thay đổi được, không bằng hãy tận hưởng niềm vui trước mắt.”

Tháng tám, quân Thục đến Ba Quận. Mà sứ giả Tôn Quyền phái đến cầu hòa cũng đã đợi sẵn ở đó, đồng thời cũng mang đến đầu hai người đã sát hại Trương Phi, Phạm Cường và Trương Đạt.

Nếu lúc này nghị hòa, đối với Thục mà nói là cơ hội không thể tốt hơn được. Chuyện Trương Phi bị hại đã có lối thoát, mà việc đồng ý nghị hòa cũng giúp Thục Hán từ nay về sau giữ vững được địa vị chiến lược có lợi.

Nhưng dường như đau thương và sự lạc quan về cuộc chiến đã làm Lưu Bị mê muội. Hắn trực xuất sứ giả Ngô về. Sau đó là ra lệnh cả quân thủy lẫn bộ cùng ra trận.

Đây là lần đầu tiên tôi đi theo đội quân long trọng như vậy. Từ trên sườn núi nhìn xuống, ngập tràn trong mắt là hình ảnh đội quân đồ trắng, giống như tuyết trắng đột nhiên rơi vào tháng tám, phủ trắng cả núi sông.

Tôi đã từng cho rằng, mang một quân đội khổng lồ đi, chỉ cần chuẩn bị nhiều lương thảo hơn là được. Nhưng thực tế đi theo quân mới phát hiện, phiền phức với số quân lính khổng lồ kia không chỉ là lương thảo, còn bao gồm một loạt vấn đề như tin tức, điều hành...

Cũng vì vấn đề này mà đội quân đi rất chậm. Cũng chỉ có duy trì tốc độ hành quân chậm như thế này, mới có thể giữ cho đoàn quân kỷ cương không loạn. Tôi rất cuộc hiểu ra, trong cuộc chiến ở Phì Thủy, vì sao phía Phù Kiên* được cho là có lực lượng đông đảo hùng mạnh lại bại dưới sự rối loạn của chính quân mình.

*Phù Kiên (tiếng Trung: 苻坚; bính âm: Fú Jiān) (337–385), tự Vĩnh Cố (苻永固) hay Văn Ngọc (苻文玉), hay gọi theo thụy hiệu là (Tiền) Tần Tuyên Chiêu Đế ((苻宣昭帝)), là một hoàng đế nước Tiền Tần trong lịch sử Trung Quốc. Dưới thời ông trị vì, với sự trợ giúp của thừa tướng Vương Mãnh, Tiền Tần đã đạt đến cực đỉnh của sự hùng mạnh khi tiêu diệt Tiền Yên, Tiền Lương, và Đại, đoạt lấy Ích Châu (益州, nay là Tứ Xuyên và Trùng Khánh) từ tay nhà Tấn, và từng định tiêu diệt nhà Tấn và thống nhất Trung Hoa cho đến khi bị đẩy lui trong trận Phì Thủy năm 383. Sau trận chiến này, nước Tiền Tần nhanh chóng sụp đổ, bản thân Phù Kiên bị giết năm 385. (Theo wikipedia.org)

Nhưng Lưu Bị dù sao cũng không phải là Phù Kiên. Dưới tốc độ hành quân như vậy, đội quân vẫn giữ được trận hình. Nhìn thấy đội quân nghiêm chỉnh như thế, tôi cũng bắt đầu có chút khâm phục hắn. Cho dù là ở Giang Đông, tướng lĩnh có thể làm được như thế này chắc cũng không được mấy người.

Cho nên khi hắn kiêu ngạo đắc ý triệu tôi đến trong quân, để tôi ở chỗ cao quan sát quân đội của hắn trong khi hắn khoe khoang nói, lần đầu tiên tôi không phản bác hắn. Tôi để tay lên ngực tự hỏi lại mình, hắn

thật ra cũng là một thống lĩnh không tệ----nếu không phải hấn cũng giống như Quan Vũ, đều mắc bệnh tự đại, trận chiến này ai thắng ai bại cũng chưa biết.

Sự tự đại của tướng lĩnh, tuy là xuất phát từ chỗ khuyết trong tính cách của bản thân, nhưng cũng là do kẻ địch cố ý tạo ra. Cũng như Quan Vũ năm đó, nếu không vì Lục Nghị giấu tài làm mê hoặc, cũng sẽ không thất bại thảm hại như vậy. Còn Lưu Bị, từ chiến bại của Quan Vũ mà nhìn thấy sự phẫn nộ, nhưng lại không thấy được nguyên nhân thất bại của Quan Vũ.

Lúc tôi đang suy nghĩ như vậy, Lưu Bị nghi hoặc nhìn gương mặt trầm tư của tôi, phân phó người dẫn tôi đi.

Tôi được ‘sắp xếp’ ở một gian quân doanh. Nói là ‘sắp xếp’, kỳ thực không khác gì giam giữ. Lưu Bị rất cẩn thận, một ngày mười hai canh giờ đều có người trông coi tôi, trong phòng thậm chí cũng không có giấy bút. Tuy rằng mỗi ngày lúc chạng vạng có thể tản bộ xung quanh quân doanh, nhưng ở phía sau luôn có hai người không xa không gần đi theo.

Đối với tình cảnh chật vật này, tôi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp nhận.

Chạng vạng một ngày kia, tôi đi lại ở trong doanh trại “hít thở không khí”, vô tình đi tới chuồng ngựa. Trong chuồng, đám chiến mã chỉnh tề xếp hàng nhìn rất hoành tráng, bên cạnh là các tiểu lại đang tắm rửa cho chúng.

Tôi nhìn những con ngựa xinh đẹp kia liền thích ngay, vì thế đã đi vào chuồng, quan sát những con chiến mã này.

Trong chuồng chỉ có một lối ra. Hai người đi theo tôi cũng không vào, không chút để ý đứng ở bên ngoài.

“Ảnh phu nhân...”

Lúc tôi đang đi tới trước một con ngựa thì đột nhiên nghe thấy thanh âm rất nhỏ đang gọi tôi của ai đó.

Tôi kinh ngạc quay đầu, nhưng lại không thấy người vừa nói. Cách chỗ hai ba con ngựa, có một tiểu binh đứng đưa lưng về phía tôi đang cho ngựa ăn.

“Ảnh phu nhân đừng quay đầu lại nhìn tôi.” thanh âm kia lại vang lên, lần này tôi xác nhận chính là tiểu binh quay lưng về phía tôi đang nói, “Tôi sợ người khác nhìn thấy, xin phu nhân quay đầu đi, chúng ta cứ như vậy mà nói chuyện.”

Tôi ngẫm nghĩ liền quay đầu lại, giả vờ như đang rất thưởng thức con ngựa này, vuốt ve lông bờm của nó.

“Người muốn làm gì?” Tôi thấp giọng hỏi.

“Tôi muốn cứu phu nhân ra ngoài.”

Trong thanh âm có ba phần là khẩu âm Thực, tôi tò mò hỏi:

“Người là ai? Vì sao lại nói như vậy?”

“Phu nhân đừng nghi ngờ, tại hạ từng cùng Ninh lão đại qua lại một thời gian. Ninh lão đại lần này ra mặt nhờ giúp, muốn chúng tôi bảo vệ phu nhân bình an. Đã như vậy, dù tại hạ có máu chảy đầu rơi cũng không chối từ.”

“Ninh lão đại? Chính là Cam Ninh ư?” Tôi tò mò hỏi.

“Đúng vậy, trong quân có hơn mười người đều đã từng là bộ hạ cũ của Ninh lão đại. Chúng tôi đều thề nhất quyết phải cứu phu nhân ra ngoài.”

Tên bất lương này, quả thật có bản lĩnh. Tôi nhin không được cười khê.

“Vương Phương! Qua đây lĩnh lương thảo!” Ngoài chuồng có người gấp gáp gọi hấn.

“Chờ một lát!” Hấn lên tiếng, lại cúi đầu nói:

“Tôi có việc đi trước. Phu nhân hãy về trước đi. Sau này nếu rảnh rỗi thì đi đến nơi này, chúng ta trao đổi tin tức ở đây. Phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ mang phu nhân bình an rời khỏi quân Thực.”

Tôi gật đầu, lại nhin không được hỏi: “Các người đi theo Cam tướng quân, là lúc hấn đang ở Ba Thục sao? Đã nhiều năm như vậy, vì sao còn phải nghe theo hiệu lệnh của hấn?”

“Phu nhân không biết đó thôi, tại hạ lúc còn trẻ gia cảnh nghèo hèn, một ngày nọ đi qua thuyền của Ninh lão đại, gặp lão đại đang ăn canh cá chép với thuần thái lấy từ Giang Đông cách xa ngàn dặm. Tại hạ lại chưa bao giờ nếm qua thuần thái, liền dừng lại nhìn một chút. Ninh lão đại cũng không chê tại hạ thô lậu, què mùa mà mời tại hạ đến cùng ăn bữa cơm đó. Ngài đã coi trọng kẻ hèn này như vậy, tại hạ cả đời cũng khó quên.”

Tôi kinh ngạc quay đầu, thấy bóng dáng hấn đã dần dần đi xa. Dáng người hấn cũng không quá cao lớn, nhưng đặc biệt khiến người ta khó có thể quên.

Ai nói Thục không có người trọng nghĩa khí? Tôi thở dài nói trong lòng.

37. Q.4 - Chương 37

Tháng 10, đại quân đến huyện Vu.

Qua huyện Vu đã là đất Ngô. Tôi dù vẫn còn ở trong quân Thục nhưng lại được thỏa lòng hít thở khí trời Đông Ngô. Trận này sẽ dần mở màn cho bi kịch về sau của Thục, người đàn ông tôi yêu sẽ thoát khỏi lớp vỏ bọc mà lên vũ đài. Tôi vốn nên vui vẻ, nhưng lại không thể nào vui lên được.

Bấm tay tính toán, tôi rời Giang Đông đã gần hai năm. Theo quân lúc này không giống như lúc xưa, ngày xưa dù đường đi có bao xa, bên cạnh cũng sẽ có người Giang Đông. Nhưng lúc này đây, nhất là từ khi vào Thục tới nay, tôi luôn chỉ có một mình. Tôi cuối cùng cũng hiểu vì sao cổ nhân khi xa quê đều luôn có nhiều ưu sầu đến như vậy. Ở một thế giới mà thông tin liên lạc cực kỳ lạc hậu, đối mặt với phong cảnh hoàn toàn khác biệt, bên tai đầy rẫy những ngôn ngữ xa lạ, cái cảm giác này, thật sự như đang ở chân trời góc bể.

Quân Ngô ở huyện Vu rất ít, chỉ là mang tính tượng trưng, kháng cự không được liền rút quân. Thắng lợi nhỏ bé này lại cổ vũ sĩ khí quân Lưu Bị. Hấn cũng vui mừng phấn khởi cho rằng quân Ngô không chịu nổi một kích, tiếp tục chinh quân thẳng tiến.

Từ huyện Vu đi về hướng Đông, địa thế dần dần trở nên bằng phẳng. Người dân địa phương cũng bắt đầu nhiều hơn. Mọi người ở đây pha trộn từ các tộc Man – Hán, sống bằng đánh cá và trồng trọt. Bọn họ dường như đã quen với chiến tranh, khi đội quân hoành tráng đi qua tàn phá một mảnh lại một mảnh nông trang, nông dân ở dưới ruộng vẫn tiếp tục cúi đầu canh tác, không hề ngẩng lên liếc nhìn đại quân. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần cho bọn họ một cuộc sống đầy đủ thì dù là quân Ngô hay quân Thục cũng không có gì khác nhau.

Nếu phải phân biệt rõ ràng ra, thì cũng là bên nào có thể ột số người không an phận cơ hội tốt. Một đường tiến về phía đông, thường sẽ thấy những hương thân từ những địa phương xa xôi như Vũ Lăng chạy đến. Đối với họ, cuộc chiến này chính là cơ hội để tiến thân, mong rằng có thể được lợi từ việc ‘quy thuận’. Mà Lưu Bị cũng tiếp kiến bọn họ không biết mệt, cố gắng thỏa mãn yêu cầu của bọn họ.

Nghe quân sĩ trong doanh nói, khi Lục Nghị còn đóng quân ở đó, đối với dân chúng địa phương vô cùng hậu đãi, thường dùng quân lương dư để phân phát cho người dân. Vì vậy dân chúng ở đây phần lớn ăn chơi rảnh rỗi, lại còn cho rằng quân đội hấn phải chịu trách nhiệm về việc ăn uống của người dân. Chính bởi điều này, hương thân khi đến ‘quy thuận’ đều đưa ra những điều kiện cũng rất xa xỉ. Đây vốn là hồi chuông cảnh báo Lưu Bị, nhưng hấn lại không để ý đến, thậm chí còn cung cấp với số lượng gấp mấy lần quân Ngô để thỏa mãn lòng tham của người dân.

Nếu một bên được lợi nhiều hơn, đương nhiên lợi ích của bên kia sẽ bị giảm. Trên đường nhìn Lưu Bị hào phóng như vậy, tiếp viện cùng tiếp tế trong quân khá là căng thẳng. Hơn nữa, dọc đường tiếp nhận không ít quân sĩ Man tộc, những người này thường xuyên say rượu gây sự, tạo ra không ít phiền toái. Không thể nghi ngờ là điều này ít nhiều đã làm giảm sĩ khí quân Thục, nhưng đội ngũ hoành tráng đã che giấu những mâu thuẫn đang ngầm ngầm nảy sinh này, còn Lưu Bị thế nhưng lại đang say sưa trong thắng lợi mà hấn cho là lẽ đương nhiên.

Tháng mười hai, đại quân chiếm được Tỉ Quy. Tướng Ngô đóng ở Tỉ Quy là Lý Dị lui về Di Lăng. Quân Ngô thương vong cũng không quá thảm trọng, nhưng đây vẫn là thắng lợi đáng kể đầu tiên trong hành trình đông tiến của quân Thục. Lưu Bị cũng không rảnh nghĩ vì sao có thể thắng một cách đơn giản như vậy, bắt đầu bận rộn điều phối đại quân. Hắn chia quân làm ba đường, phái Hoàng Quyền thống lĩnh một đội quân trước đến Lâm Tự phòng đề phòng quân Ngụy, Ngô Ban thống lĩnh một đội tiến đến Di Lăng, còn bản thân hắn lại đi đường thủy qua Di Đạo cùng Ngô Ban hội quân. Đây là một chiến lược rất khá, nhưng vẫn không thể ngăn được số mệnh sắp bại vong của hắn.

Trên đường tiếp tục đông tiến, Lưu Bị tranh thủ lúc rảnh rỗi dạo qua Vũ Lăng một vòng. Hắn quá say mê vào việc tăng lên quân số, mỗi một đội quân Man tộc tăng thêm đều làm cho hắn vui mừng phấn khởi. Hắn cũng chưa từng nghĩ đến, hai mươi vạn quân đã là quá nhiều, còn muốn nhiều quân hơn làm gì.

Oán giận trong quân ở Tỉ Quy lặng lẽ phát sinh. Cuối cùng sẽ có một ngày, những hờn oán đang âm ỉ này sẽ bùng cháy. Nhưng trước khi nó xảy ra, tôi phải rời đi.

Ngày thứ mười Lưu Bị rời đi, rốt cuộc tôi cũng tìm được cơ hội. Hôm đó, ở chuồng ngựa, Vương Phương vẫn giả như đang tắm cho ngựa, tới gần tôi thấp giọng nói :

“Phu nhân, ở cửa sau doanh trại, tại hạ có an bài một đường đi. Phu nhân chờ trời tối hãy đi theo đường đó thẳng ra bờ sông, tại hạ trên thuyền chờ người.”

Trời tối, tôi thành công tránh đi tai mất trong quân, đi theo con đường mà bọn họ đã sắp xếp đến bờ sông. Đêm như tấm màn đen bao phủ, mặt sông không chút ánh sáng, tôi mở mắt nhìn xung quanh, nhưng không hề nhìn thấy con thuyền nào bên bờ sông.

“Người đang tìm cái gì?”

Một thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến. Tôi xoay người, kinh ngạc nhìn kẻ mà hiện giờ tôi không muốn nhìn thấy nhất.

Lưu Bị. Hắn bước ra từ phía sau mấy mỏm đá, theo sau hắn là binh lính với bộ dạng hung tợn. Hắn cầm cái gì đó nhẹ nhàng băng qua vút trước mặt tôi, lạnh lùng nói :

“Người đang tìm hai người kia đúng không?”

Dựa vào ánh đuốc trong tay bọn họ, tôi kinh ngạc nhìn thấy, trên đất kia, chính là hai cái đầu người đầy máu.

Tim tôi thất lại. Tôi đã hại chết hai người họ.

Tôi nhìn chằm chằm vào Lưu Bị, lửa giận trong mắt như muốn đốt cháy cả màn đêm.

Hắn lại không chút để ý, thản nhiên nói : “May mà trẫm trở về sớm hơn dự định, qua sông lại nhìn thấy con thuyền khả nghi này. Nếu không để người trốn về rồi sao?”

Ngừng một chút, hắn vừa cười vừa nói : “Chỉ có điều, người chạy thoát thì đã sao? Sớm muộn gì người cũng rơi vào tay trẫm. Nhưng trẫm hiện tại sẽ không thả người đi, trẫm muốn cho người xem trẫm sẽ đánh bại đám nhãi Giang Đông các người thế nào, rồi sẽ đem đầu người treo trên thành Kiến Nghiệp.”

Tôi vẫn không nói lời nào, yên lặng nhìn hắn.

Hắn phát phát tay: “Mang về. Tăng cường trông giữ, một khắc cũng không được sơ sót.”

Có quân sĩ đi lên túm lấy cánh tay tôi, tôi cũng không phản kháng, mặc cho bọn chúng mang đi. Nhưng ánh mắt phần nộ vẫn nhìn chằm chằm Lưu Bị.

“Người còn muốn nói gì?” Hắn nhướn mày, ra vẻ oai vệ hỏi tôi.

Tôi liếc nhìn hắn thật sâu, sau đó nói: “Quân Thục sắp bại.”

Quân Thục sắp bại!

Lời tiên đoán gần như nguyên rủa của tôi dường như có cánh, lan truyền nhanh chóng trong quân. Trong số người nghe được, một số kẻ thì tỏ vẻ khinh thường, nhiều người lại cảm phần cho rằng tôi nói hươu nói vượn, nhưng cũng có một số người lo lắng.

Khí trời càng lúc càng lạnh lẽo, rồi lại trở nên càng lúc càng ẩm áp. Trong khoảng thời gian từ đông sang hạ này, Lưu Bị giành được một loạt thắng lợi, hấn đánh hạ Di Lăng, lại chia Di Đạo vây Tôn Hoàn trong thành. Lục Nghị dùng chiến thắng dẹt thành cái kén, vây Lưu Bị trong đó, khiến cho hấn không thể thấy được thế giới bên ngoài cái kén ấy.

Không phải là không có người thanh tỉnh, nhưng giữa không khí cuồng nhiệt trong chiến thắng này, những lời nói không phù hợp ấy không cách nào truyền vào tai Lưu Bị. Trên thực tế, những người này thậm chí không phải là ít. Mặc dù luôn luôn thắng lợi, nhưng bọn họ lại chưa từng gặp được quân chủ lực của địch. Trong mắt bọn họ, kẻ địch như loài rắn giả hoạt chưa từng giáp mặt này, vĩnh viễn không biết được bao giờ nó sẽ hiện thân. Cuộc chiến này quá dài, mặt trận phân tán quá nhiều nơi, mọi người bắt đầu mất kiên nhẫn, bắt đầu chờ đợi một sự kết thúc, có thể sẽ nắm được con rắn này trong tay, có thể sẽ bị nó cắn một phát. Nhưng dù sao đi nữa, đó vẫn là sự kết thúc.

Cam Ninh vẫn chưa từng bỏ cuộc. Mặc dù bị trông coi nghiêm ngặt, nhưng trong quân vẫn sẽ có bộ hạ cũ của hấn liên hệ được với tôi. Bọn họ nói muốn tìm cách khác đưa tôi ra ngoài. Nhưng lúc này tôi đều cự tuyệt. Nếu không nắm chắc mười phần, tôi không muốn bất kỳ ai phải hi sinh tính mạng vì tôi. Trong trận chiến Xích Bích, tôi từng thừa dịp loạn lạc mà chạy thoát khỏi Bắc quân. Tôi nghĩ lúc này cũng có thể làm như vậy. Dù thế nào đi chăng nữa, tôi cũng muốn đánh cược một ván cùng Lưu Bị.

Vở kịch tôi mong chờ, rốt cuộc cũng mở màn.

Tháng sáu, nguyên niên Hoàng Võ, Lưu Bị đóng quân ở Hạo Đình. Thời tiết nóng bức, sĩ khí xuống thấp, binh sĩ đều kêu khổ vang trời. Không chịu nổi áp lực từ những lời oán thán này, Lưu Bị hạ lệnh rời trại tới đóng ở rừng cây mát mẻ. Quân Thục rất đông, trại trước liền trại sau, lại kéo dài hơn trăm dặm.

Tôi thấp thỏm chờ đợi ngày đó đến, nhưng trước đó đã xảy ra một chuyện chưa từng được ghi lại trong sử sách—

Ngày đó, tôi đang ở trong doanh trại cùng mấy binh sĩ canh giữ tôi nói chuyện phiếm. Ở chung lâu ngày, lại thấy tôi không có ý định chạy trốn, bọn họ cũng khách khí hơn với tôi. Chỉ cần không thử chạy trốn, tôi ở trong doanh trại cũng khá tự do.

Ngay lúc chúng tôi đang nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe thấy binh sĩ xung quanh đến báo: Đông Ngô có sứ giả tới.

Đông Ngô có sứ tới? Lúc này phái sứ giả tới làm gì? Tôi không kìm được tò mò, muốn đi nghe một chút. Mấy binh sĩ trông coi cũng không làm khó tôi, liền dẫn tôi đi vào.

Tôi đến gần trại của chủ soái, xung quanh là rất nhiều người cũng đang tò mò nghiêng tai nghe ngóng. Tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc truyền đến:

“—tại hạ phụng lệnh đại đô đốc, đến đây thỉnh hòa với bộ hạ.”

Là giọng của Lạc Thống, lúc này hấn chạy tới xin hòa làm gì? Tôi tò mò tiếp tục đưa tai lắng nghe, lại thấy Lưu Bị nói:

“Lúc này rồi, còn xin hòa cái gì?”

Tôi nghe được lời nói hệt như tôi đã nghĩ.

“Đại đô đốc không đành lòng nhìn thấy cảnh giết chóc. Ngài hi vọng hai bên rút quân, coi như tạo phúc cho dân chúng hai nước.”

“Ồ? Hấn sợ quân sĩ của mình bị giết sao?”

“Đại đô đốc không phải ý này ...” Lạc Thống dừng một chút, lại nói: “Ngài ấy là không muốn quân đội của bộ hạ bị rơi vào cảnh giết chóc...”

Lúc này, người xung quanh bắt đầu ồn ào, Lưu Bị cũng không hề kiềm chế mà cười ha hả. Được một lúc lâu, tôi mới nghe thấy giọng nói của hắn:

“Sợ quân đội của trẫm rơi vào cảnh bị giết chóc? Đây là lần đầu tiên trẫm nghe thấy chuyện nực cười như vậy. Ha ha...”

“Tại hạ cũng không phải là đang hù dọa. Khẩn cầu bệ hạ suy xét.”

“Các người là cố ý đến đem trẫm làm trò cười sao?” Lưu Bị đột nhiên đập mạnh lên bàn, nói: “Việc này đừng nhắc lại nữa! Người hãy mau lui đi, nếu không đừng trách trẫm vô tình.”

Lại một trận xôn xao, tôi nhìn thấy Lạc Thống vừa lắc đầu vừa đi ra. Hắn vừa nhìn thấy tôi thì lập tức ngăn ra, lại không biết có nên bước tới hay không.

Tôi nháy mắt với hắn về một hướng vắng vẻ, rồi quay lại cầu khẩn người thủ vệ: “Người này là tri kỷ của ta, nếu có thể, hãy cho ta cùng hắn nói mấy câu. Chỉ là nói chuyện, không có gì khác.”

Thủ vệ do dự đứng đó. Lúc này, tôi nhanh chóng tháo chiếc nhẫn trên tay ra, nhét vào trong tay y.

“Được rồi,” y miễn cưỡng đồng ý, “Chỉ được nói ba câu.”

Vì vậy tôi bước đến, Lạc Thống khi thấy tôi thì nét vui mừng hiện rõ trên mặt, hắn nói không ngừng: “Không nghĩ được Ảnh phu nhân quả thực đang ở trong quân Thục. Mọi thứ vẫn tốt chứ?”

Tôi vội vã ngăn lại những lời dông dài của hắn, chỉ vào thủ vệ cách đó không xa nói: “Chờ ta trở lại quân Ngô rồi hàn huyên sau. Bây giờ ta chỉ có thể nói với người ba câu.”

“Hả?” Hắn áy náy nói: “Vậy không phải người đã nói một câu rồi sao?”

“Câu này không tính,” Tôi đỏ khóc đỏ cười. “Ta hỏi, người trả lời, không nói lời vô ích.”

“Được, được.” Hắn liên tục gật đầu.

Tôi tiến đến gần tai hắn, dùng thanh âm chỉ hai chúng tôi nghe được hỏi: “Các người định ngày nào châm lửa?”

Hắn kinh ngạc liếc nhìn tôi một cái, đơn giản nói: “Hai mươi tháng sáu.”

Tôi gật đầu, lại hỏi: “Vì sao chạy đến cầu hòa?”

“Tôi cũng nói không cần phải đi,” Hắn cười nói, “Nhưng đồ độc muốn tôi đến. Ngài nói, một khi châm lửa, nơi này sẽ tử thương vô số. Ngài ấy không muốn làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Ngài ấy thật là ....”

Thấy sắc mặt tôi trầm xuống, hắn vội nuốt hết những lời vô nghĩa vào trong.

“Nhưng làm thế này có thể khiến cho Lưu Bị nhận ra điều gì đó, chẳng lẽ hắn không biết?” Tôi lại hỏi.

“Ngài ấy vẫn ngốc nghếch mà cố chấp như vậy. Đây không phải là điểm hấp dẫn người khác của ngài ấy sao?”

Lời nói của hắn ngắn gọn mà đúng ngay điểm mấu chốt.

Tôi nhìn theo bóng hắn rời khỏi doanh trại quân Thục. Bên tai tràn ngập những lời bàn luận tò mò xen lẫn bất an của binh sĩ. Lưu Bị cũng không phát giác ra điều gì, vẫn mang theo vẻ say mê chờ đợi chiến thắng, đi về trại của hắn.

Tôi đột nhiên nhớ ra, tôi đã quên không nhờ Lạc Thống thay tôi hỏi thăm chàng.

Lúc này, chắc hẳn Lục Nghị cũng không thoải mái như chúng tôi tưởng tượng.

Nhưng dù sao đi nữa, huy hoàng cùng bắt diệt chỉ có thể được tạo nên từ số phận của hai mươi vạn người. Thời đại này, chỉ có thể dùng một trận lửa lớn để kết thúc.

Đây chính là vũ đài của chàng, là thời đại của chàng, là vận mệnh của chàng.

38. Q.4 - Chương 38

Ngày hai mươi tháng sáu, nguyên niên Hoàng Võ, trời quang, có gió.

Địa Quan giáng thế, định nhân gian thiện ác.

Cho những đồ tặc đi xa.

Thích hợp giết người phóng hỏa.

Vừa sáng sớm, tôi đã mặc quần áo tiện bề hành động ngồi ở bên ngoài. Những người trông coi nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc, tôi giải thích vì thời tiết tốt, muốn ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Trong lòng tôi đương nhiên là có tính toán khác: lúc lửa lớn bùng lên, cũng có thể thừa dịp loạn lạc mà chạy trốn.

Trong quân doanh Thục mọi thứ vẫn như bình thường: Lưu Bị đang chờ tiếp báo từ Di Đạo, các vị đại tướng vẫn như thường lệ mà tập trung cùng một chỗ nghiên cứu phương án tiến công, các tiểu binh bận rộn với những lời cầu nhậu vì luyện binh hay cho ngựa ăn. Có lẽ là do thời tiết, thoát nhìn mỗi người đều tinh thần thoải mái. Đối với tai họa sắp ập xuống, không hề có chút dự cảm nào.

Đến đêm, khi lửa lớn ập đến như đã dự tính, tôi là người tung cửa lao ra trước tiên trong quân doanh Thục.

Lúc bắt đầu tất cả mọi việc đều thuận lợi. Khi mà toàn bộ quân Thục đều lâm vào hỗn loạn và khủng hoảng, tôi đã thành công thoát khỏi Lưu Bị. Cho dù chạy trốn được vô cùng khó khăn và chật vật, tôi vẫn kiên định nói với bản thân mình rằng, trước tiên đừng nghĩ tới hình tượng gì cả, cứ chạy về hướng Đông, nhìn hướng Đông mà chạy. Ở nơi nào đó, chắc hẳn sẽ có một anh hùng nào đó cứu tôi.

Nhưng lửa cháy với tốc độ không hề chậm so với tốc độ chạy của tôi.

Tôi đã định là thừa dịp loạn mà cướp một con ngựa rồi trở về Ngô doanh. Nhưng trong cảnh hỗn loạn tôi mới phát hiện đây là chuyện khó có khả năng. Vốn số ngựa cũng không nhiều lắm, lại hoặc là bị chết cháy trong lửa, hoặc là bị mọi người tranh giành hết cả. Tôi chỉ có thể dựa vào đôi chân của chính mình, chạy đua với tử thần.

Tôi từng nghĩ rằng cuộc chiến ở Di Lăng hẳn cũng tương tự như trận Xích Bích. Nhưng khi lửa lớn bốc lên, khi mọi người kêu thét rồi chết đi trong lửa đỏ, tôi mới phát hiện trận này và Xích Bích là khác nhau. Trận chiến Xích Bích giống như trò chơi trong tay Chu Du. Dù cùng là dùng lửa giết địch, nhưng ở Xích Bích tôi có nhìn thấy cũng chỉ là những chiến thuyền cùng ánh lửa xuất hiện trên mặt sông trống trải, giống như là một màn biểu diễn ma thuật, lại giống như là một màn yên hoa sáng lạn.

Nhưng nơi này lại khác. Ánh lửa ở đây còn sắc bén hơn, càng trực tiếp hơn và bùng lên mãnh liệt giữa đất trời. Trận đại hỏa này chỉ vì giết người mà đốt lên. So với Lục Nghị, Chu Du hẳn là càng không kiêng kị việc giết chóc. Điều này giống như trò đùa của ông trời: người kiêng kị giết chóc thì lại mang đến cái chết càng gọn gàng dứt khoát.

Người như gốc rạ trên đồng mùa thu sau khi gặt, bị lửa lớn không chút lưu tình mà đốt cháy từng mảng, trong không khí gần như đều là mùi da thịt bị cháy. Những người còn sống vội vàng mà giẫm lên những người bị thương hay đã gục ngã, vì một con ngựa mà giết chết người chiến hữu có thể đã từng ngủ chung doanh trường với mình, dưới cái chết cận kề, thế giới này hoàn toàn trở nên điên cuồng.

Đối mặt với thắng lợi như vậy, chàng đang cười, hay là đang bị thương?

Lúc tôi miên man suy nghĩ như vậy, tốc độ chạy của tôi có hơi chậm lại. Ánh lửa từ hai hướng dần dần đuổi đến gần, những mảng khói xám dày đặc che đi bầu trời vốn dĩ quang đãng, ánh trăng cũng bị khói che mất đi không chút dấu vết. Tôi vì hoảng hốt trốn đại hỏa mà không có thời gian chọn lựa đường, chạy được một hồi tôi lại phát hiện một chuyện cực kỳ quan trọng:

Quý tha ma bắt, hướng nào là hướng đông?

Toàn bộ Thực doanh, đã không còn gì để tôi có thể phân biệt phương hướng. Khói mù mịt làm cho cảnh vật trong bán kính ba thước đều trở nên mơ hồ, mà những người ở trước mắt tôi đều chạy về những hướng khác nhau.

Tôi lại chạy như điên không có phương hướng một trận nữa để tránh lửa, sau đó đột nhiên phát hiện mình thật ngu ngốc: đã có lửa, tất nhiên phải có người châm lửa. Nếu tôi kêu lên, không phải sẽ có quân Ngô đến cứu sao?

Khi tôi chuẩn bị thực hiện ý định này, chợt có âm thanh từ trong hỗn loạn vang lên làm cho lời nói của tôi vừa đến miệng lại phải nuốt trở về:

“Hoàng thượng có lệnh: bắt sống được Đông Ngô Ảnh phu nhân, thưởng ngàn vàng, phong Vạn hộ hầu! Người giao đầu, năm trăm lạng vàng, phong Thiên hộ hầu!”

Đúng là cố chấp đến điên cuồng! Tôi ở trong lòng vừa hận vừa tức giận mà trầm nghĩ. Hắn thật sự hận tôi như vậy sao? Hay chỉ đơn giản là tìm người làm lá chắn?

Cho dù bất kì thời đại nào, bất kì thời điểm nào, chỉ cần giá đủ cao, sẽ luôn có người tự nguyện bán mạng làm. Vì vậy cho dù là ở trong ánh lửa đỏ hừng hực, nghe thấy tin tức này, có vài binh sĩ Thực lập tức từ bỏ việc chạy trốn, bắt đầu ở trong loạn quân tìm tung tích tôi.

Tôi chỉ có thể tiếp tục chạy như điên về hướng mà tôi cũng không biết. May mà tôi mặc quần áo cũng không khác bọn họ lắm, khói đặc lại che dấu đi thân ảnh của tôi, một đường điên cuồng chạy nhưng vẫn chưa có kẻ nào phát hiện được.

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng tày gang. Chạy hơn nửa đêm, đôi chân sắp rã rời, vừa định dừng lại, phía sau đã có một binh sĩ Thực chạy như điên đến đụng đầu vào người tôi. Hắn nâng dậy tôi, đang muốn tạ lỗi, nhưng khi ánh mắt lướt đến trên mặt tôi, hắn lập tức kinh ngạc. Một khắc đó tôi hoài nghi trước mắt hắn có phải có một cái bánh nhân thịt vô cùng vô cùng lớn từ trên trời rơi xuống hay không.

Cũng không phải hoài nghi, ngay sau đó, tôi chợt nghe thấy hắn trợn tròn mắt hô to một tiếng:

“Vạn hộ hầu!”

Thừa dịp hắn vẫn còn đắm chìm trong vui mừng như điên vì đụng trúng bánh thịt, tôi gắng sức đẩy hắn ra, cố nhắc đôi chân sắp rã rời mà tiếp tục chạy. Hắn vung đao lớn chạy theo phía sau tôi. May mà hắn chạy chỉ vì tiền, mà tôi lại chạy vì mạng, cho nên tôi vẫn chưa bị hắn đuổi kịp. Nhưng cũng thật là không may, tôi vẫn không thể chạy khỏi hắn, không, hắn là “Bọn họ” _____ từ tiếng bước chân phía sau tôi có thể đoán được, lại có một số người nhìn thấy bánh thịt người mà gia nhập đội ngũ.

Một đường bị mấy binh sĩ Thực đuổi theo chạy như điên, tôi bắt đầu hoài nghi đây có phải là thời khắc xui xẻo nhất trong đời tôi hay không.

Nhưng đây vẫn chưa phải.

Thời khắc xui xẻo nhất, chính là phía sau bị mấy binh sĩ Thực đuổi theo, phía trước lại xuất hiện đám lửa ngăn cản con đường tôi chạy.

Tôi đứng ở phía trước ngọn lửa dừng lại một chút, bước chân phía sau càng lúc càng gần. Tôi nhìn ngọn lửa rồi lại nhìn bọn họ, cuối cùng quyết định, liều mạng thôi.

Tôi cắn răng chạy vọt vào trong lửa.

Dù sao tôi rút cuộc cũng không phải quá không may mắn. Ngọn lửa này thoát nhìn dữ dội, kỳ thực cũng không dày. Tôi chạy vài bước liền vọt qua được, ngay sau đó, ngã xuống phía dưới một gốc đại thụ đang bốc cháy.

Dọc đường có một con suối nhỏ, tôi bước đến, dùng nước suối rửa đi thân mình bị phỏng khắp nơi. Nương theo ánh lửa phía sau đại thụ, tôi phát hiện dòng suối này chảy từ một cái động lớn dưới chân núi.

Tôi không cần nghĩ ngợi gì mà đi vào trốn trong động.

Có lẽ mấy truy binh kia đã bị cây ngã đè chết, có lẽ bọn họ không phát hiện cái động này mà vẫn đuổi theo về phía trước. Tóm lại là không có ai tiến vào tìm tôi, tôi cuối cùng cũng có thể hưởng thụ một chút yên tĩnh.

Chậm rãi ngồi dựa vào một tảng đá lớn, tôi bắt đầu cảm thấy vui mừng, dù sao tôi cũng không tính là quá xui xẻo.

— tuy rằng lần này có thể là thời khắc chết vật nhất trong đời tôi.

Trận đại hỏa vẫn tiếp tục cháy hai ngày hai đêm. Hang động rộng rãi này trở thành nơi ẩn thân của tôi. Tôi nghĩ có lẽ nên ở đây chờ toàn bộ quân Thục rút lui, rồi lại đi ra tìm người Ngô.

Quân Thục thật sự rất nhiều, cách mỗi một hai canh giờ, tôi liền vụng trộm đi ra ngoài xem thử họ đã đi hết chưa. Nhưng mỗi lần ra bên ngoài nhìn, trước mắt vẫn là một tốp lại một tốp quân Thục đi qua. Cái động này chỉ có một cửa ra, tôi chỉ có thể ở bên trong chờ đợi.

Thẳng đến buổi tối ngày hôm sau, tôi từ cửa động ló ra bên ngoài nhìn xem, phát hiện thế giới bên ngoài thanh tịnh vô cùng, con đường núi thật dài không có một bóng người.

Tôi thở phào một hơi, chậm rãi bước ra ngoài.

Mặt trăng dần dần từ trong sương khói tản mát mà nhô đầu ra. Tôi ngẩng đầu nhìn trăng, cảm thấy thế giới này thật đẹp vô cùng.

Đáng tiếc, tôi đã vui mừng quá sớm.

Đi được một đoạn đường, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa vội vàng. Tôi quay đầu lại, phát hiện một đội kỵ binh đang chạy thật nhanh về hướng tôi. Hơn nữa bọn họ là — quân Thục.

Tôi vội vàng quay mặt lại, nhưng bọn họ đã nhận ra tôi.

“Đông Ngô Ảnh phu nhân!”

Bọn họ hưng phấn kêu to. Dù sao cũng là kỵ binh, tố chất vẫn là cao hơn bộ binh một chút. Có thể hô lên tên của tôi.

Tôi xoay người, lại hướng về cái động kia mà chạy như điên.

Bọn họ đuổi theo sát nút phía sau tôi. Lúc tôi vừa mới tiến vào động, bọn họ đã đến cửa động.

May mà không thể cưỡi ngựa vào động này, thời gian bọn họ xuống ngựa giúp tôi tranh thủ một chút, tìm chỗ nấp ở một chỗ rất sâu trong động.

Nhưng cũng vô dụng, bọn họ còn đang từng chút từng chút tới gần, không ngừng tìm kiếm ở một nơi đầy chỗ ẩn nấp như thế. Bọn họ có hơn mười người, nếu cứ tiếp tục như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ tìm được tôi.

Là ông trời muốn tôi chết sao? Tôi không cam lòng mà nghĩ. Tôi biết một ngày nào đó tôi sẽ chết đi, nhưng tôi tuyệt đối không muốn ở trong trận chiến này, vào thời khắc này, ở trong một cái động đen tối ẩm ướt mà chết đi một cách vô nghĩa.

Chuyện xưa anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng lẽ không thể diễn lại hay sao?

Bọn họ cách tôi càng ngày càng gần.

39. Q.4 - Chương 39

— chuyện xưa anh hùng cứu mỹ nhân, chẳng lẽ không thể diễn lại sao?

Giống như những tình tiết vụng về làm cho người ta nhàm chán trong những bộ phim truyền hình kém cỏi: khi nghĩ như vậy, anh hùng lại thật sự xuất hiện.

Ánh sáng sắc lạnh chợt lóe. Một thanh đại đao cùng lúc xoẹt qua cổ ba người. Bóng một người cao lớn tách ra khỏi đám người kia, vọt tiến vào.

Ngay khi hấn tiến vào, tôi nghe thấy tiếng chuông nhẹ nhàng rung động trong bóng đêm.

“Sao bây giờ mới đến?” Một cánh tay của Cam Ninh đưa vào kéo tôi ra khỏi tảng đá đang ẩn nấp, tôi cảm kích nhưng mạnh miệng oán trách.

“Tôi là có lòng cứu cô đó. Nhưng cô cũng không cần phải chạy hướng ngược lại chứ? Hại tôi tìm thật cực khổ mà!” Hấn không chút khách khí đáp lễ nói.

“Sao ngài không chờ ta chết rồi mới đến.”

“Tôi vì cứu cô, ngay cả đầu Lưu Bị cũng để đó tạm thời không đi lấy, còn phải thế nào nữa?” Hấn cả giận nói, “Nếu không phải là tên tướng quân trẻ con kia hạ lệnh không thể không tìm được cô, tôi mới không thêm bỏ lại đám bộ hạ của tôi mà một mình đến nơi này tìm cô đâu!”

“Bá Ngôn hạ lệnh tìm ta sao?” Tôi nhẹ nhàng hỏi, trái tim bởi vì vui mừng mà đột nhiên hơi run rẩy. Lúc này, tuy rằng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tôi cảm thấy bên cạnh không còn gì đáng sợ nữa. Thậm chí còn cảm thấy rất vui vẻ.

Hấn hừ một tiếng nói: “Sớm biết khó khăn vất vả như thế, thật không nên đồng ý với y.”

Tôi vừa định nói nữa, hấn đột nhiên đẩy tôi sang một bên, cầm cung lấp tên vào.

“Vù vù” hai tiếng, hai mũi tên mang theo tiếng gió bắn đi ra ngoài. Tôi chỉ nghe thấy hai tiếng tên đâm vào da thịt trầm đục, sau đó là hai tiếng rên rỉ thống khổ trước khi chết.

“Tấn ra, tất cả tự tìm nơi ẩn nấp, đừng tùy tiện lao ra!” Tôi nghe thấy một tướng lĩnh hô to trước cửa động.

Tôi lại nghe thấy âm thanh lao xao, có lẽ là quân Thục men theo những tảng đá san sát nhau trong động mà tiến vào.

“Có gan thì ra đây đánh một trận!” Cam Ninh lớn tiếng hô vọng ra ngoài cửa động.

“Có gan thì người đến đây đi!” Tên tướng lĩnh trước cửa động kia cũng lớn tiếng đáp lễ.

Sau đó lại nghe gã cười nói: “Có bản lĩnh thì các người cứ trốn ở đó cả đời đi! Ta nói cho người biết, ta đã phái người đi tìm viện quân. Chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ tiến vào được thôi!”

“Chạy qua chém bọn chúng đi. Rồi sau đó chúng ta trốn.” Tôi giật dây Cam Ninh nói.

“Cô cho rằng tôi không có gì không làm được à?” Hấn cả giận nói, “Ngoài cửa ít nhất có hơn hai mươi người đấy!”

“Ta quả thật là nghĩ ngài không gì không làm được nha.” Tôi le lưỡi, cười nói.

“Dùng một chút phép khích tướng, tôi đánh chạy ra ngoài thì không khó, nhưng mang theo cô lại là chuyện khác. Nếu có ngựa cũng không khó, nhưng cô lại tìm vào cái nơi quỷ quái này, ngựa cũng không vào được. Tôi để Tuyết Lạc ở trước cửa động rồi.”

“Tuyết Lạc?” Tôi cười nói, “Tên ngựa thật là phong nhã.”

“Cho dù là ngựa, ít ra cũng thông minh hơn cô một chút. Người ta ít nhất cũng không chạy nhầm hướng.”

“Ngựa vốn phân biệt phương hướng giỏi hơn người mà.” Tôi cãi lại.

Hấn không thể nhịn được nữa mà ngửa mặt lên trời than thở: “Tôi kiếp trước đã tạo nghiệp chương gì đây? Thế nhưng lại cùng cô bị giam ở một nơi như thế này vừa chờ chết vừa nói nhảm!”

“Nên ta mới bảo ngài đi chém bọn chúng đi.” Tôi cười nói.

“Nói nghe dễ nhỉ. Trốn bọn họ còn không được, làm sao tôi đi chém được?”

“Tự ngài nghĩ cách đi.”

Hấn yên lặng không nói, đột nhiên cả người rung lên, ghé sát vào tôi thấp giọng nói:

“Dẫn bọn chúng ra ngoài, rồi giết.”

“Làm sao dẫn?” Tôi tò mò hỏi.

“Hà hà...” Cho dù là xung quanh tối đen, tôi cũng có thể cảm giác được môi hắn đang nở một nụ cười tươi tà ác, “Đương nhiên phải có mồi dẫn...”

“Mồi?” Tôi mờ mịt hỏi. Trong lòng dâng lên dự cảm có điềm xấu.

“Đúng vậy. Nếu một mình đi ra ngoài, bọn chúng nhất định sẽ tấn công ngay, cho dù không tấn công, cũng sẽ nhô đầu ra nhìn.”

“Ồ, ngài vẫn muốn ra ngoài chém bọn chúng sao?” Tôi vui vẻ nói.

“Tôi không đi ra đâu. Tôi ở phía sau dùng tên bắn bọn chúng.”

“Ý của ngài là...”

“Ý tôi là, cô đi làm mồi dụ, tôi ở phía sau dùng tên bắn bọn chúng.”

“Ngài...” Tôi gần như suýt ngất đi. Hắn nhất định là nước vào não rồi.

Nhưng mà không may, tôi phát hiện nước vào não không chỉ có hắn, còn có cả tôi. Mặc dù thấy chủ ý này thật vớ vẩn, nhưng sâu trong lòng đã chấp nhận đề nghị này của hắn.

Hoặc là, hắn vốn chính là một người đàn ông giống như tử thần, cho dù nói ra bất cứ điều gì cũng có thể làm người ta nhận lời.

“Thật sự phải làm như vậy à?” Tôi đành chịu mà nói.

“Đừng dài dòng, tôi còn muốn đi lấy đầu Lưu Bị nữa!” Hắn không kiên nhẫn nói.

“Ngài cần phải nghĩ cho kỹ nha, bây giờ ngài đang dùng đệ nhất mỹ nữ Giang Đông làm mồi giết người đấy.” Tôi thở dài, nói.

“Cô cũng nên nghĩ cho kỹ, cô bây giờ là được Giang Đông đệ nhất tuấn nam trưng dụng làm mồi giết người đấy.” Hắn không chút khách khí trả lời.

... Tôi lại một lần nữa suýt ngất đi.

Trước khi tôi vòng ra ngoài tảng đá, hắn đột nhiên kéo tôi lại. Hắn cởi mũ giáp của mình xuống, lại tháo áo giáp ra, đưa cho tôi và nói: “Vẫn là mặc vào đi, sẽ an toàn hơn một chút.”

Tôi cuối cùng cũng có chút cảm kích mà gật gật đầu. Nhưng sau khi nhận lấy bộ áo giáp này, chút cảm kích mới rồi lập tức tan thành mây khói.

— sao lại có bộ áo giáp nặng như thế chứ! Tôi vừa nghiêng rặng nghiêng lợi mặc bộ giáp nặng chết người đó, vừa mắng hắn hàng ngàn lần trong đầu. Sau khi mặc xong cả bộ, tôi lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống mặt đất.

Kể đáng giận vĩnh viễn sẽ không tự mình ý thức là bản thân mình đáng giận. Hắn gợn gàng lưu loát đẩy tôi một cái ra phía ngoài.

Tôi vừa bước ra, trước mặt liền có thêm hai gã binh sĩ Thục không biết đã đến từ lúc nào. Nhưng đương nhiên là tôi càng kinh hoảng hơn bọn hắn nhiều.

Tôi suýt chút nữa la lên, ánh đao chợt lóe, hai người buông mình ngã trên mặt đất. Đao này thật nhanh, bọn hắn thậm chí không kịp phát ra tiếng rên rỉ trước khi chết.

“Cứ đi thẳng về phía trước, ” Cam Ninh ở phía sau tôi thấp giọng nói, “Phát ra chút tiếng động đi, nhưng không cần phải quá lớn. Chỉ cần để kẻ địch ở gần nghe thấy là được rồi.”

Tôi gật gật đầu, hắn lại vỗ vỗ vai tôi, nói: “Đừng sợ, chỉ cần hai chân đứng trên mặt đất, không có bất kỳ nơi nào có thể an toàn hơn bên cạnh tôi.”

Cho dù biết hắn nhìn không thấy, tôi vẫn tròn trĩnh mắt với hắn.

Tôi lại lần dò bước về phía trước mấy bước, lại thấy hai tiểu binh nhô đầu ra từ một mỏm đá.

Gần như cùng lúc khi bọn hấn nhô đầu ra thăm dò, hai mũi tên liền chuẩn xác mà xuyên qua đầu bọn hấn.

Tôi kiềm nén cảm giác buồn nôn, lại bước về phía trước. Cứ như vậy, tôi một đường mà đi, hấn một đường cách tôi phía sau không xa mà dùng tên bắn những Thục binh vừa xuất hiện.

Cứ như vậy chúng tôi đã đến được cửa động. Ở cửa động có năm sáu người đang đứng, thấy tôi chậm chậm bước ra, mang bộ giáp nặng nề to lớn gần như không thấy người, bọn chúng đều lấp bắp kinh hãi, sau đó rút kiếm ra.

Cùng lúc đó, Cam Ninh hét dài một tiếng, nhảy ra từ phía sau tôi.

Bọn họ đánh nhau quyết liệt một hồi, đao trong tay hấn rớt cuộc đâm thủng tim gã Thục binh cuối cùng.

Tôi vẫn còn đứng sững sờ ở nơi đó, hấn huýt dài một tiếng, từ xa xa một con ngựa trắng như tuyết, bốn vó đen nhánh chạy đến. Thật sự là một con ngựa xinh đẹp, tôi cũng không nhịn được nhìn nó mấy lần.

Hấn cầm dây cương, nói với tôi: “Lên ngựa.”

Tôi làm theo, vung về, run run rẩy rẩy ngồi lên con ngựa kia. Hấn lại nói bên tai con ngựa, dùng giọng nói còn dịu dàng hơn nhiều so với khi nói chuyện với tôi, nói: “Đi, đem nàng đưa đến nơi của tên tướng quân trẻ con kia.”

“Nó nghe hiểu à?” Tôi tò mò hỏi.

“Nó còn thông minh hơn cô nhiều đấy, ” hấn khinh thường nói, “Cô chỉ cần để nó tự chạy là được rồi.”

“Còn ngài thì sao?”

“Tôi? Đương nhiên là chạy đi lấy đầu Lưu Bị. Tôi chỉ cần tùy tiện cướp một con ngựa là được. Tuyết Lạc nhờ cô chiếu cố thay tôi.”

“Được rồi, ” tôi nói, “Trở về lại cùng ngài tính nợ vậy.”

Hấn cười lớn vụt một roi nhẹ lên con ngựa. Con ngựa như tên rời dây cung mà chạy một mạch.

”Trở về lại cùng cô tính nợ.” Xa xa, tôi nghe thấy hấn cười nói như vậy.

Sau đó tôi quay đầu, hình dáng hấn nhanh chóng nhỏ đi. Một cảm giác quỷ dị không rõ đột nhiên dâng lên.

Tôi đã quên điều gì sao?

Nhưng tôi cũng không rảnh nghĩ nhiều. Con mồi một rất nhanh chiếm cứ thể xác và tinh thần. Tôi đã rất lâu rồi chưa chớp mắt.

Tuyết Lạc quả nhiên là một con ngựa kỳ lạ. Điều kỳ lạ của nó giúp nó nghe hiểu lời Cam Ninh nói, dễ dàng tìm được quân doanh Ngô, dễ dàng tìm được doanh trưởng của Lục Nghị, thậm chí, còn trực tiếp đưa tôi đến bên cạnh chàng.

— những lời này thật sự không phải nói thừa, nó thật sự trực tiếp đưa tôi đến “bên cạnh” Lục Nghị.

“Ầm” một tiếng, con ngựa trực tiếp phá cửa doanh trại, đụng ngã cây cột đầu tiên trong doanh trưởng, sau đó đứng trước án thư của Lục Nghị.

Chàng đang xem văn thư bên án. Tiếng động như vậy chàng cũng không ngẩng đầu lên. Chàng đang phê chữ lên văn thư, vừa trầm tĩnh nói:

“Cam tướng quân, bây giờ ta thật sự không thể thay ngài giao nộp tiền phạt.”

Tôi nói: “Là ta.”

Chàng ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu lên. Trong ánh mắt chàng có kinh ngạc, có vui mừng, cũng có dịu dàng trong suốt. Chàng nhìn tôi như thế thật lâu, sau đó mỉm cười ôn hòa, nói: “Ta biết nàng sẽ trở về mà.”

Tôi cười một cái, chậm rãi leo xuống ngựa. Lúc xuống ngựa, thật sự tôi rất muốn cứ ngã thẳng xuống rồi nằm ngủ một giấc. Nhưng trước mặt chàng, tôi phải cố gắng tảo nhả nâng lên một chân chuyển qua, sau đó

làm động tác như khiêu vũ, cố gắng tao nhã nhẹ nhàng — nếu không tính tới âm thanh trầm đục nặng nề khi rơi — trên mặt đất. Sau khi hoàn tất, tôi thiếu chút nữa ngất đi.

“Không bị thương chứ?” Chàng hỏi.

“Không bị thương.”

Tôi kiểm chế cảm giác muốn ngất đi, đáp.

Chàng gật gật đầu, sau đó còn nói:

“Nơi này mọi việc đều ổn cả. Thực quân có thể nói là đã bị đánh bại. Bọn Phan Chương đang đuổi theo Lưu Bị về hướng tây. Lạc Thống...”

Tôi nỗ lực nghe mỗi một lời của chàng, nhưng thanh âm của chàng ở tôi trong tai vẫn dần dần không rõ; tôi muốn nhìn thật rõ gương mặt mà tôi ngày nhớ đêm mong, nhưng mà gương mặt này vẫn dần trở nên mơ hồ trong tầm mắt tôi... Mà dần dần rõ ràng trong mắt, là chiếc giường của chàng ở phía sau trong doanh trại. Đó chỉ là một chiếc giường rất bình thường. Nhưng ở trong mắt tôi, cái giường đó bây giờ hẳn là đồ vật tốt nhất trên đời. Thoạt nhìn mềm mại như vậy, lại sạch sẽ như vậy... Không không, tôi thật sự không có chút ý nghĩ nào khác, tôi chỉ là muốn ngủ...

“Bá Ngôn, ta biết là rất thất lễ...” Tôi đột nhiên nói như vậy.

Chàng nghi hoặc nhìn tôi, mà tôi vừa cố gắng thật tao nhã — kỳ thực đã không thể tao nhã nữa — cúi xuống mũ giáp, áo giáp, vừa nói với chàng:

“Có lẽ ta hẳn là nên chờ chàng sắp xếp ổn thỏa... Có lẽ ít nhất ta nên đi tắm rửa trước... Nhưng ta thật sự mệt chết rồi...”

Nghi hoặc trong mắt chàng dần dần mất đi, môi mỉm thành một nụ cười ôn hòa.

“Ta biết điều này thật thất lễ...” Vừa đi qua bên người chàng, vừa nói, “Chàng có thể tìm hai quân sĩ nâng ta đến doanh trưởng khác, hoặc là chàng tốt bụng tặng lại chỗ này cho ta... Tóm lại ta không chịu được rồi...”

“Ta muốn ngủ trước...”

Cùng lúc nói câu cuối cùng, tôi ngã người thật mạnh lên chiếc giường kia— chiếc giường mềm mại, ấm áp, tỏa ra mùi hương sạch sẽ, làm cho tôi cảm động không thôi, cơn buồn ngủ giống như chiếc lưới thật lớn, trong nháy mắt nặng nề bao trùm xuống dưới.

Trong nháy mắt còn chút ý thức lưu lại, tôi cảm giác được chàng đi đến bên cạnh tôi, nhẹ nhàng phủ chăn lên người tôi, lại kéo màn hình bố lại đi ra ngoài.

Sau đó tôi vui vẻ nhẹ nhàng chìm vào giấc ngủ.

— tôi rốt cuộc có thể ngủ một giấc thật ngon rồi.

40. Q.4 - Chương 40

Tôi đã trải qua một giấc mộng rất dài, ấm áp và yên tĩnh. Khi tỉnh lại, tôi phát hiện bên ngoài cửa sổ bầu trời xanh lam như màu đá quý.

Có ánh đèn mờ nhạt từ phía sau tấm vải bố. Tôi sửa sang quần áo rồi bước ra, nhìn thấy chàng vẫn là dáng vẻ như lúc tôi đến, khoác áo choàng đang ngồi viết gì đó, trên án có một chiếc đèn dầu hình dáng như chiếc đĩa.

“Tỉnh rồi à?” Nghe thấy tiếng bước chân tôi, chàng quay đầu nói.

Tôi gật đầu, ngoái nhìn về phía bầu trời màu lam nhạt ngoài cửa sổ, nói: “Trời vẫn chưa sáng sao?”

Chàng nhìn tôi, sau đó chần chừ nói: “Trời đã sáng một lần rồi.”

Tôi không khỏi “a” lên một tiếng. Sau đó trong lòng có hơi chút xấu hổ. Nói như vậy, tôi đã ở trên giường chàng mà ngủ một mạch hơn một ngày một đêm rồi sao? Tôi có chút ngượng ngùng nhìn chàng, hỏi: “Chàng vẫn chưa ngủ à”

Chàng gật gật đầu.

“Không muốn tìm chỗ khác ngủ sao? Hay bây giờ chàng nghỉ ngơi đi, ta ngủ đủ rồi.”

“Không, ta không muốn ngủ.” Chàng lắc đầu nói.

Giờ khắc này, tôi đột nhiên phát hiện vẻ mặt chàng rất kỳ lạ, nét cười ôn hòa luôn bên môi chàng lúc này không thấy nữa, thay vào đó là cảm giác không thể nói rõ, dường như tràn ngập ưu thương.

Có lẽ vì đã ngủ rất lâu, nên cảm giác của tôi không chính xác lắm? Tôi lắc đầu, lại đi vào trong rửa mặt chải đầu.

Rửa mặt chải đầu xong, tôi đem nước ra ngoài đổ. Đi ra ngoài, mới phát hiện trong doanh phần lớn người đều đã đi khỏi. Toàn bộ quân doanh yên tĩnh mà trống trải.

Đổ nước xong tôi trở lại, tò mò hỏi chàng: “Mọi người sao lại đi hết rồi?”

“Đều đuổi theo bắt Lưu Bị rồi, một bộ phận đến thành Di Lăng. Lát nữa chúng ta cũng phải đến Di Lăng.” Chàng nói.

“Ta làm chậm trễ chàng phải không?” Tôi ngượng ngùng hỏi.

“Không sao.”

Chàng hôm nay quả thật có chút kỳ lạ. Giọng điệu mặc dù không đến mức cứng nhắc, nhưng lại nhàn nhạt, giản lược hết mức. Tôi nhìn chàng, sau đó không yên lòng lại hỏi: “Trên chiến trường có chuyện gì sao?”

“Không, quân Thục bỏ chạy, Lưu Bị không thể chống đỡ. Bây giờ đang chạy trốn về phía Tây. Bọn Từ Thịnh đang đuổi theo.”

“Lạc Thống đâu?”

“Lạc Thống ở Di Lăng.”

Tôi gật gật đầu sau đó lại nhớ ra, lại hỏi chàng: “Cam Ninh đâu?”

Chàng không lập tức trả lời tôi, im lặng một lát mới chậm rãi nói:

“Cam tướng quân, đi rồi.”

“Đi?” Tôi khó hiểu hỏi: “Đi Di Lăng? Hay là đi bắt Lưu Bị?”

Chàng nhìn tôi, sau đó lặp lại một lần nữa:

“Cam tướng quân hắn, đi rồi.”

Tôi lui về sau mấy bước, có chút thất thần nhìn chàng. Trong khoảnh khắc đó, tôi nhìn thấy trong mắt chàng sự mất mát cùng đau thương, cũng trong khoảnh khắc đó, trong trí nhớ của tôi hiện lên một chuyện mà tôi đã quên...

Trong Sách Ngô, Cam Ninh chết đi vào thời gian này; mà trong Tam Quốc Diễn Nghĩa cùng truyền thuyết trong dân gian đều kể Cam Ninh là chết trong cuộc chiến Di Lăng...

Tôi nên nhớ ra, làm sao tôi có thể quên được chứ...

Bước chân của tôi lảo đảo, nhìn thấy ở góc tường mũ giáp cùng áo giáp của Cam Ninh vẫn đang đặt ở đó. Tôi bước qua ôm chúng vào lòng, hơi lạnh từ bộ áo giáp xuyên thẳng vào lòng tôi. Cứ như vậy, tôi ôm bộ quần áo giáp, từng bước một đi về phía cửa...

“... Nàng muốn đi đâu?” chàng đuổi theo, kéo tôi lại hỏi.

“Ngựa của Cam Ninh, áo giáp của hần đều ở nơi này.” Tôi thẳng thốt, thấp giọng nói với chàng, “Ta muốn mang mấy thứ này đến cho hần. Sao hần có thể để lại ngựa và áo giáp của mình mà chạy đi đuổi giết Lưu Bị chứ? Sẽ rất nguy hiểm.”

Tôi hoảng hốt muốn đi ra ngoài, chàng kéo tôi, tôi muốn giãy ra...

Chàng nắm vai tôi thật mạnh, nói khẽ:

“Nàng đừng như vậy.”

Tôi rút cuộc cũng ngừng giãy dụa. Hoảng hốt mà bị thương nhìn chàng, nói:

“Hần, trúng tên ở đầu, đúng không?”

Chàng giật mình ngẩn ra, sau đó gật gật đầu.

“Nếu hần đeo mũ giáp thì sẽ không chết, phải không?”

Chàng lại ngẩn ra, sau đó có chút thương tiếc nhìn tôi, nói: “Việc này không liên quan đến nàng.”

“Ta không thể nghĩ như thế.” Tôi khẽ nói: “Kể đáng chết, vốn là ta.”

“Nàng đừng như thế.” Chàng lặp lại. “Nếu nàng như thế này thì những chuyện bọn họ làm, không còn chút ý nghĩa nào.”

Tôi ngẩng đầu, có chút thất thần nhìn chàng, sau đó chậm rãi nói: “Chàng quả thật nghĩ như vậy sao?”

“Ta vẫn luôn nghĩ như vậy.”

Tôi lại nhìn chàng, vẻ mặt chàng trang nghiêm, ôn hòa mà tràn ngập thương tiếc. Nhưng đằng sau vẻ trang nghiêm và ôn hòa kia, lại ẩn giấu nỗi đau thương như tôi...

...đúng rồi, tôi không nên nghĩ như thế. Lúc này, vì Cam Ninh chết đi mà cảm thấy đau thương, không phải chỉ mỗi mình tôi. Chàng đã gánh vác quá nhiều, vì sao còn muốn thay tôi gánh chịu sự thống khổ như vậy. Tôi nhất định phải kiên cường, tôi chỉ có thể kiên cường.

Lúc tôi nghĩ như vậy, áo giáp trong tay rút cuộc cũng buông rơi trên mặt đất.

Tôi tránh khỏi chàng, lại bước hai bước, sau đó nói khẽ với chàng:

“Ta không sao. Đừng lo lắng.”

Chàng gật gật đầu, vui mừng nhìn tôi.

Tôi còn nói: “Ta đi ra ngoài một chút, chỉ một lúc thôi, một lúc thôi...”

Nói rồi, tôi đẩy cửa ra ngoài. Chàng ở phía sau còn nói gì đó, nhưng tôi đã không để ý mà đi ra đường mòn.

Bước nhanh ra ngoài quân doanh, nước mắt tôi không kèm được mà tuôn rơi.

Biết rõ đây là số mệnh của hần, biết rõ hần sẽ không oán trách tôi, tôi còn cố chấp cho rằng, nếu không phải bởi vì cứu tôi, hần sẽ không chết.

Nếu ngày nào đó, tôi nhớ ra mà nói cho hần, hần sẽ chết trong trận chiến Di Lăng, có lẽ mọi chuyện sẽ khác đi.

Cho dù hần vẫn sẽ chết, nhưng tôi có thể mang khôi giáp trả lại cho hần, hoặc có thể được giải thoát khỏi sự dằn vặt ray rứt.

Trên thực tế, tôi thế nhưng một chút cũng không nhớ ra, không nhớ một chút nào.

Tôi ngồi xuống cạnh một thân cây. Mây lững lờ bay trên bầu trời, gió từ sông thổi đến nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi, một khắc đó tôi chợt nhớ ra câu nói mà người đời sau nói về hần: Cánh bướm gấm* đã về chân trời...

*Cam Ninh khi còn trẻ ông là người thông hiểu về kinh sử, có sức mạnh hơn người, tính lại thích lãng du, thường chiêu tập bọn du đảng, lưng đeo chuông đồng, tung hoành khắp thiên hạ. Ai ai nghe tiếng chuông

đều kinh hãi ù té bỏ chạy trốn. Ông còn lấy gấm Tây Xuyên làm buồm thuyền, vì thế người ta gọi là “giặc buồm gấm”.

Dường như còn những lời về hắn mà tôi không thể nhớ ra, không thể nào nhớ ra nổi.

Sao tôi lại không nhớ gì thế này? Sinh mệnh này, còn có ích lợi gì đây?

Lúc tôi bị thương nghĩ như thế, trên bầu trời bỗng nhiên vang lên một tiếng chim kêu.

Sau đó, một đám quạ đen, giống như một đám mây đen, từ từ bay xuống đậu quanh tôi.

Tôi kinh ngạc nhìn những con quạ đen này, trong lòng đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Chúng nó giương đôi mắt màu đen lên, bất an khẽ động đập ở bốn phía quanh tôi. Mà tôi, rốt cuộc nở một nụ cười vui mừng với chúng.

Bởi vì một khắc đó, tôi rốt cuộc nhớ đến câu nói kia, là câu nói về hắn:

—— Phật Ly từ hạ, nhất phiến thần nha xã cổ.*

*Tạm hiểu: Dưới điện Phật Ly, quạ thần vây quanh. Phật Ly là hiệu của Thác Bạt Đạo, Thái Vũ Đế thời Hậu Ngụy. (wikipedia) Truyền thuyết kể rằng bầy quạ là linh hồn của bộ hạ Cam Ninh biến thành, bảo vệ xác và mộ Cam Ninh khỏi kẻ xấu. Các bạn có thể tham khảo thêm tại [www.wattpad /1673350-truy%E1%BB%81n-thuy%E1%BA%BFt-tam-qu%E1%BB%91c-ch%C3%AD?p=18](http://www.wattpad.com/1673350-truy%E1%BB%81n-thuy%E1%BA%BFt-tam-qu%E1%BB%91c-ch%C3%AD?p=18).

“Được rồi, đến bên kia lại cùng ngài tính nợ vậy.” Tôi mỉm cười, nói với đám quạ đen.

Gần như là đồng thời, chúng nó “rào rào ” vươn đôi cánh màu đen, cùng bay về phía bầu trời.

Bầu trời trở lại sáng trong như lúc ban đầu.

Sau khi đám quạ đen bay đi, tôi nghe thấy có người gọi tôi.

Tôi đứng lên, thấy Lục Nghị đi tới.

Tôi cười nhẹ với chàng. Chàng cũng mỉm cười ôn hòa với tôi.

——chiến tranh chưa chấm dứt. Cho dù có rơi nước mắt, thì cũng phải sớm lau khô. Giờ khắc này chúng tôi chỉ có thể mỉm cười.

“Phải đi Di Lăng rồi.” Hắn nói, “Chiến mã cần nghỉ ngơi, đã được quân sĩ mang đi chăn thả. Nơi này cách Di Lăng không xa, không biết nàng có muốn vất vả một chút đi bộ qua không?”

Tôi gật gật đầu. Cho dù Di Lăng cách đây bao xa, tôi cũng bằng lòng.

Chàng đi ở phía trước, tôi đi phía sau chàng vài bước. Chiến trường bên đường đã được các tiểu binh dọn dẹp sạch sẽ, nơi đất cháy đen chỉ còn để lại vết nâu đỏ mờ mờ. Chúng tôi cố gắng không để ý đến màu nâu đỏ kia, vừa đi chậm chậm như tản bộ, vừa thỉnh thoảng tán gẫu.

“Có tin tức của Lưu Bị không?”

“Còn đang truy kích.”

“Sẽ ở lại Di Lăng rất lâu sao?”

“Không biết. Chuyện này phải xem hành động của bắc quân. Tạm thời sẽ ở lại Di Lăng.”

Tôi gật gật đầu. Lúc này chàng lại nhẹ nhàng nói:

“Đợi đến Di Lăng, ngay lập tức có thể phái thuyền đưa nàng đi Vũ Xương...”

“Ta có nói qua muốn đi Vũ Xương sao?”

Tôi dừng bước, có chút kinh ngạc nhìn chàng. Trong ánh mắt ngạc nhiên của tôi, chàng cúi đầu, nhẹ nhàng nói:

“Ta nghĩ nàng phải đi...”

Tôi không nhấc lại, chỉ thất thần nhìn bước chân của mình. Chàng nói không sai, Tôn Quyền nếu biết tôi được cứu, trước tiên sẽ đón tôi về. Mà tôi ở đây cũng chỉ liên lụy đến bước đường thắng lợi của chàng.

Lúc tôi nghĩ như vậy, bất giác đã đi lên đỉnh núi. Theo thói quen tôi định ngẩng đầu nhìn phong cảnh phía trước, nhưng cùng lúc đó, một mùi gay mũi xộc thẳng vào_____

Tôi còn chưa thấy rõ ràng địa ngục đầy khói và một mảnh đỏ sậm phía trước, chàng đã che mắt tôi lại, kéo tôi qua, run run bất an.

“Đáng chết, ” tôi nghe thấy trong giọng nói của chàng đầy sợ hãi, “Ta tưởng họ đã dọn dẹp chiến trường sạch sẽ hết. Thật xin lỗi.”

“Rất nhiều người chết sao?” Trong bóng đêm, tôi bình tĩnh hỏi.

“Phải.” Chàng cúi đầu nói.

“Không sao.” Tôi nhẹ nhàng nói.

Tay chàng đang che mắt tôi run rẩy, sau đó vẫn kiên trì nói: “Nàng không nên nhìn.”

“Nhưng không phải chàng cũng đang nhìn đó sao?” Tôi thở dài nói.

“Không sao. Ta hẳn phải chấp nhận, nhưng nàng thì không nên.” Chàng nói như thế.

Tôi không nói gì nữa, chàng nói lỏng tay ra, lập tức bóng một chiếc khăn lụa mịn màng, phủ nhẹ lên mắt. Trước mặt vẫn là một mảnh tối tăm nhưng làm cho người ta thấy yên tâm.

Chàng dịu dàng cột khăn lụa phía sau đầu tôi, nói với tôi: “Không có đường khác. Thật có lỗi, chỉ có thể dẫn nàng đi như vậy.”

Tôi không nói gì nữa. Chàng bước đến gần, tôi nắm cánh tay chàng, do dự bước đi.

“Đừng sợ. Ta sẽ không để nàng ngã.” Chàng nhẹ giọng nói bên tai tôi, thanh âm từ tốn mà trầm ấm.

Tôi cười nhẹ, đi theo sau bước chàng. Tôi một chút cũng không sợ hãi.

Trên một vùng đất rộng lớn còn lại hơi nóng, có thể nghe thấy âm thanh xương cốt bị đốt vỡ ra dưới chân. Lúc này trong lòng tôi lại dần dần thấy sợ hãi.

—— không phải tôi sợ. Nếu thật sự có sợ hãi, cũng là bởi vì chàng.

Cánh tay chàng dưới ngón tay tôi run nhẹ, tôi lại dùng tay kia nắm lấy chàng. Suốt chặng đường, không biết từ lúc nào, tôi đã gắt gao ôm cánh tay của chàng vào lòng. Nhiệt độ cơ thể của chàng xuyên qua lớp quần áo, ẩn ẩn truyền vào tim, tôi không biết nhiệt độ cơ thể của tôi cũng có thể truyền vào cơ thể chàng như thế hay không. Nếu có thể, nếu chàng thật sự cảm thấy đau khổ, thì hãy chia cho tôi một phần, chia cho tôi nhiều một chút, tôi muốn cùng chàng gánh vác.

Trước mặt vẫn là bóng tối vô tận, trong bóng đêm, tôi lảng lảng tìm kiếm nhịp tim đập của chàng. Cảm giác vừa vui sướng vừa sợ hãi, vừa ngọt ngào vừa lại ưu thương. Tôi vừa hy vọng đi đến cuối đường thật nhanh, vừa ích kỷ hy vọng bóng tối như thế vĩnh viễn không có tận cùng.

Nhưng chàng cuối cùng cũng dừng bước, mở khăn lụa che mắt tôi lại. Tôi rút cuộc cũng phải buông tay dù không nở đến thế nào. Một khắc đó có gió lướt qua lòng bàn tay tôi. Thật lạnh.

Chúng tôi tiếp tục đi về phía trước, ở một cánh đồng hoang vu sạch sẽ, sáng tươi, và chẳng có gì. Tôi vẫn lẳng lẽ nhìn chàng, có mấy lần chàng quay đầu, vừa chạm được ánh mắt tôi liền mỉm cười với tôi. Chàng cố gắng muốn biểu hiện sự ôn hòa, không gợn sóng sợ hãi trong nụ cười, nhưng tôi vẫn đau lòng tìm thấy nỗi bi thương trong nụ cười ấy.

“Bá Ngôn, ” tôi nhịn không được nói với chàng, “Chàng dù sao cũng là người thắng.”

Chàng cười cười, không nói gì.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô*. Tôi muốn nói với chàng những lời này, nhưng vẫn nhịn không nói. Một câu này, sẽ không an ủi được người ta, sẽ chỉ càng làm cho người ta càng cảm thấy thê lương.

*Một tướng quân thành công thì phải đổi bằng hàng vạn xương cốt.

Mà xa xa, trên đường chân trời, dần dần xuất hiện một tòa thành màu xám đứng sừng sững.

Đã đến Di Lăng.

41. Q.4 - Chương 41

Lúc vào thành Di Lăng, bóng mặt trời đã ngã về tây. Ánh chiều tà đỏ dài khiến ngôi thành vốn đơn sơ lại đồ sộ thêm phần tinh xảo.

Chúng tôi lại khôi phục khoảng cách khách khí mà an toàn như bình thường. Chàng đi ở phía trước, tôi cúi đầu, dùng trường y che trên đầu, đi cách vài bước sau chàng.

Trong thành các quân sĩ đều sinh hoạt khá thoải mái. Sau khi mỗi cuộc chiến kết thúc, quân sĩ của chàng đều có thể thay phiên nghỉ ngơi, cho dù uống rượu mua vui cũng không bị cấm đoán nghiêm khắc. Đây là tác phong trước sau như một của chàng. Kiểu quân pháp linh hoạt như thế làm cho quân sĩ của chàng khi mỗi cuộc chiến bắt đầu luôn luôn tinh thần sung mãn.

Cũng bởi vì như thế, khi chúng tôi đến ngã tư đường trong thành, có mấy quan quân đã nhận ra chàng, cười hì hì bảo chàng buổi tối cùng đi tìm vui.

Chàng trả lời qua loa với vị quan quân kia, đợi bọn họ đi, liền quay đầu nhìn tôi.

Tôi nói: “Ta đi theo ngài như thế rất không tiện. Hay là tách ra, tự ta sẽ tìm chỗ nghỉ tạm.”

Chàng gật đầu, lễ phép mà tôn kính nói: “Trong thành đều là người một nhà, xin Ảnh phu nhân yên tâm nghỉ ngơi. Nếu có gì không tiện, lúc nào cũng có thể đến tìm tôi.”

Tôi thở dài, nói: “Ta sẽ không tìm ngài đâu. Ngài cùng với bọn họ vui vẻ, thả lỏng một chút đi.”

Chàng lại nói: “Chỉ sợ không được. Còn có rất nhiều chuyện xử lý.”

“Không, ngài cần nghỉ ngơi, ” tôi nhìn chàng thật sâu, nghiêm mặt nói, “Hứa với ta.”

Chàng do dự một chút, gật gật đầu, sau đó xoay người đi.

Tôi đi tìm nơi tắm rửa sạch sẽ, thay đồ mới, vấn lại tóc.

Vốn muốn tìm một dịch quán nghỉ ngơi, lại không yên lòng về chàng, liền đến chỗ phồn hoa nhất trong thành. Nếu ở đó nhìn thấy được chàng, tôi có thể yên tâm trở về ngủ.

Nhưng tìm khắp nơi chốn ca múa đó, trong số các quân sĩ đang vui vẻ say sưa lại không thể tìm thấy bóng dáng chàng.

Thật vất vả giữ được một tiểu binh tương đối tinh táo, hỏi gã đồ đốc ở đâu. Gã nhìn tôi với đôi mắt mờ mịt, nói: “Chỉ biết là lúc chàng vạng ngài ấy đi vào Thái thú phủ.”

Tôi liền đến Thái thú phủ tìm chàng. Thái thú phủ vốn là nơi náo nhiệt phồn hoa, nhưng khi tôi đến đó, suốt đường dài không gặp một bóng người. Một đêm như thế, tất cả mọi người hẳn là đều đi uống rượu mua vui.

Cửa không khóa, tôi đẩy cửa vào, đi qua một phòng lại một phòng, bên trong tối om, cũng không nhìn thấy một ai.

Đang lúc tôi tưởng rằng chàng không có, chuẩn bị tìm kiếm xung quanh, lại phát hiện trong gian phòng tận cùng bên trong có ánh đèn mờ nhạt.

Cửa phòng khép hờ. Tôi đẩy cửa nhẹ nhàng đi vào. Chàng quả nhiên ở trong này.

Trên chiếc án thật dài đều là công văn nằm hỗn độn, chàng đang nằm trên một tờ công văn, đúng là đang ngủ. Cây bút trong tay còn đang nhỏ xuống một ít mực.

Trong lòng tôi chợt căng thẳng. Tôi đi qua, tay với lấy trường y bên cạnh, cố gắng nhẹ nhàng phủ lên đôi vai gầy guộc của chàng.

Nhưng chàng đã tỉnh. Chàng mở đôi mắt mờ mịt nhìn lên, dùng vẻ mặt không hiểu nhìn tôi, dường như không biết bản thân đang ở nơi nào.

Tôi nghe người ta nói qua, muốn biết một người có không vui hay không, phải xem vẻ mặt của người đó khi tỉnh giấc.

Giờ khắc này, tôi nghĩ, chàng hẳn là không vui.

“Sao nàng lại đến đây?” Chàng rớt cuộc tỉnh táo lại, dùng giọng nói vừa tỉnh dậy, hơi có chút khàn khàn hỏi tôi.

“Chàng đã hứa với ta.” Tôi không trả lời, có chút trách cứ nhìn chàng.

Chàng cười một cái, nói: “Quả thật không thích như thế, không có ý gì khác.”

“Vậy chàng đi ngủ một chút đi, ” tôi khuyên, “Chàng cũng đã lâu rồi không nghỉ ngơi rồi.”

“Ta không muốn ngủ.”

“Lại gạt ta. Không muốn ngủ, sao lại nằm ngủ ở nơi này?”

Chàng lắc đầu, cũng không nói gì.

Tôi vẫn đứng đó, có chút thất thần nhìn chàng. Chàng đã không còn mơ màng như lúc mới tỉnh, thay vào đó là vẻ ôn hòa cùng kiên định. Chàng là một đô đốc có thể khiến mọi người yên tâm, chỉ duy nhất không bao gồm tôi.

Giống như đá cuội trong nước, mọi người tán thưởng tảng đá trơn nhẵn mịn màng, thưởng thức vẻ xinh đẹp của nó, lại không hề nghĩ đến trong nhiều năm trước đó, từ một dòng chảy nào đó, nó bị đau khổ mài mòn.

Trời, tôi thế nhưng lại vì chàng mà đau lòng đến vậy.

“Nàng đừng lo cho ta, ” chàng thấp giọng nói, “Trở về nghỉ ngơi đi.”

Cũng đúng vào lúc này, tôi đột nhiên phát hiện, trên án, lộ ra dưới tay áo dài của chàng, rõ ràng là một phần danh sách có những cái tên được gạch đen, là danh sách chết trận.

Tôi hoài nghi nhìn chàng, nói: “Chàng còn muốn tiếp tục công vụ sao?”

“Không. Ta hứa với nàng.”

“Vậy chàng đi ngủ đi, ” tôi kiên trì nói, “Chờ chàng ngủ ta sẽ đi.”

“Không ngủ, ” chàng lắc đầu nói, “Vừa rồi ngủ được một lúc, giờ đã không buồn ngủ nữa.”

Chàng còn nhìn tôi nói: “Nàng yên tâm, ta chỉ ngồi trong này một lúc thôi, hay là đi ra ngoài một chút, sau đó sẽ đi nghỉ ngơi.”

“Nếu chàng không thích náo nhiệt ồn ào, có thể tìm một cô nương đến nơi này cùng chàng uống rượu.” Tôi vẫn kiên trì nói, “Di Lăng tuy rằng nhỏ, cô nương vẫn là không tệ.”

“Được, được, ” chàng rõ ràng là nói cho có lệ, “Nàng yên tâm.”

“Thật sự hứa với ta?”

“Ta hứa với nàng.” Chàng vẫn thờ ơ nói.

Tôi gạt gạt đầu, bước ra cửa. Lúc bước ra cửa, cảm thấy chàng rõ ràng là nhẹ nhàng thở ra.

Nhưng tôi cũng chỉ dạo trên đường qua một vòng, lại đi trở về.

Lúc đẩy cửa ra, chàng quả nhiên vẫn còn ngồi ở chỗ cũ. Chàng từ trong mớ công văn mà ngẩng đầu nhìn, nhìn tôi, lại là sững sờ.

Tôi mặc chiếc váy dài màu phỉ thúy, kẻ mi vàng, một tay ôm đàn, một tay cầm vò rượu, cười khanh khách nói:

“Ngài còn chưa đi tìm cô nương, không biết cô nương này ngài có hoan nghênh hay không?”

Chàng vẫn ngồi tại chỗ ngơ ngác nhìn tôi, tôi nhin không được muốn cười, thì ra chàng cũng có lúc đáng yêu như thế.

“Ảnh phu nhân của các ngài phái ta đến cùng ngài trò chuyện, ca hát đánh đàn, ” tôi cười đi đến trước mặt chàng, liếc nhìn chàng, “Mệnh lệnh của Ảnh phu nhân, ngài dám cãi lời sao?”

Chàng dù sao cũng không phải kẻ ngốc, cũng cười rộ lên như tôi, nói: “Không dám cãi lời, chỉ sợ không đảm đương nổi.”

“Có gì không đảm đương nổi?” Tôi oán trách nói, “Chàng chỉ xem ta là một cô nương vâng lệnh bán tiếng cười là được.”

Chàng xòe hai tay ra: “Ta cũng không mang tiền.”

“Nhớ đấy, trừ đi bổng lộc của chàng.” Tôi khí thế bức người nói.

Chàng rút cuộc nhin không được cười ha hả, đem hồ sơ văn thư trên án cùng mấy thứ lật vật linh tinh đẩy sang hết một bên. Sau đó vỗ vỗ bên cạnh nói: “Một khi đã như thế, vậy thì ngồi đi.”

Tôi không chút khách khí ngồi vào bên cạnh chàng, đặt đàn cùng rượu lên án, vẫn cười tươi nhìn chàng.

“Uống một chút rượu nhé?” Tôi hỏi.

“Uống rượu thì thôi vậy, ” chàng cười khổ, “Sợ hỏng việc.”

“Có chuyện gì chứ?” Tôi bất mãn nói, “Kẻ địch không phải đã đánh bại hết rồi sao?”

“Để phòng ngừa vạn nhất, thanh tỉnh một chút vẫn tốt hơn.”

“Chàng thanh tỉnh thì có ích gì? Người cả thành đều say.”

“Vậy cũng phải có một người tỉnh. Ta tình nguyện người đó là ta.”

Tôi nhìn chàng, nhin không được nói: “Chàng cứ uống chút rượu đi. Ta sẽ tỉnh táo thay cho chàng.”

“Nàng tỉnh thì có ích gì?” Chàng trêu tức cười nói, “Nàng không phải chỉ là một cô nương vâng lệnh bán tiếng cười sao?”

Báo ứng tới thật nhanh. Tôi bị ghen nói không ra lời, chỉ có thể nhìn chàng, nói: “Lục đô đốc, ngài thật mất hứng mà.”

“Nếu uống rượu thì miễn, ” chàng nghiêm mặt nói, “Ngồi nói chuyện phiếm đi. Tán gẫu chuyện gì cũng được.”

Sau đó chàng lại nhìn tôi, nói: “Yên tĩnh một chút cũng không tệ.”

Sau đó chúng tôi lại hàn huyên rất nhiều. Rất nhiều chuyện vụn vặt, không liên quan, lại làm cho người ta cảm thấy ấm áp. Thanh âm chúng tôi như một con sông bình lặng, lặng lẽ chảy xuôi ở một góc Thái thú phủ quanh hiu lạnh lẽo. Ở nơi này không có Ảnh phu nhân, không có đô đốc, không có chiến tranh ác liệt cùng bóng ma của cái chết. Nếu có, cũng chỉ là một lưu oanh vui vẻ cùng một khách mua hoa không có ưu phiền.

Trong lúc nói chuyện, chàng nhớ lại thời thơ ấu, chàng nói có một lần, chàng đang chèo một chiếc thuyền nhỏ, lắc lư lắc lư rồi ngủ. Lúc chàng tỉnh dậy phát hiện bản thân đã trôi đến một nơi hoàn toàn xa lạ, trắng đã mọc lên giữa trời——

“Chàng khóc sao?” Tôi đột nhiên hỏi.

“Làm sao có thể?” Chàng có chút buồn cười nói.

“... Nếu là ta, nhất định sẽ khóc... Bởi vì ở nơi ấy, giữa trời đất bao la, chỉ còn lại có một mình...”

Chàng nhìn tôi thật lâu, tươi cười trên mặt dần dần biến mất. Chàng đột nhiên thở dài.

Một khắc đó tôi đột nhiên cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn, tôi thật sự không nên nói lời lạnh lùng như vậy, những lời ấy làm cho không khí vui vẻ không thể trở lại. Bởi vì khi chiếc mặt nạ thủy tinh trên mặt rơi xuống, sẽ lộ ra gương mặt ưu thương già cỗi. Sau khi sương mù tan hết, sẽ lộ ra thời hoa niên không vui.

Muốn bù lại lỗi của mình, tôi nắm cây đàn, nói với chàng:

“Ta đàn một khúc cho chàng nghe.”

Chàng gật gật đầu.

Khi tiếng đàn vang lên tôi biết mình lại sai lầm. Tôi tìm bản nhạc khoan khoái vui vẻ, nhưng hai tay tôi lại không thể tấu lên giai điệu vui vẻ như thế. Cũng là một giai điệu, nhưng rơi vào trong tai là vô tận ưu thương cùng sầu khổ. Bên ngoài vẻ ưu thương sầu khổ, là vỏ bọc vui vẻ dối trá, bằng hai bàn tay của tôi mà bong ra từng mảng, từng mảng, vỡ nát.

Lúc đầu tôi muốn sửa lại giai điệu để không còn ưu thương, tôi cố gắng tăng thêm sự khoan khoái trong các nốt nhạc, cố gắng tạo nên giai điệu rộn ràng, nhưng khi những nốt nhạc vang lên thì niềm vui cùng rộn ràng hoàn toàn thay đổi.

Chàng vẫn lẳng lặng nhìn tôi, trên mặt biểu tình như đang nằm mộng.

Tôi rút cuộc không thể khống chế ngón tay của chính mình, chỉ là thở dài một tiếng, rời dây đàn.

“Cứ đàn tiếp đi, ta còn muốn nghe.” Chàng lại vội vàng nói với tôi như vậy.

Vì thế tiếng đàn lại vang lên. Tôi cũng không còn muốn thay đổi điều gì, chỉ để mặc cho những nốt nhạc trong suốt bị thương tự do chảy ra từ dây đàn. Bi thương trong lòng dâng lên, rồi như nước theo tiếng đàn mà trút xuống.

Chàng đột nhiên đứng lên, cầm hai cái chén đặt ở trên án, rót rượu.

Chàng uống xong một chén rượu, lại đem một chén rượu khác đưa đến bên môi tôi. Tôi không ngừng đánh đàn, chỉ nhẹ ngẩng đầu lên, uống cạn chén rượu kia.

Chàng lại rót đầy rượu, uống một chén lại đem chén kia đến cho tôi uống, tôi vẫn như trước yên lặng uống hết.

Chàng lại rót rượu, tôi lại uống. Chàng lại rót, tôi lại uống.

Rượu vào bụng dâng lên cảm giác cay nồng. Tôi vừa đánh đàn, vừa lẳng lẽ quay đầu nhìn chàng. Chàng luôn ngồi nơi đó nhìn tôi, ánh mắt điềm tĩnh lại dịu dàng sáng như ánh sao.

Sau đó tôi cũng không cách nào khống chế mắt mình, vẫn lưu luyến nhìn chàng. Cảm giác say dần nổi lên, một phần cảm giác trở nên mơ hồ lại làm ột phần cảm giác khác trở nên vô cùng rõ ràng, giá lạnh lại khiến người ta đặc biệt muốn tìm kiếm sự ấm áp. Tôi vẫn nhìn chàng. Tại căn phòng trống trải, lạnh lùng, trừ bỏ tiếng đàn, trừ bỏ chàng, không còn gì tồn tại nữa. Tôi muốn tới gần chàng, sau đó lại đến gần một chút, dường như có thể tạm thời quên đi linh hồn đầy thương tích của cả hai.

Cho nên khi chàng đưa ngón tay đặt lên ngón tay tôi, làm cho tiếng đàn im bật, tôi cũng không rút tay về.

Khi chàng ôm lấy vai tôi, áp mặt lên mặt của tôi, tôi thuận theo dựa vào người chàng. Tôi cảm thấy có chút say.

Cuối cùng khi chàng ôm lấy tôi, từng bước một đi vào bên trong phòng ngủ, tôi nói với chính mình:

— việc này không thể trách tôi, bởi vì tôi thật sự uống say.

42. Q.4 - Chương 42: End

Đó chỉ là một căn phòng bình thường với một chiếc giường cũng không có gì đặc biệt. Sàn nhà trống trải cũ kỹ, trên vách tường bong ra từng mảng in lại dấu ấn của thời gian, xà cột loang lổ bám đầy bụi bặm.

Nhưng vì có người đàn ông này tồn tại, những vách tường bong ra từng mảng cũng mang hình dạng của hoa tường vi, cột xà loang lổ bụi bặm cũng có mùi hoa sơn chi thoang thoang.

Khi nhìn thấy trường bào màu trắng che giấu thân thể của chàng rơi xuống, tôi bỗng có cảm giác tự ti mặc cảm. Thân thể của chàng thật đẹp, cũng đẹp như linh hồn của chàng vậy. Bốn mươi năm thời gian không lưu lại chút dấu vết gì trên thân thể này, một chút cũng không. Nó dường như đã được ánh trăng gột rửa, sáng trong đẹp đẽ.

Làn da chàng có hương vị thật sạch sẽ, giống như mùi hương của loại rượu thơm mát nhất. Nhiệt độ cơ thể chàng thật ra cũng không cao hơn so với tôi, nhưng cảm giác như miếng ngọc mang theo người. Rõ ràng giữa khí trời lạnh lẽo nhưng vẫn cảm thấy dịu ấm đến tận đáy lòng.

Chàng vẫn ôm chặt lấy tôi, dường như muốn đem tôi khảm vào trong thân thể chàng. Lúc hơi dừng lại, chàng chăm chú nhìn vào mắt tôi. Tóc chàng xõa tung, giống như bức màn sa tanh đen nhánh, nhẹ nhàng lướt qua mặt tôi.

Rượu đúng là thứ tốt, nó vừa làm cho người ta quên những thứ cần quên, cũng làm cho những xúc cảm khác trở nên đặc biệt rõ ràng. Tại một khắc ấy, tôi quên mất tôi là ai, cũng quên đi chàng là ai, quên đi quá khứ, cũng quên đi ngày mai, quên đi niềm vui và cả những đau thương. Hết thấy như ảo ảnh trong mộng, dường như sương khói lại dường như chỉ thoáng qua. Chỉ có hiện tại là chân thực, chỉ có người đang ôm trong lòng, là chân thực.

Sau đó, chàng lại một lần nữa ôm chặt lấy tôi, dùng hết sức lực mà áp sát vào tôi. Chúng tôi, tiếng tim đập hòa nhịp với nhau, hơi thở quấn quýt lấy hơi thở. Tôi bỗng nhiên muốn khóc. Chúng tôi vốn nên như thế này. Thật lâu thật lâu trước kia, chúng tôi đã nên là như thế này.

Tóc của chàng phủ trên mặt của tôi, giống như không gian màu đen, lại tỏa ra hương hoa sơn chi thơm ngát. Khi tôi hít thở, dường như đang chìm vào hồ nước sâu, cứ từ từ, từ từ chìm xuống, đến đáy hồ. Sau đó, giữa không gian tối thăm thẳm, dịu dàng, tôi ngủ thiếp đi.

Tôi ngủ nhưng lại cảm thấy bất an. Trong mộng, mọi thứ vỡ thành mảnh vụn, hòa lẫn với ánh sáng, địa ngục cùng thiên đường vỡ tan. Tôi cảm giác được chàng đứng dậy, dường như một bộ phận của chính thân thể mình bị xé rời, tôi muốn gọi chàng nhưng lại vô lực _____

“Vận mệnh không thể thay đổi, mà ước nguyện ban đầu thật dễ dàng bị quên đi. Có một số việc không phải như cô nghĩ.”

____ Thanh âm của ai mà quen thuộc như vậy? Tôi không thể nhớ ra.

Sau đó tôi phát hiện mình đang ở Lư Giang, trong ánh tịch dương, trước Thái thú phủ. Chàng thiếu niên trong gió buông tay tôi, xoay người. Tôi vội vàng muốn đuổi theo chàng, nhưng lại không thể nào đuổi kịp. Tôi muốn gọi, nhưng lại phát hiện bản thân mình không thể nói.

Chàng muốn rời đi. Chàng cứ như vậy mà rời khỏi cuộc đời tôi, không bao giờ trở lại.

____ Tôi lại một lần nữa dùng hết sức lực còn lại của bản thân, cuối cùng gọi thành tiếng.

Sau đó tôi tỉnh lại, mắt còn chưa mở ra, vội vã tìm tay chàng _____

Cuối cùng tôi cũng tìm được. Ngón tay kia thon dài, sạch sẽ giống như dây thừng nối với thiên đường, gắt gao cuốn lấy ngón tay của tôi. Tôi cũng nắm chặt tay chàng, mở mắt, thấy chàng nửa ngồi bên người, dịu dàng nhìn tôi.

Trong lòng tôi lập tức yên ổn trở lại. Đó chỉ là mộng mà thôi, chàng vẫn ở đây, bên cạnh tôi.

“Nàng gặp ác mộng à?” Tôi nghe chàng nhẹ nhàng hỏi.

Tôi ngưng ngưng gật đầu.

Chàng mỉm cười đưa tay ôm lấy tôi, để tôi dựa vào ngực chàng. Chàng lại dùng tay kia nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, lau đi mấy giọt mồ hôi vì sợ hãi mà toát ra trên trán, cùng mười ngón tay của tôi đan chặt vào nhau.

“Vẫn mơ chưa đủ sao?” Tôi nghe trong giọng chàng tràn đầy yêu thương.

Tôi không nói gì, chỉ dựa sát hơn vào người chàng.

“Nàng vừa gọi tên của ta.” Cứ như vậy dựa sát vào nhau một lúc, tôi nghe chàng nói như thế.

“Ta mơ thấy chàng.” Tôi cười nhẹ.

Chàng trầm mặc một lúc rồi nói:

“Vừa nãy nàng gọi ‘Lục Tồn’.”

Tôi kinh hãi, nghiêng đầu đón ánh mắt chàng. Nhưng trong ánh mắt ấy, tôi không tìm thấy chút kinh ngạc nào, chỉ có vẻ bình tĩnh như nước.

“Nói đến cũng hơi kỳ lạ,” chàng nhìn tôi nhẹ nhàng nói, “Tên ‘Tồn’ này vốn là do cha mẹ ta đặt. Nhưng từ khi họ qua đời, ông chú nhận nuôi ta không thích, liền sửa lại tên này. Việc này ngoại trừ Lục Mạo thì không ai biết... Ngay cả Như cũng không biết. Nhưng vừa nghe nàng gọi, ta lại nghĩ vốn dĩ nên là như thế.”

Tôi không biết trả lời chàng thế nào, chỉ cúi đầu, khẽ hỏi: “Vậy chàng thích tên nào?”

“Năm đó ăn nhờ ở đậu, ông chú nếu đã nói như vậy, ta cũng không có lựa chọn khác.”

“Ta lại thích chữ ‘Tồn’ này, thật đẹp, giống như hoa văn khắc trên trụ đá bạch ngọc.”

Chàng nhẹ nhàng cười rộ lên, lấy tay vuốt nhẹ tóc tôi rồi nói: “Cách nói của nàng thật thú vị, lần đầu tiên ta nghe đấy.”

Tôi cũng cười, nhin không được lại ngẩng đầu lên nhìn chàng nói: “Nếu thích, chàng đổi lại tên cha mẹ đã đặt đi. Dù sao hiện tại chàng cũng không ăn nhờ ở đậu. Cho dù ông chú có ơn nuôi dạy, chàng dùng tên ấy cũng đã nửa đời người, vậy là đủ rồi.”

Chàng nhìn tôi thật lâu, gật đầu, cuối cùng lại nghiêng đầu, thở dài, cúi đầu nói:

“Ta đã không còn nhớ rõ hình dáng cha mẹ rồi.”

Cha mẹ ? Tôi hoảng hốt nhớ đến, tôi cũng đã quên mất mình là người từng có cha mẹ.

Sinh mệnh dài đằng đẵng này, chỉ còn lại người đàn ông bên cạnh. Chỉ có chàng.

Nhưng, cho dù đang nằm cạnh chàng, được chàng ôm vào trong ngực, tôi vẫn không cảm thấy mình đã có được chàng.

Nghĩ như vậy, lại không kiềm được cảm thấy bi thương. Tôi lắc đầu, cố quên đi nỗi bi thương, lẳng lặng nằm trong lòng chàng, không nghĩ ngợi gì mà lắng nghe tiếng tim chàng đập. Mà chàng cũng im lặng, một lần lại một lần vuốt tóc tôi.

Động tác dần trở nên chậm đi, tôi nâng mắt nhìn, nhìn thấy vẻ mệt mỏi, ủ rũ trên mặt chàng.

“Chàng ngủ đi,” tôi nhin không được, nói: “Chàng vẫn chưa ngủ mà.”

Chàng lắc đầu, nói: “Ta khôngỡ ngủ.”

“Vì sao?” Nhất thời chưa hiểu được ý chàng, tôi liền hỏi.

Chàng nhìn tôi thật sâu, đưa tay áp lên má tôi, nhẹ giọng nói:

“Vì ta biết, khi ta tỉnh lại, nàng sẽ không còn ở đây.”

____ Vì ta biết, khi ta tỉnh lại, nàng sẽ không còn ở đây.

Tôi ngẩn ra, cả người phảng phất như bị điện giật, trở nên run rẩy. Trong lúc nhất thời tâm tư rối bời, không tự chủ được liền thanh nói: “Ai nói? Ai nói? Ta đương nhiên sẽ ở đây.”

Chàng nhìn tôi muốn nói lại thôi. Tôi sợ chàng lại nói gì, hạ thấp người ôm lấy đầu chàng, để chàng nằm xuống, rồi như ra lệnh nói: “Chàng mau ngủ đi, nếu không ta sẽ giận.”

Chàng rút cuộc cũng gật đầu, nghiêng người, dùng một bàn tay nắm lấy tay của tôi, tay còn lại ôm lấy tôi. Trước khi nhắm mắt, chàng vẫn lưu luyến nhìn tôi. Tựa như một khi nhắm mắt, tôi sẽ hóa thành làn khói mà biến mất.

Chàng dù sao cũng đã mệt mỏi, chỉ trong chốc lát, tiếng hít thở đã trở nên đều đặn.

Tôi lẳng lặng nhìn chàng đi vào giấc ngủ, dần dần cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại cố gắng không ngủ_____

Tôi véo mạnh vào người một cái, đau đớn trong nháy mắt đẩy lùi cơn buồn ngủ. Sợ đánh thức chàng, tôi tự dè nén thân thể đang run lên vì đau đớn, lại kiềm không được nước mắt chảy ra.

... Tôi không ngủ.

Một lần nữa ngẫm lại câu này, thật đúng là bi thương.

Men say dần tan, từ trong cơn mê muội dần chuyển sang cảm giác hoảng hốt. Cảm giác từng chút từng chút trở nên tỉnh táo, làm cho người ta vừa sợ hãi vừa thấy nặng nề.

Ánh trăng nương theo từng ô cửa sổ chiếu vào, chiếu lên mặt đất, chiếu vào người chàng. Chàng ngủ thật sự yên ổn, hai mắt nhắm chặt, hô hấp nhẹ nhàng, từng sợi lông mi dài được bao phủ bởi ánh trăng. Nhiệt độ cơ thể chàng, từng chút từng chút xuyên qua da thịt, truyền thẳng vào trái tim tôi. Thật ấm áp, thật tốt đẹp, nhưng tôi lại không biết làm thế nào để tiếp nhận.

Tôi nói với bản thân: người này, người đàn ông bên cạnh này, chính là người tôi yêu, là người tôi muốn.

Tôi ước thời gian có thể vĩnh viễn dừng lại tại khoảnh khắc này, tôi muốn cứ như vậy mà tiếp tục nằm bên chàng cho tới khi tận thế. Nhưng tôi biết thời gian không vì chúng tôi mà dừng lại, khi trời sáng, chàng vẫn sẽ là Đông Ngô Đại đô đốc, mà tôi vẫn là phu nhân của Ngô Vương, chúng tôi vẫn phải dùng thân phận này để tồn tại, cho tới ngày chúng tôi chết. Sinh mệnh này thật đáng tuyệt vọng, thật nặng nề, nhưng chỉ có thể tiếp tục kéo dài.

Khi nghĩ như vậy, nước mắt trên mặt ứa rồi lại khô. Tỉnh táo khiến tôi ngày càng ý thức rõ ràng: sẽ không có nữa, cảnh tượng như hôm nay sẽ không có nữa. Rượu chỉ là cái cớ, chỉ có thể dùng làm cớ một lần. Cái cớ ấy mang đến cho ta niềm vui như hoa anh túc, làm cho con người ngày càng trầm mê, thậm chí vạn kiếp bất phục. Cho dù là tôi hay là chàng, cũng đủ thông minh hoặc là đủ ngu xuẩn để không tái phạm sai lầm này. Chúng tôi cũng không thay đổi bất cứ chuyện gì.

Tôi chỉ có thể cố gắng trong thời gian ngắn ngủi, gần kề gương mặt chàng, tham lam hít lấy hơi thở của chàng. Trong khoảng thời gian từng chút một mất đi không thể挽 hồi này, cho dù đau đớn, cũng là hạnh phúc.

Ánh trăng mờ dần. Bầu trời bên ngoài cửa sổ dần dần hiện lên màu xanh mờ nhạt. Ông trời, lẽ nào không thể sáng chậm một chút, cho tôi thêm một chút thời gian hay sao? Trong lòng tôi thầm gào thét.

Nhưng vô ích, trời vẫn đang từng chút từng chút sáng lên, không chút lưu tình.

Trong truyền thuyết, nước mắt cuồng dại có thể làm đổ thành, nhưng nước mắt của tôi lại không thể níu kéo lại thời gian dù chỉ là một giây lát.

Khi ánh trăng ngoài cửa sổ hoàn toàn biến mất, bầu trời chuyển dần sang sắc lam nhạt, tiếng gà gáy sáng xẹt ngang bầu trời, tôi rút cục rời khỏi tay chàng, nhẹ nhàng ngồi dậy.

Trên bàn, nền đỏ chấy sắp hết, mặt bàn cũ kĩ đầy dấu vết loang lổ.

Tôi đứng dậy, từng chút từng chút mặc lại quần áo, chải tóc. Phủ thêm áo choàng, chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi lại không kiềm được mà quay đầu nhìn chàng. Chàng còn đang ngủ say, khóe miệng còn ỉn nét cười, không biết chàng đang mơ gì. Nếu là mộng đẹp, không biết trong đó có tôi hay không.

Trên gối còn vương hai sợi tóc của chàng, tôi cầm lấy cho vào ống tay áo. Lại sợ bị mất, do dự thật lâu, cuối cùng từng chút một quần vào sợi dây đeo ngọc trước ngực._____Chỉ còn lại nó đi theo tôi một đời.

Nắng sớm chiếu trên gương mặt có vẻ đặc biệt bình thản, điềm đạm của chàng, giống như đứa trẻ vô tội. Tôi ngồi cạnh chàng, nhìn kỹ mặt chàng một lần cuối, thật lâu, thật lâu. Sau đó, tôi nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đang khép của chàng.

_____Vì ta biết, sau khi tỉnh lại, nàng sẽ không còn ở đây.

Tôi lại nhớ tới những lời này, trong lòng bất giác cảm thấy thật chua xót.

Bá Ngôn, thật xin lỗi... Tôi đứng lên, tự nhủ: hi vọng ở kiếp sau, chúng ta có thể cùng nhau tỉnh lại trong căn phòng tràn ngập ánh nắng.

Nghĩ như vậy, tôi bỗng cảm thấy trong lòng run rẩy. Nước mắt một lần nữa lại rơi xuống.

Một đời này, như một kỳ tích mà vượt qua cả không gian và thời gian, đi một đường dài như vậy mới có thể gặp nhau nhưng vẫn không thể nắm tay nhau. Kiếp sau lục đạo luân hồi, giữa biển người mệnh mỏng mờ mịt, làm sao chúng tôi có thể tìm thấy được nhau.

Chỉ có hiện tại là chân thực.

Nhưng cái “hiện tại” này, cũng sắp trở thành quá khứ.

Tôi đẩy cửa đi ra khỏi Thái thú phủ, gió sớm phả vào mặt. Rõ ràng là mùa hè, nhưng trong gió lại có ý thu.

Tôi siết chặt vạt áo đi trong gió. Cả tòa thành còn chưa tỉnh lại sau cơn say, trên đường không một bóng người.

Tôi giống như đang chậm bước trong một ngôi thành chết.

Toàn bộ thế giới dường như chỉ còn lại mình tôi.

Đến cửa thành, tôi mới nhìn thấy một người sống.

Là Lạc Thống. Hắn đang dựa trên tường thành mà ngắm người. Thấy tôi đến, hắn như đang mê mang mà bước xuống thành, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn đôi mắt sưng đỏ cùng mái tóc lộn xộn của tôi.

Tôi đến gần hắn, dùng âm thanh cổ đẽ nén đi tiếng khóc nức nở, lệnh cho hắn:

“Đừng nói gì.... Cũng đừng hỏi cái gì. Người chỉ cần mang ta ra khỏi thành, đưa ta đến bến đò, giúp ta sắp xếp một chiếc thuyền...”

“.... Đưa ta đi Vũ Xương.”

Vào một buổi tối, trên đường đi, lúc tôi tắm phát hiện trên xương quai xanh có một vết bầm nhỏ.

Tôi lại nhớ đến lúc chàng hôn tôi, nhớ tới sự dịu dàng của chàng, kiềm không được mà rơi lệ.

Tôi biết nước ấm có thể làm tan vết bầm. Mấy ngày sau, tôi vẫn dùng nước lạnh để tắm rửa, hy vọng rằng nó có thể lưu lại lâu một chút, hy vọng dấu vết của người đàn ông ấy trên người tôi có thể lưu lại lâu thêm một chút.

Nhưng vô ích, nó vẫn cứ dần dần tan đi, đến khi không còn dấu vết.

Giống như chuyện cũ càng lúc càng lùi xa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luong-the-hoa>